

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

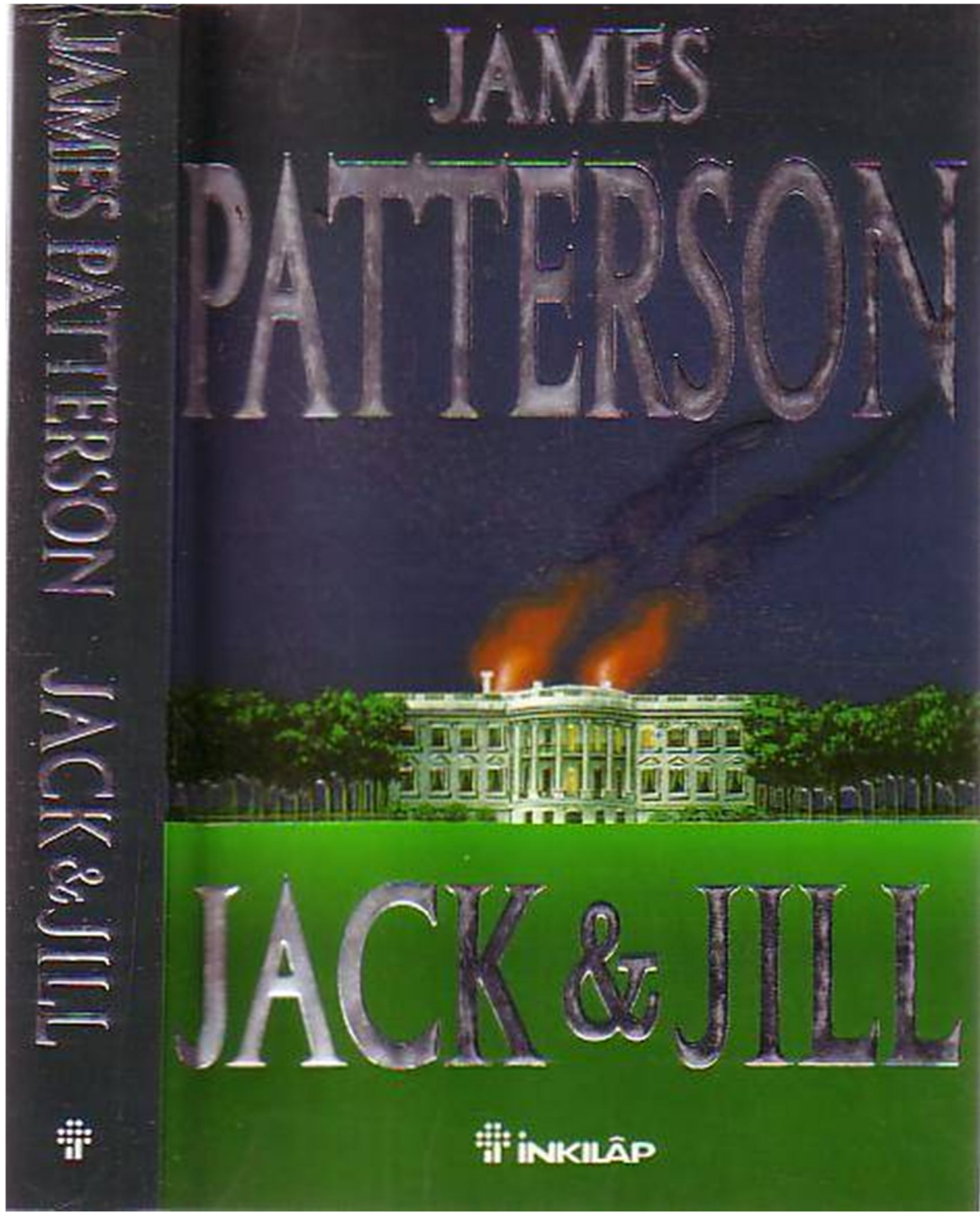
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JAMES PATTERSON

JACK & JILL

© 1996, James Patterson

Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Türkiye Yayın Hakkı

© 2001, İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş.

Bu kitabın her türlü yayın hakları,
Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince
İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş.'ye aittir.

Dizgi: Gülizar Çilliyüz

Kapak: Ömer Küçük

Redaksiyon: Serap Çakalır

Baskı: ANKA OFSET Matbaacılar Sitesi No: 38 Bağcılar-İstanbul

Tel: (0212) 514 06 10 -11 (Pbx)

Fax:(0212)514 06 12

Web sayfası: <http://www.inkilap.com>

e-posta: posta@inkilap.com

JACK VE JILL

(JACK AND JILL)

JAMES PATTERSON

ROMAN

ÇEVİREN: FUNDA TARLAN

İNKILAP

TARAMA: DARKANGEL_96

DÜZENLEME: OZ BÜYÜCÜSÜ

WWW.BIZIMKOSEMIZ.COM

John Keresty için

Teşekkürler, Robin Schwarz, Irene Markocki, Barbara Groszewski, Maria Pugatch,
Fern Galperin, Julie Goodyear, Tommy De Feo, Frank Nicolo, Michael Hart,
Stephanie Apt, Liz Gruszkiewicz, Nancy Temkin, Donald M.

Ve, Richard ve Artie Pine, Lary Kirshbaum, Charlie Hayward, Mel Parker, Amy
Rhodes, Malcolm Edwards. Sonuncusu, ama en önemlisi Frederica Friedman.

Ayru kâbusları paylaşıyoruz. Onları hızla kâğıtlara kaydetmeye çalışıyorum; geçici
olarak da uzaklaştırıyorum.

ÖNSÖZ

OYUNLAR BAŞLIYOR

I

SAM HARRISON, gümüşî mavi Ford Aerostar arabasından sallanarak indi. Washington'un Georgetown semtindeki Q Caddesi'ne park etmişti. Arabasını kilitleyip alarmı kurarken korku hikâyeleri ve oyunları, iyi bir neden yüzünden tutuluyor diye düşünüyordu. Çocukken kamp ateşi etrafında keyifle otururken anlatılan korku hikâyelerine hiç benzemiyor. Günümüzde, gerçek korku hikayeleri artık herkesin başına gelebiliyor.

Şimdi ben de bunlardan birinin kahramanı olmak üzereyim. Ne kadar da kolaymış. Ama yine de ürkütücü geliyor! Yolun sonuna kadar gidip karanlığa dalmak dehşet verici.

Çok uzun geçen iki hafta boyunca Daniel Fitzpatrick'i izlemiş, onun gölgesi olmuştu. Bu tür işleri daha önce New York'ta, Londra'da, Boston'da yapmıştı ve şimdi bufada, Washington D.C.'de yapıyordu. Bu gece, Birleşik Devletler'in bir senatörünü öldürecekti. Soğukkanlılıkla bir infaz gerçekleştirecekti. Kimse bu infazın nedenini bulamayacaktı. Kimse bu cinayetle ilgili bir ipucu elde edemeyecekti.

Bu, Jack ve Jill adlı oyunun ilk ve en önemli kuralıydı.

Birçok yönden bu işin çantada keklik olduğunu bili-

yordu. Biri ilgilenip daha yakından incelemek istese, bunun diğer modellerden pek farkı olmadığını anlayabilirdi. Onun biraz sonra yapacağı şey, Senatör Fitzpatrick'i Washington'un en çok tutulan Monocle adlı barında kokteyl içerken daha yakından gözlemekti. Bunun çılgınca bir durum olduğunu Sam Harrison biliyordu. Tam bir çılgınlıktı. Ama kendisinin çılgın olduğuna inanmıyordu. Sadece şans oyununun geçerliliğine inanıyordu.

Sonra, yirmi metre ilerideki parlak ıslak sokakta Daniel Fitzpatrick birden karşısına çıktı. Senatör'ün 1996 model lacivert Jaguar arabasına binmesini izledi. Üzerinde gri bir palto ve şal desenli ipek fular vardı. Zayıf uzun boylu ve siyah elbiseli bir kadın Senatör'e eşlik ediyordu. Kadının kolunda Burberrys bir yağmurluk vardı ve Fitzpatrick'in söylediği bir şeye boynunu geriye doğru atmış bir halde kahkahalarla gülüyordu. Kadının sıcak nefesi gecenin serinliğiyle buluştu.

Kadın Senatör'den en az yirmi yaş daha gençti. Sam, kadının Senatör'ün karısı olmadığını biliyordu. Zaten Çapkın Fitzpatrick karısıyla pek de sık yatmıyordu. Sarışın kadının ufak ve cilveli adımlarla yürüyüşü, bu garip çiftin dikkat çekmesine neden oluyordu.

Sam Harrison tüm dikkatini korkusuzca çiftin üzerinde yoğunlaştırdı. İyice ölçüp biçmesi gerekiyordu. Dağarcığındaki bütün detayları son bir kere daha gözden geçirdi. Georgetown'a on biri çeyrek geçe varmıştı. Q Caddesinde yaşayanlar gibi çekici ve modaya uygun giysileri içinde diğerlerinden farksızdı. Biraz sonra oynayacağı oyundaki rolüne tam uygun biriydi.

Amerika tarihinin en büyük hikâyelerinden birinde önemli bir bölümü üstlenmişti. Hatta başrolü üstlendiğini düşünüyordu.

Gözünde kendisine ciddi görünüm veren kalın çerçeveli bir gözlük vardı. Daha önce hiç gözlük kullanmamıştı. İhtiyacı da olmamıştı. Adamın saçları açık sarıydı. Aslında saçlarının rengi açık sarı değildi. Kendini Sam Harrison diye tanıtıyordu. Ne adı Sam'di, ne de soyadı Harrison.

O gecenin şerefine giymek için, özenle siyah kaşmir boğazlı bir kazak, koyu füme pantolon ve açık kahverengi kısa çizme seçmişti. Aslında giyimine önem veren biri değildi. Sık saçları kısa kesilmişti. Kevin Costner'ın Bodyguard filmindeki saç şekline benziyordu. Bu en sevdiği filmlerden biriydi. Ağzı büzgülü bir spor çanta taşıyordu. 211 numaralı binaya doğru yürüdükçe çanta baston gibi yanında sallanıyordu; içinde video kamera vardı.

Mümkün olduğu kadar çok detayı filme almayı planlamıştı. Bu bir tarih olacaktı. Yüzyılın sonunda Amerika, bir çağın sonundaki Amerika, sonuna gelmiş Amerika. Bu gerçekten bir tarih olacaktı.

On ikiye çeyrek kala, 211'in amonyak, toz ve pis kokan servis kapısından içeri girdi. Dördüncü kata yürüyerek çıktı. Senatör'ün başkentteki ofisi, aşk yuvası bu kattaydı.

Adam, Daniel Fitzpatrick'in 4-J no'lu kapısına vardı. Saat on ikiye on vardı. Her şey planlandığı gibi dakik ve yolunda gidiyordu.

Maun cilalı kapı açıldı. Adam, kapıdaki sarışın, zayıf ve uzun boylu, bakımlı kadına baktı. Kadın uzaktan görüldüğünün aksine daha sade bir görünüme sahipti. Mavi Jaguar'dan Fiztpatrick ile inen kadındı.

Başındaki altın bere ve boynundaki altın tasma kolyenin dışında, New York'taki Modern Sanatlar Müze ziyaretinden yeni dönmüş bir dişi arslan, kadın tümüyle çıplaktı.

"Jack," diye fısıldadı kadın.

"Jill," dedi adam ve gülümsedi.

II

WASHINGTON™ BAŞKA bir bölgesinde, başka bir dünyada, farklı bir katil, buna benzer dehşet verici bir Oyun oynuyordu. Garfield Parkı'nın ortasında yaşlı meşeler ve çam ağaçlarının arasında gizlenecek müthiş bir yer bulmuştu. Kendine yerlere kadar uzamış ağaç dallarının ve uzun çalılar arasında çadır görevi gören rahat bir yer hazırlamıştı.

"Hadi biraz iş yapalım," diye fısıldadı, saklandığı yerden. Bu harika bir macera, müthiş bir fantezi olacaktı. Buna bütün ruhu ve kalbiyle inanıyordu.

Nemli otların üstünde bağdaş kurarak oturup yüzü ve saçları üzerinde çalışmaya başladı. Rock grubu Hole'un bir parçasının ritmi kulaklığından kafasının içine yayılıyordu. Bu gerçekten harika bir şeydi. Bu tür şeylere bayılıyordu. Kılık

değiştirmek için kullandığı giysileri üzerine geçirdi. Kaçmak için bunlar çok işine yarıyordu. Onun hiç kaçmaya ihtiyacı olmuş muydu?

Giysilerini üzerine oturttuğunda ağaçların gölgesinden çıktı. Gülmek zorundaydı. Bugün kendiyse dalga geçiyordu. Bu en iyisiydi. En iyisi olduğundan emindi. Bu ona güzel bir fıkrayı hatırlattı. Güller kırmızıdır, menekşeler mavi. Ben şizofrenik biriyim. Gerçekten öyleyim.

Dış görünümüyle tıpkı evsiz barksız biri gibiydi. Umudunu yitirmiş yaşlı bir serseriye benziyordu. Aktörlerin kullandığı aksesuar çantasından başına beyaz bir peruk takıp yüzüne kırçilli sakal bıyık yapıştırmıştı. Üzerindeki pamuklu giyside bir tek damla makyaj artığı veya lekesi görünmüyordu.

Giysinin göğsünde Mutlu, Mutlu, Neşeli, Neşeli yazıyordu.

Ne kadar inanılmaz, akıl uçurtacak bir macera olacak bu diye düşünmeye devam ediyordu. Mutlu, Mutlu. Neşeli, Neşeli. Parola buydu. Söylediği de buydu. Alaycılık onu keyiften öldürüyordu.

Müstakbel katil parkı geçti. Şimdi hızlı yürüyordu, nerdeyse koşmaya başlayacak gibiydi. Anacostia Nehri'ne doğru ilerliyordu.

Artık insanları görmeye başlamıştı. Serseriler, işsizler, âşıklar ve bunlara benzer tipler. Çoğu zenciydi. Önemli değildi. D.C.'de kimse zencilere aldırmıyordu zaten. Hayatın bir cilvesiydi.

Yürümesini sürdürürken eski bir rock'n'roll şarkısını mırıldanıyordu. Eski bir topluluk olan Jethro Tull'un bir şarkısıydı. Durmadan rock müzik dinlerdi. Hatta uyurken bile. Kulaklıkları her zaman açıktı. Rock'n'roll'un tarihini ezbere biliyordu. Eğer o, başka bir tarz müzik dinlemeye zorlansaydı, anında buz kesileceği kesindi.

Bugün tam havasındaydı. Aklına gelen aptal fıkralara gülüyordu. Gerçekten iyi bir günündeydi. Bu çok güzel, keyif verici, lanet olası bir Zihin gezisiydi. En iyi zamandı. En kötü zamandı. En iyi ve en kötü, en kötü ve en iyi.

En iyi ve en kötü. En kötü ve en iyi. Kötünün de kötüsü.

Cinayet yerini çoktan seçmişti. Ladin ağaçlarının kalın dalları ve sürekli yeşil kalan yaprakları arasında kalan bu yer, Southeast Otoyolu'na çok yakındı. Cinayet yeri, sarı taşlardan yapılmış, bahçeleri yola kadar uzanan evlere tam doksan derece açı yapıyordu. Daha önce orada gizlenip etrafı gözlemişti. Buraya adeta âşık olmuştu. Köşedeki şekerçi dükkanına girip çıkan, Sojourner Truth İlkoku-lu'nun çocuklarını da görmüştü. Küçük böcekler, bu yaşta ne sevimliydiler.

Şirin çocuklardan nasıl nefret ettiğimi bilemezsin. Onlar gerçekte lanet olası küçük robot piçlerdi. Küçük parazitler de denebilir. Çocuklar... Onlara dair her şey çok sevimli.

Uzanıp kaim bir dala tırmandı. Ciddi bir şekilde işine başladı. Birkaç tane balon şişirdi. Kırmızı, turuncu, mavi sarı balonlar.

Bu balonlar, çocuk kafasının asla direnemeyeceği güzellikte ve renklerdeydi. Kendisi her zaman balonlardan nefret etmişti. Balonların simgelediği, çağrıştırdığı duyguları anımsamaya zorlanmaktan hiç hoşlanmamıştı. Ama çocukların çoğu balonlara deli oluyordu.

Bir balonun etrafına uzun bir sicim bağladı. Sonra sicimin ucunu kaim bir dala geçirerek balonu güvence altına aldı. Balon yaşlı ağacın dallan arasında tembel tembel hareket ediyordu.

Ağaç sığınağında beklemeye başladı. Kendi dünyasında yaşıyordu.

Bunu yapmaya bayılıyordu.

"Bugün birini harcamalıyım," diye şarkı söyler gibi mırıldanmaya başladı. Melodisi olmayan bu şarkıyı söyle-

meyi sürdürdü. "Harcamalıyım, harcamalıyım. Yapmak zorundayım, zorundayım. Harcamalıyım."

Saklandığı yere yakın olan bir yerde bir ses duydu. Bu çığırıldı. Kuru bir dalın kırılma sesi miydi? Yoksa bir ziyaretçisi mi vardı?

Daha dikkatli dinledi. Yere düşmüş kuru ağaç dalları kırılıyor, yürürken dokunduğu yapraklar hışırdıyordu. Sesler amplifikatörün yükselticisinden çıkar gibi kulağına çarpıyordu.

Zihnindekiler silinip, dikkati tüm gücünü kullanmaya başladı. Sadece duyduğu sese kendini verdi. Birisi gerçeği öğrenmeye mi geliyordu? Damarlarında üst düzeyde adrenalin dolaşmaya başladı. Nerdeyse boğazındaki adem elmasını yutacaktı.

Aniden görüş menziline bir suratın üst yarısı girdi. Sadece alın ve birinin gözlerinin beyazı.

BİR KIZIN GÖZLERİNİN BEYAZI.

Ağaç dallarının arasından dikkatle ona bakıyordu.

Ufak, zenci kızın zayıf yüzünü gördü. Beş ya da altı yaşlarındaydı. Çok sevimliydi. Kız da onu görmüştü. Sevimli ve tatlı.

SENİ GÖRÜYORUM, BALLI ÇÖREĞİM. EVET, GÖRÜYORUM. SENİ GÖRÜYORUM.

"Merhaba," dedi, güzel ve nazik bir ses tonuyla. İsterse sesi çok zarif çıkabiliyordu. Kıza gülümsedi. Kız da gülümsemesine karşılık verir gibi yaptı.

Yumuşak bir ses tonuyla "Büyük bir balon ister misin?" diye sordu. "Benim bir sürü güzel balonum var. İşte sana üstünde adının yazılı olduğu kiraz kırmızısı bir balon."

Küçük kız sadece adama bakıyordu. Bir kelime bile

şöylememişti. Hatta kıpırdamadı bile. Adam kendisinden korktuğunu düşündü. Belki de balonun üstünde adı olduğunu söylediği için aklı karışmıştı.

"Pekâlâ, balon yok. Tamam. Balon tekilifimi unut. Sana balon vermeyeceğim küçük kız. Tamam, korkma. Bugün sana balon vermeyeceğim. Hayır efendim, bunu unut."

"Verin, lütfen," dedi kız aniden. Kızın kahverengi gözleri açan bir çiçek gibi genişlemişti. Bu çok güzel, küçük bir kız, değil mi? Çok güzel kahverengi gözleri var.

"Bu kadar utangaç olma küçük kız, haydi gel buraya. Sana kocaman güzel bir balon vereceğim. Dur bakalım, evet... Kırmızı, gök mavisi, turuncu, sarı. Gökkuşağındaki her renk var. Ve diğerleri.

Adam birinin taklidini yaptı. Bu belki, Kevin Bacon'un Vahşi Nehir filmindeki rolünden bir bölümdü. Çünkü filmi video kiralayan bir yerden alıp bir hafta durmadan seyretmişti. Belki iki hafta, kim bilir? Kimin umurunda? Konuşurken, eli elektrikli bantla güçlendirilmiş minyatür bir beysbol sopasının sapını sıkıyordu. Eskiden çetelerin kendi kanunlarına uyulmasını sağlamak için kullandıkları türden, kırk beş santimlik bir sopaydı bu.

Adam> küçük kıza havadan sudan bir şeyler anlatıyor, saçma sapan konuşmasını histerik bir şekilde devam ettiriyordu.

"Kırmızı olanı," diye kız sonunda konuşabildi. Elbette, çünkü kızın saçında kırmızı bir kurdele vardı. Kırmızı benim gerçek aşkım'ın sevdiği renk.

Küçük kız yavaşça ve narin bir hareketle dalların arasına ilerledi. Kızın ayaklarının çok küçük ve ince olduğu adamın dikkatini çekti. Kız, adamın elinde sımsıkı tuttuğu renkli balonlara ulaştı. Adamın elinin berbat bir şekilde titrediğini farketmemiş görünüyordu.

Adam diğer eliyle arkasında kısa güçlü beysbol sopasını sımsıkı tutuyordu. Sonra sopayı indirdi. Hem de çok sert.

Mutlu, Mutlu. Neşeli, Neşeli.

Jack ve Jill/F: 2

III

BU CİNAYETTEN PAÇAYI KURTARABİLECEKLER MİYDİ? Özellikle bunun gibi yüksek düzeyde ve provokatif cinayetten? Jack, kurtulabileceklerine emindi.

Bunu tahmin etmek çok kolaydı. Başka birini, ya da birkaç tanesini öldürmek ve asla yakalanmamak. Hatta kuşku bile uyandırmamak. Her seferinde böyle olmadı mı?

Jill korkmuştu ve gözle görünür bir şekilde sinirliydi. Onu suçlayamazdı. Kadın, "gerçek hayat"ta Washing-ton'da kariyer sahibi, iyi tanınan, zeki birisiydi. Kitaplardan tanıdığımız tipik katillere hiç benzemiyordu. Bu yüzden kadının oyunların oyunundaki rolü kusursuzdu. Nerdeyse adam kadar mükemmeldi.

"Çok sarhoş, kendinden geçti," diye fısıldadı kadın. Apartmanın giriş holünde duruyorlardı. "Bu durum bize yardımcı olur, çünkü adam tiksindirici bir yılan gibi."

"Bizim zampara için ne diyorlar biliyor musun? Kötü bir senatör ama erkekliği bundan daha da kötü."

Kadının dudaklarından alaylı ve sinirli bir gülümseme geçti. "Kötü bir şaka ama ben bunu doğrulayabilirim... Hadi gidelim Jack."

Jill çıplak ayaklarının topukları üzerinde döndü ve yürümeye başladı. Jack hemen arkasında onu takip ederken kadının dikkatle atılan adımlarını izliyordu. Bu adımlar insanı büyüliyordu. Holdeki lambanın aydınlattığı oturma odasına varıncaya kadar, kadının ince vücudunu da izlemeyi ihmal etmedi. Jack koridorun sonunda yatak odası olduğunu biliyordu.

Sessizce ufak oturma odasına girdiler. Taştan şöminenin üstüne gururla duran Amerikan bayrağı asılmıştı. Bayrağın görünüşü adamın midesini bulandırdı. Renkli çekilmiş, denizde seyreden tekne fotoğrafları duvarda asılıydı. Yer muhtemelen Cape Cod idi.

Oturma odası duvarının arkasından "Sen misin hayatım?" diye içkili olduğu belli olan bir ses geldi.

"Başka kim olabilir?" dedi Jill.

Jack ve Jill yatak odasına beraber girdiler. "Sürpriz partisi," dedi Jack. Baretta yarı otomatik silahım çıkarmıştı. Silahın namlusu senatörün başına çevriliydi.

Silah tutan eli sallanmıyordu ve zihni açıktı. Tarih yazılmak üzereydi. Artık geri dönme şansı yoktu.

Daniel Fitzpatrick başını yataktan kaldırıp baktı. Şaşırmış ve çılgına dönmüştü. "Burada neler oluyor? Sen de kimsin? Buraya nasıl girebildin?", diye peş peşe soruları sıraladı. Boynu ve yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

Jack biraz sonra olacaklara rağmen gülümsedi. Senatör, süslü yatağında sahile vurmuş balınaya benziyordu.

"Varsayalım, ben senin aşağılık geçmişinim ve sonunda seni yakaladım Senatör," dedi. "Şimdi çeneni kapa. Lütfen. Bırak bu işi en kolay şekilde halledelim."

Jack, Daniel Fitzpatrick'e baktı ve son zamanlarda bir yerde okuduğu bir şeyi hatırladı. Biraz önce Senatör peş

peşe sorular sorarken katilin dikkatini çeken bir şey olmuş ve aklından "Aman tanrım, adam birden yaşlanıverdi, " diye geçmişti, Gerçekten öyle olmuştu. Fitzparick beyaz saçlı, göbekli, saygısız yaşlı bir beyaz adamdı.

Senatör aynı zamanda bir düşmandı.

Jack siyah ağızlı büzgülü çantayı açıp içinden çıkardığı bir çift kelepçeyi Jill'e uzattı. "Her bir elini yatağın başucuna kelepçele. Lütfen ve teşekkür ederim."

"Bu benim için zevktir," dedi kadın. Konuşmasında, davranışında ve hareket etmesinde sade bir zerafet vardı.

"Sen de bu işin içinde misin?" diye sordu Fitzpatrick. Dehşetle La colline adlı bardan aldığı sarışın kadına bakıyordu.

Jill gülümsedi. "Hayır, hayır. Ben sadece senin ününden, yağlı göbeğinden ve alkol kokan nefesinden etkilenmiştim."

Jack video kamerayı çıkartıp Jill'e verdi. Kadın hemen kamerayı çalıştırıp Senatör'ün üzerine odakladı ve çekime başladı. Çekim işinde çok iyiydi.

"Tanrı aşkına, sen ne yapıyorsun?" diye sordu Fitzpatrick. Açık mavi gözleri korkuyla irileşmişti. "Benden ne istiyorsunuz? Burada neler oluyor? Lanet olsun, ben Birleşik Devletler Senatörü'yüm."

Jill, Senatör'ün yüzündeki şok geçirmiş, şaşırılmış ve incinmiş ifadelerin farkına vardı. Açıyı daha genişletti. Evet, biraz daha geniş. Tekrar çekime devam etti.

Jack'in yüzüne anlamı belirsiz bir gülümseme yayıldı. İşte bu tam Fitzpatrick.

Birden Senatör'ün beyninde, içtiği viskinin verdiği durgunluk sona erdi. Daniel Fitzpatrick sonunda anlamıştı. "Ölmek istemiyorum," diye fısıldadı.

Tuhaf bir biçimde etkileyici olan gözyaşları, beklenmedik bir şekilde gözlerinden akmaya başladı. "Lütfen bunu yapmayın. Benim canımı yakmanıza gerek yok," dedi. "Böyle olması gerekmiyor. Lütfen, size yalvarıyorum. Beni dinleyin. Size söyleyeceklerimi dinlemeniz gerek."

Bu inanılmaz bir çekimdi. Jill bunu biliyordu. Tam Oskar'lık bir çekimdi. Belki de asrın dokümanter filmi olacaktı. Onların bu oyunların oyununa gereksinimleri vardı. İlerde birini şaşırtmak için çok gerekliydi.

Jack yanına gelip Baretayı Senatör'ün altına yaklaştırdı.

İşte bu kadar. İşte müthiş oyunun gerçekten başladığı an buydu.

Kural iki: Bu bir tarih. Yaptığın her ne ise çok önemli. Bunu bir an bile aklından çıkarma.

"Sizi öldüreceğim Senatör Fitzpatrick. Bu konuda sizinle konuşulacak bir şey yok. Bundan kurtulmanız da mümkün değil. Siz bir Roman Katoliksini. Eğer Tanrı'ya inanıyorsanız dua edin. Bir de benim için edin. Jack ve Jill için dua edin."

Bu en önemli andı. Adam elinin biraz titrediğini farkettil. Bu, Jill'in de dikkatini çekmişti.

Adam aklından; bu bir infaz ve hakediliyor. Bu benim de içinde olduğum bir korku hikâyesi diye geçirdi.

Jack çok yakından ateş etti. Namlu Senatör'e on on beş santim uzaklıktaydı. Daniel Fitzpatrick'in kafasının bir bölümü havaya uçtu. Adam ikinci kez ateş etti. İki kere ölç ve iki kere ateş et.

Tarih yazılmıştı.

Oyunların oyunu başlamıştı.

Jack ve Jill.

I. KISIM YİNE YARIN OLDU

OH HAYIR, yine yarın oldu.

Kapının çalındığını duyduğunda uykuya daha dalmamıştım. Ses yüksekti ve araba alarmı kadar rahatsız ediciydi. Üstelik ısrarcıydı. Bela evin çok mu yakınındaydı?

"Lanet olsun," diye fısıldadım yumuşak yastığımın kıvrımları arasından. "Beni rahat bırakın. Bırakın da normal insanlar gibi gece boyunca uyuyayım. Gidin kapımdan."

Başucumdaki lambaya uzanırken birkaç kitabı devirdim. Generalin Kızı, Amerika Seyahatim ve Sedir Ağacına Kar Yağıyor devrilenler arasındaydı.

Sakarlığım uykumu iyice kaçırmıştı.

Çekmecedan silahımı alıp aşağıya gitmek üzere odamdan çıktım. Merdivenlere sapmadan çocukların odasının kapısından içeriyi dinledim. Yumuşak nefeslerini duydum ya da duyduğumu sandım. Uyumadan önce onlara Peter Rabbit Masalını okumuştum. Bay McGregor'un bahçesine sakın girmeyin: Babanız bir kaza geçirdi; Bayan McGregor tarafından bir böreğin içine konuldu.

Sağ elimdeki silaha daha sıkı sarıldım. Kapının çalması durmuştu. Sonra tekrar başladı. Kolumdaki saate baktım. Sabahın üç buçuğuydu. Tanrım, merhamet. Yine kötü bir saat. Gece yarısından sonra uyandırılmak kaderim olmuştu.

Merdivenlerden inip eşiğin basamaklarına ulaştım. Dikkatli, şüpheli. Birden etraf yine sessizliğe gömüldü.

Hiç ses çıkartmadım. Gerginlikten tüylerim diken diken olmuştu. Güne başlamak için çok kötü bir yoldu. Bay

McGregor'un bahçesine sakın girmeyin. Babanız bir kaza geçirdi.

Mutfağa doğru ilerledim. Silahım elimde. Birden kapıyı çalan gürültünün sahibini gördüm. Günün ilk gizemi aydınlanmıştı.

Arkadaşım ve iş ortağım, arka kapıda dev bir siluet halinde dikiliyordu.

John Sampson gürültü çıkarmaya bayılırdı. Hayatıma girdiği günden beri başımızdan bela eksik olmadı. Bir doksan boyunda, yüz yirmi kilo ağırlığında ufak bir dev görünümünde biridir. Onu bazen "Dağ Adam" diye çağırırız.

Kapının kilidini ve zincirini açarken "Bir cinayet işlendi," dedi. " "Bu seferki pek berbat, Alex."

Bölüm 2

"OH TANRIM JOHN, saatin kaç olduğundan haberin var mı? Sende saat kavramı diye bir şey yok mu? Lütfen benim evimden uzak dur. Haydi, kendi evine git. Git, gece yarısı kendi evinin kapısını yumrukla."

Kendi kendime söylenirken başımı arkaya doğru sallayıp omuz ve boyun kaslarımdaki berbat ağırları gidermeye çalıştım. Henüz tam olarak uyanmamıştım. Belki de kötü bir rüya görüyordum. Belki Sampson arka kapıda değildi. Belki hâlâ sevgili yastığıma sarılmış durumdaydım. Belki de değildim.

"Bu bekleyebilir," dedim. "Her ne olursa olsun."

"Oh, bekleyemez," diye karşılık verdi. "İnan bana şeker, bekleyemez."

Evinin içinde bir çığırtdı duydum. Hızla arkama döndüm, hâlâ diken üstündeydim.

Küçük kızım Jannie, elektrik mavisi kelebek pijamalarının içinde mutfağın ortasında duruyordu. Ayakları çıplaktı ve yüzünde korkulu bir ifade vardı. Ailemize en son katılan Rosie adlı kedimiz onun hemen arkasındaydı. İkisi de aşağıdan gelen sesi duymuştu.

"Neler oluyor?" diye uykulu bir sesle sordu. "Neden bu kadar erken kalktınız? Kötü bir şey oldu, değil mi baba?"

"Haydi yatağına geri dön hayatım," dedim kızıma. Sesimi çıkarabildiğim kadar sakın çıkarmaya çalışmışım. "Önemli bir şey yok," Kızıma yalan söylemek zorunda kalmışım. İşim yine evime kadar sokulmuştu. "Şimdi yukarı çıkacağız ve sen güzellik uykuna devam edeceksin."

Onu kucağıma alıp basamakları çıkarken kulağına tatlı tatlı rüyalar görmesi için bazı şeyler söyledim. Onu yatağına yatırıp oğlum Damon'u kontrol ettim. İkisi de kısa bir süre sonra kalkıp okula gidecekti. Damon Sojourner Truth, Janmie ise Union Street Okuluna gidiyordu. Rosie ise ayaklarımın arasında sürtünerek dolaşıyordu.

Odama gidip giyindim. Biraz; sonra kendimi Samp-son'un arabasıyla cinayet mahalline gidiyor buldum.

Bu seferki pek berbat, Alex.

Beşinci Cadde'de, bizim evden dört blok ötede.

"Artık uyandım. Bu hoşuma gitse de gitmese de ki gitmiyor; hadi her şeyi anlat. Bunları Sampson'a söylerken gözlerimi ilerdeki polis arabalarının ve cankurtaranın mavi ışıklarına dikmişim.

Bizim evden dört blok ötede.

Bir sürü mavi beyaz ışık, yapraksız meşe ağaçlarını ve kırmızı tuğlalı evleri aydınlatıyordu. Beni rahatsız eden şey, spot ışıklarının aydınlattığı binanın oğlum Damon'un okulu olmasıydı. Onanme'nin okulu on iki blok ters yöndeydi.) Bedenimdeki sinirler ayaklanmıştı. Kafamın içinde anlamsız fırtınalar kopmaya başlamıştı.

"Küçük bir kız Alex," dedi Sampson. Ondan beklenmeyecek bir yumuşaklıkla söylemişti bunu. "Altı yaşındaymış. En son bu öğleden sonra Sojourner Truth Okulu'nda görülmüş."

Bu Damon'un okuluydu. İkimiz de içimizi çektik. Sampson, Damon ile Jannie'ye benim kadar yakındı. Çocuklar benim için hissettikleri duyguları onun için de hissederdiler.

Okulun önünJe şimdiden yığınla insan toplanmıştı. Komşuların çoğu sabahın dördünde ayaktaaydı. Kalabalığın içinde gördüğüm her suratta kızgınlık ve şaşkınlık vardı. Bazıları bornozlarını giymiş, bazıları ise battaniyelerine sarılmışlardı. Sıcak nefesleri soğukta arabaların egzosundan çıkan buhar dumanları gibi okulun bahçesine yayılmıştı. Washington Post gazetesi, sadece D.C. eyaletinde, geçen yıl, on dört yaşın altında beş yüz çocuğun öldürüldüğünü bildirmişti. Buradaki insanlar bunu biliyordu. Bunu gazetelerden okumaya gerek yoktu.

Altı yaşında kildik bir kız çocuğu Damon 'un okulunun ya-tunda öldürülmüştü Uyanmak için bundan daha korkunç bir kâbus olabileceğini tahmin edemiyordum.

Sampson'un arabasından çıkarken "Bunun için üzgünüm Şeker," dedi. "Bunu görmen gerektiğini düşündüm."

Bölüm 3

KALBİM HIZLA ÇARPMAYA BAŞLADI. Bir an kalbimin büyüyüp göğsüme sığmayacağım sandım. Karım Maria, buraya yakın bir yerde vurulup öldürülmüştü.

Komşuluk anıları ve ömür boyu sürececek diğer anılar. Seni her zaman seveceğim Maria.

Okul bahçesinde tenteli morg arabasını gördüm. Bu hepimiz için çok tedirgin edici bir görüntüydü. Parlak polis ışıklarının arkalarında bir yerden rap müzik sesi geliyordu.

Sampson ile ben, korkmuş, tedirgin kalabalığı yarararak ilerlemeye çalıştık. Aralarından bazı uyanıklar bize "Neler oluyor şef?" diye soru sormaya başlamıştı. Okul bahçesinin çevresi sarı polis bantlarıyla kapatılmıştı.

Ben, Dağ Adam kadar heybetli olmasam da, ikimiz de iri görünüşlüydük. Suç mahalline vardığımızda etkili bir görüntü oluşturduğumuz belliydi. Sampson'un üstünde siyah deri bir palto vardı. İkimiz de, adına Ani Ölüm dediğim oyun için giyinmiştik sanki.

"Dr. Cross burada," diye kalabalığın içinden yükselen mırıltıları duydum. Adımın ağızdan ağıza yayıldığı

duymazlıktan gelmeye çalıştım. Aklımın başında olması için kulaklarımı tıkamak zorundaydım. Resmi olarak ben baş dedektifin yardımcısıydım ama son günlerde vaktimin çoğunu sokak dedektifi olarak geçiriyordum. Bugünlerde yapmak istediğim şey buydu. Böyle olması gerekiyordu. Çünkü bu benim için ilginç bir süreçti. Bir ömür boyu yetecek kadar cinayet ve vahşet görmüştüm. Özel deneyimlerimden yararlanarak, çalışmalarımı artık bir ruh hekimi olarak sürdürmeyi düşünüyordum.

Sampson yavaşça omzuma dokundu. Bu durumun benim için katlanılması güç olduğunu hissetmişti. "İyi misin Alex?"

"İyiyim," diyerek, ona bu sabahki ikinci yalanımı söyledim.

"Eminim öylesindir, Şeker," dedi alayla. "Sen hep iyi-sindir. İyi olmasan bile iyiyim dersin. Ne de olsa sen ejderhaları bile yere sermiş birisin, değil mi?" dedi ve başını salladı.

~ Gözümün ucuyla siyah bir tişört giymiş genç bir kadın gördüğümü fark ettim. Tişörtün üstünde beyaz harflerle "Seni her zaman seveceğim Tysheika" yazıyordu. Tyshe-ika, cinayete kurban gitmiş başka bir çocuktü. Öldürülen çocukların cenazelerine komşuları siyah tişörtlerle katılmayı adet edinmişlerdi. Büyükanmem Nana Ana'run bu tür tişörtlerden çeşitli bir koleksiyonu vardı.

Gözümde başka bir şey daha ilişti. Bir kadın kalabalıktan uzakta duruyordu. Yaşlı bir karaağaçm dalları altındaydı. Sanki çevredeki insanlara uygun değilmiş gibiydi. Uzun boylu ve güzel görünümlüydü. Belden sıkılmış yağmurluğunun altında mavi kot pantolon giymişti. Ayağında düz makosen ayakkabı vardı. Kadının arkasında mavi bir Mercedes araba duruyordu.

İşte bu o. İşte tam sana göre bir kadın. Bu çılgın düşünce birden aklıma takılıverdi. Aynı hızla kafamın içine beklemediğim bir şekilde yayıldı. Üstelik bana beklenmedik bir keyif verdi. Onun kim olduğunu öğrenmeyi kafamın bir kenarına yazdım.

Cinayet masası dedektifi ile konuşmak için durdum. Kırmızı Kangol bir şapka ve kırmızı bir ceket giyiyor, kahverengi yünden örgü bir kravat takıyordu. Kontrolü ele almaya başladığı görölüyordu.

"Güne başlamak için kötü bir yol Alex," dedi Rakeem Powell yanıma doğru ilerlerken. "Ya da benim gibi bitirenler için."

"Bundan daha kötüsünü düşünemem," diyerek sözlerini onayladım. Midemde iyi bildiğim bir yerden kötü sinyaller gelmeye başladı. "Bu durumla ilgili neler biliyorsun Rakeem? İpucu falan var mı? Bildiğin her şeyi duymak istiyorum."

Dedektif elindeki ufak not defterine göz attı. Birkaç sayfa çevirdi. "Küçük kızın adı Shanelle Green. Çok sevilen bir çocuk. Öğrendiğim kadarıyla herkesin gözbebeği. Okulun birinciler sırasında yer alan bir öğrenci. Okuldan iki blok uzaklıkta olan Northville Village'de oturuyormuş. Annesi ve babası çalışıyor. Okuldan eve yürüyerek dönmesine izin verilmiş. Pek akıllıca değil ama başka çareleri yok. Akşam

eve döndüklerinde Shanelle'iri evde olmadığını görmüşler ve saat yirmide polise kayıp îaporu bildirmişler. İşte şurada anne ve babası duruyor."

Anne ve babaya bakmak için çevreyi araştırır gibi bakındım. Çaresiz; ve yürekleri parçalanmış anne ve baba henüz; çocuk yaşta sayılacak kadar gençti. Ama bu korkunç geceden sonra bir daha asla böyle olmayacaklardı. Kimse olamazdı..

"Anne veya babadan şüpheleniliyor mu?" Bu aptal soruyu sormak zorundaydım.

Rakeem başını hayır der gibi salladı. "Hiç sanmıyorum Alex. Shanelle onların yaşam gücüymüş."

"Lütfen aileyi araştır Rakeem. Her ikisini de. Kız buraya nasıl gelmiş?"

Powell içini çekti. "Bilmediğimiz ilk şey bu. İkincisi kız nerede öldürüldü? Üçüncüsü ise bunu kim yaptı?"

Shanelle'in çevrede bir yerde öldürölüp, buraya bırakıldığı çok belirgindi. İğrenç bir davanın henüz başlangıcındaydık ve yapılacak çok iş vardı. Bu benim işimdi.

"Onun nasıl öldürölüğünü biliyor musun?"

Cinayet masası dedektifi gözlerime bakıp, "Kıza bir göz at ve ne düşündüğünü sen söyle," dedi.

Bakmak istemiyordum ama buna zorunluydum. Shanelle'in cesedine yaklaştım. Küçük kızın kan kokusunu hissedebiliyordum. Bakır paralar gibi... Etrafa yığınla koyu kırmızı madeni para saçılmış gibiydi. Bir an kendi çocuklarım Damon ile Jannie'yi düşünmeden edemedim. Hissettiğim üzüntünün şiddetini durduramıyordum. Bir acı beni için için kemiriyordu. Tüm damarlarımda kan yerine asit dolaşıyor gibiydi.

Altı yaşında olan cesedin yanına diz çöktüm. Shanelle, bir cenin gibi anne karnında olduğu şekilde yatıyordu. Üzerinde olan tek giysi pembe mavi çiçekli kiloduydu. Kırmızı bir fiyonk saç örgülerine karışmıştı. Kulaklarında ise minicik altın küpeler

vardı.

Kızın giysilerinin tamamı ortada yoktu. Katil kızın

jack ve fill 1 F: 3

okul giysilerini beraberinde götürmüştü.

Çok güzel bir çocuktı. Adamın ona yaptıklarından sonra bile bu güzellik anlaşılabilirdi. Duygularımı bir kenara itip, altı yaşındaki bir kız çocuğunun nasıl öldürüldüğünü anlamaya çalışmak için kendimi zorladım. Bir anlık vahşet ve çılgınlık sonucu kızın hayatı tamamen sessizliğe gömülmüştü. Yumuşak bir hareketle çocuğun bedenini çevirdim. Kafası boşlukta sallandı. Boynunun kırıldığı belliydi. Bir bebek kadar hafifti. Yüzünün sağ tarafı kısmen kazınmıştı. Yok edilmiş demek daha iyi tarifti. Katil Shanelle'e bir çok kez şiddetli darbeler indirmişti. Yüzün sağ tarafında yüze ait çok az bir şey kalmıştı.

"Bu kadar güzel bir kıza bunu nasıl yapabilir?" diye mırıldanarak içimi çektim. "Zavallı Shanelle, zavallı yavrucağı." Söylediklerimi sadece kendim duyabiliyordum. Gözlerimin dolduğunu hissettim ama burası ağlamak için uygun bir yer değildi.

Shanelle'in bir gözü kaybolmuştu. Kızın yüzü iki taraflı, iki farklı yüzü olan bir maske gibiydi. Bir çocuk için iki ayrı yüz mü? İki yüzlü mü? Bu ne anlama geliyordu?

Washington'da izi belli olmayan başka bir iblis daha ortaya çıkmıştı.

Bu kez bir çocuk katili olarak.

Bölüm 4

SİYAH YAĞMURLUKLU ve şapkalı, zayıf, uzun boylu bir adam, salı sabahı saat altıda Senatör Daniel Fitzpatrick'in apartmanının kapısını dikkatle inceledi. Dış kapıda zorlama ve zedelenme belirtileri aradı ama bir şey bulamadı.

Bu apartmanın dışında, hatta yakınında olmak istemediğini düşünüyordu. Zaten içerde ne bulmayı umduğundan bile emin değildi. Ama içinden bir ses, bulacağı şeyin kötü olacağını söylüyordu. Bunu çok güçlü olarak hissediyordu. Bu gerçek dışı bir şeydi.

Burada olmak çok tuhaftı. Sır içinde sır. Ama gerçek olan şey, adamın orada olduğuydu.

Siyah yağmurluklu adam, apartmanın holündeki en ince ayrıntıyı fark ediyordu. Halıya dökülmüş plastik parçacıklarını, sekiz daire kapısı bulunduğunu hemen gördü. Bu işlerde her zaman iyiydi. Bir araştırmacı olmak tıpkı bisikletle dolaşmaya benzerdi.

Kredi kartı büyüklüğündeki plastik bir kartla 4-J numaralı kapının kilidini açtı. Böyle kilit açmak da ustalık isteyen bir işti.

"4-J'den içeri girdim," dedi. Elindeki ufak teybin mikrofonuna konuşuyordu.

Adamın bedeninin her yeri terlemeye başladı. Evin içine doğru dikkatle ilerlemesini sürdürdü. Olmaması gereken bir yerde olmanın verdiği sıkıntı ve korku yüzünden tedirgindi. Her duvarı Senatör Fitzpatrick'in resimleriyle dolu ufak oturma odasına hızla girdi. Etrafta hâlâ zorlama izi yoktu.

"Biri bizimle alay ediyor galiba," diye teybe doğru konuştu. "Umarım hepsi bu kadardır." Birden durdu. "Oh... Oh, bir sorunumuz var."

Her şey yatak odasında olmuştu. Bunu her kim yaptıysa etrafı berbat etmişti. Düşünebileceğinin çok ötesindeydi.

"Bu gerçekten çok kötü. Senatör Fitzpatrick ölmüş. Daniel Fitzpatrick öldürülmüş. Bu şaka değil. Ceset tamamen sertleşmiş ve derisinin rengi bozulmaya başlamış. Etraf kan gölüne dönüşmüş. Tanrım, her yerde kan var."

Adam Senatör'ün cesedine doğru eğildi. Barutun kokusu çok keskindi. Sanki tadım dilinde hissediyordu. Bu Senatör'ün silahla öldürüldüğünü doğruluyordu. Ama

bundan daha fazlası vardı. Yapması gereken çok iş vardı. Adam soğukkanlılığını korumak için kendiyile adeta savaşıyordu. Bu iş bisiklete binmek kadar kolay değildi.

"Başına iki el ateş edilmiş. Yakından. Tam bir infaz şekli. Her iki delik arasında üç santim ara var."

Adam raporunu sürdürebilmek için derin bir nefes alıp toparlanmaya çalıştı. Şu anda gördüklerini ve hissettiklerini diğerlerinin bilmesine gerek yoktu.

"Senatör yatağına kelepçelenmiş durumda. Polis kelepçesine benziyor. Bedeni tamamen çıplak ve görüntüsü çok korkunç. Penis ve testisleri bedeninden kesilmiş görünüyor. Tüm yatak kan içinde. Halıda da kan birikintileri görülüyor."

Adam kendini Senatör'ün gri kıllarla kaplı göğsüne yaklaşmak için zorladı. Ölü bir adama bu kadar yaklaşmak hiç hoşuna gitmedi. Fitzpatrick'in göğsünde gümüş bir haç vardı. Birden burnuna bir kadın parfümünün kokusu geldi. Uzun boylu araştırmacı adam bundan kesin emindi.

"Washington polisi kıskanç sevgilinin peşine düşmek zorunda kalacak. Cinayet işleyecek kadar gözü dönmüş biri olması şart. Bir dakika... Bir şey daha var. Tamam. Durun bir saniye. Bunu kontrol etmem gerek."

Odaya ilk geldiğinde bunun gözünden nasıl kaçtığını anlayamadı. Ama şimdi bir not gördüğünden emindi. Yatağın başucundaki komodinin üstünde, telsiz telefonun yanında duruyordu. Gözüne daha önce ilişmemesi mümkün değildi ama görmemişti işte. Eldivenli elini uzatıp notu aldı.

Not kalın harflerle daktiloda yazılmıştı. Hemen okudu. Emin olmak için bir kere daha okudu. Yazılanlar gerçeği yansıtıyordu.

Ey çapkın adam, seni çok iyi tanıyoruz.

İşe yaramaz, hırsız ve zengin piçin tekisin.

Tahtalı köyü boylayacak daha bir sürü insan var.

İşte Jack ve Jill şehre geldi.

Tüm pisliği temizlemek için.

Fitzpatrick zavallının biriydi.

Doğru avanak, yanlış yer, yanlış zaman.

Dostlarınız,

Jack ve Jill

Adam notu kayıt cihazına okudu. Bir kez daha etrafına bakındı ve sonra Senatör'ün dairesinden çıktı. Ölüm, lanet ve dehşet dolu ortamdan uzaklaştı. Q Caddesine çıktığında kendini güvende hissetti. Hemen Washington cinayet masasını aradı.

İsim vermeden cinayeti ihbar etti. Kimse onun içeri girdiğini bilemezdi. Bu nasıl olmuştu? Bu adam kimdi? Eğer biri bunu açığa çıkarabilirse müthiş bir olay olurdu.

Her şey gerçek dışı gibi geliyordu. Bunun devamının geleceğini yazmışlardı. Jack ve Jill bu sürece demmişti.

İşe yaramaz, hırsız ve zengin herifin tekisin.

Tahtalı köyü boylayacak daha bir sürü insan var.

Bölüm 5

HER TÜRLÜ İNSANLIK trajedisinde her zaman dikkat çeken biri olur. Bir adam cinayet mahallinin dışında durmuş, çocuğun cesedine ve bana bakıyordu. Jannie'nin bu sabaha karşı söylediği sözü hatırladım. Kötü bir şey oldu, değil mi baba?

Evet kötü bir şey olmuştu. Kötünün de kötüsü. Sojourney Truth Okulu'ndaki bu durum yürek parçalayan bir durumdu. Benim için öyleydi. Herkes için de öyle olduğundan emindim. Okul bahçesi şu anda dünyadaki en perişan yerdi.

Polis telsizlerinden yükselen konuşmalar havadaki gerilimi arttırıyor, nefes almayı zorlaştırıyordu. Küçük kızın kanının kokusu burnumdan gitmiyordu. Sanki ciğerlerime yerleşmiş gibiydi. Ayrıca kafamın içine çakılmış olduğu kesindi.

Shanelle Green'in anne ve babası, çevredeki komşularla cesede yakın bir yerde ağlaşıyordu. Hatta çocuğu tanımayanlar bile ağlıyordu. Çoğu şehirde, hatta çoğu medeni ülkede, çocuk cinayeti bir felaket sayılabilir ama Washington'da her yıl yüzlerce çocuk cinayete kurban gittiğinden, sadece acı bir kayıp olarak kalıyordu

Rakeem, Powel'a "Üzerinde çalışabilmek için caddede oturanların ifadesinin alınmasını istiyorum," dedim. "Sampson ve ben, bu soruşturmanın bir kısmını yürüteceğiz."

"Tamam, anladım. Bunun büyük bölümünü de biz üstleneceğiz. Zaten uyku saati çoktan sona erdi."

"Haydi gidelim John. Harekete geçmek zorundayız," dedim Sampson'a.

İtiraz etmedi. Tartışmaya da kalkışmadı. Bu tür cinayetler, her zaman, ilk yirmi dört saat içinde ya çözülür ya da çözülmezdi. İkimiz de bunu biliyorduk. Sabahın ayazında, saat altıda, Sampson ile ben, diğer dedektifler ve devriyelerle çevredekileri yoklamaya çıktık. Bu işi kapı kapı, sokak sokak yapmak zorundaydık. Hem de çoğunu yaya olarak. Bu korkunç cinayeti çözebilmek için kendimizi tamamiyle bu işe adanmak zorundaydık.

"Bu bizim işimiz değil," dedi Sampson. Bakışları buz gibiydi. "Bizim sorunumuz da değil. Bu başkalarının işi."

Onunla aynı fikirde değildim.

Ne Sampson ne de ben, o sabah okulun çevresinde olanlar hakkında tek kelime etmiştik. Sokaktakilerin çoğu, uyuşturucu bağımlılarından, zombi kılıklı çatlaklardan, yankesicilerden şikâyet etmişti. Her zaman olanın dışında farklı bir şey yoktu.

"Herkes o kıza bayılırdı. Sevgili Shanelle," diye yaşlı bir kadın sızlandı. Yıllardır okulun köşesinde bir dükkân işletiyormuş. "Her zaman benden jöle ayıcıklar alırdı. Gülümsemesi öle tatlıydı ki... Bunu biliyor muydun?"

"Hayır, Shanelle Green'in gülümsemesini hiç görmemiştim. Ama nasıl olabileceğini tahmin edebiliyordum.

Sağ tarafı parçalanmış olmasına rağmen, yüzünün şeklini kafamda canlandırabiliyordum. Bu yüzü kafamın içinde bir yere kazımışım sanki.

Kore asıllı Amerikalı bir işadamı olan Jimmie Kee Amca, başarılı ve etkili biri olarak tanınırdı. Bizi orada gördüğüne memnun olmuştu. Jimmie bizim iyi dostumuzdu. Bazen, bizimle Redskins ve Bullets maçlarına gelirdi. Elimizde bulunan kısacık şüpheli listesinde adı bulunan bir isim söyledi.

"Bu kötü aktör Keskin Bıçak Chucky için ne düşünüyorsunuz?"

Sekizinci Caddede bulunan ünlü restoran Ho-Woo-Jung'un arka tarafında bulunuyorduk ve Jimmie Amca gönüllü olarak anlatıyordu. "Kimse bu adi herifi yakalayamadı. Daha önce başka çocukları da öldürdü. Washing-ton'daki en kötü adam budur."

"Cesette iz yok. Bunu kanıtlayamayız," diye sözünü kesti Sampson. "Bu işi Chucky'nin yapıp yapmadığını bilmiyoruz."

Bu doğrudu. Dört yıldan beri Nortfield Village'da dehşet verici çocuk katili söylentileri dolaşıyordu ama kesin bir şey yoktu. Bunu doğrulayacak bir şey olmamıştı.

"Chucky gerçek," diye Jimmie Amca ısrar etti. Koyu renk çekik gözleri iyice incelmışti. "Şeytanın varlığı kadar gerçek. Bazen Keskin Bıçak Chucky'i rüyalarımda görüyorum Alex. Burada yaşayan çocuklar da aynısını görüyor."

"Chucky hakkında belirgin bir şey duydun mu? Nerede görülmüş? Kim görmüş?" diye sordum. "Bildiğin bir şey varsa bize yardım et Jimmie."

"Oh, bunu seve seve yaparım," diyerek başını salladı ve kalın dudaklarını büzdü. Jimmie yıllardır kahverengi

takım elbise ve ten rengi şapka giyerdi. "Sen daha meditasyona başlamadın mı Alex? Chi enerjisiyle karşılaşmadın mı?" diye sordu.

"Bunu düşünüyorum. Chi enerjisini de düşünüyorum Jimmie, ama belki şu anda bu enerji çok düşük seviyede. Bize biraz Chucky'den bahsetsene."

"Keskin Bıçak Chucky hakkında bir sürü kötü hikâye biliyorum. Her zaman çocukları korkutur. Hatta ganster-ler bile ondan korkar. Anneler, büyükanneler onun yüzünden çocuk bahçelerine ufak notlar bırakırlar. Hatta benim dükkânıma bile. Kayıp çocukların acıklı hikâyeleri. Bunlara her zaman izin vermişimdir. Çocukların canını yakan adam en kötüsüdür. Sen de böyle mi düşünüyorsun Alex? Yoksa farklı mı?"

"Hayır, ben de seninle aynı fikirdeyim. Bu yüzden Sampson ile buraya geldik."

Çocukların ödünü kopartan Keskin Bıçak Chucky adlı canavar hakkındaki söylentileri duymuştum. Söylentilere göre küçük çocukların genital organlarını dilim dilim kestiği biliniyordu. Küçük kızlar ve erkek çocuklar... Cinsiyet ayrımı yapmadığı söyleniyordu. Doğru olup olmadığı bilinmiyordu ama biri, birkaç çocuğu Northfield ve Southview Terrace bölgesinde ortadan kaldırmıştı. Ortadan kaybolan başka çocuklar da vardı.

Bölge polisi halkın paniğe kapılmasını istemediği için, Chucky'i bulmak üzere etkili bir araştırma ekibi kurmaya yanaşmadı. Chucky diye birisi var mıydı?

Ben birkaç şef dedektifle konuşmuştum ama çabalarım bir işe yaramamıştı. Kimsenin hayali katile ayıracak fazladan bir zamam yoktu. Bu haksızlık aklıma geldikçe beni öfkeden deliye çevirirdi.

"Yeni bir aşılması imkânsız görev gibi geliyor," dedi Sampson. G Caddesinden liman barakalarına doğru yürüyorduk. "Yine tek başınayız. Hayali bir canavarı yakalamamız isteniyor."

"Güçlü bir yaklaşım," dedim ve Dağ Adam'ın hayal gücünün karşısında gülümsemek zorunda kaldım.

Jimmie'nin restoranından aldığımız buharı tüten bitki çaylarımızı yudumlarken, sokaklarda devriye gezen dedektiflere benziyorduk. Yakaları kalkık kötü dedektifler. İnsanların bizim çalıştığımızı görmesini istiyordum.

"Hiçbir ipucu, hiçbir görgü tanığı yok," dedim. Bunu söylerken Sampson'un onayım bekliyor gibiydim. "Yine de işi almaya mecburuz."

"Aldık zaten," dedi. Gözlerindeki bakış beni korkutacak kadar sertti. "Dikkat et Chucky, arkanı kolla. Çünkü biz senin hayali kışının peşindeyiz."

"Canavar kışının peşindeyiz."

"Aynen söylediğin gibi Şeker, aynen öyle."

Bölüm 6

GÜNEYDOĞU SOKAKLARINDA yeniden Sampson ile beraber çalışmak çok iyiydi. Bu en korkunç davalarda bile her zaman beni coştururdu. Beraber çalıştığımız son büyük dava, Kuzey Carolina ve Kaliforniya'da geçmişti. Ama o, sadece davanın başında ve sonunda bulunabilmiş-ti. İkimiz dokuz, on yaşından beri beraber büyümüş, bu süre içinde çok sıkı arkadaş olmuştuk. Her geçen yıl bizi birbirimize daha da yaklaştırıyordu. Hayır, yapışık bir hale getiriyordu.

"Bugünkü temel amacımız ne olacak Şeker?" diye sordu Sampson. G Caddesinde yürüyorduk. Üzerinde yine siyah deri kabanı ve sevimsiz Wayfarer güneş gözlüğü vardı. "Bugün iyi iş yaptığımızı nasıl bileceğiz?"

"Herkes Truth okulundaki katili kişisel olarak aradığımızdan bahsedeceğiz. Sevimli suratımızı çevrede göstereceğiz. Mahalledeki ailelere güvende olduklarını hissettireceğiz," dedim.

"Ve sonra Keskin Bıçak Chucky'i yakalayıp, dilimlere ayıracağız," diyerek çirkin, iri bir kurt gibi uluyarak güldü. "Şaka etmiyorum," diye ekledi.

Bundan bir an şüphe duymamıştım.

O gece eve vardığımda saat onu geçiyordu. Nana Ana beni bekliyordu. Damon ile Jannie'yi çoktan yatırmıştı. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı ve bir türlü uyku tutmadığını söyledi. Bu onun için normal bir şey sayılmazdı. Kasırğa çıktığında bile uyurdu. Bazen de kendisi kasırğa gibi eserdi.

"Merhaba hayatım," dedi. "Kötü bir gün müydü? Öyle olduğunu hemen anlayabilirim."

Bazen inanılmaz derecede sempatik ve tatlı oluyordu. Onun her halini çok seviyorum. Nasıl davranacağını, neyin arkasından ne geleceğini asla kestiremezdim.

Beraberce oturma odasında kanepede yan yana otururken, seksen bir yaşındaki büyükannem iki eliyle elimi tuttu. Ben de tüm bildiklerimi ona anlattım. Yavaş yavaş sallanıyordu. Bu da alışıldık bir şey değildi. Çünkü o güçlü bir kadındı. Korkusunu bana bile çok zor belli ederdi. Gücünden bir şey kaybetmemiş, daha parlak zekâlı ve duygusal olmuştu.

"Sojourney Truth Okulu'ndaki bu cinayet hakkında kendimi çok kötü hissettim," dedi ve başım çevirdi.

"Biliyorum, bugün düşündüğüm tek şey buydu. Olaya elimden geldiği kadar, her açıdan bakmaya çalışıyorum."

"Okula adını veren Sojourney Truth hakkında çok şey biliyor musun Alex?"

"Onun güçlü bir kadın olduğunu ve köleliğe son vermeye çalışan eski bir köle olduğunu biliyorum."

"Sojourney Truth'un adı, Susan B. Anthony ve Elizabeth Stanton adları anıldığında duyulan saygı ile anılmalı, Alex. Okuma yazması yoktu ama İncil'i ezbere bilirdi.

Taşımada beyazlarla siyahların ayrı oturmasına son verilmesi için çok uğraştı. Bu yüzden okula onun adını verdik. Yakala o katili Alex."

Nana'nın sesi sonunda çaresizlikten alçalmıştı. "Lütfen o korkunç adamı yakala. Ona takılan ismi söylemeye dilim varmıyor... Şu Chucky denilen adam... O gerçek Alex. Hayal ürünü biri değil."

Onu yakalamak için elimden geleni yapacaktım. Bir cinayet davası üstlenmişim. Bir canavarı kovalayabilmek için elimden geleni yapacaktım.

Kafam çoktan fazladan çalışmaya başlamıştı. Bir çocuk katili. Kız ve erkek çocuk ayırdetmeyen biri. Şimdi de bir çocuk katili mi? Keskin Bıçak Chucky mi? Bu katil gerçek miydi? Yoksa çocukları korkutmak için uydurulmuş bir hayali canavar mıydı? Bir canavar mıydı? Shanelle Green'i öldüren o muydu?

Nana yatmaya gittikten sonra canım piyano çalmak istedi. "Jazz Baby" ve "The man I love" parçalarım çaldım. Ama o geceden kurtulmanın yolu bu değildi.

Uykuya dalmadan bir şeyi hatırladım. Sanatör Daniel Fitzpatrick Georgetown'da öldürülmüştü. Nasıl bir gündü bu? Nasıl bir kâbus?

Korkunç ve kâbus dolu bir gündü.

Bölüm 7

JACK VE JILL

Sam ve Sara.

Gerçek kimlikleri her neyse, Washinton'daki bir evin ufak oturma odasındaki İran halısının üstüne uzanmışlardı. Burası bir tür sığmaktı. Şöminede ateş çıtırdayarak yanıyordu. Ateşteki kokulu elma ağacı kütükleri iyice kor-laşmıştı. Parke döşeli zemine serilmiş kaim halının üzerine karın üstü uzanmış, bir tahta üzerinde oyun oynuyorlardı. Özel bir oyundu. Her yönden eşsizdi. Hayat ve ölüm üzerine bir oyundu.

"Kendimi, Washington D.C., Georgetown Üniversitesi, beyaz liberal bir yuppie gibi hissediyorum," dedi Sam Harrison. Kafasında yarattığı bu imaja kendi de güldü.

"Hey, ben de bu tanımlamaya benziyorum," dedi Sara Rosen. Yüzünde hınzır bir ifade vardı ve şaka yapıyordu. O ve Sam, yuppie değillerdi. Hele Sam, hiç...

Mutfaktaki fırında kızaran tavuğun etrafa yayılan kokusu evin havasını değiştirmişti. Oturma odasındaki halının üstünde bir salon oyunu oynuyorlardı.

Oyun ne Monopoli'ye, ne de Risk'e benziyordu. Aslın-

da bir sonraki cinayetlerinin hedefini belirliyorlardı. Önlerinde yayılmış bir sürü fotoğraf vardı. Bu fotoğraflar çok ünlü kişilere aitti.

Bu tür oyunlar Jack ve Jill için çok önemliydi. Bu, onlar için bir şans oyunuydu. Polis ya da FBI'ın cinayetleri çözmesini imkânsızlaştırıcı yolları bulmalarını sağlıyordu. Bu onları güden kuvvetti.

Eğer ortada böyle bir güdü varsa, elbette bir güdücü kuvvet de vardı.

Sam zarı tekrar attı. Sonra işareti hareket ettirdi. Sara onu sıcak bir bakışla izledi. Şöminedeki ateşin parıltıları gözlerine yansıyor. Hafifçe gözlerini kıstı. Onunla ilk karşılaşmalarını hatırladı. İkisi arasındaki ilk iletişimin kurulduğu anı düşündü. Bu, şu anda olanların başlangıcı olmuştu.

Karışık, güzel ve esrarengiz oyunun başlangıcı böyle olmuştu. Şehrin aşağı bölgesinde olan bir kitapçının kafesinde buluşmak üzere anlaşılmışlardı. Randevuya ilk gelen Sara olmuştu. Kalbi ağzından çıkacak kadar çarpıyordu. Bu buluşma ile ilgili her şey ona çılgınca gelmişti. Hatta, tehlikeli boyutta çılgınca ve karşı konulamazdı. Karşısına çıkan bu şansa, bu fırsata veya özellikle bu davaya sırtım dönememişti. Dava onun için her şeydi.

İlk buluşmalarında, Sam Harrison'un neye benzediği hakkında bir fikri yoktu. Masasına gelip oturduğunda şaşırmış ve pek hoşlanmıştı. Sam, onu heyecanlandırmıştı.

Onu daha önce kafenin çevresinde görmüş, kahvesini içip, çöregini yerken gözlemişti. Bu yakışıklı adamın bir gün karşısına Harrison olarak çıkacağını hayal bile etmemişti.

İşte Asker bu adamdı. Bu onun potansiyel ortağıydı.

Girdiği her yere uyum sağlıyordu. Kitapçıya ya da herhangi bir yere uyabiliyordu. Bir katile hiç benzemiyordu. Sara da benzemiyordu. Biraz pilota benziyordu. Adamı süzerken Sara düşünmeye devam etmişti. Belki bir asker? Washington'da başarılı bir avukat? Uzun boylu, ince ve biçimli vücudu vardı. Güçlü, güven verici bir yüze ve parlak mavi gözlere sahipti. Akıllı ve kibar görünümlüydü. Bu beklediğinden de fazlaydı. Ondan görür görmez hoş-lanmıştı. Paylaştıkları bir görüşleri, hayatta önem verdikleri ortak noktaları vardı.

"Acaba kötü biri mi diye bana bakıp duruyorsun. Ama olmadığımı görünce şaşırıp kaldın," demişti tam Sa-ra'nın karşısındaki sandalyeye oturduğu anda. "Ben kötü biri değilim Sara. Bana Sam diyebilirsiniz. Ha, bu arada ben çok iyi biriyim, gerçekten."

Hayır, Sam söylediğinden de iyiydi. Şaşırtıcıydı, daima çok parlak, güçlü ve Sara'nın duygularına daima önem veren ve davalarına bağlı biri olmuştu. Sara Rosen tanıştıkları ilk hafta içinde ona âşık olmuştu, sık olmaması gerektiğini biliyordu ama olmuştu. İşte şimdi buradaydılar ve bu gizli yaşamı sürdürüyorlardı.

Tavuk fırında kızarıırken, ölüm ve yaşam oyunu oynuyorlardı. Ateşin karşısında otururken sevişmeyi düşünüyorlardı. En azından, Sara düşünüyordu. Her zaman Sam ile, Jack ile olmak istiyordu. Onu içinde hissetmeye bayılıyordu.

"Bu atış işi belirleyecek," diyerek zarı Sara'ya uzattı. Sıra sende. Her birimiz için altı atış. Son atış şerefi sana ait Sara."

"Yine başlıyoruz değil mi?"

Jack ve Jill /F: 4

"Evet, yine başlıyoruz."

Sara Rosen'ın kalbi hızla çarpmaya başladı. Güm Güm atışını bluzunun altından bile duyabiliyordu. Bu son zar atışın bir cinayete neden olacağını bilmesi onu heyecandan felç edecek kadar güçlüydü.

Bir sonra ölecek olan kim? Bu tamamen onun elindeydi, değil mi? Bu kim olacaktı?

Sara zarları sımsıkı avucunda kavradı. Sonra gevşetip salladı ve fırlattı. Yuvarlanmalarını ve sonra durmalarını boş gözle seyretti. Hemen küçük noktacıkları saydı. Dokuz...

Sara işaretleyiciyi alıp dokuz yeri ve dokuz resmi ayırdı.

Bir sonraki hedefe baktı. Ölecek olan kişiye baktı. Bu bir kadındı.

Bu dava için dedi kendi kendine. Ama Sara Rosen'ın kalbi aynı şiddetle çarpmaya devam ediyordu.

Bir sonraki kurban çok meşhur bir kadındı.

Washington, tüm dünya, ikinci kez şaşkına dönecek, derinden sarsılacaktı.

Bölüm 8

SAMPSON İLE BİRLİKTE, sınırları Anacostia nehri ve Eisenhower otoyolu ile çevreli Garfield Parkı'na doğru yürüdük. Bu park, Sojourner Truth Okulundan fazla uzak değildi. Gerçeğin rengi gridir. Yerden yükselen sisin içine girdiğimizde bunu düşünüyordum. Daima gridir.. Sabah vakti parka koşmak için gitmemiştik. Shanelle Green'in öldürüldüğü gerçek yeri bulmak için acele ediyorduk. Kafatası bir canı tarafından ezilmişti.

Birkaç üniformalı, bir yüzbaşı ile bir dedektif, cinayet mahallindeydi. Bir düzineye yalan da izleyici vardı. Cinayet bölgesini bulması için Georgia'dan eğitilmiş köpekler getirtilmişti.

"Adamın/küçük kızı buradan okula kadar taşıdığına inanıyor musun?" diye sordu Sampson. Ses tonundan buna inanmadığı belliydi. Ben de sanmıyordum. Peki küçük kızın cesedi okul bahçesine nasıl gelmişti?

Parlak kırmızı bir balon, yeni büyümekte olan çalıların üzerinden havalandı.

Burası küçük kızın öldürüldüğü yerd.

"Bu balon bir işaret olabilir mi?" diye sordu Sampson.

"Bilmiyorum... Ama merak ediyorum," diye mırıldandım. Yeşil dallar arasından kendimi gizli bir geçide attım. Çamların kokusu soğuk havaya rağmen çok keskindi. Bu bana Noel'in yaklaştığım hatırlattı.

Katilin varlığım ağaç dalları arasında hissediyor gibiydim. Sanki bana meydan okuyordu. Shanelle'in de varlığını hissettim. Bana bir şeyler anlatmaya çalışıyor gibiydi. Birkaç saniye orada yalnız kalabilmeyi istedim.

Cinayetin işlendiği yer ufak bir alandı. Kurumuş kan izleri toprağın üzerinde seçiliyordu. Hatta bazı dalların üzerinde bile göze çarpıyordu. Onu burada öldürmüştü. Bunu nasıl yapabilmmişti? Küçük kız adamı civardan tanımiyorsa mutlaka şüphelenmesi ya da korkması gerekirdi. Aniden tekme yemiş gibi oldum. Balon! Bu sadece bir tahmindir ama bana doğru bir tahmin gibi gelmişti.

Kırmızı balon adamın yemi olabilirdi. Küçük kızları kandırmak için bir yem.

Yere doğru çömeldim. Ağacın dalları orayı bir çadır gibi koruyordu.

Katil burada durmayı sevmiştir. Karanlıkta saklanmak. Kendinden hoşnut olmayan biri. Karanlığı tercih ediyor. Aklını ve düşüncelerini beğeniyor. Ama görünüşünden hoşlanmıyor. Görünüşünde, büyük ihtimalle, fiziksel bir bozukluk var.

Bütün bunlardan emin değildim ama bana doğru gibi geliyordu. Bunu cinayet mahalline çömelirken hissettim.

Burada saklanıyordu. Çünkü insanlar onun hakkında bir şeyler hatırlayabilir. Eğer böyle ise bu iyi bir ipucu sayılabilirdi.

Shanelle Green'in parçalanmış yüzü yine gözümün önüne geldi. Sonra ölmüş olan karım Maria'nın yüzü. Boğazıma doğru yükselen bir öfke hissettim. Büyüyüp içimde patlayacak boyutlara yükseldi. Jannie ile Damon'ı düşündüm.

Bir kere daha çocuk katilini düşündüm. Kızgınlık genellikle kendi değerinin farkında olduğunu sezdirir. Tuhaf ama doğru. Katil kızgındı, çünkü, kendisine çevresindekilerin ona inandığından çok daha fazla inanıyordu.

Sonunda ayağa kalkıp arkamı gizli yere döndüm. Orada yeterince durmuştum.

"Şu balonu aşağıya indirin," dedim devriye memuruna. "O lanet balonu ağaçtan indirin. O bir kanıt."

Bölüm 9

FİZİKSEL OLARAK ONU başkalarından ayıran bir şey vardı. Bundan hemen hemen emindim. Başlama noktası bu olacaktı.

Aynı gün öğleden sonra Sampson ile yine sokaklara döndük. Northfield Village civarındaydık. Washington gazeteleri ve televizyon, Southeast bölgesinde küçük bir kızın cinayete kurban gitmesine pek önem vermemişti. Hepsi Senatör Fitzpatrick'in Jack ve Jill takma adlı birileri tarafından öldürülmesiyle ilgili haberlerle doluydu. Shanelle Green'in ölümü onların dikkatini çekmemişti.

Sampson ve ben hariç. Biz Shanelle'nin korkunç cesedini görmüştük. Kalbi kırık anne ve babasıyla tanışmıştık. Çevredekilerle ve komşularıyla görüşmüştük. İnsanların bizi devamlı çalışır ve araştırır şekilde görmelerini sağladık. Sokakları arşınladık.

"İyi bir cinayet masası dedektifi olmayı gerçekten çok seviyorum. Kışın ayazında caddelerde yürümeye bayılıyorum," diye düşüncesini belirtti Sampson.

"Acı çekmeye de bayılıyorum." Yüzü dümdüzdü. Kızgınlığın ötesinde bir şeydi. Düşünceli bir filozof gibiydi.

Gözüme aşına gelen pamuklu bir kazak giymişti. Önü açık kabanından günün mesajım veren bir yazı dizesi görünüyordu.

Bir bok umurumda değil.

Boktan bir şey kabul etmem.

Boktan bir işte çalışmıyorum.

Veciz ve eksiksiz. Tam John Sampson'a göre.

O da ben de son birkaç saattir fazla konuşmamıştık. Pek iyi gitmiyordu. İşin doğası böyleydi ama bu sık sık karşılaştığımız davalara benzemiyordu.

Dağ Adam ve ben, öğleden sonra dört civarında Capitol City Market'e vardık. Cap, Sekizinci Cadde'de bulunan popüler, düzenbaz bir firmadır. Neredeyse Washington'daki en donuk, en kasvetli ucuz dükkanlardan biridir.

Yeni çıkan ve kampanyaya giren ürünler pembe tebeşirlerle kapının önünde duran, gri mavi tahtaya yazılır. O gün tahtada soğuk bira, gazoz, küçük tatlı muzlar, domuz yağı kabuğu, Tampax tampon ve Lotto yazılıydı. İdeal kahvaltı ve ihtiyaç menüsü.

Genç bir kardeşimiz, her tarafı sımsıkı kapalı Wayfarer gözlükleriyle ve kazınmış dazlak kafasıyla hemen dikkatimizi çekti. Ağzındaki uzun yuvarlak çukulatayı puto gibi tutan bir adamın yanında duruyordu. Kafası tıraşlı olam bizimle konuşmak ister gibi bir hareket yaptı. Ama orada değil, der gibiydi.

"Bu serserilere güveniyor musun?" diye sordu, Sampson. Güvenli bir mesafeyle onu takip ediyorduk. "Alvin Jackson."

"Ben herkese güvenirim," diye takıldım. Sampson'dan bir karşılık gelmedi.

"Sen gerçekten sapıttın Şeker," dedi. Gözleri üstüme takılı kaldı. Sesi ciddiye.

"Sadece doğru olanı yapmaya çalışıyorum."

"Öyle mi? O zaman çok zorlanıyor olmalısın."

"Bu yüzden beni çok seviyorsun."

"Evet, bu doğru," dedi Sampson ve sonunda sırtıttı. "Seni sevmek yanlış ise o zaman doğru bir şey yapmak istemem."

Sokak serserisi Alvin Jackson ile köşede buluştuk. Sampson ile ben bazen ondan haber sızdırırdık. Kötü biri değildi. Ama çok tehlikeli bir yaşam sürdürüyordu ve tehlike gün geçtikçe daha da artıyordu. Geçmişte ortaokulda hızlı yürüme yıldızıydı. Şimdi bu deneyimini sokaklarda sürdürüyor, esrarlı sigara satıyordu. Alvin Jackson her bakımdan bir çocuk adamdı. Bir sürü genci, hatta en tehlikeli ve güçlü görünenleri bile anlayabilmek çok önemlidir.

Ağzından birkaç kelimelik cümle döküldü. "Hâlâ Sha-nelle'yi katleden adam hakkında bilgi arıyor musunuz?" demişti.

Alvin'in paltosunun önü açıktı. İçinde kırmızı beyaz çizgili iç çamaşırına benzeyen hapisane giysisi ve pantolon vardı. Belinde kemer olmadığı için her an pantolonu düşüp donu gözükecek sanıyordunuz. Komşularımız arasında bu günlerin modası buydu.

"Evet. Sen neler duydun bakalım Alvin? Ama yamukluk istemem," dedi Sampson.

"Dostum ben size doğru bilgi vermeye uğraşıyorum," diye itiraz etti Alvin. Yüzü bana dönüktü. Dazlak kafası sallanıyor, halka küpeleri birbirine çarpıyordu.

"Sana minnettar oluruz," dedim. "Sigara?" Alvin'e Camel sigaramdan uzattım. Akıllıcadı.

Uzanıp bir tane aldı. Ben sigara içmem ama her zaman yanımda taşırım. Alvin ortaokuldan beri sigara içer ve baca gibi duman çıkarırdı.

"Küçük Shanelle teyzemin apartmanında otururdu. Northfield'n ötesinde, doğru mu? Galiba bu işten kimin sorumlu olduğunu biliyorum. Ne dediğimi anlıyor musunuz?"

"Az çok," diyerek Sampson onayladı. Kibar olmaya çalışıyordu. Çünkü mankafalar bile dediğini anlardı.

"Bildiklerini bize göstermek ister misin?" diye sordum. "Bu konuda bize yardımcı ol."

"Size Chucky'i bizzat ben göstereceğim. Buna ne dersiniz?" diyerek gülümsedi.

"Bunu sadece sen ve Sampson için yaparım. Aylar önce başka dedektiflere anlatmayı denedim. Hiç umursamadılar dostum. Sonuna kadar dinlemeye bile dayanamadılar."

Kendimi Alvin'in babası, amcası veya büyük ağabeyi gibi sorumlu hissettim ve bundan pek hoşlanmadım.

"Pekâlâ biz dinleriz, sana bunun için zamanımızı ayırırız," dedim.

Sampson ile beraber Northfied Village'a gitmek üzere Alvin'in peşine düştük. Northfield, bölgedeki en tehlikeli yerd. Ama kimsenin umurunda değildi. 1. Bölge Polisi pes etmişti. Northfield'e bir kere giderseniz onları bu ilgisizliklerinden dolayı suçlamaktan vazgeçersiniz.

Burası yaşamak için ideal bir yer değildi. Ama Alvin Jackson bir görev üstlenmiş gibiydi ve ben bunun nedenini merak ediyordum.

Uzun parmağıyla sarı tuğlalı bir binayı işaret etti. Diğer binalar gibi, hiç tamir görmemiş bir binaydı. Binanın iki kapılı girişinin üstünde elektrik mavisi bir plaka vardı. Üzerinde 3. Blok yazıyordu. Merdivenler çatlak ve üzeri-

ne ağır bir nesne düşmüş gibi kırıktı.

"İşte, burada yaşıyor. Adı Emmanuel Perez. Arada sırada Famous'da çalışır. Famous Pizza'yı biliyor musun? Hep küçük çocukların peşinde gider. O sapık biri. İğrenç herifin teki. Üstelik çok korkak. Ona Manny diye hitap edilmesinden hoşlanmıyor. Adının Emmanuel olduğuna ısrar ediyor."

"Emmanuel'i nereden tanıyorsun?" diye Sampson sordu.

Alvin Jackson'un gözleri bulutlandı ve sert sert bize baktı. Karşılık vermeden önce birkaç saniye düşündü. "Onu tanıyorum. Çocukluğumda beri... O hep buradaydı. Emmanuel hep çevrede dolanırdı. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Anlamıştım. Şimdi anlamıştım. Keskin Bıçak Chucky artık bir canavar değildi.

Parkın içinde çocukların oyun oynadığı asfalt bir çocuk bahçesi vardı. Ama fazla çocuk görünmüyordu. Basket potasının ağı yoktu. Birden Alvin Jackson'un gözü bir yere takıldı.

"Orada duran adam," derken gözleri korku doluydu. "İşte o adam, Emmanuel Perez. Çocukların peşindeki adam."

Perez bizi fark edince Alvin'in ağzından tek kelime çıkmadı. Tuhaf kötü bir kabus gibiydi. Adamın çenesinde yapışık gibi duran kıvrık sakalların olduğunu fark ettim. Görünüşünde büyük ihtimalle fiziksel bir bozukluk vardı. Eğer Garfield Parkında ortalarda görülürse insanlar onun hakkında bir şeyler hatırlayabilirdi, Adam korkutucu bakışlarını Alvin Jackson'a dikmişti. Sonra birden koşmaya başladı.

Emmanuel Perez hızlı bir koşucuydu. Ama biz de öyleydik. En azından, son kez bunu denediğimizde öyleydi.

Bölüm 10

SAMPSON İLE BEN, Perez'in peşindeydik ve aradaki mesafeyi biraz daraltmıştık. Yüksek ve sıkıntı verici binaların önünden, dar aralıklardan geçtiğimizi fark ediyordum. İkimiz de hâlâ çok iyi koşuyorduk.

"Dur, biz polisiz," diye bağırdım. Sanki adamın peşinden neden koştuğumuzu açıklamak ve mazeret göstermek zorundaymışım gibi davranıyordum. Bir sapık mıydı? Bir canavar mı? Yoksa masum bir lokanta kapıcısı mı?

Şüpheli çocuk katili Perez kesinlikle kaçıyordu. Onun Keskin Bıçak Chucky olduğunu kesin olarak bilmiyorduk. Ama adamın benden ve Sampson'dan, daha da önemlisi polisten kaçmak için bir nedeni vardı.

Sonunda bu dava ile ilgili birini mi yakalıyorduk? Kesin olan şey, bunu biraz sonra öğreneceğimizdi.

Ama kafamın içinde çok kötü bir düşünce belirdi. Caddelerde sadece iki gün dolaştıktan sonra bu adamı yakalamak için bu kadar yaklaşabildiysek, peki neden daha önce hiç ya-kalanmamıştı?

Sanırım bunun yanıtını biliyordum ve bu hiç hoşuma gitmedi. Çünkü bu unutulmuş yerde olanlar kimsenin umurunda değil.

"Arkadayız," diye aniden bağırdı Sampson. Çöp torbalarının arasında, güvercin pisliklerinin arasında boğuşuyor gibiydik.

"Ne olacağını göreceğiz," diye ben de bağırdım.

Kimsenin umurunda değil.

"Biz, Manny'nin düşünmeyi bile hayal edemeyeceğinden daha hızlı, daha güçlü, daha akıllıyız."

"Konuşmayı kessek daha iyi olur," diye soluklanmaya çalıştım.

"Haklısın Şeker, konuşmasak daha iyi olacak."

Perez'i ya da Keskin Bıçak'ı Yedinci Caddeye kadar takip ettik. Yolun kenarında dördü beşli sıra evlerden vardı.

Perez birden blokların ortasından döndü. Binaların camlarının çoğu metal plakalarla kapatılmıştı. Korkunç görünümlü bir suratın açık ağzındaki gümüş kaplı dişlere benziyordu.

"Ne yaptığını biliyor gibi," diye Sampson bağırdı. "Nereye gittiğini de..."

"En azından aklı var demektir."

Sampson ile Perez'in arkasından bir binaya girdik. Etrafta yoğun idrar ve kusmuk kokusu vardı. Pis ve eski merdivenleri tırmanırken göğsümde büyüyen bir yangın hissettim.

"Daha önceden kaçacağı yerleri biliyor sanırım," diyerek soluklanmaya çalıştım. "Akıllı biri."

"Bizden kaçmaya çalışıyor. Bu hiç de akıllıca değil. Hiçbir zaman olmadı. SENİ YAKALADIK MANNY," diye bağırdı Sampson. Sesi dar koridorda yankılandı. "HEY MANNY, MANNY, MANNY!"

"Dur, Polis! Manny Perez sana dur dedim." Sampson'un sesinden bir şeyden şüphelendiği anlaşıyordu. Silahını çıkartmıştı. Çirkin 9 mm'lik Glock.

Yukarıda Perez'in koştuğunu duyabiliyorduk. Bize cevap vermemişti. Merdivenlerde kimse sesini çıkartmamıştı. Polisin bina içinde birini kovalaması kimsenin umurunda değildi.

"Bu işi Perez'in yaptığına inanıyor musun?" diye Sampson'a sordum.

"Bir halt karıştırdığı belli. Kıcı tutuşmuş gibi kaçıyor."

"Evet fitili ateşledik."

Çatıya çıkan metal kapıya ulaşmıştık. Tepemizde gökyüzü soğuk ve koyu maviydi. Her yere tepeden bakıyorduk. Başımızın üstündeki parlak mavi gökyüzünden başka bir şey yoktu. Bu işten kurtulup hızla yukarıya doğru uçmak istiyordum.

Hangi cehenneme girmişti bu adam? Görünürde bir yerde değildi. Emmanuel Perez neredeydi? Sojourney Truth Okulu'nun katili neredeydi?

Canavar.

Bölüm 11

"CANINIZ CEHENNEME etkafalılar," diye Perez bağırdı. "Beni duyuyor musunuz etkafalılar?"

"Etkafalı mı?" diyerek Sampson bana baktı. Suratını buruşturdu.

Birden Keskin Bıçak Chuck'yi gördüm. Tam sağımız-daydı. Damdan dama geçiyordu. Bizden kırk metre kadar uzaktaydı. Onu telaşlı ve endişeli bir biçimde omzunun üzerinden arkasına bakarken yakalamıştım.

Küçük gözleri kömür siyahı gibi kapkara görünüyordu. Tuhaf kırmızı sakalı duruyordu. Belki adam bir sapıktı. Belki gerçekten pizzacıda kapıcıydı. Boş ver dedim kendi kendime.

Dört yeni yetme genç kız ve erkek çatıda kafayı buluyorlardı. Eroin kullanmadıklarını umut etmekten başka seçeneğim yoktu. Şehrin göbeğinde dönen dolaplar burada ba-yağı gelişmiş durumdaydı. Polisler ve hırsızlar... Çocuk katilleri... Bunlar gençlerin pek umurunda değildi.

Sampson ile telaş içinde tekrar takibe giriştik. Onu az kalsın yakalıyorduk, aramızda bir ya da iki adım vardı. Alnımdan akan terler yanaklarıma akıyor, gözlerime kaçanlar ise yakıyordu.

"Dur, yoksa ateş edeceğiz," diye bağırdım. "Sana dur dedim Emmanuel Perez. "

Perez tekrar arkasına dönüp baktı. Bu kez doğruca bana baktı. Sonra birden tuğla duvarlı binanın uzak köşesinde ortadan kayboldu.

"Yangın merdiveni," diye bağırdı Sampson.

İki saniye sonra ikimizde paslı metal basamaklara varmıştık. Perez kuş gibi aşağıya uçmuştu sanki. Gerçekten çok hızlıydı. Bu kesinlikle onun alam içinde bir oyundu. Bu işi sık sık yapmaya alışık gibiydi.

Sampson ile ben, bu dar merdivenden hızla inmek için fazla iri sayılırdık. Perez bu yönden de talihliydi. Aşağıya uçar gibi inmişti.

Chucky'nin kaçma yolu önceden belirlenmiş diye düşünüyordum. Daha önce bunun üzerinde talim yapmış olduğunu anlamak zor değildi. Bundan kesinlikle emindim. O akıllı biriydi. O suçlu biriydi. Korkunç gözleri tıpkı kudurmuş köpeğinki gibiydi. Alvin Jackson ne demişti? Emmanuel Perez hep bu çevrede dolandır.

Onu E Caddesinde gördük. Kızıl sakalı yüzünden bo-alı eşek gibi seçilebiliyordu. Bizden bir blok ilerdeydi, okaklarda trafik sıkışıklığı iş dağılımından dolayı yoğunlaşmıştı. Kırmızı ve turuncu boyalı bir taksiye biniyordu. , Jksinin üzerinde "Her yere gideriz" yazıyordu.

"DUR, LANET OLASI SERSEM," diye bağırdı Sampson. "TANRI CEZANI VERSİN MANNY."

Perez elini taksinin dar camından çıkarıp nah yapar gibi salladı. Biz peşinden koşmaya çalışırken başım uza-, "ETKAFALILAR" diye bağırdı.

Bölüm 12

ONUN GİTMESİNE izin veremezdik. Buna izin veremezdik. Hayır. ,

Sampson ile beraber E Caddesinde yuvarlanırcasına koşmaya başladık. Vücudumun her yerinden ter akıyordu. Sıftım, göğsüm, ensem, ayaklarım sıırıslıslam olmuştu. Sainpson sarı taksinin önüne attı kendini. Sürücü durmak akıllılığını gösterdi. Dağ Adam'a çarpmak demek, ruhsatının ve ehliyetinin iptal edilmesi demektir.

"polis, ben dedektif Alex Cross'um." Taksinin kapışım açıp bir çırpıda kimliğimi söyledim. "Şu serseriye takip et, çabuk-Bas gaza."

"Sakin onu kaybetme," diye Sampson sürücüyü tehdit etti. "Hele izini kaybetmeyi aklından bile geçirme." Zavallı adamın korkudan ödü koptu. Geriye dönüp bize bakmaya cesaret edemedi. Tek kelime etmedi. Ama taksiyi gözden kaybetmedi.

Dokuzuncu Cadde'ye vardktan sonra Pennsylvania Bulvarı rıa doğru ilerlemeye başladık. Etraftan kızgın kornalar yükseliyordu. Hele bir kamyon, okyanus gemisinin sis düdüğü-gibi korkutucu bir sesle bizi uyardı.

"Arabadan inip peşinden gitsek daha iyi olacak," dedim Sampson'a.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Haydi inelim."

Şansımız yok denecek kadar azdı. Chucky'i gözden kaybetme şansımız çok yüksekti. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Gözlerimin önüne Shanelle Green'in ezilmiş kafatası geliyordu. Emmanuel her zaman ortalardaydı. Kudurmuş köpek gözleri. Keskin Bıçak Chucky'i yakalamayı çok istiyordum.

Sampson taksinin kapı kolunu yakaladı. Ben bir adım gerisindeydim.

Chucky yakıcı nefesimizi ensesinde hissetmiş olacak ki. Diğer kapıyı açıp kendini dışarı attı ve kaçmaya başladı.

Yoğun trafik arasında onu yeniden kovalamaya başladık. Dokuzuncu Cadde ayak seslerimiz ve korna sesleriyle inliyordu.

Keskin Bıçak çılgınca kaçıyordu. Aniden çelik ve cam karışımı bir binaya daldı. Bina gümüşî mavi renkteydi.

Çılgındı. Bu çok açıktı.

Dedektif kimliğimi çıkarmış elimle tutarken, "Kızıl sakallı İspanyol adam nereye gitti?" diye bağıryordum. Güvenlik görevlileri şaşkın bakıyordu. Biri metal asansörlerden ortadakini işaret etti. Asansör hareket etmişti. Kapının üstündeki hareket panosundan üçüncü, dördüncü kata hızla çıktığını izledim. Sampson ile beraber bize en yakın asansöre daldık.

ÇATI KATININ düğmesine bastım. Bu, yapabileceğim en iyi tahmindir.

"Hızlı koşucu Perez Famous Pizza'da kapıcıydı. Ze-

Jack ve Jill I F: 5

min katta bir tane Famous Pizza vardı," dedim Sampson'a.

"Chucky'nin tuhaf alışkanlıkları olan bir yaratık olduğunu mu düşünüyorsun? Çatıları seviyor. Bütün sırlarını nerdeyse açıkladı."

"Onun bir yaratık olduğu kesin."

Asansör çınladı ve kapı açılınca Sampson'la kendimizi dışarı attık. Silahlarımız öndeydi. Uzakta Capitol binası görünüyordu. Daha sonra Özgürlük Anıtı'nı gördük. Başka şartlar altında çok güzel bir manzara diyebilirdik. Ama aklımıza bile gelmedi.

Shanelle Green'i aklımdan çıkaramıyordum. Durmadan yaralı yüzü gözümün önüne geliyordu. Kızın kafasına ne ile vurmuştu? Kaç kere? Neden? Bu orospu çocuğunu yakalamak istiyordum. Acı veriyordu. Yüreğime acı veriyordu. Hatta tüm bedenime.

Dışarı çıktığımızda Chucky'i binanın ucunda gördüm. Ufuk çizgisindeydi. Birden kalbim duracak gibi oldu.

Chucky kafasında kendine bir kaçış yolu çizmişti. Bunu daha önce düşünmüştü. Biri onun peşine düşecekti. Suçlu gibi davranacağını biliyordu. Bizim aradığımız katil olmak zorundaydı.

"Canınız cehenneme etkafalılar," diye bize bağırdı.

Uzun süren koşusuna başlamaya hazırdı... Uzun bir adım attı. Güçlü bir adım.

"Hayır," diye bağırdım. "Hayır, hayır, hayır."

Bunu yapacağını biliyordum.

Perez bir binadan diğerine atlayacaktı.

"Dur seni kaz kafalı herif, yoksa ateş ederim," diye bağırdı Sampson.

Ama o durmadı. Uçmasını izledik;

Çatının kenarına koştuk. Ciğerlerimizin izin verdiği

kadar yüksek sesle bağırdık. Durduğumuz çatının yanında ikinci bir bina daha vardı. Bu binanın çatısı bizden bir kat daha alttaydı. Keskin Bıçak Chucky cam ve çelik iki bina arasında uçuyordu.

"Tanrım," diyerek nefesimi tuttum. İki bina arasındaki boşluk altı metre civarındaydı.

"Düş geri zekâlı. Duvara çarp," diye Sampson uçan adamın arkasından bağırdı. "Düş Chucky, geber."

Daha önce bunu yapmıştı. Kaçış talimi yapmıştı diye, seyrederken aklımdan geçiriyordum. Bu yüzden hiç yakalan-mamıştı. Kaç yıldır kaçıyordu? Kaç çocuğu parçalamış ya da öldürmüştü?

Silahlarımız elimizdeydi ama ateş etmemiştik. Elimizde onun katil olduğuna dair bir kanıt yoktu. Sadece bizden kaçmıştı. Bize silah çekmemişti. Şimdi de bir binadan diğerine atlamıştı.

Yanlış olan bir şey vardı.

Chucky on altıncı katta asılı kalmıştı.

Chucky'nin bacakları boşlukta bisiklet kullanıyor gibi hareket ediyordu.

Uzun kolları daha da uzamış görünüyordu. Adaleleri sert ve güçlüydü.

Çerçeve içine alınabilseydi bu ödül kazanmış bir koşucunun fotoğrafı olurdu.

"Aman tanrım," diye Sampson yanı başımda fısıldadı. Nefesinin sıcaklığını yanağımda hissettim.

Chucky'nin kolları adeta uzamış gibiydi ve çatının kenarındaki duvarı zorlukla tuttuğu belli oluyordu. Ayakları boşlukta anlamsız çırpınmaya devam ediyordu.

Birden Keskin Bıçak Chucky kanımızı donduran bir çığlık attı. Sesi iki bina arasındaki camlarda ve duvarlarda yankılandı.

Bağırma yirmi kat boyunca düşerken devam etti. Elleri ve kollarıyla yaptığı umutsuzca çırpınışları dehşet içinde izliyorduk.

Boşlukta aniden döndü. Bana bakıyordu. Umutsuzca çığlık atıyordu, ağzıyla ve gözleriyle ve fırça gibi kızıl sakalıyla bağırıyordu. Öürken onu izliyordum. Düşmesi sonsuz kadar uzun geldi. Dört beş saniye hiç bitmeyecek gibiydi.

Midem de onunla beraber düşüyordu sanki. Yükseklik korkusunu tadar gibi oldum. İki bina arasındaki zemin gri ince bir şerit gibi görünüyordu. Bizden çok uzakta bir kanyon gibiydi. Karanlık ve uzak bir yer...

Sonra Chucky'nin yere düşme sesini duydum. Pat diye bir ses. Başka yerde olsanız, önem vermeyeceğiniz tonda bir ses.

Zemine yapışmış gibi duran cesede baktım. Bu görüntü bana bir an bile haz vermedi. Orada bir insan görüntüsü yoktu. Tıpkı Shanelle Green'in yüzü gibi ezilmişti. Chucky'nin canhıraş çığlıkları hâlâ beynimin içinde yankılanıyordu.

"Oyun bitti," dedi Sampson. Yambaşımdaydı. "Dava kapandı. Etkafalılar bir sıfır galip."

Kendimi toparlamaya çalıştım. Emmanuel Perez kaçış talimliydi ama yeterince değilmiş.

Bölüm 13

BÜYÜK KANDIRMACA. Sizi kandırdım, değil mi? Hepinizi kandırdım.

Gerçek Sojourner Truth Okulu katili yaşıyordu ve çok iyiydi. Bundan daha iyi olamazdı. Kusursuz bir cinayet işlemişti ve izini bulamamışlardı. Bu cinayetten yakasını sıyırmıştı.

Evet, bundan kesinlikle emindi. Washington polisi yanlış bir adamın, bir serserinin peşine düşmüştü. Onun günahlarını Emmanuel Perez isimli serseri ödemişti. Hem de hayatıyla.

Şimdi yapması gereken tek şey soğukkanlı olmaktı. Bir süreliğine kendi zihninde saklanmaya karar verdi.

Arlington'daki Pentagon City alışveriş merkezinde dolaşıyor, Gap'ta ve Victoria Caddesinde turladıkça rahatlıyordu. Geriye nasıl döneceğini saplantı haline getirmişti. Nasıl dönebileceği konusunda yollar arıyordu.

MTV'de bu sabah duyduğu eski bir şarkının sözleri kafasına yapışmış gibiydi. Sözcükler pinpon topu gibi kafasının içinde gelip gidiyordu. Ben kaybetmeye mahkûmum bebek. Neden beni öldürmüyorsun?

Ben kaybetmeye mahkûmum bebek. Neden beni öldürmüyorsun? Kafasında durmadan bu sözleri tekrarlıyordu.

Ben kaybetmeye mahkûmum bebek. Neden beni öldürmüyorsun?

Bu sözlerin iki anlamı vardı onun için. Bu yüzden çok sevmişti. Hem kendi için söylenebilir, hem de gelecekteki kurbanı için. Her şey tedirgin edici bir daire içindeydi. Değil mi? Bu aptal basitliğin içinde yaşam çok güzel, değil mi?

Değil! Yaşam güzel değil. Hem de hiç.

Küçük biri gözüne takıldı. Gelecekte kurbanı olmak için çok uygundu. Truth Okulu katili, alışveriş merkezindeki Toys 'R' Us'a girdi. Noel yaklaştığından, mağaza çok kalabalıktı.

Mağaza içindeki hoparlörlerden insanın sinirine dokunan "Büyümek istemiyorum, çünkü ben Toys "R" Us çocuğuyum," şeklinde sözleri olan aptal bir şarkı çalıyordu. Ama çocuklar bu şarkıya bayılıyordu. Tekrar tekrar duymak hoşlarına gidiyordu. Çıldırııcı oyuncaklar şımarık çocukların elinde sağa sola savruluyordu. Çocuklarına bir şey almak için yarışan şık ve paralı görünümlü anne ve babalar onu sinir ediyordu.

Ben de büyümek istemiyorum, dedi kendi kendine. Ben Toys 'R'Us'ın çocuk katiliyim.

Oyuncaklar ve çeşitli oyunlar arasında dolaşan bir erkek çocuğu gözüne kestirdi. Çocuk beş yaş civarındaydı.

Kafasının içindeki öfke güçlü bir alarm gibi harekete geçti. Korkunç bir duygu tüm göğsünü kapladı. Yoğun ve rahatsızlık vericiydi. Derken midesinde, sonra sırtında ve ensesinde hissetti. Beyni de bu duyguya katıldı.

Çok dikkatli ol, diye kendi kendini uyardı. Sakın bir yanlış yapma. Unutma, sen kusursuz cinayet işleyen birisin.

Bölüm 14

BU, KEDİ FARE OYUNU gibi olacaktı. Kalabalık Toys 'R' Us mağazasının içinde halledecekti. Ya çocuğun anne babası yakınlardaysa? KESİNLİKLE YAKALARLAR. Ya yakalanırsa? YAKALANAMAZDI! YAKALANMAMALIY-DI!

Bu onun için çok önemliydi. Sadece, çekici, yuvarlak yüzlü, platin saçlı bir çocuğu izliyordu. Bu çocuğun ailesi tarafından nasıl özlenebileceğini ta içinden hissedebiliyordu. Hatta arkasından konuşulacakları da. Televizyon ekranlarında peşpeşe yayınlanacak hikâyeleri kafasında canlandırmak zorundaydı. İzleyenleri dehşete düşürecek hikâyeler olmalıydı. Bütün bu acıların, üzüntülerin ve çabaların sorumlusunun kendisi olduğunu bilme zevkini tatmak. *

Küçük çocuk tedirgin olmuş, yüzünü korku kaplamıştı. Kocaman gözyaşları gözlerinden akmak üzereydi. Çevresinde onu izleyen ya da ilgilenen bir yetişkin yoktu. Zavallı çocuk kaybolmuştu.

Katil yavaş ve dikkatli bir şekilde ilerlemeye başladı. Artık duramazdı. Kalbi büyük teneke trampet gibi çarp-

maya başlamıştı. Bu duyguya bayılıyordu. Kolları ve ayakları titriyordu. Görüşü kararmaya başladı. Duyduğu güven, korku, coşku ve tereddütten sersemlemişti.

Yap haydi.

Şimdi!

Uzanıp çocuğu kaldırdı ve hemen gülümseyip mutlu bir şekilde konuşmaya başladı.

"Merhaba dostum. Adım Roger. Bu mağazada çalışıyorum. En Çok hangi oyuncaklardan hoşlanıyorsun, hım? Söyle bakalım. Burada tüm dünyadaki oyuncaklar var. Çünkü biz dünyanın en büyük oyuncak mağazasıyız. Evet... Haydi gel annenle babanı bulalım."

Çocuk hemen ona gülümsedi. Çocuklar hemen havaya girip bir öncekini unutabilir. Güzel mavi gözlerinden bulutlar kaybolup parlamaya başladı. "Mighty Max istiyorum," dedi çocuk.

"Pekâlâ, o zaman gel bakalım. Hemen sana bir Mighty Max geliyor. Neden? Çünkü sen bir Toys 'R' Us çocuğusun."

Katil, kollarındaki çocuğa rağmen adımlarım hızlandırıp telaşla ön kapıya giden koridora doğru ilerledi. Hey, yüz kişinin gözü önünde bu işi yapıyordu.

"Sana Vac-Man alacağız. Peki, X-Man'a ne dersin? Ya da Strech Armstrong?"

"Mighty Max," diye çocuk ısrar etti. İstedikini biliyordu. "Ben sadece Mighty Max istiyorum."

Katil üçüncü koridordaydı. Ön kapıya beş altı metre kalmıştı. Alışveriş merkezinin otoparkı Columbia Park'ına bitişikti. Kaçmak için iyi bir yerdi.

Birkaç hızlı adım daha attı. Birden olduğu yerde dondu. Kapıya birkaç adım vardı.

Lanet ölsün! Genç bir çift ona doğru geliyordu. Kadının gözlerinin mavisi tıpkı küçük çocuğunki gibiydi.

Onu yakalamışlardı. Onu zımbalamışlardı.

Ne yapacağını biliyordu. Bu yüzden hiç paniklemedi. Sadece kalbinin atışlarında birkaç gümbürtü hissetti.

"Hey, merhaba, işte sizi bulduk," dedi gülümseyerek. "Bu küçük adam size mi ait? Alt bölümde kaybolmuştu. Onu aramaya kimse gelmedi. Onu yönetim sorumlusuna götürüyordum. Çünkü küçük adam ağlamak üzereydi. Siz annesi misiniz?"

Anne uzanıp çocuğunu aldı ve bağrına bastı. Çok kısa bir an kocasına kötü bir bakış fırlattı.

Evet, tamam. Çocuğu kimin kaybettiğı belli olmuştu. Babalar bu günlerde pek bir şeyi doğru dürüst beceremiyordu. Kendi babası da beceremezdi.

"Çok teşekkür ederim," dedi anne. Bu arada yine babaya korkunç bir bakış fırlattı. "Çok iyi ve düşüncelisiniz."

Katil en güzel gülümsemesini sürdürüyordu. "Kim olsa aynı şeyi yapardı. O tatlı bir oğlunuz var. Haydi bakalım, hoşça kal. Mighty Max istiyordu. Sanırım onu ararken kayboldu."

"Evet, Mighty Max istiyor. Hoşça kalın. Tekrar teşekkürler."

"Güle güle," diyerek küçük çocuk elini salladı. "Güle güle."

"Umarım çok yakında yine görüşürüz," dedi Sejour-ney Truth Okulu'nun katili. "Güle güle" Sizi geri zekalılar! İnanılmaz derecede aptalsınız...

Hemen ailenin yanından uzaklaştı. Arkasına hiç bakmadı. Altını ıslatıyordu; aynı zamanda gülmeye de başladı. Gülmekten kendini alamıyordu. Hoşuna giden bir şey daha vardı. Eğer günün birinde yakalanırsa, kimse onun Truth Okulu katili olduğuna inanamazdı. Bundan kesinlikle emindi.

Bölüm 15

BU ÇOK DAHA İYİYDİ, Hayat yeniden güzelleşmişti. Gözlerimi açtığımda, Jannie karşımdaydı . Kısa mesafeden bana bakıyordu. Kollarında kedisi Rosie vardı. Jannie beni uyurken izlemekten hoşlanırdı. Ben de onu uyurken izlemeye bayılırdım.

"İşte güzellik ve ışık," dedim. "Bu şarkıyı biliyor musun? Biri beni izliyor' Bu şarkıyı hatırladın mı?" Ona birkaç dizesini mırıldandım.

Jannie gözleriyle evet, dedi. Şarkıyı biliyordu. Beni piyanoda bu şarkıyı çalarken duymuştu. "Konukların var," dedi.

Yataktan kalktım. "Ne zamandır buradalar?" "Daha yeni geldiler. Nana beni gönderdi. Rosie de gelmek istedi. Nana Anne onlara kahve yapıyor. Sana da. Hemen hazırlanman gerek."

"Sampson ile Rakeem Powell mı?" Jannie olumsuz başım salladı. Bu sabah tuhaf bir utangaçlığı vardı. Bu onun her zamanki haline benzemiyordu. "Gelenlerin hepsi beyaz," dedi.

Aceleyle giyinmeye başladım. "Anlıyorum. Acaba adlarını duydun mu?" diye kızıma sorarken birden isimleri bildiğimi düşündüm. Esrarı kendim çözdüm sanmıştım.

"Mr. Pittman ve Mr. Clouser," dedi Jannie.

"Aferin sana, çok iyi," diye kızıma iltifat ettim.

Hayır, iyi değildi. Hem de hiç. Konuklarımı düşünmeye çalıştım.

Baş dedektifi ve komiseri görmek istemiyordum. Hele evimde hiç.

Özellikle düşündüğüm neden yüzünden beni evimde görmeye gelmeleri hoşuma gitmemişti.

Jannie uzanıp günaydın öpücüğünü verdi. "Oh, söyle bakalım bu öpücüğün altında ne yalanlar saklanıyor?"

"Boşuna umutlanma. Benimkinde öyle şeyler olmaz," dedi.

Hazırlanıp aşağıya inmem beş dakikadan az sürdü. Nana, konuk odasında konuklarımızı eğlendiriyordu. Komiser Clouser daha önce iki kere evime gelmişti. Baş dedektif'in ilk gelişi idi. Clouser'ın onu gelmesi için zorladığından eminim.

Pittman ve Clouser, Nana'nın yaptığı kahvelerini yudumluyor, anlattığı bir hikâyeyi gülümseyerek dinliyorlardı. Büyükanneimin içini çekmesine neden olan şeyi çok merak ettim.

"Bu beylere Emmanuel Prez'in tekrar sokaklara dönmeyeceğini bilmenin ne kadar rahatlatıcı olduğunu söylüyordum," dedi. "Bana bir daha böyle şeylerin olmayacağına dair söz verdiler. Onlara inanmalı mıyım Alex?"

Her ikisi de bana bakarken gülümsedi. Bunun gelecek bir şey olmadığını fark etmediler bile. Büyükannem ile kimse dalga geçemezdi, hele evinde konukken.

"Hayır, söyledikleri bir kelimeye inanmamaksın. Söyleceklerini bitirdin mi?" dedim. Onun yine huzur dolu gülümsemesiyle mutfağına dönmesini istiyordum.

"Ben de onlara pek güvenmediğimden sözlerini yazılı olarak vermelerini istedim," dedi.

Şaka yapıp yapmadığını anlayabilmek için başımla onaylarken güldüm. Ama şaka yapmadığını biliyordum. Çünkü çok ciddiydi. Komiser Clouser ve Jefe içten güldüler. Nana Ana'nın komik biri olduğunu düşünmüşlerdi. Ama hiç öyle biri değildi.

"Üçümüz burada konuşabilir miyiz?" diye sordum. "Yoksa dışarı çıkmamızı mı istersin?"

"Ben mutfağıma giderim," derken gözlerini açmış bana bakıyordu. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum Şef Pittman, Komiser Clouser. Sakın verdiğiniz sözü unutmayın. Çünkü ben unutmayacağım."

Büyükannem çıkar çıkmaz Komiser hemen konuya girdi. "Seni kutlarız Alex. Anladığım kadarıyla Emmanuel Perez'in dairesinde her tür çocuk pornografisine ilişkin dokümanlar bulmuşsun."

"Dedektif Sampson ile beraber bulduk," dedim. Sonra hemen sustum. Onların işlerini kolaylaştırmamaya karar vermiştim.

"Buraya neden geldiğimizi merak ettiğinden eminim. İzin verirsen açıklayayım," dedi, Başdedektif Pittman. İkimiz birbirimize pek yakın sayılmazdık. Her zaman mesafeliydik.

"Buna sevinirim," dedim. "Çünkü yakınlarda bir yere geldiğinizi ve büyükannemin kahvesinin tadını duyup uğradığınızı sanmaya başlamıştım."

Pittman şakamı anlamazlıktan gelip gülümsemedi.

"Geçen gece FBI'dan resmi bir talep aldık. Senatör Fitzpatrick cinayetinin soruşturmasına katılmam istiyorlar. Özel Ajan Kyle Craig, geçmişinin ve son deneyiminin soruşturmaya çok yardım edeceğini düşünüyor. Açıkçası, bu çok önemli bir dava Alex."

Önce Pittman'ın sözlerini bitirmesini bekledim. Sonra olmaz der gibi başımı salladım. "Güneydoğu bölgesinde cinayet masasının bana ait yarım düzine tamamlanmamış dosyası var," dedim. "Üzerinde çalıştığım son davamn aylar önce kapanması gerekirdi. Kapanmış olsaydı, nedensiz yere başka küçük bir kız ölmeyebilirdi. Cinayet masası dedektifi bir dosyayı kapatmadan başka bir işe girişmemeli. Altı yaşında küçük bir kız öldü."

"Bu büyük bir dava Alex," dedi, Komiser. Kar beyazı saçları vardı. Yüzü ise kıpkırmızıydı. Kızgın ve huzursuz olduğu zaman yüzü kızarırdı. İkimiz birçok davada beraber olmuştuk. Ama bu kez belki olmayacaktık.

"FBI'a, Jack ve Jill saçmalığı için zaman ayıramayacağımı söyleyin. Ben Kyle'ı arayıp gönlünü alırım. Kyle bunu anlayacaktır. Southeast bölgesinde birkaç cinayet davam var. Burada da insanlar ölüyor. Kendi sorunlarımız çok fazla. Hatta Senatör'ünkinden de büyük."

"İzin verirsen sana bir şey sormak istiyorum Alex," dedi Komiser. Konuştuğu sürece kibarca gülümsemesini sürdürdü. Ağzında yığınla porselen kaplanmış ve güzel görünen dişi vardı.

"Hâlâ iyi bir polis olmak istiyor musun?" diye sordu. İyi bir yumruktu ve tam yerine oturtmuştu.

"İyi bir polis olmak istiyorum," dedim. "Mümkünse iyi şeyler yapmak istiyorum. Her zaman yaptığım gibi. Değişen bir şey yok."

"Doğru yanıt buydu/' dedi Komiser. Bana talimat verilmesi gereken bir çocukmuşum gibi davranıyordu. "Bundan sonra Jack ve Jill soruşturmasındasın. Buna en tepedekiler karar verdi. Çılgın piskopatların işlediği cinayetlerde deneyimin var. Resmi olarak diğer davalarından alındın. Hadi bakalım, iyi bir polis ol, Alex. FBI, Jack ile Jill'in yeni bir cinayet işleyeceğinden çok emin."

Ben de eminim, ben de.

Sojourner Truth Okulu'nun katili için de aynı duyguyu hissediyordum.

Bölüm 16

JACK İLE JILL DAVASININ çekiciliğine bir gün daha direndim. Haydi, yarım gün diyelim. Southeast davaları için birkaç şeyi açığa çıkarmaya çalıştım. Clouser ve Pittman ile aramızda geçen şeyler konusunda biraz kızgındım.

Alvin Jackson'un anlattıklarına inanmayıp birkaç dedektifi Keskin Bıçak Chucky'nin peşine takmadıkları için Shanelle Green ölmüştü. Bu yüzden hem kızgın hem de üzgündüm.

Akşam eve erken döndüm. Vaktimi Nana ve çocuklarla geçirdim. Cinayetten sonra Sojourner Truth Okulu'nda her şeyin yolunda olduğunu kendi gözlerimle görmek ve emin olmak istedim. En azından korku hikâyeleri sona ermişti. Ama ben sona erdirememiştim. Bir sürü nedenden dolayı olayı kapatamıyordum.

Yarım saat önce Damon ile Jannie'ye haftalık boks derslerini vermiştim. Damon bu derslere kız kardeşinin de katılmasına hiç itiraz etmemişti.

İkisi de güçlü birer boksör olma yolundaydı. Ama önemli olan, ne zaman dövüşmemeleri gerektiğini öğrenmeleriydi. Okulda birçok çocuk onlarla dalga geçebilirdi

ama onlar iyi çocuklardı ve arkadaşlarıyla anlaşmanın yollarını biliyorlardı.

"Ayaklarına dikkat et Damon, yumrukları savuşturmaya çalışırken ayaklarının başına sorun açmasını önlemelisin." dedim.

"Dans eder gibi hareket etmelisin," diye Jannie ağabeyine takıldı. "İki sağa adım, sola bir adım, tekrar sağa."

"Söylediğin dansı bir dakika sonra senin üstünde yapacağım," diye Damon kız kardeşini uyardı. Sonra ikisi birden aynı anda kahkahayı bastı.

Bir süre sonra, üst katta, Jannie yatağına gitmemek için direniyordu. Uyku saati evimizde tartışılmaz bir kuraldı ve hiç değişmemişti.

"Hayır babacığım, olmaz. Senin saatin çok hızlı çalışıyor," diyerek beni kandırmaya çalışıyordu.

"Evet Jannie, doğru yatağa. Saatim aslında çok yavaş çalışır."

"Hayır, efendim beni kandıramazsınız."

"Doğru söylüyorum küçük hanım. Bundan kaçış yok, vaktini geçiriyorsun."

Kanun gücünün uzun kolları sonunda kızımı hizaya getirdi ve kollarını boynuma dolamasını sağladı. Sekiz otuza doğru yatağına ilerlemeye başladık. Kanun hükmündeki kurallar Cross ailesinde çok önemliydi.

"Neye gidiyoruz babacığım? Yoksa dondurma yemeğe mi gidiyoruz? Ben kremalı ve pralinli istiyorum."

"Rüyanda istediğini yersin."

Jannie'yi kollarımda böyle sımsıkı tuttuğumda küçük Shanelle Green'i düşünmeden edemiyordum. Onu okulun bahçesinde ilk gördüğümde hemen kendi kızımı düşünmüştüm. Bu tuhaf bir duygu çemberiydi ve kafamın içinde dönüp duruyordu.

İnsan şeklindeki canavarların evime gelme dehşetini yaşamıştım. Bunlardan biri olan Gary Soneji, birkaç yıl önce gelmişti. O gün hiçbirimize bir şey olmamıştı. Bunu şansımıza yormuştuk.

Jannie ile ben, ikimizin de çok hoşlandığı bir dua etme yöntemi geliştirmiştik. Yatağının yanına diz çöküp tatlı nağmeler gibi duyulan fısıltıyla dua ediyordu.

"Cennetteki Tanrım, büyükannem ve babam beni seviyor. Hatta Damon bile seviyor. Beni iyi, sevimli ve bazen komik bir kişi yaptığın için sana teşekkür ederim Tanrım. Her zaman doğru olanı yapmaya çalışacağım. Ben Jannie Cross, sana iyi geceler diliyorum."

"Amin, Jannie Cross," diyerek gülümsedim. Kızımı kendi hayatımdan daha çok seviyordum. Bana annesini hatırlatıyordu. "Sabah olduğunda seni görmek için sabırsızlanacağım." dedim.

Jannie kıkırdarken gözlerini kocaman açtı. Kendisini sırtüstü yatağa attı. "Bu gece Beni biraz daha görebilirsin," dedi. "Yalnızca uyamak kalmama izin ver. Dondurma için bağırırım."

"Komik bir kızsın," diyerek uzanıp kızımı öptüm. "Üstelik güzel ve akıllısın."

Çocuk cinayetlerinden bu kadar çok etkilenmemin nedenini biliyordum. Çılgın canavar evimize kadar gelebilmişti.

Belki bu yüzden Damon'ı da yanıma alarak gece biraz yürüyüş yaptım. Kolumu oğlumun omzuna attım. Her geçen gün oğlumun biraz daha irileştiğini ve güçlendiğini

Jack ve Jill / F: 6

hissediyordum. İkimiz iyi dosttuk. Uzun zamandır süren dostluğumuz beni çok memnun ediyordu.

Yolumuz Damon'ın okulunun yanından geçiyordu. Babtist Kilisesinin duvarlarında kızgın öfkeli yazılar vardı. İsa benim umurumda değil. Çünkü bizler de İsa'nın umurunda değiliz. Bu tip dini tepkiler gençlik arasında çok yaygındı.

Damon'un sınıf arkadaşlarından biri Sojourner Truth Okulu'nda ölmüştü. Ne korkunç bir trajediydi. Ve, Damon, o günden beri, benzer bir sürü ölüme tanık olmuştu. Bir keresinde caddede bir adamın diğerine silahla ateş ettiğine tanık oldu. O zaman henüz altı yaşındaydı.

"Okuldayken hiç korktuğun oluyor mu? Bana doğruyu söyle. Her ne hissediyorsan bana anlat Damon," dedim yumuşak bir sesle. "Bazen ben bile korkuyorum. Beavis ve But-head beni korkutuyor. Ren ile Stimpy de."

Damon gülümseyip omuzlarını kaldırdı. "Evet, bazen korkuyorum. Okulun açıldığı gün ürperdiğimi hatırlıyorum. Okulum bize pek yakın sayılmaz, değil mi?"

İçimden gülümsedim. Ama yüzüme yansımadı. "Hayır, pek sayılmaz. Dersler ve ev ödevleri başladığında bu geçer," dedim.

"Ödevimi çoktan yaptım," diye atıldı Damon. Nana torununun yüksek derece getirmesi konusunda çok hassastı. Tüm A'ların hepsini ben alıyorum. Senin gibi."

"Tüm A'ların hepsini.", dedim gülerken, "Ne biçim cümle bu?"

"Eksiksiz bir cümle." Hazırcevaplık hoşuna gidiyordu.

Oğluma sıkıca sarıldım. Elimi saçlarından geçirdim. Şimdilik iyi gidiyordu. Güçlü ve iyi bir insandı. Oğlumu deli gibi seviyor ve onun bu sevgimi bilmesini istiyordum.

Damon kolumdan dans adımlarıyla sıyrılıp boksta yeni moda olan birkaç atış numarası yaptı. Sonra mideme hızlı ama acıtmayacak bir darbe indirdi. Ne kadar hızlı olduğunu göstermek istiyordu. Buna hiç şüphem yoktu.

Kısa bir süre sonra okul binasından birinin ayrıldığını gördüm. Sharielle Green'in öldürüldüğü sabah kalabalığın arasında gördüğüm ve dikkatimi çeken kadındı. Kaldırımında durmuş Damon ile beni seyrediyordu. Bizi görünce yürüyüşünü durdurmuştu.

Uzun boylu ve ince yapıydı. Okul binasının gölgesinden kadının yüzünü tam göremedim. Ama o olduğundan emindim. Kadının cinayet sabahı kendine olan güvenli duruşunu hatırladım. Kadında bir esrarengizlik hissediyordum.

Kadın Damon'a el salladı o da ona karşılık verdi. Kadın dönüp aynı lacivert Mercedes'e doğru ilerledi.

"Onu tanıyor musun?" diye sordum.

"Bu okulumuzun yeni müdürü Bayan Johnson."

Başımı salladım. Bayan Johnson. "Geç vakitlere kadar çalışıyor. Çok etkilendim. Bayan Johnson'ı nasıl buluyorsun?" diye Damon'a sorarken gözlerimle kadını izliyordum. Birden aklıma Nana'nın okula yeni gelen müdürden çok alımlı diye bahsettiğini hatırladım.

Çok çekici bir kadın olduğu kesindi. Kadının kalbimde bir yeri sızlattığını hissettim. Hayatımda bir kadının olmasını özlemiştim.

Kate McTiernan adlı kadınla geçirdiğim zorlu arkadaşlığın üstesinden gelmeye çalışıyordum. Düşünmeye vaktim olmasın diye deliler gibi çalışıyordum. O gece de düşünmemeye çalıştım.

Damon soruma hiç tereddüt etmeden yanıt verdi. "Onu seviyorum. Herkes Bayan Johnson'ı seviyor. Aslında sıkı bir kadın. Hatta senden bile sıkı baba."

Mercedes kullanan bir kadın olarak sıkı birine benzemiyordu. Ama oğluma inanmamak için bir neden yoktu. Çünkü gecenin bu saatinde okulda tek başına olması için cesur bir kadın olmalıydı. Ama biraz fazla cesurdu.

"Haydi eve gidelim," dedim. "Yarm okula gideceğini yeni hatırladım."

"Eve gitmeyip Bullets ile Orlando Magic'in oyununu izleyelim."

"Elbette, neden olmasın? Jannie'yi de uyandırıp hep beraber izleriz."

Söylediklerime ikimiz de kahkahalarla güldük.

O gece çocuklarla beraber uyudum. Kesinlikle Truth Okulu cinayetinin korkusunu üstümden atamamıştım. Bazen yere yastıkları ve battaniyeleri serip evsizler gibi uyuyorduk. Bu duruma Nana da ses çıkarmıyordu. Bu onun kurallarına uygun düşmese de bir şey söylemiyordu.

İki çocuğum mışıl mışıl uyurken ben gözlerim açık tavana bakıyordum. Shanelle Green'i düşünmeden edemiyordum. Halbuki düşünmem gereken en son şeydi. Neden kızın cesedini okulun bahçesine taşımıştı? Bunu çok merak ediyordum. Her davada bazı boşluklar olurdu. Ama bunun hiçbir anlamı yoktu ve beni çok düşündürüyordu. Bitirmek için elimde yapbozun tek bir parçası kalmıştı ama o da yerine oturmuyordu.

Sonra birkaç dakikalığına Bayan Johnson'u düşündüm. Bu düşünmek için daha iyi bir konuydu. O senden bile sıkı baba! Küçük adamımdan ne kadar iç açıcı bir kıyaslama? Herkes Bayan Johnson'ı seviyor. Acaba ilk ismi neydi? Saçma bir tahminde bulundum. Christine... İsim birden aklıma gelmişti. Christine!

Kafamın içinde ona yakıştırdığım hayali isim hoşuma gitmişti.

Sonunda yerde halının üstünde çocuklarımla yanında uykuya daldım. O gece canavarlar gelmedi. Buna izin vermedim.

Ejderha yürek görev başındaydı. Yorgun ve uykusuzdu. Üstelik aşırı duygusaldı. Ama yine de çok dikkatliydi.

Bölüm 17

BU GERÇEKTEN ÇETİN CEVİZDİ, deliydi, kaçaktı, mükemmeldi. Katil tekrar cinayet peşine düşmek istedi. Hem de hemen... Şu anda. İkisini birden öldürmek istedi. Ne müthiş bir şey olacaktı! Büyük bir görev... Gerçek bir şok.

Uzaktan onları seyrediyordu. Baba ile oğlu. Kendi babasını düşündü. Değersiz serseri.

Sonra, onlara el sallayıp arabasına binen güzel öğretmeni gördü. Elinde olmadan kadından nefret ettiğini hissetti. Değersiz bir zenci kadın. Anlayışlı öğretmen gülümsemesi bütün yüzüne yayılmıştı.

Bam! Bam! Bam!

Üç mükemmel kafa atışı.

Üç tane patlamış kavun.

Hak ettikleri şey buydu. Toplu idam.

Okulun kenarından görüntüyü izledikçe aklından korkunç düşünceler geçiyordu. Alex Cross hakkında şimdiden yığınla şey biliyordu. Onun dedektifi Cross'tu, öyle mi? Cross bu davaya verilmişti, değil mi? O zaman Cross onun yemi olacaktı. Bir polis. Tıpkı kendi babası gibi.

Çok ilginç olan bir şey vardı. İlk cinayete kimse fazla

önem vermemişti. Cinayet nerdeyse unutulmuştu. Gazeteler fazla yer vermemiş, Televizyonlar ise umursamamış-tı. Southeast bölgesinde öldürülen küçük siyah kıza kimse aldırımıyordu. Neden aldırırsınlar ki?

Aldırdıkları tek şey Jack ve Jill davasıydı. Zengin beyaz insanlar hayatları için korkuyordu. Jack ve Jill'in cam cehenneme. O, Jack ve Jill'den daha iyiydi. Ve bunu onlara gösterecekti.

Okul müdürü, katilin gizlendiği yerin önünden geçti. Kadının da kim olduğunu biliyordu. Truth Okulunun Bayan Johnson'ıydı. Southeast'un Whitney Houston'u. Yalan mı? Boşver o karıyı şimdi.

Bakışları tekrar Alex Cross ile oğluna kaydı. İçinde yükselen kızgınlığı hissetti. Buharlı kazan gibi ibresi yükselmeye başlamıştı. Cross onun içindeki gizli bir düğme gibiydi ve yine o düğmeye dokunmuştu. Onu görünce en-sesindeki saçlar diken diken oluyordu. Herşeyi kıpkırmızı görüyor, sanki beyninde algıladığı görüntülere

biri kırmızı sprey sıkıyordu. Bu birinin kanı olmalıydı. Cross'un olabilir mi? Ya oğlunun? Onları beraber öldürme fikrine bayılıyordu. Bunu görebiliyordu.

Alex Cross ve oğlunu evlerine kadar takip etti. Öfkesine rağmen onları kendine göre güvenli bir mesafeden izledi. Bir sonra ne yapması gerektiğini düşünüyordu.

O, Jack ve Jill'den daha iyiydi. Bunu Cross'a ve herkese kanıtlayacaktı.

Bölüm 18

AKIL SAĞLIĞI KOMİSYONU yararına düzenlenen yardım galası Cuma gecesi F Caddesindeki Pension Buil-ding'te yapıldı. Her yerde mermer sütunların olduğu büyük balo salonu tıklım tıklım doluydu. Bin kişilik bu davet, ortadaki mermer çeşmenin etrafındaki masalara da-ğıtılmıştı. Erkek ve kadın garsonlar başlarında Noel Baba şapkalarıyla masaların arasında koşuşturuyordu. Bin kişinin ağzından çıkan konuşmalar birbirine karışıyor, ortada yoğun bir gürültü olarak yankılanıyordu. Orkestranın çaldığı müzik duyulmuyordu bile. Ne büyük bir eğlence!

Konuk konuşmacı Galler Prensesi'nden başkası değildi. Sam Harrison da oradaydı. Yani Jack de oradaydı.

Mümkün olduğu kadar yakından Prenses Di'yi gözlüyordu. Yanında finans dünyasının tanınmış bir siması vardı ve gelecekteki eşi olacağı dedikoduları dolaşıyordu. Ayrıca Brezilya Büyükelçisi ve eşi ile Amerikan moda dünyasından tanınmış isimler bulunuyordu. Masada, Prensesin de senelerce pençesinde kaldığı Bulimia hastalığına yakalandıkları herkes tarafından bilinen iki ünlü manken daha vardı.

Jack, Prenses'e birkaç adım daha yaklaştı. Prenses için alınan güvenlik tedbirleri hakkında bilmek istediği bir sürü detay vardı. Gizli servis elemanlarının çevreye yayılma şeklini ve gizlemeye gerek duymadıkları alıcı verici cihazların kullanmalarını gözlemledi. Ziyafet Şefi, Konsey'in de başkam olan Kraliçe'nin ve ev sahibi Walter Annen-berg'in şerefine içilmesini sağlamak için İngiltere'den özel getirtilmişti. Büyükelçi'nin kısa ve öz konuşmasından sonra, aşırı savurganlık örneği

olan fazla pişmiş ve baharatsız yemek servisine başlandı. Soslu ve kuru fasulye garnili kuzu kızartması ana yemektir.

Prenses konuşmak için yerinden kalktığına, portakal sosu ve Marsala kreması ile verilen bademli portakal tartı servisi yapılıyordu. Jack ile Prenses'in arasında otuz adım mesafe vardı. Prenses altın işlemeli tafta bir tuvalet giymişti. Her nedense Jack, Prenses'i kendi zevkine göre biraz hantal, hatta işe yaramaz buldu. Büyük ayakları çizgi film karakteri Daisy Duck'ı andırıyordu.

Olsa olsa o ancak Prenses Daisy olabilirdi.

Diana'nın konuşması tamamen kişiseldi. Onun hayatını çok yakından takip edenler için pek aşina gelebilirdi. Sorunlu bir çocukluk dönemi, mükemmeliyeti arama isteği, kendini güvensiz hissetme, güçsüz kişilik sorunları ve üstüne üstlük kendisinin "utanç verici dostum" dediği Bulimia hastalığı herkes tarafından biliniyordu.

Jack konuşmayı çok sıkıcı buldu. Diana'nın çektikleri onu hiç etkilememişti. Diana'nın kendisine önce acıyıp sonra sorunlarının üstüne gitmesi de onu hiç ilgilendirmiyordu.

Ama dinleyiciler farklı tepki gösterdi. Hatta buz gibi soğuk gizli servis elemanları bile Di'ye duydukları duygusal tepkiyi saklamaya gerek duymadı. Prenses'in konuşması bitince patlayan alkış samimi ve kalptendi.

Sonra tüm salon oturduğu yerden ayağa kalkıp alkışı sürdürdü. Buna Jack de dahildi. Ayakta yapılan tezahürat sayesinde Jack neredeyse Di'ye ulaşarak dokunabilecek mesafeye geldi.

Artık harekete geçme zamanı gelmişti. Jack ve Jill hikâyesinde iki numaralı cinayetin işlenme zamanıydı. Artık bir sürü şeyin başlama zamanı gelmişti.

Artık bu gecenin yıldızı olma sırası ondaydı.

O gece partide çok iyi tanınan birini daha gözetlemiş-ti. Kadını izlemiş, davranışlarını öğrenmişti.

Natalie Sheenan fiziksel olarak Di'den daha göz alıcıydı. Herkesin hayran olduğu televizyon muhabiri bayan sarışın ve uzun boyluydu. Üzerinde sade, siyah ipekten bir gece elbisesi vardı. Çekici görünüyordu. Onun bir klası vardı. Natalie Sheenan her zaman "Amerikan Kraliyet Ailesi"nin prensesi olmuştu.

Jack, saat dokuz buçuğu biraz geçe harekete geçti. Konuklar orkestranın çaldığı müzik eşliğinde dans ediyordu. Oturanlar ise aralarında günün önemli konularım konuşuyor, bazıları ise aralarında Çin ile ticaret sorunlarını tartışıyorlardı. Kayak için Aspen, Whistler veya Alta'ya gitmek için plan yapıyorlardı.

Natalie Sheenan bu süre zarfında kadehinin ağzı tuza batırılmış üç margarita'yı devirmişti. Jack kadını izlemişti; duygularını bastırmak için kadehini bir içişte bitiriyordu.

Kadın inanılmaz derecede iyi bir oyuncuydu. Jack bunları düşünürken kadına iyice yaklaşmıştı. Bir gece ya da bir hafta sonu beraber olmak için kusursuz yaratılmış bir kadındı. Jill kadın hakkında müthiş bir araştırma yapmıştı. Senin hakkında her şeyi biliyorum Natalie.

Yana doğru iki adım atınca Jack kadınla yüz yüze geldi. Nerdeyse çarpışacaklardı. Jack kadının sürdüğü parfümü hissetti. Çiçek ve baharat. Çok güzel. Kokunun adım da biliyordu. Escada Acte 2. Bunun Natalie'nin en sevdiği koku olduğunu okumuştı.

"Oh affedersiniz, çok üzgünüm," dedi Jack. Yanaklarının kızardığını hissetti.

"Hayır, hayır. Suç bende. Gittiğim yere bakmıyordum," diyerek Natalie gülümsedi. Bu televizyon ekranlarında kullandığı öldürücü gülümsemesiydi.

Jack, kadının gülümsemesine karşılık verdi. Birden gözlerinde onu tanıdığını belirtir bir ifade belirdi. Kadını iyi tanıyordu. "Sizin için asla bir ismi, bir yüzü aradan yıllar geçse de unutmaz, diyorlar. Bunun doğru olup olmadığını bilmek isterdim."

Natalie böyle bir fırsatı kaçıramazdı. "Adınız Scott Cookson. Sizinle Meridian'da tanıştık. Eylül ayının başıydı. Siz avukatsınız ve yanınızda saygın bir başkent hukuk şirketinin elemanları vardı. Evet, doğru."

Natalie bu ufak şakasına kendi de güldü. Güzel bir gülüşü. Güzel dudaklar ve inci gibi dişler. İşte Natalie Sheenan. Jack'in bu geceki hedefi.

"Meridian'da tanıştık mı?" diye sordu Natalie. "Scott Cookson musunuz?"

"Evet orada tamştık. Ben oyum. Britanya Büyükelçiliğinde başka bir partiye daha katılacaktınız."

"Demek siz de gördüğünüz bir yüzü unutmayanlardansınız." Gülümsemesi yüzünde asılı kalmıştı. Kusursuz, göz kamaştırıcıydı. Televizyon yıldızının gerçek hayatı. Tabii bu gerçek bir hayat sayılırsa.

Jack omuzlarını silkip, utangaç biri gibi davrandı. Bunu yapmak onun için zor değildi. "Bazı yüzleri ve bazı davranışları," dedi Jack.

Kadın klasik şekilde güzel ve her durumda haddinden fazla çekiciydi. Jack bunu düşünmeden edemedi. Kadının can alıcı sıcak gülüşü sanki onun özel markasıydı. Üstelik ona çok yakışıyordu. Jack davranış kontrolünün provasını saatler önce yapmıştı. Her ne şartta olursa olsun, onun çekiciliğine karşı bağışıklık kazanmıştı.

"Pekâlâ," dedi Natalie. "Buradan sonra başka bir partiye falan katılmayacağım. Aslında, ister inanın ister inanmayın, partilere gitmeyi azalttım. Bunun iyi bir nedeni var."

"Aynı kanıdayım. İyi bir nedeni olduğuna inanıyorum."

"Sizin için iyi neden ne olabilir?"

"Hayvanlara Eziyeti Önleme Derneği," dedi Jack. Benim nedenim de bu."

Jack kadının kendisiyle kalıp konuşmayı sürdürmesine çok memnun olmuş gibi bakmayı sürdürmeye çalıştı. Herkes gibi o da, istediği zaman ya da mecbur kaldığında, bu tür oyunlar oynamayı rahatlıkla becerebilirdi.

"Beni fazla cüretkâr görmezseniz, size partiden birlikte; çıkmayı teklif edebilir miyim?" diye sordu. Jack de oyuna katılmış gibi görünüyordu. Natalie Sheenan'ın vereceği yanıt ikisi için de çok önemliydi.

Kadın dikkatle adama baktı. Belki de şu an rol yapıyor diye aklından geçirdi Jack.

Birden Natalie Sheenan güldü. İçten bir gülmeydi. Hatta biraz kaba. Adam bir televizyon muhabiri olarak kadının bu şekilde gülmesine tüm Amerika'da kimsenin tanık olmadığı düşün­dü.

Zavallı Natalie diye düşündü Jack. İki numara.

Bölüm 19

NATALIE EVE GİDERKEN bir margarita daha aldı. "Yolluk," diye açıklama getirdi Jack'e. Arkasından dayanılmaz gülmesi geldi. İçten ve harikulade olan gülmesi...

"Cleveland'daki St. Catherine Akademisi'nde nasıl parti verileceğini ve nasıl davranılacağım öğrenmiş­tim. Yani biraz... Sonra Ohio eyaletinde de," diye açıkladı Natalie. Pension binasının altındaki kapalı otoparkta yürüyorlardı. Natalie televizyonda yansıyan kişiliğinden farklı olduğunu göstermeye çalışıyordu. O kaybedendi. Bu yüzden Jack eğleniyordu. Akıllı olduğundan, kadının mesajım almıştı. Hatta böyle davrandığı için kadından hoşlanmıştı. Kadının kendini beğenmiş, çok bilir hali yok olmuş gibiydi. Kadın kendini çok seksi buluyordu ve bunda da haklıydı. Aslında kadın çok hoştu. Ayakları artık yere basıyordu. Bu da Jack'i biraz şaşırtmıştı.

Beraberce kadının arabasına bindiler. Jill daha önceden kadının gümüş mavisi bir Dodge arabası olduğurui ve biraz hızlı kullandığını öğrenmişti. Kadın durmadan konuşuyordu. Makineli bir tüfek gibiydi. GATT'tan, Boris Yeltsin'in içki sorunundan, Washington'daki emlak şirke-

tinden, kampanyalardan ve reformlardan bahsediyordu Kendini zeki ve entelektüel göstermeye çabalıyordu. Her şeyden haberi olduğunu, her konuyu bildiğini belli etmeye çalışıyordu. Aslında bir kadın ile erkek arasında gelişmeye başlayan bu ani ilişki onu heyecanlandırmıştı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sorması gerektiğini düşündü Jack. Aslında cevabı biliyordu. Jefferson Oteli, Natalie 'nin Washington' daki aşk yuvasıydı.

"Oh, sığınağıma gidiyoruz.," dedi kadın. "Neden sinirlisin?"

Natalie'nin On altıncı Cadde'deki Jefferson otelinin üst katındaki özel ofisine çıktılar. Muhteşem iki oda ve görkemli banyonun pencerelerinden şehrin panoramik manzarası görünüyordu. Jack kadının eski bölge diye bilinen Alexandria'da bir evi olduğunu da biliyordu. Jill oraya da ne olur ne olmaz diye gitmişti. İki kere kontrol et. Gerekirse beş kere.

"Burayı kendime ödül olarak verdim. Şehirde rahatça çalışabileceğim bir yer," dedi Natalie. "Manzarası da nefes kesiyor, değil mi? Sanki insana bütün şehire sahipmişsin hissini veriyor. En azından bana öyle geliyor."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Ben de Washington'a âşığım," dedi Jack. Bir anlık da olsa kendini kaybetmişti. Bir zamanlar bu şehri ve temsil ettiği değerleri çok sevmişti. Hâlâ bu şehri ilk ziyaret ettiği günü hatırlıyordu. O zamanlar bir deniz eriydi ve yirmi yaşındaydı. Bir asker.

Sessizce kadının çalışma odasını gözlemledi. Dizüstü bilgisayar, yazıcı, iki tane VCR, Altın Emmy Ödülü, Pembe bir vazoda taze çiçekler, ağzına kadar yabancı ülkelerin madeni paralarıyla dolu siyah bir seramik kâse.

Natalie Sheenan, işte senin hayatın. Biraz etkili, biraz hü-

zillii ama artık sona eriyor.

Natalie durup, adama yakından baktı. Sanki onu ilk kez görüyor gibiydi. "Çok zarif birisin, değil mi? Beni çok zeki biri gibi yücelttin. Çok özel biriymişim gibi davrandım Tıpkı eski beyefendiler gibisin. Sen çok hoş birisin, değil mi Scott Cookson?"

"Pek sayılmaz," diyerek omzunu silkti. Parlak mavi gözlerini hafifçe kısarken gülümsemeye çalıştı. Bu işte çok iyiydi. Kızları tavlamayı iyi biliyordu. Tabii bu gerekliyse. Aslında başka şartlar altında kızların peşinden koşmayı sevmezdi. O bir kadınla yetinen erkeklerdendi.

"Washington'da hiç kimse nazik değil, değil mi? Burada bir süre yaşadıktan sonra..." derken gülümsemeye devam etti.

"Sanırım bu konuda haklısın. Tahmin ederim, temel olarak doğru," dedikten sonra Natalie kahkahalarla gülmeye başladı. Kendine mi gülüyordu yoksa? Belki de erkeğin verdiği yanıt onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Hayatında gerçek bir şeye, değer vereceği bir şeye gereksinimi vardı. Adamın da öyle. Jack için bu çok değerliydi. Çok önemliydi. Ama artık tarih olacaktı. Bu Jefferson Oteli'nde gerçekleşmeye başlamıştı.

Bu oynadığı dayanılmaz, karşı konulamaz tehlikeli oyun Jack'in yaşam gücüydü. Bunun anlamı onu için çok önemliydi ve yaşamı dolu dolu hissetmesine neden oluyordu. Hayır, yıllardır bunu ilk kez bu kadar derinden hissetmişti.

"Hey, merhaba Scott Cookson. Galiba bir saniyeliğine aramızdan ayrıldın."

"Hayır, bir yere gitmedim. Buradayım. Sadece ne kadar güzel bir manzaran olduğunu düşünüyordum. Washington'un en güzel saatleri."

"Bu gece için bizim manzaramız. Senin ve benim."

Natalie fiziksel olarak ilk hareketini yaptı. Bu davranışın erkeği rahatlatacağını düşünüyordu. Arkadan erkeğe yanaşıp uzun zarif kollarını onu sardı. Adamın göğsüne sarılı kollarındaki bilezikler şingirdiyordu. Her şey çok güzeldi. Kadın arzu uyandırıyordu ve bu etkisinin farkındaydı. Jack kontrol etmeye çalışmasına rağmen pantolonun sol tarafındaki sertleşmeyi önleyemedi.

Bunu lehine kullanabilirim diye düşündü. Bırak kadın heyecanlandığını hissetsin. Bırak kadın sana dokunsun.

"Böyle rahat mısın?" diye sordu kadın. Aslında yumuşak davranıyordu. İnce düşünceliydi. Bu çok kötü... Gerçekten çok kötü.. Planı değiştirmek için artık çok geçti. Hedef belirlenmişti. Kötü kaderli Natalie.

"Böyle çok iyiyim Natalie."

"Kravatını çıkarmamı ister misin?"

"Kravat görevini çoktan yerine getirdi."

"Hayır, her zaman gerekli olan bir aksesuar. Karşılıklı görüşmelerde, cenazelerde, resmi törenlerde önemli bir yeri var."

Natalie adama çok yakın duruyordu. Çok tatlı, kibar bir şekilde baştan çıkarıcı ve hüzünlüydü. Kadını düşündüğünden de fazla beğenmişti. Daniel Fitzpatrick için hiçbir şey hissetmemişti ama bu gece çok farklı duygular içindeydi. Suçlu, pişman, ihtiraslıydı. En zor olanı bu kadar yakınlaştıktan sonra öldürmekti.

"Peki beyaz gömleğini çıkarmama ne dersin? Her zaman beyaz gömlek giymekte ısrar eden erkeklerden misin?"

"Beyaz gömlek hiç sevmem. Sadece cenaze, resmi tören ve yardım balolarında giyilen bir şey."

"Bu konuda seninle yüzde yüz aynı kanıdayım," dedikten sonra Natalie gömleğin düğmelerini yavaş yavaş açmaya başladı. Jack kadının parmaklarının göğsüne dokunmasına izin verdi. Kemerine kadar ilerledi kadın. Bu konuda uzmandı. Avuç içiyle elini aşağıya pantolonun ağına kadar sürterek indirdi ve hemen elini çekti.

"Yüksek topuklar hakkında ne düşünüyorsun?"

"Doğru yerde ve doğru kadında olduğunda hoşuma gidiyor ama çıplak ayaklardan daha çok hoşlanıyorum."

"Çok düşünceli bir davranış. Tercihi kadına bırakıyorsun."

Natalie sevimli bir hareketle ayakkabısının tekini çıkarttı. Sonra kendi yaptığına güldü. Bir ayağı ayakkabılı diğeri çıplak kaldı.

"İpek elbiseler?" diye ensesine doğru fısıldadı. Jack tam olarak ereksiyona geçmişti. Nefes alması sıklaşmıştı. Natalie de öyle. Jack önce onunla sevişmeyi düşündü. Bu adil bir oyun olur muydu? Yoksa tecavüz mü? Natalie onu bu düşüncelerden kurtardı.

"Onlar olmadan da yapabilirim. Tabii duruma bağlı," diye adam aynı tonda fısıldadı.

"Hımm, gördüğüm kadarıyla birçok konuda aynı düşünüyoruz."

Natalie Sheenan bir hareketle giysisinden sıyrıldı. Sadece mavi dantel iç çamaşırları ve tek ayağında ökçeli ayakkabısıyla kalmıştı. Boynunda altın bir zincirin ucunda bir haç vardı. Bunun Ohio'dan beri boynunda olduğu belliydi.

Jack'in üzerinde pantolonu hâlâ duruyordu. Ama beyaz gömleği ve boyunbağı çıkmıştı.

Jack ve Jill IF: 7

"İçeriye gidelim mi?" diye sorarken Natalie yatak odasını işaret ediyordu.

"Çok güzeldir, manzara orada da aynı, sadece bir şömine var. Gerçek bir şömine. Süs gibi duranlardan değil. Washington'da gerçek ve işini gören ender şeylerden biri sayılır."

"Pekâlâ, o zaman biz de ateşi yakarız," diyerek Jack kadını kucağına aldı. Zarif bir şekilde dans edercesine ilerledi. Kadına fazla önem vermek istemiyordu ama önemsediydi. Düşündüğü şeyi kafasından kovmak için kendini zorladı. Böyle düşünemezdi Bir öğrenci gibi, Pollyanna gibi, normal bir insan gibi.

"Aynı zamanda güçlüsün de..." diyerek Natalie ayağındaki diğer ayakkabıyı fırlattı.

Yatak odasının penceresinden görünen manzara insanı şaşkına çevirecek kadar güzeldi. Manzara Onaltıncı Cadde'nin kuzeyini yansıtıyordu. Diğer caddeler ve Scott Mey dam, Harry Winston veya Tiffany'nin vitrinlerindeki pahalı gerdanlıklar gibi parlıyordu. Prenses Di'nin taktığı takılar gibiydi.

Jack kendine Natalie'yi avlamaya geldiğini hatırlatmak zorunda kaldı. Bunu kimse durduramazdı. Nihai karar çoktan verilmişti. Ölüm kesindi.

Duygusal davranmamak için kendini zorladı. Evet, soğuk ve duygusuz olmalıydı. Bu oyunda da çok iyiydi.

Güzeller güzeli muhabiri yatak odasının penceresinden atmayı düşündü. Acaba camı kırıp geçer miydi? Yoksa cama çarpıp geri mi gelirdi?

Düşündüğünü yapmak yerine kadını yumuşak bir şekilde yatağa bıraktı. Sonra gidip ceketinin cebinden kelepçeleri çıkardı.

Kadının bunu görmesini sağladı.

Natalie Sheenan'ın gözleri inanamayan bakışlarla büyüdü. Cam sıkılmış, hoşlanmamış görünüyordu.

"Ne bu, iğrenç bir şaka mı?" diye sorarken sesinden kızdığı anlaşılıyordu. Ayrıca kırılmıştı. Adamın bir sapık olduğunu anladı. Hayatının en korkunç kâbusunun eşiğin-deydi.

"Hayır, bu bir şaka değil. Bu çok ciddi bir şey, Natalie. Bu çok önemli."

Birden kapının sert bir şekilde vurulduğu duyuldu. Adam sessiz olması için parmağıyla Natalie'ye işaret etti.

Kadının gözleri korkudan ve şaşkınlıktan iyice açılmıştı. Her zamanki soğukkanlılığından eser kalmamıştı.

Adamın gözleri soğuktu. Bir şey anlamak mümkün değildi.

"Bu Jill, " dedi Jack. "Ben ise Jack. Çok üzgünüm, gerçekten üzgünüm."

Bölüm 20

SABAH SAAT SEKİZDEN önce Jefferson Otel'i'ne varmışım. Kulaklarımda bir Gershwin parçası kafamın içindeki acımasızlığı yumuşatmaya çalışıyor gibiydi. Kendimi birden berbat bir oyunun içinde bulmuştum. Jack ve Jill. Ben de oyunun bir parçası olmuştum.

Otelin soğuk bir şekilde süregelen asaleti aynen sürdürülüyordu. Yani en azından otelin lobisi hiç değişmemişti. Burada acımasız bir cinayet işlendiğini fark etmeniz çok zordu.

Otelin içinde ilerlerken bir ızgara et lokantasını ve pa-hallı giysiler satan butiği geçtim. Yüzyıllık bir saat tatlı bir tınlamayla zamanı bildiriyordu. Otelde cinayet işlendiğine dair hiçbir hareket yoktu. Hatta şehirde bile anlaşılmıyordu. Şehri tehdit eden cinayetlerden haberleri yok gibiydi.

Otelin içinde ilerledikçe çevrenin beni büyülemeyi sürdürdüğünü hissediyordum. Belki bu yüzden Washing-ton'u çok seviyordum. Bazı şeyler göründükleri gibi değildi. Bu Washington'un tarifine uygundu.

Jack ve Jill beş gün içinde ikinci cinayetlerini işlemişti. Üstelik böylesine ciddi ve ağırbaşlı bir otelde. Birkaç cinayet daha işleyecekleri konusunda gözdağı vermişlerdi ve hiç kimsenin bu konuda bir fikri yoktu. Neden yaptıklarına dair bir ipucu da vermemişlerdi. Kimse onları nasıl durduracağını bilmiyordu.

Tansiyon gittikçe yükseliyordu.

Gerçekten yükselmişti.

Ama neden? Jack ve Jill ne istiyordu? Bu sapık oyunlarının nedeni neydi?

Bu sabah Quantico'da anormal davranışlar uzmanı olan arkadaşlarımla telefonda konuşmuştum. Benim onlara karşı tek avantajım, Johns Hopkins Fakültesi'nde psikoloji doktorası yapmış olmamdı. Onlar benimle konuşmaya can atıyor, hatta görüş ve teorilerini benimle paylaşmak istiyorlardı. Ama onlar bile şaşır kaldı. Daha

sonra FBI'ın ipucu analiz laboratuvarında çalışan bir arkadaşım ile görüştim. Ellerinde hemen hemen hiçbir şey yoktu. Olanlar ise bir işe yaramıyordu. Jack ve Jill'in kuyruğunu yakalamaya çalışan itler gibi aptal aptal dolanıyorduk.

Başdedektif'in talimatıyla cinayet masasından bir çift psikiyatrisi ile konuştum ama yine de bir şey elde edemedim. Sonunda kendi bilgisayarım da Davranış Bilimleri Ünitesi'ne ve Şiddet Yanlısı Suçlular Program datasına girdim ama orada da faydalı bir şeye rastlayamadım. Daha kovalamacanın çok başındaydım ama Jack ve Jill bu konuda çok iyiydi.

Artık atılacak adımların sırasını belirlemiştim. Bir: Mümkün olduğu kadar çok bilgi ve veriyi bir araya getirmek. İki: Doğru soruyu herkese sormak. Üç: Toplanan tüm bilgileri ufak kartlara yazıp, dava sona ere ne kadar yanımda taşımak.

Bildiğim birkaç sıra dışı dava olmuştu ve tüm bilgileri aklımda tuttuğumu hatırlıyorum. Ama şimdi büronun elinde bu tip hayati davalar hakkında elli bine yakın bilgi kaynağı vardı. Derine inildiğinde çoğu saplantıyla ilgiliydi. Medya ile olan takıntılar, herkes tarafından tanınma takıntısı, şiddet eğilimli takıntılar ve dini takıntılar. Sevgi dolu ilişkilere giremeyen kimseler. David Letterman'ın Conneticut'taki evine birkaç kez giren Margaret Ray adlı ısrarcı hayranını anımsadım. Kadın, Letterman için "O hayatıma hükmeden tek kişi," demişti. Birkaç kez David Letter-man'ı TV'de izlemiştim ama bana hiç de öyle biri gibi gelmemişti.

Sonra, Monica Seles, Hamburg'ta bu tür esrarengiz bir olay yaşamıştı.

Katarina Witt de benzer bir olayın kurbanı olmuş ve saplantılı hayranı yüzünden çok acı çekmişti.

Sylvester Stallone, Madonna, Michael Jackson ve Jodie Foster ciddi şekilde rahatsız edilmiş ve onlara hayran olduklarını söyleyen kişilerin saldırısına uğramışlardı.

Peki ama bu Jack ve Jill kimdi? Neden cinayetleri için Washington'u seçmişlerdi? Acaba hükümet görevlilerinden biri bunlara bir kazık falan mı atmıştı?

Senatör Daniel Fitzpatrick ve öldürülen televizyon muhabiri Natalie Sheenan arasında bir bağlantı var mıydı? İkisinin ortak bir yönü mü bulunuyordu? Her ikisi de liberaldi. Başka bir neden olabilir mi? Yoksa bu cinayetler gelişigüzel işlendi ve sonuca ulaşmak bu yüzden mi imkânsız oluyor? Bu tür, sözcüğü benim için hoş değildi ama dava hakkında düşündükçe kafamın içinde bir yere yapışıp kaldığım fark ettim. Cinayet davalarında gelişigüzel, laf olsun diye işlenen cinayetler en kötüsüdür. Bu tür cinayetlerin çözülmesi hemen hemen imkânsızdır.

Jack ve Jill hakkında varsayımlar üretmekten beynim uyuşmuştu. Senatör Fitzpatrick ve Natalie Sheenan'ı ne zamandan beri gözlüyorlardı? Kurbanlarını nasıl seçmişlerdi? Sakın bu gelişigüzel bir seri cinayet olayı olmasın diye yalvarır hale gelmiştim.

Her ikisinin de birbirine yakın olduğunu ve beraber çalıştığını sanıyordum.

Bundan önceki davamda iki erkek, on üç yıl boyunca kadınları kaçırp öldürmüştü. İşbirliği yapıyorlar ama birbirleriyle de yarışıyorlardı. Psikolojik açıdan ikizlik durumu ve rekabeti olarak tanımlanmıştı.

Peki ya Jack ve Jill? Acaip bir beraberlik mi? Yoksa romantik bir ilişki mi? Yoksa hedefleri aynı mı? Seksüel sorunları mı vardı? Yoksa sadece güç gösterisi miydi? Belki de sapık bir oyun, hatta seks fantezisi... Karı koca olabilirler mi? Ya da Bo-nie ve Clyde tipi katiller?

Bu Washinton'da oynanan seri cinayet oyunu muydu?

Başka bir yere de sıçrayabilir miydi? Başka büyük şehirlerde de olabilir miydi? New York? Los Angeles? Paris? Londra?

Jefferson Oteli'nin yedinci katında asansörden çıkıp koridora baktım. Dehşet içindeki şaşkın suratlarla karşılaştım. Yargılayan bakışlardan kaçmak için hızla cinayet mahalline ilerledim.

Jack ve Jill

Geldiler tepeye

Öldürmek için, öldürmek için, öldürmek için.

Bölüm 21

"İYİ DOKTOR CROSS, felaketlerin efendisi... Evet, ben de öyle olacağım... Alex... Hey Alex, Alex buraya gel."

Cinayetin yarattığı etkiyle karışıklıktan dolayı kendimi kaybolmuş gibi hissederken birinin bana seslendiğini duydum. Sesi hemen tanıdım ve dudaklarımda bir gülümsemenin yayıldığını hissettim.

Dönüp, FBI'dan Kyle Craig'i gördüm. Lexington, Massachusetts'li başka bir ejder avcısı karşımdaydı. Kyle tipik bir FBI ajanı sayılmazdı. Keskin bir nişancıydı. Takım elbiseler giyen biri değildi ve bürokratik davranışları yoktu. Geçmişte Kyle ile birkaç berbat davada beraber çalışmıştık. Peşpeşe işlenmiş cinayetler ve aşırı şiddet kullanılmış davalar üzerinde bir uzmandı. Bürodaki ajanların bulaşmaktan kaçındıkları, hatta korktukları iğrenç davalar için biçilmiş kaftan sayılırdı. Bütün bunların ötesinde o iyi bir dosttu.

"Ellerindeki bütün silahları kullanmış görünüyorlar," dedi Kyle benimle el sıkışırken. Boyu uzun, bedeni sıırım gibiydi. Kömür siyahı saçlarında bir değişiklik yoktu. Uzun şahin gagası gibi olan burnu yüzüne sert ve keskin bir ifade veriyordu.

"Burada kimler var Kyle?" diye sordum. Şimdiye kadar olan her şeyi gözden geçirdiğinden emindim. Akıllı ve görüş alanı geniş biriydi. İçgüdüleri genellikle iyiydi... Kyle ayrıca kimin kim olduğunu ve kimin ne yapabileceğini çok iyi bilirdi.

Kyle limon yemiş gibi suratım buruşturdu. "Kimler yok ki, Alex. Başkentin dedektifleri, yani dostların. Federaller ve ister inan ister inanma, CIA'den mavi giysililer. Yakın dostun Şef Pittman, Bayan Sheenan'ın cesedini görmeye gitti. Biz burada konuşurken onlar yatak odasındalar."

"Bu çok ürkütücü," dedim.

Kyle, yatak odası olduğundan emin olduğum bir kapıyı işaret etti. "Rahatsız edilmek istemediklerinden eminim. Quantico'da çıkan bir dedikoduya göre Şef Pitt-man'ın ölülere karşı cinsel istek duyan bir nekrofil olduğu söyleniyor," dedi soğuk bir ifadeyle. "Sence bu doğru mudur?"

"Kurbansız suçlar," dedim.

"Ölülere duyulması gereken saygıya ne oldu?" diye sordu Kyle. "Ölü olsa bile Bayan Sheenan'ın Başdedektif'i reddetmek için bir yol bulacağından eminim."

Jefe'nin bizzat Jefferson Oteli'ne gelmesine fazla şaşır-mamıştım. Bu dava, başkentte işlenen en büyük cinayet davası olma yolundaydı. Jack ve Jill tekrar harekete geçerse ki, bunu yapacaklarını önceden belirtmişlerdi, mutlaka en büyük dava olacaktı.

Sonunda Kyle ile beraber kapısı kapalı yatak odasına ilerledik. Kapıyı tuzak varmış gibi kontrollü ve yavaşça açtım.

Biricik Şef George Pittman, odada gri takım elbiseli bir adamla beraberdi. Adam muhtemelen adli soruşturmadandı. İkisi de bakışlarını bana çevirdiler. Pittman'ın ağzında yakılmamış bir Bauza puro vardı; gelenin kim olduğunu görünce suratını buruşturup başını salladı. Ama yapabileceği fazla bir şey yoktu. Emir ve davet Komiser Clo-user'dan gelmişti. Jefe'nin beni burada istemediği çok belirgindi.

Ağzının içinden "Geciken Alex Cross," diye mırıldandı. Tanıştırma törenini kendine yakışan bir kibarlıkla yapmayı becerememişti.

Her ikisi de yataktaki ünlü cesede arkasını döndü. Şef Pittman, nedeni olmadığı halde, rahatsız olmuş görünüyordu. Ama bu tavrının beni sinirlendirmesine izin vermedim. Burada görev icabı olduğumun bilincindeydim. Kabalık ve terbiyesizlik beni engelleyemezdi. Boş ver, o işe yaramaz orospu çocuğunun teki. Yaptığı tek hayırlı iş, yolumun üzerinden çekilmesi oldu.

Birkaç kez yavaş yavaş nefes alıp verdim. Cinayet mahalline doğru ilerledim. İlk izlenimleri edinmeye başlamalıyım.

Tanga benzeri incecik bir külot Natalie Sheenan'ın başına geçirilmişti. Lastikli kısmı boğazına gelmişti. Külotun önü burnunu, ağzım ve çenesini kapatıyordu. İri mavi gözleri tavanda bir yere sabitleşmişti. Üzerinde siyah çorapları ve külotuna uygun mavi sutyeni vardı.

Yine tuhaf bir ipucu ve bunun ipucu olduğuna inanmak istemiyordum. Hér şey fazla düzgün ve düzenlenmiş gibiydi. Neden bizi sapık bir seks ilişkisi kurulduğuna inandırmak istiyorlardı? Yoksa bir şey mi vardı? Jack ile Jill şaşkın iki sevgili miydi? Acaba Jack iktidarsız mıydı?

Kurbanlarla ikisinden birinin seks ilişkisi kurup kurmadığını öğrenmemiz gerekiyordu.

İnsanı rahatsız eden bir cinayet görüntüsüydü. Kyle'ın verdiği bilgiye göre Natalie Sheenan sekiz saat önce öldürülmüştü. Artık güzel bir kadın değildi. En büyük haberini mezara beraberinde götürecekti. Jack'i biliyordu, belki Jill'i de.

Onu TV'de izlediğim için iyi hatırlıyorum. Bu yüzden tanıdığım bir insan ölmüş gibiydi. Natalie Sheenan gibi kimseler her gün televizyonda karşımıza çıktığı için herkes tarafından tanınır ve bilinir. Onların ilginç yaşamları olduğuna inanırız. Hatta ölümleri bile bize ilginç gelir.

Senatör Fitzpatrick ile Natalie Sheenan'ın cinayetleri arasında belirgin benzerlikler olduğunu görebiliyordum. En başta sadist davranış benzerliği dikkat çekiyordu. Natalie'nin de elleri kelepçelerle yatağın başucuna tutturulmuştu. Yarı çıplaktı. O da Senatör gibi öldürülmüştü.

Ünlü televizyon muhabirinin kafasının soluna yakın mesafeden ateş edilmişti. Bu yüzden çenesi kırılmış gibi aksi yöne çarpılmıştı. Belki de kırılmıştı.

Jack ve Jill bir şablon muydu? Örgütlenmiş, işinin ehli ve soğukkanlı. Kendilerinin bildiği bir nedenden dolayı tuhaf davranan veya sahte bir tuhaflık sergileyen birileri

mi? Seksüel takıntılı kişiler mi? Bize vermek istedikleri mesaj var mıydı? Onları ne harekete geçiriyordu?

Katillerin psikolojik kişiliklerini şekillendirmeye başlamıştım. Cinayetlerin yöntemleri ve tarzları benim için somut kanıtlardan daha önemliydi, hem de her zaman. Her iki cinayet çok iyi planlanmıştı. Bir yöntem uygulanmış, en ince detayına kadar hesaplanmıştı. Jack ve Jill büyük soğukkanlılıkla korkunç bir oyun oynuyordu. Bıraktıkları mektupların dışında somut bir kamt ortada görünmüyordu.

Cinsel faztezileri olduğu çok belirgindi. Bir kadım yatakta böylesine teşhir etmek bunu kanıtlıyordu. aynı durum Senatör'ün olayında da vardı. Kadın gibi erkek de aşağılanıyordu. Jack ve Jill'in cinsel sorunları mı vardı?

İlk izlenimlerim içinde her iki katilin beyaz olduğu kanısındaydım. Yaşları otuz ile kırkbeş arasındaydı. Yüksek tabakayla ilişki kurabilecek düzeydeydiler. Çok zeki oldukları, ikna edici özellikleri ve belirgin çekicilik özellikleri vardı. Bütün bu düşünceler benim canımı sıktı. Çünkü ünlülerin evlerine rahatlıkla girebilecek konumda olduklarım doğruluyordu. Elimizde olan en iyi ipucu sadece bu varsayımlardı.

Benim için dikkat edilmesi gereken birçok şey vardı ve süratle defterime not alıyordum. Jefe, arada bir bulunduğum tarafa doğru bakarak beni kontrol ediyordu. Üstüne gitmek istedim. Bölümde yanlış olan birçok şeyi temsil ediyordu. Kafayı herkesi kontrol etmeye takmış maço pisliğin tekiydi ve kafası sandığının yarısı kadar bile çalışmıyordu.

"Herhangi bir şey var mı Cross?" diye sonunda dayanamayıp sordu.

"Şimdilik yok," dedim.

Bu doğru değildi. Çünkü gerek Daniel Fitzpatrick gerekse Natalie Sheenan'in önüne gelenle düşüp kalkan, eskilerin deyiimiyle "uçkuru gevşek" kişiler olduğunu kesin olarak çıkartmıştım. Belki de Jack ve Jill onların davranışlarını onaylamıyordu. Çünkü her iki ceset yatakta çok utanç verici bir durumda bırakılmıştı. Katillerin seks

üzerinde fazla durdukları veya ünlü kişilerin cinsel yaşamlarıyla yakından ilgilendikleri belliydi.

Kamuya bir mesaj veriliyordu... Utanç verici bir şeyi açıklıyorlardı. Ama bunu yapmalarına neden olan şey neydi?

"Bıraktıkları nota bakmak istiyorum," dedim Pitt-man'a. Uygur ve profesyonel davranmaya çalışıyordum.

Pittman eliyle başucu etejerinde duran kâğıdı işaret etti. Davranışı çirkin ve kabaydı. En alt rütbeli görevliye bile böyle davranılmazdı. Keskin Bıçak Chucky bile bana daha saygılı davranmıştı.

Yürüyüp etejerde duran notu kendim okudum. Beş satırlık başka bir şiir yazılmıştı.

Jack ve Jill geldi Tepeye,

Başka bir yanlış düzeltmeye.

Kısa kesmek için

Kendi terörüyle

Dolu haberlerini

Başımı öne arkaya birkaç kez salladım ama not hakkında Pittman'a tek kelime söylemedim. Onu umursamadım. Kafiye uydurmak yüzünden not bana pek bir şey açıklamış değildi. Daha sonra anlamayı umuyordum. Kullandığı kafiye aslında akıllıca olabilirdi ama duygudan yoksundu. Bu iki caniyi bu kadar soğukkanlı ve akıllı yapan şey neydi?

Yatak odasını araştırmaya devam ettim. Cinayet ma-sasınca suç mahallinde fazla zaman harcadığım herkes tarafından pek bilinmezdi. Bazen bir gün bile sürerdi. Burada da aynı şeyi yapmayı düşünüyordum. Cinayete kurban gitmiş kadınların çoğunun meslekleriyle ilgili bir bağlantı olduğu etkisine kapılmış. Sanki başka bir yaşamı yokmuş gibi. Video kasetleri, çalıştığı şirket CBS'in başlıklı sayfaları göze

 arpıyordu. Çeşitli açılardan cinayet mahallini ve     kadını inceledim. Katillerin g t rd    bir şey olup olmadığını merak ediyordum.

Bir türlü istediğim şekilde dikkatimi yo unla tırana-yordum.  ef Pittman sinirimi bozmu tu. Ben de ona çanak tutmu tum.

Neden her iki kurban da teşhir edilircesine bırakılmıştı?    mleri arasında ne gibi bir bağlantı vardı? En azından katilin kafasındaki bağlantı ne olabilirdi? Katiller bizi bazı şeyler ima ettiklerini düşünmeye zorluyordu. Fitzpatrick ile Sheenan hakkında her şey artık halkın gözü    ne serilmi ti. Teşekkürler Jack ve Jill.

Bu çok kötü, diye düşünüp derin bir nefes aldım.

Bundan daha kötü olan şey ise, bu davaya adeta kancayla tutturulmuş olmamdı. Evet, ka mayayım diye beni kancayla yakalamı lardı.

Sonra yatak odasında her şey birdenbire daha da k t le ti.

George Pittman bana bakmadan konuşmaya ba ladı ında onun yanında duruyordum. "Biz i imizi bitirdikten sonra gel Cross, daha sonra," dedi.

Jefe'nin sözleri yapay duman gibi havada sabit kaldı sandım. Bunları söylediğine inanmakta güçlük çekiyordum. Her zaman Pittman'a belirli bir ölçü çerçevesinde saygılı davranmaya  alı mı tım. Bazen bunu yapmak bana çok zor gelmişti ama yine de saygılı davranmı tım.

"Sana söylüyorum Cross," diyerek Pittman sesini yükseltti. "Ne dedi imi duydun mu? Beni duyuyor musun?"

Daha sonra Ba dedektif, yapmaması gereken çok kötü bir şey yaptı. Benim katlanamayaca ını bir şey. Uzanıp beni eliyle itti. İti i sertti. Bu itiş yarım adım gerilememe neden oldu. Hemen dengemi buldum. Her iki elimi yumruk yapıp göğüs hizama kadar yükseldiğini fark ettim.

D   nmeyi bırakmadım. Belki de uzun s reden beri biriken   ke ve güçlü bir hoşnutsuzluk beni böyle davranmaya zorladı.

Uzanıp Pittman'ı iki elimle kavradım. İkimizin arasındaki bu gerginlik hiç konuşulmamıştı. Terbiyesiz davranışlar sadece ona aitti. Bu gerginlik birkaç yıldan beri sürüyordu. Artık bu iş çok uzamış ve çirkinleşmeye başlamıştı. Ölü bir kadının yatak odasında ise patlama noktasına gelmişti.

George Pittman ve ben aynı yaşıydık. Benim kadar uzun boylu değildi ama benden on, on beş kilo daha ağırdı. Şekilsiz iri bir vücudu vardı. İşinde de kötüydü ve bulunduğu yeri hak etmiyordu. Benden nefret ediyordu çünkü ben dürüst ve başarılıydim.

Tuttuğum gibi kaldırdım. Ayakları yerden kesildi. Yeterince güçlü biri gibi görünürdüm. Aslında görüldüğümünden daha güçlüydim. Pittman'ın gözleri hayret ve korkuyla irileşmişti.

Sert bir şekilde odanın duvarına fırlattım. Sonra tekrar yakalayıp ikinci kez fırlattım. Öldürücü ya da yaralayıcı bir çarpma olmadı. Ama yeterince uyarıldığından emindim.

Her duvara çarpışında Jefferson Oteli'nin duvarlarının temelinden sarsıldığından da emindim. Jefe karşılık vermedi. Yaptığım çıkışa inanmamıştı. Dürüst olmak gerekiyorsa, ben de inanmıyordum.

Sonunda ellerimi üstünden çektim. Gitmesine izin verdim. Onu fiziksel olarak fazla hırpalamadığımı biliyordum. Ama gururu gereğinden fazla yaralanmıştı. Büyük bir hata yapmışım.

Bir kelime bile söylemedim. Odada bulunanlardan da ses çıkmamıştı. Beni iterek ilk hareketi Pittman başlatmıştı. Bir neden yokken bunu o başlatmıştı. Diğerlerinin onun başlattığının farkına varıp varmadıklarından şüpheliydim.

Cinayetin işlendiği odadan ayrıldım. Pittman tek kelime etmedi.

Washington Polis Teşkilatı'ndan istifa edip etmemeyi düşünmeye başlamışım.

Bölüm 22

"BU BÎR ALARMDIR! Bir şey Crown'a doğru ilerliyor. Herkesin dikkatine! Crown'da bir sorun var. Bu gerçek bir alarmdır. Bu bir tatbikat değildir. Bu gerçektir. "

Yarım düzine gizli servis ajan bu ani alarmı çok ciddiye aldı. Jack'i Rangemaster dürbünle izlediler.

Jack harekete geçti.

Neye tanık olduklarına inanamıyorlardı. Ajanlardan hiçbiri bu korkunç sahnenin gözlerinin önünde oynandığına inanamıyordu. Alarm kesin gerçektir.

"Bu Jack, tamam mı? Bu adam ne, deli mi?"

"Jack ile görüntü bağlantısı kurduk. Peki bu adam nereye gidiyor? Lanet olası herif. Neler oluyor?"

Altı gözetleyici yüksek derecede üç profesyonel takım üyesiydi. Hepsi birinci sırada takımlardı. Tüm dünyaya yayılmış iki binden fazla gizli servis ajanı arasında en parlak ve en iyileriydiler. Kuzeybatı On Beşinci Cadde'de park etmiş koyu renkli bir Ford otunun içindeydiler. Bu gittikçe ciddi ve korkutucu bir durum yaratıyordu.

Bu gerçek bir alarmdır.

Bu bir tatbikat değildir.

Jack ve Jill /F: 8

"Jack kesin olarak Crown'dan ayrılıyor. Saat 23:40. Şu anda Jack avucumuzun içinde," dedi ajanlardan biri mikrofona.

"Evet, Jack gerçek bir hilekâr. Bunu daha önce de kanıtladı. Onu gözünün Önünden ayırma. Peki sevimli Jill nerede? Evdeki üste mi?"

"Burası ev üssü," dedi hattın diğer ucundaki kadın ajanın sesi.

"Jill hoş ve rahat bir şekilde Crown'un üçüncü katında ve Barbara Bush Barbara Bush'u Anlatıyor'u okuyor. Jill hakkında endişelenmeye gerek yok."

"Bundan kesinlikle emin miyiz?"

"Ev Üssü Jill konusunda kesinlikle emin. Jill yatağında. Ve bu gece iyi kız olmaya karar verdi."

"Aferin Jill'e. Peki Jack neden dışarı çıktı?"

"Jack, Crown ile Hazine binası arasında olan zemin kattaki tüneli kullandı. Yani dışarı böyle çıktı."

Bu bir alarmdır.

Bu bir tatbikat değildir.

Jack harekete geçti.

"Jack, Pennsylvania Caddesi'nde ilerliyor. Şu anda Willard Oteli'nin yanında. Omuzunun üstünden arkaya doğru baktı. Olması gerektiği üzere Jack bir paranoid. Bizi gördüğünü sanmıyorum. Oh, lanet olsun. Willard'ın önüne biri yanaştı. Bir araç Jack'i izliyor. Kırmızı bir jip. Jack o lanet olası jipe biniyor."

"Anlaşıldı. Biz de Jack'i avucumuzun içinde sanıyorduk. Onu takip edeceğiz. Jip Virginia plakalı. Plaka numarası iki-üç-bir HYC. Jip hakkında hemen bir araştırma yapın."

"Kırmızı jipi takip ediyoruz. Jack'ın kışına adeta yapışmış sayılırız. Çakal için tam alarm. Tekrar ediyorum: Çakal için tam alarm. Bu bir tatbikat değil.

"Gece boyunca Jack'i gözden kaybetmeyin. Her ne şart altında olursa olsun, Jack'i sakın gözden kaybetmeyin."

"Anlaşıldı. Jack gözümüzün önünde."

Üç koyu renkli araba jipin peşine düştü. Jack, gizli servisin Başkan Thomas Byrnes için taktığı kod adıydı. Jill ise First Lady'e takılan kod adıydı. Crown ise Beyaz Saray'ın hemen hemen yirmi yıldır kullanılan kod adıydı.

Görev başındaki ajanların çoğu Başkan Byrnes'ı severdi. Sağlam yapılı ve karakterli bir adamdı. Hakkında kötü hiçbir şey söylenmemişti. Ara sıra, Başkan bilgi vermeden bir hanım arkadaşıyla buluşmak için dışarı çıkardı. Gizli servis buna Başkan'ın hastalığı diyordu. Bu hastalığa yakalanan ilk başkan Thomas Byrnes değildi. John Kennedy, Franklin Delano Roosevelt ve özellikle Lyndon Johnson bu hastalığa yakalananların başında geliyordu.

Bu isimler, tesadüfen, iki psikopatik katil tarafından da seçilmişti. Gizli servis elemanları bu tesadüfe inanamadı. Bu konu için Beyaz Saray'ın batı kanadında yer alan Acil Komuta Merkezi'nde dört kez toplantı yapılmıştı. Başkan'ı öldürmek için tutulan katillere takılan isim ise Çakardı. Çakal ismi ise gizli servis tarafından otuz yıldır kullanılıyordu.

Bu "tesadüfen" konulan isimler Başkanı Koruma Bölümünü endişelendiriyordu. Özellikle Başkan önceden haber vermeden dışarı çıktığında. Çünkü Başkan bu gezilerine yanına korumalarını almadan çıkıyordu.

İki Jack ve iki Jill vardı.

Gizli servis bu tesadüfü kabul edemezdi.

"Kırmızı cipi Tidal Basın civarında gözden kaybettik. Jack'i kaybettik," diye aniden ajamn sesi telsizden yükseldi.

Her şey bir kaosa dönüştü. Tam alarm kargaşası başladı.

Bu bir deneme değildi.

II. KISIM

EJDER AVCISI

Bölüm 23

PAZARTESİ GECEŚİ JACK VE JİLL konusunda beklenmedik bir şey oldu. Gerçekten büyük bir şeydi. Bunun bir şaka olmadığını umuyordum.

Eve yeni gelmiştim ve çocuklarla beraber akşam yemeğine oturduğum sırada telefon çaldı. Arayan Kyle Craig idi. Bana bir video bandının Jack ve Jill tarafından CNN stüdyolarına gönderildiğini söyledi. Katiller tüm dünya görsün diye, evde bir film hazırlamıştı. Jack ve Jill ayrıca Washington Post ve New York Times gazetelerine açıklayıcı bir mektup göndermişti. O gece kendileri hakkında açıklama yapmayı planlıyorlarmış.

Nana'nın kızarmış tavuğu daha masaya gelmeden gitmek zorundaydım. Jannie ve Damon "yine mi" bakışıyla baktı. Böyle düşünmekte haklıydılar.

Washington'un Kuzey Capitol civarındaki Union İş-tasyonu'na doğru hızla ilerliyordum. Jack ve Jill'in hazırladığı partiyi kaçırmaya niyetim yoktu. Bu onların bizim üzerimizde kurduğu kontrolü göstermenin başka bir örneğiydi.

Video bant canlı Larry King programında yayınlanmadan birkaç dakika önce CNN merkezine vardım. FBI'dan ve gizli servisten kıdemli ajanlar CNN izleme odasını ağzına kadar doldurmuştu. Ayrıca teknik ekip, yöneticiler, avukatlar ve haber şebekesinden muhabirler de vardı. Herkes inanılmaz derecede gergin ve suskundu.

Jack ve Jill'in filme aldıkları mesajlar yayınlanmaya başladığında odada çıt çıkmıyordu. Gözümü kırpmaya bile korkuyordum. Herkes öyleydi.

"Bu saçmalığa inanıyor musunuz?" diye biri mırıldandı.

Jack ve Jill bizi filme kaydetmişti. Bu gecenin ilk şokuydu. Birkaç gün önce Senatör Fitzpatrick'in apartmanının önündeki polisi görüntülemişlerdi. Orada bir yerde, ambulansın çevresinde görüntülenmiş ve aramızda dolaşmışlardı.

Görüntülerin bir kısmı siyah beyaz, bir kısmı ise renkliydi. Açılış planları çeşitli açılardan Senatör'ün evinin dışında çekilmişti. Sanki iyi bir sinema öğrencisinin çektiği kusursuz bir film gibiydi. Sonra ekranda hiç beklenmedik güçlü bir görüntü belirdi.

Katiller Senatör Fitzpatrick'in son saniyelerini kaydetmişti. İnsanı gafil avlayan ve dehşete düşüren görüntülerdi. İzlerken daha korkunçlaşıyordu.

Daniel Fitzpatrick'in grafik çekimlerini gördük. Çıplaktı ve elleri yatağa kelepçeliydi. "Lütfen, bunu yapmayın," diye kendini filme alanlara yalvarıyordu. Sonra bir silah emniyet mandalının açılma sesi duyuldu ve bir silahla Senatör'ün sağ kulağına üç beş santim uzaklıktan ateş edildi. Sonra ikinci el ateş edildi. Senatör'ün başı parçalandı. Seyirciler Senatör'ün sonsuzluğa geçişini korkunç iç çekişleriyle izledi.

"Oh, aman Tanrım, Tanrım," diye bir kadın inledi. Birkaç kişi görmemek için başım çevirdi. Diğerleri ise gözlerini kapadı. Ben olduğum gibi kaldım. Bir şey kaçırmayı göze alamazdım. Gördüklerim, üzerinde olduğum ve anlamaya çalıştığım dava hakkında elzem bilgilerdi. Bu görüntüler benim için bütün DNA testlerinden, parmak izlerinden çok daha değerliydi.

Fitzpatrick'in korkunç cinayet çekimlerinden sonra filmin havası birden değişti. Hangi şehirde olduğu belli olmayan caddelerdeki sıradan insanların görüntüleri yer almaya başladı. Kamereya birkaç kişi el sallayıp gülümsedi. Görüntüler tahminen Jack ve Jill tarafından çekilmişti.

Film yine bazen siyah beyaz bazen de renkli görüntülerle sürdü. Planların montajı muntazamdı. Sanki bu iş bilinçli yapılmış gibiydi.

İkisinden biri sanatçıydı ya da en azından artistik yeteneği vardı. Bunu kendi kendime düşünüp aklımda bir yere not aldım. Böyle korkunç bir olaya ne tür bir sanatçı katılabilirdi ki? Yaratıcılık ve psikopatlık arasındaki ilişki hakkında birkaç teori üzerinde aşinalığım vardı. Bundy, Dahmer hatta Manşon "yaratıcı" katiller olarak düşünülebilir. Diğer taraftan Richard Wagner, Degas, Jean Genet ve daha nice

sanatçı yaşamlarında psikopatik davranışlar sergilemişler ancak kimseyi öldürmemişlerdir.

Kırk beş saniye sonra birden resim üstüne iki kişi konuşmaya konuşmaya başladı. Bir kadınla erkeğin konuşmasını duymaya başladık. Tuhaf bir şeyler oluyordu. Bu hepimizi çok şaşırttı.

Jack ve Jill sonunda bizimle konuşmaya karar vermişti. Sanki katiller stüdyoda aramızda gibiydi. İkisi de filmin görüntüsü üzerinde konuşuyordu. Ama her iki ses de elektronik olarak filtrelenmişti. Belki de hatırlanmamak içindi. Gösteri sona erer ermez kime ait olduğu belli olmayan bu sesleri unutabilirdim. Ama henüz gösteri sona ermemiştir.

JACK : Bizim gibiler uzun zamandır bu ülkedeki birkaç seçkin tarafından bir kenara itilip geri planlarda kalmaya zorlandı. Çoğu kez sabredip acı çektik. Tıpkı o alaycı deyişteki gibi. Bir şey yapmadan sadece burada oturdun mu? Amerikan kontrol ve denge sisteminin bizim için düzelmesini bekledik. Ama sistem, çok uzun süredir düzelmedi. Daha da düzeleceği yok. Bunun aksini söyleyecek olan var mı?

JILL : Tıpkı avukatlar ve işadamları gibi vicdansız insanlar, geleceğimizin ve masumluğumuzun avantajlarından nasıl yararlanacaklarını çok iyi öğrendiler. Evet bu önemli düşünciyi hep beraber tekrarlayalım. Çok vicdansız insanlar, geleceğimizin ve masumluğumuzun avantajlarından nasıl yararlanacaklarını çok iyi öğrendiler. Geleceğimizi ve muhteşem Amerikan ruhumuzu yok ettiler. Bu vicdansızların çoğu hükümette çalışıyor ya da liderlerle yakın ilişkiler içinde oluyor.

JACK : Şu filmde gördüğünüz suratlara bir bakın. Bu insanların oy hakkı yok. Bunlar umutsuz insanlar. Artık ülkelerine karşı inançlarım yitirmişler. Bunlar Washington'dan, New York'tan Los Angeles'ten kaynaklanan vahşetin kurbanları. Bu oy hakkı olmayan insanları tanıyor musunuz? Siz de bu kurbanlardan biri misiniz? Biz onlardan biriyiz. Bu kalabalık arasında ama farklı olan Jack ve Jill'iz.

JILL : Saygın liderlerimizin bizi ne hâle getirdiğine bir bakın. Baştakilerin sorumlu olduğu acılara ve umutsuzluğa bir bakın. Onların yarattığı olumsuzluk illetine bakın. Umutlar ve hayaller onların yüzünden mahvoldu. Liderlerimiz sistemli bir şekilde Amerika'yı mahvediyor.

JACK : Suratlara bakın.

JILL : Suratlara bakın.

JACK : Suratlara bakın. Şimdi neden dikkatinizi çekmek için bunları yaptığımızı anladınız mı? Görüyor musunuz?.. Şu suratlara bakın. Bakın ve ne yaptığınızı görün. İşlediğiniz ama konuşulamayan suçlarınıza bir bakın.

JILL - Jack ve Jill Tepe'ye geldi. Bu yüzden buradayız. Başkentte çalışanlar ve yaşayanlar, bizi kontrol etmeye çalışanlar çok dikkatli olun. Hepiniz bizim hayatımızla oynuyorsunuz. Şimdi sıra bizde. Artık biz, sizin hayatınızla oynamaya başlayacağız. Artık sıra Jack ve Jill'de.

Film, Beyaz Saray'ın karşısında olan Lafayette Meydanı' ndaki evsiz insanların görüntüleri ve inşam öfkeye sürükleyen alıntılarla sona erdi. Arkasından uyarıcı bir şiir yükseldi.

Jack ve Jill Tepe'ye geldi.

Ancak mezarda sona erecek

Karanlık bir görev üstlendi.

Onları çılgına çevirdiniz.

Zaman çok kötü

Politikacı olmak için

JACK : İnsanlar artık yaptıkları işlerde ruhsuz insanları kullanıyor. Siz kim olduğunuzu biliyorsunuz. Biz de öyle.

"Bu küçük başyapıt daha ne kadar sürecek?" diye bir televizyon yapımcısı sordu. Bu basit soruya bir yanıt almak istedi. CNN on dakikaya yakın bir süredir yayın yapıyordu.

"Bitmesine üç dakika var. Ama hiç bitmeyecek sandınız, sizi anlıyorum," dedi teknik adamlardan biri. "Yayım kesmek gerekiyorsa, bunu şimdi bildirmeniz gerekiyor."

Odanın sıcak olmasına karşın şiirin dizelerini duyduğum zaman ürperdim. Odadan çıkan olmamıştı. CNN mensupları aralarında konuşuyor, filmi tartışıyordu. Sanki bizler odada değilmişiz gibi davranıyorlardı. Gösterinin ev sahibi konumundaki kişi düşünceli ve sıkıntılı görünüyordu. Bu yayının nereyi tedirgin edeceğini ve durdurulmasının mümkün olamayacağını anlamıştı.

"Sekiz dakikadır yayındayız," dedi başka bir yapımcı ekibine. "Bu odadaki kişilere ihtiyacımız var. Hepiniz için bir kopya çıkaracağız."

Kalabalık arasından biri, "Hatıra olarak mı?" dedi. "Jack ve Jill'i CNN'de izledim derim."

"Bunlar seri cinayet katili değil, " diye yumuşak bir tonda mırıldandım. Odadakilere değil de sanki kendi kendime yüksek sesle düşünür gibi olmuştu.

Ben böyle düşünen azınlığın içindeydim ama inancım güçlüydü. Bunlar sıradan duygularla cinayet işleyen katiller değildi. Çok iyi örgütlenmiş kişilerdi ve çok dikkatli davranıyorlardı. Ünlü kişilere yaklaşabilecek kadar akıllı ve belirgin bir kişilikleri vardı. Başta çarpık seks ilişkilerine düşkün biri gibi düşünmemizi istemişlerdi. Ama şimdi neden böyle yaptıklarını açıklamışlardı.

Kulaklarımda hâlâ "Mezarda sona erecek karanlık görev üstlendi" sözleri çınlıyordu.

Belki de bu onlar için bir oyun değildi. Bu bir savaştı.

Bölüm 24

ÇOK KÖTÜ GÜNLER yaşıyordu. Çok kötü... Çarşamba sabahı, Shanelle Green'in öldürülmesinden iki gün sonra, Garfield Park'ta ikinci çocuk cinayeti işlendi. Burası da Sojourner Truth Okuluna yakın bir yerdi. Bu kez kurban yedi yaşında bir erkek çocuğuydu. Cinayet şekli aynıydı. Çocuğun yüzü metal parça veya boruyla ezilmişti.

Beşinci Cadde'deki evimden cinayet mahalline yürüyerek gidebilirdim. Öyle yaptım ama ayaklarım geri geri gidiyordu. Aralık ayının dördüydü ve çocuklar çoktan Noel heyecanına kapılmıştı. Bunlar Noel arifesinde olmamalıydı. Aslında hiç olmamalıydı ama Noel'e yakın asla.

Bir çocuğun daha cinayete kurban gitmesinin dışından başka bir nedenden dolayı kendimi kötü hissediyordum. Eğer biri ilk cinayeti kopya etmemişse, ki böyle bir varsayım çok azdı, benim için öyleydi. Çünkü katil Emmanuel Perez, Keskin Bıçak Chucky olamazdı. Sampson ve ben hata yapmıştık. Bu ölümden kısmen de olsa biz sorumluyduk.

Küçük parka girdiğimde rüzgâr şiddetini artırdı. Berbat bir sabahtı. Soğuk ve karanlık bir sabah. İki ambulans ve yarım düzine polis aracı parkın içinde duruyordu. Yüze yakın çevre insan cinayet mahallinin çevresinde toplanmıştı. Sanki gerçek dışı bir olaydı. Polis araçlarının ve ambulansların sirenleri kulakları tırmıyor, ölümün dehşetini daha da vurgulamaya çalışıyordu. Sıkıntıyla ürperdim. Bunun soğukla bir ilgisi yoktu.

Bu cinayet görüntüsü bana birkaç yıl önce Noel arifesinde küçük bir erkek çocuğunun öldürülüşünü hatırlattı. O görüntü belleğime adeta kazınmıştı. Çocuğun adı Michael Goldberg idi ama herkes ona Shrimpie derdi. Öldürüldüğünde dokuz yaşındaydı. Katilin adı Gary Soneji idi ve onu yakalayıp içeri tıktıktan sonra kaçmıştı, kaçtıktan sonra da ortadan kaybolmuştu. Ben de Soneji'yi bir şeytan olarak şekillendirmekten kendimi alamamıştım. Bu düşünceye her geçen gün daha da inanmaya başlamıştım.

Soneji'yi merak etmekten ve düşünmekten kendimi alamıyordum. Gary Soneji'nin evime yakın bir yerde cinayet işlemek için haklı nedenleri vardı. İçerde geçirdiği her

günün karşılığını bana çok ağır ödeteceğine dair yemin etmişti. Borcunu ödeme zamanı geldi Dr. Cross.

Cinayet mahallini çevreleyen sarı bantları açıp girerken beyaz yağmurluk giymiş bir kadın bana doğru bağırdı. "Senin bir polis olman gerekir, değil mi? O zaman neden bir şeyler yapmıyorsun? Çocuklarımızı öldüren bu: manyak katili bul. Bir şeyler yap. Oh unuttum, mutlu No-eller. Lanetlenerek nasıl geçerse öyle geçsin."

Bu kızgın kadına ne söyleyebilirdim? Gerçek polis, televizyon dizilerindeki gibi çalışmıyordu. Çocuk cinayetlerinde elimizde tek bir ipucu yoktu. Suçu üstüne atacak Keskin Bıçak Chucky de yoktu. Ortada tek bir gerçek vardı. Sampson ve ben hata yapmıştık. Kötü amigo ölmüştü ama yanlış nedenden dolayı.

Haber muhabirleri az sayıda da olsa etrafta görünüyordu. Birkaçım tanımuştım. El Diario'dan Inez Gomez, CNN'den Fern Galperin. Sanki Washington'daki her olaya onlar gidiyordu. Genellikle Southeast'deki cinayetlere.

"Geçen haftaki çocuk cinayetiyle bunun bir ilgisi var mı dedektif? Gerçek katili yakalamadınız mı? Küçük çocuklara musallat olan acaba seri cinayet işleyen biri mi?" diye İnez Gomez beni soru yağmuruna tuttu. İşinde çok iyiydi. Akıllı ve cesur bir kadındı.

Kimseye tek kelime söylemedim. Gomez'e bile. Onların tarafına bile bakmadım. Göğsümün ortasına çöreklenmiş bir ağrı vardı ve bir türlü oradan gitmiyordu.

Küçük çocuklara musallat olan, seri cinayet işleyen biri mi? Bilmiyorum İnez. Sanırım bu olabilir. Olmaması için dua ediyorum. Emmanuel Perez masum muydu? Buna inanmıyorum İnez. Masum olmaması için dua ediyorum.

Bu iki çocuk cinayetini Gary Soneji işlemiş olabilir mi? Umarım o değildir. Bunu onun yapmamış olması için dua ediyorum.

Bu soğuk ve karanlık sabahta benim gibi herkes dua ediyordu.

Aralık başı için bu çok erken bir soğuktu; kar fazlaydı. Radyoda birisi, bu sene çok kar yağacak demişti.

Kalabalığı yararak ölü çocuğun bedeninin bulunduğu yere doğru ilerledim. Kırık bir bebek gibi buz tutmuş çimenlerin üzerinde yatıyordu. Polis fotoğrafçısı çocuğun çeşitli açılardan fotoğrafını çekiyordu. Saçları tıpkı Da-mon'kiler gibi kısa kesilmişti.

Ölü çocuğun Damon olmadığını bilmeme rağmen saçının şekli beni inanılmaz bir şekilde etkilemişti. Mideme yumruk yemiş gibi oldum. Görüntü nefesimi kesti. Zulüm gözyaşlarıyla yumuşatılamazdı. Bunu çok daha önce öğrenmiştim.

Çocuğun yanma diz çöktüm. Tıpkı uyurken korkunç kâbuslar gören bir çocuk gibiydi. Biri gözlerini kapatmıştı. Acaba bunu yapan katil miydi diye düşündüm. Ama hiç sanmam. Muhtemelen iyi kalpli ama dikkatsiz bir polis memuru yapmıştır. Çocuk giyimliydi. Gri pamuklu pantolonunun dizleri delikti ve ayaklarında spor pabuçları vardı. Yüzünün sağ tarafı katil tarafından neredeyse tamamen parçalanmıştı. Tıpkı Shanelle'ninki gibi. Gözyaşları ve kanlar birbirine karışmıştı. Parlak kırmızı kan başının altında minik bir göl oluşturmuştu.

Bu manyak, güzel şeyleri yok etmekten hoşlanıyordu. Bu bana bir fikir verdi. Katil kendini çirkinleştirmiş biri miydi? Fiziksel olarak ya da duygusal olarak? Belki her ikisi.

Adam neden küçük çocuklardan bu kadar nefret ediyor? Neden çocukları Sojourner Truth Okulu'nun civarında öldürüyor?

Küçük çocuğun gözlerini açtım. Sanki bana bakıyordu. Neden bunu yaptığımı bilmiyorum ama yaptım. Sadece bakmak istemişim.

Bölüm 25

"DR. CROSS... DR. CROSS... BU ÇOCUĞU TANIYORUM," dedi titrek bir ses. "O bizim, okulda. Çocuğun adı Vernon Wheatley."

Başımı kaldırıp baktım. Damon'un okulundaki müdür Bayan Johnson'du.

O senden bile sıkı baba demişti Damon. Belki bu konuda haklıydı. Okul müdürü ağlamamak, okul müdürü kendini bırakmamalıydı.

Adli Tabip, Bayan Johnson'ın yanında duruyordu. O kadını da tanıyordum. Beyazdı ve adı Janine Prestegard idi. Bayan Johnson ile aynı yaşlardaydı. Otuzlu yaşların ortasında. Üç beş yıl eksik ya da fazla olabilirdi. Kadınlar aralarında konuşuyor, konuyla ilgili yorum yapıyorlardı. Belki de birbirlerini karşılıklı tartıyorlardı.

Sojourner Truth Okulu'nun nesi vardı? Neden bu okulun öğrencileri? Neden Damon'un okulu? Önce Shanelle Green şimdi de Vernon Wheatley. Müdür bu konuda ne biliyor? Ne düşünüyor? Okul müdürü bu sorunun çözülmesinde yardımcı olabileceğine inanıyor mu? Her iki kurbanı da tanıyordu.

Jack ve Jill / F: 9

Adli Tabip, ölüm nedenim bulmak için otopsi yapma çalışmalarıyla ilgileniyordu. Küçük çocuğun başına gelenlerden sarsılmış görünüyordu. Cinayete kurban gitmiş bir çocuğun otopsisini bu işin en kötü yanıydı. Yerel karakoldan iki dedektif kenarda duruyordu. Onların yanında morg ekibi vardı. Çevrede herkes çok sessiz ve üzüntülüydü. Görüntünün korkunçluğu herkesi etkiliyordu. Bir çocuğun cinayete kurban gitmesinden daha kötü bir şey olamazdı. Sanki gördüğüm şeylerin farkında değil gibiydim. Sampson bazen bana cinayet masası dedektifi olamayacak kadar duygusal olduğumu söylerdi. Ben ise her dedektifin duygusal ve insancıl olması gerektiğini savunurdum.

Omuzlarımı doğrultup dikleştirdim. Bu halimle Bayan Johnson'dan on, on beş santim daha uzundum.

"Her iki cinayet mahalline de geldiniz," dedim kadına. "Buraya yakın mı oturuyorsunuz? Eviniz yakınlarda mı?"

Başını salladı. Gözlerimin içine bakıyordu. Bakışları yoğun, gözleri ise iri ve yuvarlak. Gözleri gözlerimi yakalamıştı ve bırakmıyordu. "Bu çevrede birçok kişiyi

tanıyorum. Biri beni evimden aradı. Benim bilmem gerektiğini düşünmüşler. Buraya çok yakın olan Eastern Market bölgesinde büyüdüm. Bu aynı katil değil mi?"

Sorusuna karşılık vermedim. "Cinayet hakkında sizinle daha sonra konuşuruz," dedim. "Okuldaki çocuklardan bazılarıyla konuşmamız gerekebilir. Bunu mecbur kalmadıkça yapmayacağım. Yeterince sarsıldılar ama toparlanacaklardır. Düşündüğünüz için teşekkür ederim. Vernon Wheatley'e olanlar için çok üzgünüm."

Bayan Johnson onaylar gibi başını salladı ama hâlâ araştıran bakışlarla gözlerimin içine bakıyordu. Gerçekte sen kimsin? der gibiydi bakışları. Sen de her iki cinayet mahalline geldin.

"Bu tür bir işi nasıl yapabiliyorsunuz? diye birden so-ruverdi.

Bu hiç beklenmedik bir soruydu. Kaba bir soru olması gerekirken hiç de öyle olmamıştı. Bu işi nasıl yaparsın Alex? Neden ejder avcılığı yapıyorsun? Tam olarak kimsin sen? Ne olduğunu sanıyorsun?

"Gerçekten bilmiyorum," diye ona doğruyu söyledim.

Neden ona zayıf tarafımı göstermiştim? Bu çok ender olarak yaptığım bir şeydi. Sampson'a bile hiç göstermemiştim. Belki kadının gözleri yüzündendi. Onlar doğruyu öğrenmek ister gibi bakmıştı.

Bakışlarımı indirip başka tarafa çevirdim. Bunu yapmak zorundaydım. Not almak üzere geri döndüm. Kafamın içinde yüzlerce soru vardı. Kötü sorular, kötü düşünceler, cinayet hakkında zorlu duygularla kafam adeta ağırlaşmıştı. İki benzer dava.

Neden katil çocuklardan hu kadar nefret ediyordu? Durmadan kendime bu soruyu soluyordum. Bu çocuklardan kim bu kadar nefret edebilirdi? Yaptıklarından dolayı katil kendini çok acımasız biri olarak sanıyor olabilirdi. Tahminen yirmili yaşlarda bir erkek olmalıydı. Fazla düzenli ve dikkatli değildi.

Bu adamı yakalamak zorundaydım. Ama onu yeterince kısa zamanda yakalayabilecek miydik?

Bölüm 26

BÖLÜMDEN GELECEK BİR DİSİPLİN cezası bekliyordum. Baltanın boynuma inmesini bekleyen idam mahkûmu gibiydim. Şef Pittman keskin baltasını başımın üstünde tutmayı sürdürüyordu. Jefe benimle oynuyordu. Tıpkı kedi fare oyunu gibiydi.

Belki de daha büyük güçler onun harekete geçmesini engelliyordu. Jack ve Jill'in adına engelleniyordu. Evet böyleydi. Böyle olmalıydı. Bu tür cinayetlerde bana gereksinimleri olduğunu hissetmişlerdi.

Kızakta beklerken yapılacak yığınla iş vardı. Zamanımı FBI'nın Davranış Bilimleri Ünitesi'nin verilerini tekrar tekrar tarayarak geçiriyordum. Zavallı iki çocuk cinayeti ile bağlantılı bir şeye rastlarım diye her örneği dikkatle inceliyordum. Aynı taramayı Jack ve Jill için de yapıyordum. Katili anlamak istiyorsan çalışmasına iyi bak. Jack ve Jill iyi örgütlenmişti. Çocuk katili ise örgütlenmemişti. Beceriksizdi. İki dava arasındaki zıtlık hiç bu kadar belirgin olmamıştı.

Böylesine farklı iki cinayet davasında aynı zamanda çalışamayacağımı düşünmeyi sürdürüyordum. Bölüm ile

olan sözde anlaşmamın yeniden ele alma zamanın geldiğine inanıyordum. İki koldan harekete geçtim.

Akşam üstüne doğru birkaç telefon görüşmesi yaptım. Bölüm içinden birkaç dostumu aradım. Ne kaybederdim ki?

Aynı gece dört cinayet masası dedektifi ile Sojourner Truth Okulu'nun arkasındaki terkedilmiş otoparkta buluştuk. Her biri bölümdeki en iyi ve akıllı dedektiflerdi. Hepsi de sorun üreten cinstendi. Washington'da tanıdığım en iyi polisler onlardı.

Seçtiğim dedektiflerin hepsi Southeast bölgesinde oturuyordu. Hepsi çocuk cinayetlerini kendi kişisel davaları olarak düşünüyor ve bir an önce sonuçlanmasını istiyordu. Öncelik verilmesi gereken diğer davaların onlar için pek önemi yoktu.

En son gelen Sampson oldu. Buluşma saatimiz olan on'u birkaç dakika geçiyordu. Bu gizli buluşma Başdedek-tif'ten saklanacaktı. Shanelle Green ve Vernon Wheatley'in katilini bulmak için gizli bir ekip çalışması yapmaya karar vermiştim.

"Geç John Sampson," diye Jerome Thurman, geç gelen Sampson'a gülerek takıldı. Thurman yüz otuz kilo ağırlığında ama yağ tulumu olmayan, sert adaleli bir adamdı. Sampson'la her zaman birbirlerine takılırlardı ama iyi arkadaşlıklar. Bu beraberlik ve dostluk, yıllarca öncesine ortaokul yıllarında futbola başladıkları günlere dayanıyordu.

"Benim saatim tam onu gösteriyor," dedi Sampson. Eski saati Bulova'ya bakmadan.

"O zaman saat tam on," dedi Shawn Moore. Shawn üç çocuklu sıkı bir dedektifti. Ailesi Truth Okulu'na bir milden az bir mesafede yaşıyordu. Oğullarından biri Damon ile aynı sınıftaydı.

"Bu dondurucu gecede buraya geldiğiniz için çok memnunum," dedim. Gruptaki herkesin birbirine saygı duyduğunu biliyordum. Ayrıca bu buluşma hakkında Je-fe'ye içlerinden birinin tek kelime etmeyeceğinden de emindim.

"Hepinizi bu kadar geç saatte topladığım için kusura bakmayın ama beraber görünmememiz için en iyi yol buydu. Okulun arka bahçesinin konuşmamız gereken konu için en uygun yer olduğunu düşündüm. Zamanınızı fazla almamaya çalışacağım," dedim yüzlerine bakarak.

"Çok iyi olur Alex, böylece tombul kıcımı donmaktan kurtarabilirsin," diye Jerome beni uyardı.

"Vernon Wheatley adındaki yedi yaşındaki çocuğun bu sabah Garfield Park'ta ölü bulunduğunu hepiniz biliyor musunuz?"

Hepsi üzüntülü bir şekilde başını salladı. Kötü cinayet haberleri çabuk yayılırdı.

"Bu çocuk cinayetleri hakkında çok düşündüm. Elimizde olan delilleri, Şiddet Suçları Programına girip çok kez taradım. Ama fazla bir şey elde edemedim. Benim sapık profili hakkında bir ön çalışmam var. Umarım yanıliyorum ama ne yazık ki

mahallemizde benzer cinayet işleyen bir katil var. Bu katil seri çocuk cinayetleri işleyen biri. Bundan eminim."

"Bu konu ne kadar kötü olabilir Alex?" diye sordu Ra-keem Powell.

Rakeem'in durumun ciddiyetini kavramaya başladığım biliyordum. Onunla beraber birkaç yıl önce benzer işenen bir cinayet davasında çalışmıştık.

"Sandığımızdan da kötü, Rakeem. İki cinayet nerdeyse peş peşe gerçekleştirildi. Yüksek derecede şiddet var. Katil büyük bir öfke içinde ya da öfke krizine girmek üzere. Ben onun erkek olduğunu düşünüyorum ama kadın da olabilir."

"Bir kadın için bu kadar şiddet?" diye lafa girdi Sampson. Boğazını temizleyip devam etti. "Fazla kanlı... Ezilmiş kafatası... Küçük çocuklar... Hayır, bunu bir kadın yapmaz."

"Seninle aynı kanıdayım ama son olaylardan sonra bunu bilemeyiz. Jill'in yaptıklarına baksana."

"Bu çocuk cinayetlerine kaç dedektif bakıyor?" diye kalın etli dudakları arasından sordu Jerome Thurman.

"İki takım çalışıyor," diye onlara kötü haberi verdim. "Sadece biri tam gün çalışabiliyor. Bu yüzden buluşmamızı istedim. Başdedektif, cinayetleri aynı katilin işlediği teorisini kabul etmiyor. Emmanuel Perez'i hâlâ kızın katili olarak resmi kayıtlarda tutuyor.

"Geri zekâlı sersem," diye kızgınlıkla homurdandı Jerome Thurman. "Bu herif bir boka yaramaz."

Diğer dedektifler de aynı şekilde kızgın kızgın homurdandı. Jefe'nin yaptığı veya söylediği her şeye olumsuz tepki göstereceklerini bekliyordum. Ucuz hesaplar peşinde değildim.

"İkisinin de aynı katil tarafından işlendiğinden kesin emin misin Alex?" diye sordu Rakeem. "Bu konuda ufak bir ön çalışma yaptığını söyledin. Bu işlerin çok zaman aldığını biliyorum."

Soğuk havayı ciğerlerime çekip konuşmama başladım. "İkinci çocuğun yüzü de berbat bir şekilde ezilmişti. Sadece yüzünün bir yanı. Kızın öldürölüş şekli de aynıydı. Aynı sağ taraf Rakeem. Dikkate değer bir farklılık bulamadım. Adli tıp da bunu onayladı. Kesin olmayan kanıya göre, adamın bir iyi tarafı bir de kötü tarafı var. Kötü taraf cezalandırıyor. Yok ediyor. Son bir tahmin var. Bu en iyi ve sağlam olan bir tahmin. Sanırım bu katil daha çok yeni. Ama şeytani bir zekâsı var. Riski göze alan biri. Bu yüzden hata yapacak. Beraber çalışırsak onu yakalayabiliriz. Ama onu kısa bir süre içinde yakalamak zorundayız. Onu zımbalayacağımıza inanıyorum."

"Buralarda neler olduğunu araştırarak mısın Alex, yoksa bunu benim yapmamı mı istiyorsun?" diye sonunda Sampson ağzını açtı.

Sampson'un imalı bir şekilde sorduğu soruya ve tarzına gülmek zorunda kaldım. "Evet, pis işleri sana bırakmaya karar verdim."

"Her zamanki gibi," dedi. "Alex'in söylemediği bir şey var. Bu işi pek ortalarda yapmayacağız. Çünkü birkaç dedektif bir takım oluşturdu ve bu cinayetleri araştırıyor. Bir: Bu cinayetler proje bölgesinde oldu ve hepimizin çok iyi bildiği bir şey var. Bütün pislikler Washington'da tepede başlayıp bizlerin bulunduğu aşağılara iner. İki: Jack ve Jill bölümdeki herkesin canını çıkarıyor. Zengin beyaz in sanlar öldürölüyor. Capitol Tepesi'ndekiler korkudan donlarına dolduruyor. Bu yüzden elimizdeki bütün işlen bırakıp onların korkularını yok etmemiz bekleniyor. Ne yazık ki iki siyah çocuğun cinayeti hiç umurlarında değil. Önem bile verilmedi."

"Sampson ve ben Truth Okulu cinayetinde çalışıyoruz," diye Sampson'un lafını kesip daha fazla saçmalamasını engelledim. "Bu işi tamamen gizli yapıyoruz. Kendi soruşturmamızı kendimiz yapacağız," dedim. Böylece herkes teklifimin ne olduğunu anladı. "Şimdi yardıma ihtiyacımız var. Bu büyük bir cinayet davası. Ama ne yazık ki şu anda Washington'da iki tane büyük cinayet davası var."

"Artık 'Şişko'nun seninle beraber olduğunu biliyorsun," dedi Jerome Thurman. Şişko ile kendini kastediyordu. "Ben varım. Erken emekliliğime neden olsa bile her türlü riski göze alarak her şekilde sana yardım edeceğim. Bu işi sevdim."

"Benim oğullarım Sejourner Truth Okulu'na gidiyor Alex," dedi Shawn Moore. "Bu yüzden ben de bu iş için zaman yaratacağım. Jack ve Jill için uygun bulunmayı umuyorum."

Yaptığı şakaya hepimiz güldük. En zor anlarda bile espri yapabilmek bizim özelliklerimizden biriydi. Beşimiz de bu işte vardık. Ama sadece neye bulaştığımızı bilmiyorduk.

Washington'da iki büyük cinayet davasının sürdürüldüğü kesindi. İki takım bu işi çözmek için uğraşıyordu. Bir buçuk takım demek daha doğrudu,

"Kokteyl almak isteyen var mı?" diye Jerome Thurman yumuşak ve kibar bir tonda sordu. Sanki Harlem'de Cotton Klüp'teydik.

Gülüşerek birbirimizin omuzlarını yumrukladık.

Bizler kan kardeşiydik.

Bölüm 27

SABAHIN BEŞİNDEN öğleden sonra üçe kadar Jack ve Jill olayı üzerinde çalıştım. Benimle beraber on bine yakın hukuk bürosu görevlisi Senatör Fitzpatrick ve Natalie Sheenan arasında ne gibi bir bağlantı olabileceğini araştırıyordu. Hatta geçtiğimiz aylarda çekilen haber fotoğraflarını bile tek tek elden geçirdik. Belki geride ilginç biri gözümüze çarpar diye düşünmüştük. Aynı kişi iki fotoğrafta görünürse hemen kimliği araştırılıyordu. Washington'daki seks mağazalarını benim adıma gezen bir dedektif de vardı.

Sampson ile Pennsylvania Caddesindeki Boston Market restoranında buluştum. İkinci işimizi yapma zamanı gelmişti. Diğer dedektiflerle gizli yürüttüğümüz işimiz.

Bu anlamayı yapmak iyi olmuştu. Öfke ve çılgınlık eşiğinde geçen son birkaç günden sonra bu benim için önemli bir ilerleme sayılırdı.

"Bir konu hakkında çok doğru bir laf ettin Alex," dedi Sampson. Çift porsiyon et ve bol nişastalı patates püresini silip süpürmekle meşguldü. "Truth Okulu'nun katili bir amatör. Beceriksiz. Belki de ilk cinayeti. Üstelik ikinci cinayetinde bir sürü parmak izi bırakmış. Teknik ekip parmak izleri, saç parçaları, giysisinden kopmuş parçaları incelemiş. Katil ufak tefek bir adammış. Kadın olma ihtimali de var. Eğer bu, dişi mi erkek mi cinsiyeti ne olduğu bilinmeyen sincap, dikkatli davranmazsa yakında kuyruğunu kaptırabilir."

"Belki de katil bunu istiyor," dedim. "Belki de katil onun ilk işi olarak düşünmemizi istiyor. Bu bir oyun olabilir. Soneji böyle bir oyun oynayabilir."

Sampson gülmeye başladı. Bu inşam öldüren en güzel gülüşüydü. "Her şeyi iki kere, üç kere düşünmek zorunda mısın?"

"Elbette zorundayım. Benim görev tarifimde böyle yazıyor. Beni Alex Cross yapan özellik bu," dedikten sonra onunkine benzer bir şekilde güldüm.

"A ha..." deyip Dağ Adam tekrar gülmeye başladı. Sampson ile beraber olmaya bayılıyordum. Onu güldürmek çok hoşuma gidiyordu.

"Takımdaki arkadaşlardan bir haber var mı? Ya Jerome? Rakeem?" diye sordum.

"Hepsi de dava üzerinde çalışıyor ama henüz bir sonuç çıkmadı."

"Oğlanın cenaze töreninde sıkı gözetim kurmalıyız. Aynı şekilde Shanelle'in mezarına da. Katil fazla uzakta kalamayabilir. Çünkü çoğu uzak duramamıştı."

"Elimizden geleni yaparız. Çocukların mezarlarını bile gözleriz."

Dördü çeyrek gece birbirimizden ayrıldık. Ben yönümü Truth Okulu'na çevirdim.

Müdürün otosu üstü tenteli otoparkta duruyordu. Bayan Johnson'un derslerden sonra da okulda kalıp çalıştığım hatırladım. Bu benim için çok iyiydi. Onunla

Shanelle Green ve Vernon Wheatley hakkında konuşmak istiyordum. Truth Okulu'yla katil arasında ne gibi bağlantı olabileceğini bulmayı istiyordum.

Ek binada müdürün odasının nerede olduğunu tahmin edebilirdim. Doğruca oraya gittim. Çok güzel bir okuldu. Dıştan ağırbaşlı bir görünümü olmasına rağmen, içeride renkli, parlak ve hayal gücü ürünü olan sevimli bir havası vardı. İlerlerken duvarlarda elle yazılmış posterler gözüme çarptı. ÖNCE ÇOCUKLAR. EKİLDİĞİNİZ YERDE BÜYÜYÜN. BAŞARI, YAPAMAM DEĞİL, YAPABİLİRİM DERSENİZ GELİR. Çocukları yüreklendirmek için hoş bir davranış. Beni bile etkiledi.

Bu hafta çocukların hayvanlar dünyası hakkında çalışma yaptıkları koridor boyunca duran panolardan anlaşıyordu. Her çocuğun kendi yaptığı bir hayvan resmi ve o hayvanın yaşama şekli ve alışkanlıkları panolarda asılıydı. Sejourner Truth Okulu'nun harika bir eğitim sitesi olduğunu bir kere daha hatırladım. Normal şartlar altında bu okul Damon'un büyümesi ve öğrenmesi için mükemmel bir yerdi.

Ama ne yazık ki bu okulun iki küçük çocuğu geçen hafta cinayete kurban gitmişti.

Bu beni çok öfkeliyordu ve üstelik belli ettiğimden daha, fazla korkutuyordu. Ben çocukken okullarda ölen çocuk sayısı yok denecek kadar azdı. Ama şimdi, birçok nedenden dolayı her zaman rastlanan olaylardan biri olmuştu. Bu sadece Washington'da değil, New York'ta, Los Angeles'te, Chicago'da da oluyordu.

Bu ülkede neler oluyordu?

Müdürün odasına geçilen ofisin ağır görümlü

ağaçtan yapılmış kapısı açıktı. Sekreter masasında yoktu. Masanın üstü dünya ülkelerinden toplanmış sevimli oyuncak bebeklerle doluydu.

Birden müdürün okulda tek başına geç saatlere kadar çalışmasının tehlikesini düşündüm.

İsteyen herkes kolayca buraya gelebilirdi. Tıpkı benim gibi. Truth Okulu'nun katili bile. Bu onun için çok kolay olabilirdi.

Odasına doğru ilerleyip tam geldiğimi söyleyecekken Bayan Johnson'u gördüm. Ona kafamdan yakıştırdığım Christine ismi birden dilimin ucuna geldi.

Eski tarzda yapılmış en az yüz yıllık masasının başında çok meşgul görünüyordu. Kağıtların arasında kaybolmuş gibiydi.

Birkaç saniye onu seyrettim. Altın çerçeveli, dereceli bir okuma gözlüğü takmıştı. Kendi kendine sevimli bir şarkı mırıldanıyordu.

İnşam etkileyen bir görüntüydü. Kendini öğrencilerine adanmış bir öğretmen. Dudaklarımın gülümsemek için gerildiğini fark ettim. O senden de sıkı biri baba. Sert bir kadın.

Bu konuyu hâlâ merak ediyordum. Çünkü karşımda duran sert birine benzemiyordu. Mutlu ve rahat bir şekilde çalışıyordu. Huzur içindeydi.

Sonunda kapı ağzında durup onu izlemek bana biraz tuhaf geldi.

"Merhaba Bayan Johnson. Benim, Dedektif Alex Cross."

Mırıldandığı şarkıyı kesip bana baktı. Gözlerinde bir an hafif bir korku ifadesi gelip geçti. Sonra gülümsedi. Gülümsemesi sıcak ve davetkârdı.

"Oh, Dedektif Cross, sizi bu odaya hangi rüzgâr getirdi?" Sesindeki otorite hafifçe belirgindi.

"Galiba okulun müdürünün yardımına ihtiyacım var. Ev ödevim için fazladan bir yardım gerekiyor." Bu gerçektir. "Sizinle mümkünse küçük Vernon Wheatley hakkında görüşmek istiyorum. Ayrıca onaylarsanız bazı öğretmenlerle konuşmam gerek. Vernon'un öldürülmesinden sonra çocuklardan bir şeyler duymuş olabilirler. Çocuklar çevrede farklı birini görmüş olabilir. Hatta ailelerinden duymuş oldukları sözler bile bize yardımcı olabilir."

"Evet, ben de aynı şeyleri düşündüm. Okulda biri farkında olmadan bir ipucu elde etmiş olabilir."

Bayan Johnson'da gördüğüm her şeye, duyduğum her söze hayran kalıyordum. Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırmaya çalıştım. Yanlış zaman, yanlış yer ve yanlış kadın. Yaşamımda yanlış şeyler yapmış olabilirdim. Ben bir aziz değilim. Ama bu yanlışlar arasına evli bir kadına askıntı olmayı sokmak istemediğim şeylerden biriydi.

"Ne yazık ki eklenecek yeni bir şey yok," dedi. "Sizin adınıza fazla mesai yapıyordum. Bugün öğle yemeğinde bütün öğretmenlerle konuştum. Şüphelendikleri herhangi bir şey duyup görürlerse bana söylemelerini tembih ettim. Bana bir sürü şey anlattılar. Burada bizler birbirimize sınıksız kenetlenmiş durumdayız."

"Hâlâ okulda olan öğretmen var mı? Olanlarla hemen konuşabilirim. Kesin emin değilim ama katil okulu gözetliyor olabilir." Niyetim Bayan Johnson'ı ya da öğretmenleri korkutmak değildi ama onları uyarmak ve dikkatli olmalarını söylemek istiyordum. Katilin okulun çevresinde bir yere kamp kurduğuna inanıyordum.

Başını öne ve arkaya hafifçe salladı sonra soluna doğru eğdi. Sanki şimdi bana farklı bir şekilde bakıyordu.

"Hemen hemen hepsi saat dörtte küçük ve güvenli gruplar halinde okuldan ayrıldı."

"Bu çok akıllıca bir davranış ama sizin için bunu söyleyemem."

"Bu saate kadar burada, kilitli olmayan kapılar ardında çalışmam size pek akıllıca gelmiyor, değil mi?" diye sordu. Zaten ben okula ayak bastığımdan beri aynı şeyi düşünüyordum. Ama herhangi bir yorum yapmadım. Bayan Johnson istediği şeyleri yapmakta özgür bir kadındı.

"Bizim için öğretmenlerle konuşmuşsunuz. Çok teşekkürler. Geç vakitlere kadar çalıştığınız için de teşekkür ederiz."

"Hayır, buraya teşekkür etmek için gelmediniz. Bunun sizin ve Damon için çok kötü günler olduğuna eminim. Tüm aileniz için de... Hatta okuldaki herkes için," dedikten sonra gözlüğünü çıkarıp kılıfına koydu. Gözlüklü de, gözlüksüz de çok güzel görünüyordu.

Akıllı, güzel ve sevimli.

Bu kadın senin sınırlarının dışında. Görüş alanının dışında diye kendimi uyarıyordum.

Düşünebileceğimden de kısa bir süre içinde 38'lik bir tabancayı masasının sağ çekmecesinden çıkarıverdi. Silahı bana doğrultmadı ama doğrultabilirdi.

"Bu civarda yıllarca yaşadım," diye açıkladı. Sonra gülümsedi ve silahı çekmeceye geri koydu. "Olabilecek her şeye karşı kendimi hazırladım. Hem herhangi bir şey olursa sizin kapı dibinde olduğunuzu biliyorum dedektif. Ayrıca çocuklar arkamda da gözlerimin olduğunu söylüyor. Aslında bunda yanılmıyorlar."

Tekrar güldü. Onun gülmesi hoşuma gidiyordu. Bu gülüş yüreğinde biraz duygu olan herkesin hoşuna giderdi. İyi akşamlar de Alex.

Silahı olan siviller hakkında karışık duygulara kapılırdım. Ama onun silahının yasal ve ruhsatlı olduğundan emindim. "Bu silahı kullanmayı bu civarda mı öğrendiniz?" diye sordum.

"Hayır, Fairfax dışındaki Remington Silah Klübünde öğrendim. Kocam burada başlayacak işim hakkında endişeleniyordu... Hâlâ endişeli. Siz ise kullanmasını bilmediğimi sandınız. Oh çok üzgünüm." Tekrar güldü. "Söylenmemesi gereken kötü sözleri ağzımdan kaçırmamak için kendime baskı yapıyorum. Bu hoşuma gitmiyor. Her ne şekilde olursa olsun."

Ayağa kalkıp Macintosh dizüstü bilgisayarını kapattı. Kapıya kadar sizinle geleyim," dedi. "Binadan güvenli bir şekilde çıktığınızı görmem gerekir."

"İşte bu çok iyi bir fikir," diyerek şakasına ben de katıldım. Her şekilde beni gülümsetebiliyordu. Bu, son geçen birkaç günü düşünürsek, benim için çok iyi sayılırdı. "Her zaman bu kadar şakacı mısınız?"

Yine başını sallayıp yana yatırdı. Bu hareketi sık sık yaptığını anladım. Sonra kendinden emin bir şekilde başıyla "evet" dedi. "Her zaman. En azından komik sayılırım. Bu benim özenle seçtiğim tercihler. Güldürmek ve eğitmek. Aslında güldürmek ilk tercihimdi."

Bomboş koridorlarda ilerledik. Ayak seslerimiz yankılanıyordu. Kafamın içinde okul müdürünün odasına girdiğimde mırıldandığı şarkıyı durmadan tekrarlıyordum. Ona sormak istediğim yığınla soru vardı ama bazılarını sormamam gerektiğini biliyordum. Bu soruların cinayetlerle bir ilgisi yoktu.

Ön kapıya vardığımızda orta yaşlı ve asık suratlı güvenlik görevlisini görmek beni çok şaşırttı. Okula girdiğimde onu görmemiştim.

Elinde kalın bir sopası ve alıcı-verici telsizi vardı. Yakından bildiğim Washington okulları için yeni görüntülerdi. Güvenlik görevlileri, metal dedektörleri, demir çubuklu pencereler bir okul için değişik görüntüydü. Komşu halkın neden resmi dairelere gitmekten nefret ettiğini an-layabiliyordum ama okullarında da aynı görüntülerle karşılaşmak onları biraz ürkütüyordu.

"İyi akşamlar efendim," dedi güvenlik görevlisi. "Siz de çıkacak mısınız Bayan Johson?"

"Biraz sonra," dedi Bayan Johnson. "İstersen sen de evine gidebilirsin Lionel. Uzi içerde benimle."

Lionel kadının şakasına güldü. Kadının zamanlaması da harikaydı. İstese tek kişilik bir gösteride çok başarılı olacağına bahse girebilirdim.

"İyi akşamlar Bayan Johnson," dedim ve "Lütfen dava sona erene kadar dikkatli olun," demekten kendimi alamadım.

Geniş kalın kapının gerisinde duruyordu. Çok akıllı ve çekici bir görünümü vardı. "Adım Christine, " dedi birden. "Çok dikkatli olacağım. Söz veriyorum. Uğradığınız için teşekkür ederim."

Christine! Tanrım, bu benim ona yakıştırdığım isimdi. Böyle bir tesadüf olabilir miydi? Herhalde daha önce Nana Ana'dan ya da Damon'dan duymuş olmalıydım. Ama yine de bana çok tuhaf geldi. Sanki bir mucize gibiydi. Bu, ayrıca James Redfield'i de mutlu edecekti.

O akşam eve gittiğimde iki çocuk cinayetini. Jack ve Jill'i ve ayrıca Sojourner Truth Okulu'nun müdürünü, düşünüyordum. Akıllı, komik ve güzeldi. Kendi kendine bakabiliyordu, hatta bir silahı bile vardı.

Bayan Johnson.

Christine.

Jack ve Jill /F: 10

Bölüm 28

BU TEHLİKELİ ÇAĞDA herkes, bu bana olmaz, benim başıma gelmez, bu tuhaflıklar gerçekten beni bulur mu, diye düşünmek zorundadır.

Sinema sanatçısı Michael Robinson, Washington'da manyak bir katil tarafından öldürülmekten korkmanın çok saçma olduğunu düşünüyordu. Zaten Jack ve Jill'in onunla alıp veremediği ne olabilirdi ki? Yanıt ise çok basitti. Hiçbir şey.

Ama buna rağmen tedirgindi. Başta adrenalinin keyfini çıkarmaya çalıştı.

Ama gece yarısından önce ünlü yıldız sinirlerine hâkim olamadı ve VIP Eskort Servisi'nden kendisine eşlik edecek birini istedi. Yatmadan önce yenilen hafif bir ordövr gibi olacaktı. Daha önce Washington'a geldiğinde bu servisi pek çok kez kullanmıştı. Çok pahalı bir servisti.

Telefonu kapattıktan sonra, kırk dokuz yaşındaki aktör kendini pahalı bir romantik macera senaryosunu okumaya zorladı. Ama kısa süre sonra, ayağa kalkıp, Pennsylvania Caddesi'ndeki Willard Oteli'nin çatı katındaki dairenin penceresinden dışarı baktı. Hayranları onun biriyle yatmak için para ödediğini öğrense, bir skandal patlayacağını biliyordu. Ama bu onların sorunuydu. Kendisinin değil.

Aslında gerçek çok basitti. Sevgili edinmek hem çok masraflı, hem de ayrılıklar acı verici oluyordu. Halbuki bin, bin beş yüz dolara istediğini elde edebiliyordu.

Üstelik bu gece keyfi yerindeydi. Kendisini çok iyi hissediyordu. Sadece eşlik edecek birisine, biraz kokaine ve zorluk çıkartmayacak bir sevişmeye gereksinimi vardı. Bu üç dileğinin kısa sürede yerine geleceğini umuyordu.

O zaten her zaman, doğduğu yer olan Wichita'da, ortaokul son sınıfındaki çocuk olarak kalmıştı. O günlerdeki fantezileri ve istekleri ne değişmiş ne de çözüme ulaşmıştı. O çocuk hâlâ içinde yaşıyordu. Bu gece tek fark, ne istediğini bilmesiydi. İsteğini fazla sorun yaşamadan, suçluluk duymadan ya da dişleri kırılmadan elde edecekti.

Aktör odaya göz gezdirdi ve beklediği kişi gelmeden biraz toplamaya karar verdi. Sinirli titizlik gösterisi onu güldürdü.

Kapı iki kere tıkladı. Kapı sesi onu şaşırttı. Halbuki Eskort Servisindekiler istediği kişinin bir saat içinde geleceğini söylemişti. Bu süre genellikle bir saati geçer hatta daha da gecikebilirdi.

"Bir dakika," diye kapıya seslendi. Hemen geliyorum. Bir dakika."

Michael Robinson saatine baktı. Beklediği otuz dakikada gelmişti. Bu harikaydı. Buruna çekilen ufak bir tozdan sonra yatağa gidecek, istediğini aldıktan sonra da bir güzel uyuyacaktı. Sabaha Demokratik Ulusal Komite başkanıyla kahvaltı edecekti. Demokratlara para toplamak için yardımı istenmişti. Herkes ondan yapamayacağı şeyler istiyordu. Kimse Michael Robinson'a sahip çıkamazdı. Birkaç kişi hariç.

Michael ilerleyip kapıya gitti ve balık gözü mercek yerleştirilmiş gözleme deliğinden baktı. Vay vay vay... Kapının dışında duran kişi çok hoşuna gitti. Balık gözü merceğe rağmen, gelen pek yakışıklıydı. Birden heyecanlandığını hissetti. Kapıyı ardına kadar açıp, otomatik olarak yüzüne on beş milyon dolarlık gülümsemesini yerleştirdi.

"Merhaba, adım Jasper," dedi yakışıklı eskort. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum efendim."

Michael Robinson adamın adının Jasper olduğundan şüphe etmişti. O daha çok bu tür kişilerin kendilerine Jake ya da Cliff adını taktıklarını sanıyordu. Üstelik adam beklediğinden biraz yaşlıydı. Otuz beş yaşlarında gösteriyordu. Ama her bakımdan kusursuzdu. Michael Robinson çoktan ereksiyona geçmişti. Bu duruma geçtiğinde kendini silahlı ve tehlikeli diye adlandırıyordu.

"Bu gece nasılsın bakalım," diye sorarken eliyle konuğunun koluna dokundu. Jasper'a kendini sıcak biri olarak tanıtmak istemişti. Aslında öyleydi.

USA Today Hollywood'daki en sevilen yıldızların bir listesini yayımlamıştı. O listede Michael de vardı. Ajanslar, avukatlar, herkes ondan yumuşak başlı iyi insan olarak bahsederdi.

Jack, Michael Robinson'un Zengin ve Ünlülerin Yaşam Tarzını gösteren süitine girdiği an, yüzüne en yakışan gülümsemeyi yerleştirmişti. Kapıyı içeri girer girmez hemen kapatmıştı. Gerçek eskort servisinin gelmesine yarım saat daha olduğunu hesaplamıştı. Bu onun için yeterli bir zamandı.

Ama her ihtimale karşı Jill otelin lobisini gözetliyordu. Belki erkek fahişe beklenen zamandan önce gelebilirdi. Aşağı katı devamlı gözleriyle tarıyordu. Jill bu tür detaylar için mükemmeldi.

"Ben sizin gerçekten hayranınızım," dedi Jack karşıdaki ünlü yıldıza. "Mesleğinizdeki her adımınızı yakından izliyorum."

Michael Robinson nerdeyse fısıltıyla konuştu. Romantik macera filmlerinde böyle konuştuğu zaman hayranları kendinden geçerd. "Oh, sahi mi Jasper? Bunu duymak her zaman hoşuma gider. Çok zarıfsın."

"Tanrı adına yemin ederim ki doğru," dedi Sam Harrison. "Bu arada benim adım Jack. Jill ise aşağıda. Belki bizden bahsedildiğini duymuşsundur."

Jack ucunda susturucu takılı silahım çekip aktörün iki gözünün ortasına kaldırdı. Ateş etti. Jack ve Jill modeline uygun bir atış olmuştu. Yüksek mevkilerdeki insanlar. İnfaz şeklinde cinayetler. Her zamanki şiirden'bir kaç mısra.

Jack ve Jill Tepe'ye geldi.

Öldürmek için, öldürmek için...

Bölüm 29

CİNAYETLER HAKKINDA BELİRGİN ve şaşırtıcı tek bir detay beynimin içinde büyüyüp başımı ağrıtıyordu. Bunu düşünmeye devam ettiğimi kalabalık Pennsylvania Cad-desi'ne saptığımda fark ettim. Willard Oteli'nin önüne otolar iki sıra park etmişlerdi.

Otele girip, Michael Robinson'un süitine çıkarken hâlâ bu detaylar kafamı kurcalıyordu.

Asansör yedinci katta durup dışarı çıktığımda koridorda yedi sekiz üniformalının dikildiğini ve cinayet mahallinin yine sarı polis bantlarıyla kapatıldığını gördüm.

İlk iki cinayette tutkuyla ilgili bir kanıt rastlanmadı diye düşünüyordum. Özellikle ikinci cinayette. Cinayetler çok etkili biçimde ve soğukkanlılıkla işlenmişti. Kurbanların cesetleri yatağa sanki bir sanat yönetmeni tarafından yerleştirilmiş gibiydi. Görüntüler adeta biri tarafından yönetilmiş ve düzenlenmişti. Bu, öfke ve kızgınlığın vahşice tepkisi olan Sejourner Truth Okulu cinayetlerinin tam tersiydi.

Bunun tam anlamını ne ben ne de cinayet hakkında konuştuğum kişiler henüz çıkaramamıştı. Başkent polisi de, Quantico'da FBI çalışanları da aynı durumdaydı. Bir dedektif olarak önceden planlanarak işlenen cinayetlerde bir tek temel kural olduğunu söylerim. O da şudur: Bu cinayetler tutkuya dayalı olarak işlenir. Genellikle büyük bir aşk veya nefret vardır. Ya da açgözlülük. Ama Jack ve Jill'in cinayetlerinde bunlardan hiçbirisi yoktu. Bu beni çok rahatsız ediyordu.

Neden Michael Robinson? Onun öldürüldüğü otel odasına girerken bunu düşünüyordum. Bu iki tuhaf psikopat katil Washington'da ne yapıyordu? Oynadıkları bu iğrenç ve çirkin oyun, ne tür bir oyundu? Sansayonel kanlı oyunları için, neden milyonlarca kişinin kendilerini izlemelerini çılgınca istiyorlardı?

Yine odada ilk Kyle Craig'i gördüm. FBI'ın kıdemli ajanı ile birkaç dakika süitin dışında konuştuk. Bu arada çevremizde başkentin beceriksiz polisleri şapşal suratlarıyla şaşkın dolanıyordu. Herhalde çoğu düşkünlüğüne uğramış Michael Robinson hayranıydı.

"Adli tıp görevlisi ünlü yıldızın yedi saat önce öldürüldüğünü söyledi. Demek ki cinayet dün gece saat on iki civarında işlenmiş," dedi Kyle. "Kafasına yakından iki el ateş edilmiş Alex. Tıpkı diğerleri gibi. Sen de bir yakından bak. Silahı ateşleyen kişi gerçekten kalpsiz bir orospu çocuğu olmalı."

Kyle'in söylediklerine katılıyordum.

Kalpsiz.

Tutku yok.

Öfke yok.

"Michael Robinson'un cesedi nasıl bulunmuş?"

"Bu da başka bir hikâye Alex. Yeni bir numara. Was-hinton Post gazetesini aramışlar. Çöpü nerede bulabileceklerini söylemişler."

"Bu yeni deyimleri mi?"

"Tam olarak ne söylediklerini bilmiyorum ama ceset için 'çöpü bulacağınız yer' kelimesi kelimesine aynı," dedi Kyle.

Jack ve Jill'in, cinayetleriyle ilgili söyledikleri her şey ilgimi çekmeye başlamıştı. Kesinlikle kelime oyunu yapıyorlardı. Onlar bir sanatçı gibi davranıyordu. Yine birden içimden bir ses, acaba buralarda bir yerde bizi gözetliyorlar mı diye sordu. Belki de bizi filme alıyorlardı. Başka bir televizyon ağında yayınlayabilirlerdi.

Gerçekten ikinci bir film hazırlayıp hazırlamadıklarını merak ediyordum. Dı-şarda gözetim sürüyordu ve eğer dışarda bir yerlerdeyse onları yakalayacaktık.

Süitin oturma odasına girdim. Öncelikle Başdedektif Pittman'ın orada olmadığı dikkatimi çekti. Ama Michael Robinson oradaydı. Herkesin söylediği gibi dünyaya rol yapmak için gelmiş biriydi ve şu anda en büyük rolünü oynuyordu.

Çıplak bedeni yerde oturuyor pozisyonundaydı. Yüzü kanepeye doğru dönüktü. Yüzünde odada birine bakar gibi bir ifade vardı. Belki de katilin fikriydi. Gözleriyle şu anda bana bakıyor gibiydi. Görmek veya görünmüş olmak için mi? Merak etmiştim. İyi bir görünüşü yoktu. Morlukları not ettim. Kan gölü içinde oturuyordu. Bedeninin alt kısmı hemen hemen kan içindeydi. Şimdi ise çirkin bir kırmızıya dönüşmüştü.

Başka bir ünlü daha teşhir edilmişti. Gerçek açığa çıktı. Gerçek ya da hayal gücü bir günahın cezası mıydı? Fitzpatrick, Sheenan ile Robinson'un ne bağlantısı olabilirdi? Neden önce bir Senatör, sonra haber muhabiri ve bir aktör?

Üç cinayet kısa bir süre içinde işlenmişti. Ünlü kişilerin bizlerden daha çok güven içinde olmaları gerekir. Sıradan insanlardan daha çok korunurlar. Michael Robinson'un vahşi bir şekilde öldürülmesi beni sarsmıştı. Katillerin yaptığı şeyler insanın midesini bulandırıyor, sistemi felce uğratmasına neden oluyordu.

Jack ve Jill'in verdiği saçma sapan mesajda ne vardı? Artık kimse güvende değil miydi? Bu düşüncayı kafamda şöyle bir irdelemeye çalıştım. Başlamak için iyi bir yer, içerik olarak iyi bir başlangıçtı.

Kimse güvende değil mi? Jack ve Jill bize her an herkes için gelebileceklerini söylemişti. İçeri nasıl sızacaklarını biliyorlardı.

Cesedin yanında başka bir not daha vardı. Başka bir Jack ve Jill şiiri. Yine bir başucu sehпасındaydı. Katiller bu notu bizim için bırakmıştı.

Jack ve Jill Tepe'ye geldi.

Birkaç ölümcül iş için.

Onlar hata yapmadı.

Bir liberalin kanının

Ne kadar akacağına karar vermek için.

Michael Robinson'un menajerlerinden biri odadaydı. Uçakla New York'tan gelmişti. Platin sarısı saçları olan yakışıklı bir adamdı. Armani takım elbise üzerine kaşmir bir palto giyiyordu. Gözlerinin yaşlı ve kıpkırmızı olması dikkatimi çekti. Geldiğinden beri ağladığı belliydi. İki adli tıp görevlisi film yıldızının cesedi üzerinde çalışıyordu.

Fitzpatrick ile Sheenan cinayetleri arasındaki benzer noktalar çok belirgindi. Hepsi de seksin ön planda olduğu bayağı cinayetler izlenimi veriyordu. Hepsi bir infaz havasındaydı. En önemlisi, hepsi liberaldi, değil mi? Sa hepsi, nasıl oldukları görülsün der gibi teşhir edilmişti.

"Dr. Alex Cross? Afeder siniz, siz Dr. Alex Cross'sunu değil mi?"

Sesin geldiği tarafa döndüm. Kısa saç traşlıydı, ordu mensubuna benziyordu. Kırk yaşlarında olduğunu tah min ettim. Koyu gri takım elbise üstüne siyah trençkot giymişti. Bir çeşit kıdemli kanun adamı olduğunu anladım.

"Evet, Alex Cross benim."

"Adım Jay Grayer. Gizli servistenim," diye kendisini tanıttı. Davranış ve konuşmasında insanı irkilten bir şey vardı. Son derece gizli. Bu ahlaki bir katılık mıydı, yoksa arkasında tam tersi bir kutup mu vardı?

"Ben Başkanlık Ailesinin kıdemli ajanıyım." diye ekledi.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye Ajan Grayer'e sordum. Kafamın içinde alarmlar çalmaya başlamıştı. Jack ve Jill davasına neden atandığımı anlar gibi oluyordum. Kimin tarafından ve hangi nedenle.

"Beyaz Saray'dan isteniyorsunuz," dedi. "Aslında bu, bir emir sayılır Dr. Cross. Jack ve Jill soruşturmasıyla ilgili. Sizin bilmenizi istediğimiz bir sorun var."

"Bahse girerim bu büyük bir sorun." dedim, Ajan Grayer'e.

"Ne yazık ki çok büyük bir sorun Dr. Cross. Sizinle paylaşmamız gereken bir şey var."

İçime hem bir korku düştü hem de şüphe.

Beyaz Saraya gitmem için emirli bir davet almıştım.

Ejder Avcısını orada istiyorlardı. Bunun ne anlama geldiğini anlamışlar mıydı?

Bölüm 30

SON GÜNLERDE HERKES TARAPINDAN Washing-ton'da paylaşılan tek şey bela idi.

Tepeden gelen emre uymamak gibi bir lüksüm olamazdı. Bu yüzden istemeyerek de olsa, Jay Grayer eşliğinde Pennsylvania Caddesinde ilerledim. Ülkem için ne yapabilirim diye sorma.

Beyaz Saray, Willard Oteli'ne çok yakındı. Son ev sahiplerinin davranışlarına rağmen, Beyaz Saray hâlâ bir kişinin gözünde çok Önemliydi. Daha önce tıklım tıklım bir kalabalıkla beraber, önümüzde bir rehber öncülüğünde çocuklarımla beraber Beyaz Saray'a gitmiştim. Keşke şimdi yanımda Damon ile Jannie de olsaydı diye içimden geçirdim.

Hızla mavi üniformalı nöbetçilerin arasından geçip Batı Kapısı'ndan içeri girdik. Ajan Grayer'in arabasının Beyaz Saray'ın altındaki garaja park etmesine izin verildi. Bu ayrıcalıktan dolayı pek Övünen bir hali vardı. Bana garajın bir sığınak olarak kullanılabileceğini, ayrıca herhangi bir saldırı durumunda kaçış yolu olarak ayrıldığını açıkladı.

"Bunu öğrenmek iyi geldi." dedim ve gülümsedim Grayer de gülümsedi. Zorlama olsa bile sonunda ikimi de bir şey için çaba harcıyorduk.

"Neden çağrıldığınızı çok merak ettiğinizden eminim. Ben olsam ederdim."

"Çaya davet edildiğimi hiç sanmıyorum. Bu yüzden evet, çok merak ediyorum."

"Çağırılma nedeniniz Soneji ve Casanova davaları," diye açıkladı Grayer. Bu sırada garajdan üst kata çıkmak için asansöre biniyorduk. "Sizi buraya önceden bilinen ününüz getirdi. Herhalde, FBI'ın bütün uzmanlığına rağmen şimdiye kadar seri cinayetler işleyen bir katili hiç yakalayamadığımı biliyorsunuz. Bu yüzden bizim takıma katılmanızı istiyoruz."

"Bu ne takımı?" diye sordum.

"Birkaç saniye sonra göreceksiniz. Bu kesinlikle bir A takımı. Kendinizi çılgınca bir olaya hazırlayın. Büro John Hinckley'in kaldığı otel odasını gizlice gözetledi. Belki katil-' 1er orada kalıyordur diye sadece bir tedbir olarak bunu yaptılar."

"O kadar da kötü bir fikir değil," dedim. Grayer acaba bu adam da deli mi diye bana baktı. "Ama iyi bir fikir de değil."

Grayer son cümlemi duyunca sırtıttı.

Beyaz Saray'ın batı kanadındaki personel dairesi şefinin toplantı odasında alü erkek ve iki kadın bir araya gelmişti. Odadakilerin çok gergin olduğunu hissettim ama herkes bunu saklamak için aşırı çaba sarf ediyordu. Washington polisinin temsilcisine tanıştırdım. Takıma hoşgeldin. Ejder Avcısına merhaba deyin.

Masanın etrafındaki diğer ajanlar kendilerini tanıttı. Bunlar, gizli servisten iki kıdemli ajandı: Ann Roper adında bir kadın ve Michael Fescue adında genç ve yakışıklı bir erkek. FBI haber alma direktörü Rolert Hatfield, Genelkurmay Başkanlığı ve Birleşik Devleler Ordusu'ndan General Aiden Cornwall, Ulusal Güvenlik Danışmanı Michael Kane, Beyaz Saray Güvenlik Dairesi Şefi Don Hammerman. Diğer kadın sonunda CIA'den kıdemli müfettiş çıktı. Adı Jeanne Sterling idi. Onun toplamdaki varlığı yabancı güçlerin bu eylemlere katılmış olabileceğinin düşünüldüğünü gösteriyordu. Bu benim dahi önce düşünmediğim bir gelişmeydi.

Southeast bölgesi cinayet masası ştf yardımcısı aniden aralarına katılıveriyor. Buna ben bile şaşırmışım. Ben, onların hiçbirinin görmediği ve hiç görmek istemeyecekleri çirkin şeyler görmüştüm.

Haydi paylaşma başlasın.

Şekerli çörekler, buz parçalarının üstünde kıvrım kıvrım duran tereyağı parçaları, gümüş ibrillerde kahve sıra-dışı bir kahvaltı masasını andırıyordu. Oradakilerin bazılarının daha önce beraber çalıştıkları ço; belirgindi. Çok eskiden öğrenmiştim ki, poker masasındaki çaylağın kim olduğunu anlayamazsan, muhtemelen osensindir.

Ulusal Güvenlik Danışmanı saat onda toplantının başlamasını önerdi. Don Hamerman otuz beş yaşlarında sarışın bir adamdı. Son yıllardaki Beyaz Saray personel tarifine tıpa tıp uyan bir tipi vardı. Çok gen, sıkı ve hareketli.

"Bu tanıtım için tepegöz kullanacağın dostlarım. Biz Büyük Ev'de hep böyle yaparız," dedikten sonra suratında zoraki bir gülümseme belirdi. Oturmamış bir kinetik enerjisi vardı. Bana Washington'da çok sık rastlanan halkla ilişkiler elemanlarım, hatta Michael Rbinson'un ajansından Willard Oteli'ne gelen tipi anımsattı.

Davranışlarından, Beyaz Saray toplantılarının genellikle bürokratik düzende yapıldığını ve tamamen resmi', olduğu sonucunu çıkarabildim. Ama herkes, Beyaz Saray yerine Büyük Ev demesini bir şaka olarak algılamıştı.

Aslında bu zoraki nezaket beni rahatsız etmişti. Kafam hâlâ Michael Robinson'un yüzündeki ölüm maskesi takılmış gibi duran ifadedeydi. Beyaz Saray'a gelirken bu düşünceyi de kafamda getirmek için özel bir çaba harcamama gerek yoktu.

Michael Robinson'un çıplak cesedi morg takımı tarafından çoktan etiketlenip torbalanmış olmalıydı.

"Elimde bir saatlik açıklama yapacak kadar malzeme var. Bu süreye soru ve yanıtları da koyarsak iki saat eder. Bu da bizim öğleye kadar burada olacağımızı gösterir.

Ama gelişen talihsiz durumlar bu işi çabucak halletmemizi gerektiriyor," dedi Hamerman.

Talihsiz durumlar demekle neyi kastediyor? Hamer-man'ın sözünü kesmek istedim ama soğukkanlılığımı korudum. Şimdi bunun ne zamanı, ne de yeri di.

Kahve fincanları ve sigara paketleri masanın üzerinde çoğalmaya başlamıştı. Herkes kendini sıkı bir kuşatmaya hazırlamaktaydı. Büyük Ev'de işlerin böyle yapıldığını düşünmeye başlamıştım.

Hamerman tepegöze ilk sayfayı koydu. Beyaz büyük ekrana yansıyan sayfada Jack ve Jill Soruşturması. Şimdilik fazla tartışılacak bir şey yok yazıyordu.

"Hepinizin bildiği gibi, geçtiğimiz haftalarda üç ünlü kişi Washington'da cinayete kurban gitti. Sonuncusu Willard Otelinde kalan aktör Michael Robinson. Cinayeti üstlenen kişiler kendilerine Jack ve Jill adım veriyor. Cesetlerin yanma şiirler ve notlar bırakıyorlar. Medya ile oyun oynamaktan hoşlanıyorlar. Yayın dünyasında baş köşede olmaktan zevk alıyorlar. Ayrıca ne yaptıklarının farkındalar. Çok başarılı üç cinayet işlediler ve tek bir ipucu bırakmadılar. Görüldüğü kadarıyla kendilerine özel tarzları olan ve seri cinayet işleyen katiller. Yüksek bir yerden talimat alıyor gibiler. Bu tartışılabilir ama farklı düşünen varsa beni ikna etmesi gerekir. Ama ortada tek bir teori var. İşte ilk darbe. Bazılarınız bilmeyebilir ama Jack ve Jill ismi, gizli servisin Başkan ve Eşi Bayan Byrnes için kullandığı bir kod adıdır. Beyaz Saray'a geldiklerinden beri bu adları kullanırız. Bunun bir tesadüf olduğunu kabul etmeye yanaşmak aptallık olur."

CIA'den olan sarışın kadın bir sigara yaktı. Adının Jeanne Sterling olduğunu anımsadım. Ciğerlerine çektiği dumanı geri verirken "Lanet olsun," diye mırıldandı. Benim duygularımı da dile getirmişti. Şimdiye kadar duyduğumuz en kötü haber buydu. Ayrıca bu kod adlarının şimdiye kadar bizden saklanmasından pek hoşlanmamıştım.

"Katillerin bundan sonraki hedeflerinin Başkan Byrnes veya Bayan Byrnes olduğuna, hatta her ikisinin birden olabilme ihtimaline kuvvetle inanıyoruz."

Bu sözler insanın kanım donduruyordu. Masanın çevresindekilere döndüğümde herkesin donuk bir ifadeyle baktığını gördüm.

"Bunu düşünerek her türlü tedbiri aldık ve almaya devam ediyoruz. Başkan'ın Beyaz Saray'dan çıkışları en aza indirildi. Bu talihsiz durum hakkındaki her şey kendisine ve eşine anlatıldı. Her ikisi de çok akıllı ve etkileyici insanlar. Telaşa kapılmadılar. Kapılmayacaklar. Bunun için size söz verebilirim. Onların yerine telaş edip panik yapacak kişi ben olacağım. İzin verirsiniz kendilerine Jack ve Jill adım veren serseriler hakkında bazı gerçeklerden söz edeyim. Bir kaç bin araştırmacıyı bu davaya atadık. İşin tuhaf

yanı bildiğimiz şey çok az. Jack ve Jill'in muhtemelen bun dan sonraki hedefi Beyaz Saray ve bunun nedeni hakkın da tek bir fikrimiz yok. Kim olabilirler? Neden bu cinayetleri işliyorlar?"

Don Hamerman masadakileri dikkatle süzdü. Kesi olarak çok gergindi. Onu tarif etmek için aklıma gelen tek kelime ise çok kibirli olduğuydu.

"Lütfen herhangi bir konuda yanıışım olduysa bunu düzeltin. Ayrıca ilave bilgisi olan bunu açıklayabilir/' dedi imalı bir şekilde.

Birkaç kişinin içini çekmesinin dışında konuşan olmadı. Kimse benim bildiğimden fazlasını bilmiyor görünüyordu. Aslında korkutucu olan yan da buydu.

Jack ve Jill'in bundan sonraki tahmini hedefinin Başkan ve First Lady olma ihtimali mevcuttu. Hatta tahmini değil kesin hedef demek doğru olacaktı.

Jack ve Jill Tepe'ye geldi. Tanrı adına ne için ? Liberalleri sü-pürmek için mi? Günahkârları cezalandırmak için mi? Başkan onlar için bir günahkar mıydı?

Hammerman "Jay bir şey söylemek ister misin?" diye Gizli Servis Ajanı Grayer'a sordu.

Grayer başıyla evet, diyerek oturduğu yerden kalktı. Ellerini güç almak istercesine masaya dayamıştı. Rengi iyice uçmuştu.

"Burada büyük bir sorun var. İnanın bana, tehlike gerçek. Beyaz Saray'da geçirdiğim süre zarfında başıma gelen en korkutucu şey bu olay oldu. Öldürüldükten sonra Senatör Fitzpatrick'i ilk gören ben oldum. Sabahın altısında orada tek başımaydım. Sonra şehir polisine haber verdim. Aynı olay Bayan Sheenan ve Michael Robinson için de oldu. Her seferinde Jack ve Jill önce gizli servisi aradı. Bizimle tam burada, Beyaz Saray'la temas kurdular. Bize daha büyük bir cinayet için talim yaptıklarını söylediler."

Bölüm 31

BİR CUMA GECESİ Jack ve Jill, Four Seasons Oteli'nde tuttukları pahalı bir daireye yerleştiler. Bu ünlü otelde kalan birini hedeflememişlerdi. Akıllarından bile geçmiyordu. Aslında hafta sonunu geçirmeyi düşünüyorlardı. Washington'daki herkes, polis teşkilatındaki dahiler için için yanarken onlar biraz dinlenecekti.

Hafta sonu tatili müthiş bir ikram gibi gelmişti. Georgetown'a bakan, geceliği altıyüz dolarlık köşe daireden bir dakika bile ayrılmamışlardı. Cuma akşamı bir masör çift shiatsu masajı için kiralandı. Cumartesi sabahı Sara manikür ve yüz bakımı yaptırdı. Oda servisi, özel bir aşçıyı cumartesi gecesini özel daireye gönderip odalarında yemeleri için akşam yemeği hazırlattı. Sam, geldiklerinde odada hazır olmak üzere dört düzine beyaz gül de ısmarlamıştı. Tıpkı bir cennet köşesi gibiydi. Böyle bir dinlenmeyi ve lüksü hak ettiklerini hissediyorlardı.

"Bu inanılmaz bir çöküş. Bu postmodern, fena halde sosyal, doğru olmayan bir masal," dedi Sara. Pazar gecesini lüksün verdiği keyifle gerindi. "Ama her dakikasını çok sevdim."

Jack ve Jill I F: 11

"Her bir santimini de sevdin mi?" diye sordu Sam. Ko nudan kaçabileceği tek yol buydu. Bunda da başarılı old Sara gülümsedi ve bedeninde yayılan bir sıcaklık hissetti. Sıcak ve soran bakışlarla Şam'a baktı.

"Doğruyu söylemek gerekirse, evet sevdim," dedi Sara.

Adam kadının derinliklerindeydi. Güven içinde yavaş yavaş hareket ediyordu. Kadın ise onun kendini ger çekten sevip sevmediğini merak ediyordu. Sevmesini tüm varlığıyla istiyordu ama ona inanmıyordu, inanamıyordu Ne de olsa o hilekâr Sara idi, asalak Sara idi ve zevk almadığı bir işte çalışıyordu.

Sam ona nasıl âşık olabilirdi? Ama bazen ona âşıkmuş gibi geliyordu. Acaba bu da oynadığı oyunun bir parçası mı diye Sara merak etti.

Kadının parmakları adamın göğsünde dolaşp göğsündeki kıllarla oynadı. Adama ait her yere dokunmuştu. Yakışıklı yüzüne, boğazına, karnına, kalçalarına, bir boğaninkiler kadar iri olan testislerine dokunmuştu. Kendini erkeğe daha fazla yaklaştırdı. Elinden geldiğince ona yakın olmak istiyordu. Onun her santimine dokunmak istiyordu. Evet onun her santimini istiyordu, ona ait her şeyi istiyordu.

Hatta Sara'ya hiç söylemediği gerçek adını öğrenmek istiyordu.

"Bu hafta sonunu hak etmiştik Sara. Ayrıca bu dinlenme gerekiyordu. Dinlenmek ve gevşemek savaşın gerçek bir parçasıdır. Önemli bir parçasıdır. Jack ve Jill bundan sonra yollarında daha güçlü ve gelişmiş olarak ilerleyecek. Her şey artık iyice kızıştı."

Sara, Sam'in yüzüne bakınca gülümsemeden edemedi. Tanrım onunla beraber olmaya bayılıyorum diye geçirdi aklından. Onun altında, üstünde, yanında olmak onu deli ediyordu. Adamın dokunuşlarına bayılıyordu. Bazen sert bazen de inanılmaz nazik oluyordu. Evet, Sam'in her şeyine, her santimine tapıyordu;

Daha önce hiç böyle duygular hissetmemişti. Hissedeceği aklına bile gelmezdi. Her şeyin kendi aleyhinde geliştiğini düşünürdü. Her şeyin hep kötüsü ona rastlamıştı. Ta ki Sam karşısına çıkana kadar.

Sam de çok romantik biriydi. Bildiği kadarıyla bu bir Askerden beklenemeyecek bir şeydi. Four Seasons Otelinde daire kiralamak Sam'in fikriydi. Çünkü Sara, bir keresinde -sadece bir kere- Washington'da en sevdiği otelin bu olduğundan bahsetmişti.

"Söylesene," dedi Sara fısıltıyla sevişmeleri esnasında. "Dünyada en beğendiğim oteli bilmek ister misin?"

Sam espriyi hemen kapmıştı. Her türlü espri ve ironiyi fark edebiliyordu. İri mavi gözleri parladı/Gülümsedi. Parlak beyaz dişleri, utangaç, dost bir gülümsemesi vardı. Sara onun Michael Robinson'dan daha yakışıklı olduğunu düşündü. Sam gerçek hayatta da bir kahramandı. O Askerdi. Ayakta kalabilmek için gerçek bir savaşın içindeydi. Zamanımızın en önemli savaşıydı bu. İkisi de bunun gerçek olduğuna inanıyordu.

"Lütfen, sakın bana cevabı söyleme " dedi Sam gülerek. "Sakın bana dünyada en beğendiğin oteli söyleme. Eğer söylersen seni oraya götürmek zorunda kalacağımı biliyorsun. Sakın söyleme Sara."

"Venedik'teki Cipriani Oteli," Sara ağzından kaçırarak gülmeye başladı.

Aslında Venedik'e hiç gitmemişti ama hakkında çok

yazı okumuştı. Her gördüğünü okurdu. Sara tam bir kitap kurduydu. Önceden önemsiz biriydi. Ama artık önemsiz değildi. Artık kimsenin yaşayamayacağı kadar lüks yaşıyordu. Yaşamı değişmişti.

"Pekâlâ, bu iş bittiğinde ki bir gün sona erecek, tatil için Venedik'e gideceğiz, söz veriyorum ve Cipriani'de kalacağız."

"Ve Danieli'den pazar brunch'ı alacağız. Söz mü?" diye adamın yanağına doğru fısıldadı.

"Elbette, Danieli'den başka nerede olabilir ki? Bunu yapacağız. Bu iş biter bitmez."

"Gittikçe zorlaşacak değil mi?" diye sordu Sara. Bu soruyu sorarken bedeni gerildi.

"Evet, korkarım öyle olacak. Ama bu gece değil Jilly. Bu gece değil aşkım. Yarım düşünerek bu geceyi ziyan etmeyelim. Muhteşem hafta sonumuzu kötü bir pazartesiye çevirmeyelim."

Sam bunda çok haklıydı. Ayrıca çok akıllı bir adamdı. Yeniden üstünde hareket etmeye başladı. Hızlı akan bir nehir gibiydi. Cömert ve harika bir sevgiliydi. Hem öğretmen hem öğrenciydi. Yatakta nasıl verileceğini ve nasıl alınacağını çok iyi biliyordu. En önemlisi, Sara'nın içindeki gerçek kadını nasıl dışarı çıkaracağını iyi biliyordu Şam'a çok ihtiyacı vardı. Ona ömür boyu ihtiyaç duyacaktı. Artık silik bir kadın olmayacaktı Sara, kendi kendine söz verdi.

Sara dudaklarını büzdü. Zevkten mi? Acıdan mı? Sara bile hangisi olduğunu bilmiyordu. Gözlerini kapadı. Sonra aceleyle açtı. Her şeyi görmek istiyordu.

Sam birden kadının üstündeyken kendini tuttu. Sanki donmuş gibiydi.

"Demek hiç Cipriani'ye gitmedin Maymun Surat?" Kendini tutarken hiçbir güç sarf etmiyor gibiydi. Adamın vücudu kusursuzdu. Güçlü ve kaya gibi sertti. Sara'nın da vücudu güzeldi ama Sam'inki kusursuzdu.

Sam, kadına Hitchcock'un Şüpheli filminden aldığı "Maymun Surat" ismini takmıştı. O kadar önemli bir film değildi ama onların şu andaki durumlarına ve hedeflerine çok uygun düşüyordu. Filmi gördüklerinden beri, Sara Joan Fontaine'nin oynadığı Lena rolünü, Sam ise Cray Grant'in oynadığı Johnny rolünü benimsemişti. Johnny, Lena'yı "Maymun Surat" diye çağırıyordu.

Filmin sonunda Johnny ve Lena ömür boyu mutlu yaşamak üzere Riviera'da gün batımında arabayla uzaklaşı-yordu. Hitchcock'un filmi seçkin ve esrarengiz bir oyundu; onların oynadığı türden.

Onların oyunu, iki kişinin arasında oynanan en mükemmel oyundu.

Biz de gün batımında arabayla uzaklaşabilecek miyiz diye Sara Rosen merak etti. Oh sanırım hayır. Bunu yapabileceğimizi hiç sanmıyorum. O zaman bize ne olacak? Oh Tanrım bize ne olacak? Jack ve Jill'e ne olacak?

"Cipriani'ye sadece rüyalarımda gidebildim," diye itiraf etti Şam'a. "Sadece rüyalarımda... Evet oraya bir çok kez gittim."

"Bu da bir rüya mıydı Maymun Surat?" diye sordu Sam. Bakışları bir anlığına ciddileşti. Böyle anların ne kadar değerli olduğunu düşünmekten kendini alamadı Sara. Böyle romantik bir deneyim yaşayabilmek için yaşamı boyunca gizlice nasıl yalvardığını aklından geçirdi.

"Evet, bu da bir rüya. Zaten her şey bir rüya gibi, Lütfen beni bu rüyadan uyandırma Sam."

"Bu bir rüya değil," diye fısıldadı Sam. "Seni seviyorum. Şimdiye dek karşılaştığım seviyecek tek kadın sensin. Sensin, Sara. Lütfen buna inan, Maymun Surat. Bize inan., Ben inanıyorum."

Kadını kollarıyla arkasından kavrayıp kendine doğru yaklaştırdı. Sara erkeğin nefesinin sıcaklığını ve kokusunu içine çekti.

Sam tekrar kadının içinde hareket etmeye başladı. Kadın yine bir ateş potasının içinde eridiğini hissetti. Sam'i seviyordu. Onu gerçekten çok seviyordu.

Evet seviyordu, seviyordu... Seviyordu. Kollarını adamın bedenine doladı. Daha önce hayatında hiç böyle bir şey olmamıştı. Hatta buna biraz benzer bir olay bile yaşamamıştı.

Adamın gücü, erkekliği, ustalığı altında parçalandığını ve yükseldiğini sandı. Kendini durduramıyor, kontrol edemiyordu. Zaten bunu yapmayı da istemiyordu. Arzularının esiri olmuştu.

Ağzından ağlamayla inleme arası bir ses çıktı. Bu ses kendine ait değildi. Kadın kendini gittikçe hızlanan adamın ritmine kaptırdı. Adeta tek beden oldular.

Jack ve Jill, Jack ve Jill, Jack ve Jill, Jack ve Jill.

Bölüm 32

MASALLARI SESSİZCE ve duygudan yoksun bir şekilde, güm diye sona erdi. Sara parçalanmış bir şekilde yeryüzüne fırlatıldığını hissetti. Pazartesi sabahı rutin sıkıcı yaşamına, gerçek işine döndü.

Sara Rosen'ın Washinton yakınlarında on dört yıldan beri süren "normal" sıkıcı bir işi vardı. Virginia'daki Hol-lins Koleji bitirdiği andan beri bu işte çalışıyordu. Artık günlük bir işi vardı. Amaçları için mükemmel bir işti. İşlerin en iyisi ve en keyiflisiydi.

O sabah, Sara erken kalktı. Sam ve Sara pazar akşamı Four Seasons Oteli'nden ayrılmışlardı. Onu şimdiden çok özlemişti. Dokunuşunu, kokusunu, onunla ilgili her şeyi özlemişti.

Bu düşünce içinde kendini kaybetti. Her santimini her milimetresini, Sam'in kokusunu, inanılmaz gücünü... Yatağının başucundaki komodinin üstündeki saate baktı. Yüksek sesle bağırdı. Beşe çeyrek var. Lanet olsun çok gecikmişti.

Banyosunun bir köşesinde Yoga bölümü vardı. Deriden bir kilim seriliydi.

Yoga için vakti yoktu. Zaten bedeni ve beyni disiplin ve gevşeme yüzünden ağrı içindeydi.

Hızla bir duş alıp saçlarını şampuanladı. Lacivert Brooks Brothers tayyörünü giydi. Deri kayışlı Raymond Weil saatini taktı. Dikkatli, taptaze ve etkileyici bir görünüme gereksinimi vardı.

Koşarak evden dışarı çıktı. Sarı bir taksi kapının önünde bekliyordu. Rüzgâr soğuk ve sert bir şekilde K Caddesinin bir ucundan girip öbür ucundan çıkıyordu. Taksi çalıştığı yerin Önüne yanaştığında şoför gülümseyerek Sara'ya baktı. "Çok bilinen bir adres hanımefendi, yoksa siz de ünlü biri misiniz?"

Sara, beş dolar verip paranın üstünü aldıktan sonra, "Aslında günün birinde olabilirim. Kim bilebilir ki?" dedi.

"Evet doğru, günün birinde ben de ünlü olabilirim. Kimse bilemez," diye doğruladı şoför.

Sara, taksiden çıkınca aralık ayının keskin ayazım yüzünde hissetti. Bina sabahın erken saatine özgü ışık altında gösterişli ve güzel görünüyordu. Bina, içinden pencerelere yansıyan ışıklarla süslü bir görünüme sahipti.

Sara kapıda kimliğini gösterdi ve güvenlik görevlisi onu içeri aldı. Onun işkolikliği hakkında aralarında gülüştüler. O bir işkolikti. Neden olmasın?

Çünkü Sara Rosen dokuz yıldan beri Beyaz Saray'da çalışıyordu.

III. KISIM

FOTO MUHABİRİ

Bölüm 33

FOTO MUHABİRİ, karmaşık yapbozun son parçasıydı. Adam son oyuncuydu. 8 Aralık'ta San Francisco'da çalışıyordu. Aslında orada bir oyun oynuyordu. Daha doğrusu, oyunun dış kenarlarında oynuyordu.

Kevin Hawkins 31 no'lu Kapı'da, açılır kapanır bir plastik sandalyede oturuyordu. Elindeki PowerBook'ta satranç oynuyordu. Bazen kazanıyor bazen de kaybediyordu. Her iki durumdan da keyif alıyordu.

Hawkins her türlü oyunu severdi. Satranca bayılırdı. Dünyanın en iyi birkaç satranç ustasından biri olmaya çok yaklaştı. New York, Hudson'da geçen zeki, yalnız ve içine kapanık çocukluğundan beri böyleydi. Saat on bire çeyrek kala, oturduğu yerden kalkıp başka bir oyun oynamak üzere harekete geçti. Bu onun en sevdiği oyundu. San Francisco'ya birisini öldürmeye gelmişti.

Yoğun kalabalık havaalanında ilerlerken peş peşe fotoğraf çekmeyi sürdürdü. Her şey kafasının içindeydi.

Bol ödüllü foto muhabiri dış görünüşü üzerinde de iyi çalışmıştı. Dar siyah kot pantolon, Siyah tişört, Zambiya'dan alınmış el yapımı boncuklu birkaç sıra kabile bileziği, tek taş elmas bir küpe ve dış görünümünü tamamlayan Leica bir kamera boynunda asılıydı.

Foto muhabiri, C koridorundaki kalabalık tuvalete girdi, içerde birkaç kişi işiyordu. Hepsi tıpkı lağımda eşelenen domuzlar gibi diye düşündü. Arka ayakları üzerine kalkmış mandalar.

Bu görüntü ona Bangkok'da tanık olduğu yankesicilik olayını aklına getirdi. Sıkıştıktan sonra işerken duydukları rahatlamayla kendinden geçen insanların ceplerinin boşalmasını hiç fark etmedikleri dikkatini çekmişti.

Foto muhabiri ne zaman erkekler tuvaletine girse o komik görüntü aklına gelirdi. Fotoğrafik bir hafızası vardı. Beyni adeta bir arşiv gibi doluydu.

Buharlı aynada kendi görüntüsüne baktı. Yüzü bembeyaz ve solgundu. Etkisiz bir surattı. Bunu düşünmeden edemedi. Gözleri uçuk maviydi.

Aynaya bakarken kendine ait başka bir görüntüyü kafasında canlandırmaya çalıştı ama arşivinde kendiyle ilgili hiçbir kayıt yoktu.

Öksürmeye başladı. Öksürmeyi sona erdiremedi. Sonunda boğazından yükselen koyu sarı balgamı çıkardı. İçimdeki pislik dışarı çıkmaya başladı diye geçirdi aklından. Nefreti içinden dışarı sızmaya başlamıştı.

Kevin Hawkins sadece kırk üç yaşındaydı ama kendisini yüz; yaşında hissediyordu. Çok yorucu bir yaşamı olmuştu. Özellikle son on dört yıl. Yaşamı ve tüm zamanı çok yoğunlu. Bazen de tuhaftı. Kendini yanmış hissediyordu. Hem de her açıdan. Yaşam ve ölüm oyununu çok zor, çok iyi ve çok sık oynuyordu.

Tekrar öksürmeye başlayınca ağzına bir pastil attı. Kolundaki Seiko Kinetic saate baktı. Grileşmeye yüz tutmuş sarı saçlarını parmaklarıyla tarayıp tuvaletten hızla çıktı.

Cinayeti işleyeceği kata gitmek için koridorda hızla ilerledi. Nerdeyse tam zamanıydı ve bedeninde zevkli ürpertiler hissediyordu. Kendi kendine saçma sapan iğrenç bir şarkı mırıldanıyordu. Yanında tekerlekli Delsey bavulunu sürüklüyordu. Bu haliyle tam bir turist görünümüne sahipti.

Tavanda asılı havaalanının dijital saati 11.40'ı gösteriyordu. Tokyo'dan gelen Northwest Havayollarına ait jet, zamanından birkaç dakika önce inmişti. 41 no'lu Kapı'ya yanaşmıştı. Bazı insanlar nasıl uçulması gerektiğini biliyordu.

Tanrılar Kevin Hawkins'e gülümsüyordu. Kevin de kendi kendine gülümsediğini fark etti. Tanrılar da oyun oynamayı seviyordu. Yaşam ve ölüm oyunu. Aslında onlara aitti.

B Koridorunda gelen kalabalığın gürültüsünü duydu. Foto muhabiri yürümesini sürdürdü. İki koridorun birleştiği yere vardı. '

Korumaları gördü. Aklından bir kare fotoğraf çekti. Nipray Şirketi'nden Bay Tanaka'ya hızla bakıp gözünü çevirdi. Aklından bir kare daha çekmişti.

Hawai'deki Kilauea yanardağının lavları gibi bedenindeki adrenalin her yere yayılıyordu. Newsweek için lavların fotoğrafını çekmişti. Adrenalin. Onun yerini hiç bir şey tutamazdı. O bir adrenalin bağımlısıydı.

Her an şimdi.

Her an.

Kevin, her an diye bir şeyin olmadığı biliyordu. Zaman akardı ve şimdi tam zamanıydı. Bunu otuz yıldır biliyordu.

Terminal binasının zemininde çarpı işaretiyle işaretlenmiş bir nokta yoktu ama Kevin Hawkins tam yerini biliyordu. Doğru yeri gözü ve akıyla tespit etmişti. Her açıdan çoktan incelemişti.

Her an. Yaşam ve ölüm.

Terminalin zemininde kimsenin göremediği bir çarpı işareti de olabilirdi.

Kevin Hawkins kendisini bir tanrı gibi hissetti.

İşte başlıyoruz. Kamera yüklü ve hazır. Biraz sonra burada biri ölecek.

Bölüm 34

KALABALIK KORİDORDA ufak bir bombanın patlayan sesi yayıldı. Patlamanın ardından A Koridoru'na kurşuni bir duman yayıldı. İnsanların çılgılığı alarm sesine karışıyordu.

Bomba, gazete ve dergi satan bir kulübenin yanına bırakılan koyu mavi bavulun içindeydi. Kevin Hawkins masum görünümlü bavulu, yolcuları uyaran, Çanta ve Bavullarınıza Dikkat Edin, yazısının önüne bırakmıştı.

Patlama sesi ve panik içindeki insanların çılgınlıkları, korumaların Bay Tanaka'nın çevresinde etten bir duvar oluşturmaya neden oldu. Bu, onların düzenini bozmuştu. Güvenlik ekipleri, hatta en iyileri bile, onları ani bir çözüme zorladığınızda, aptallaşabilirdi. Yolcular ve havaalanı personeli bağırıyor, saklanacak bir yer arıyordu. Kadın, erkek, çocuk yere yatmış, yüzlerini yerdeki soğuk mermerle dayamıştı.

Havaalanındaki insanlar gerçek paniğin ne olduğunu henüz bilmiyordu. İki koruma şirketlerinin başkanına adeta sarılmış gibiydi. Hawkins son beş yılda bu tür yığınla

görüntüye şahit olmuştu. Kafasına bir kare fotoğraf daha kaydetti. Gelecekte lazım olabilirdi.

Bunlar çok değerli malzemelerdi. Mükemmel bir koruma ekibinin bir saldırı sırasında nasıl tepki vereceğini görmek çok önemli bir bilgiydi.

Sonra korumalar "korunan kişiyi" etkili bir şekilde ve hızla tehlikeden uzaklaştırmaya başladı. Ama duman içindeki koridorda fazla ilerleyemediler. Bu sefer korumalar ilerledikleri yönün aksine dönüp başkanı çekeleyerek geri ilerlemeye başladılar. Değerli kişiyi adeta taşıyor gibi kollarının altından kavrayıp, ayaklarını yerden kestiler.

Kevin aklına bir kare daha kaydetti. Pahalı makosen ayakkabılar mermer zemine değmeden ilerliyordu.

Sıkı eğitimli korumaların tek hedefi vardı. Korudukları kişiyi oradan çıkartmak. Foto muhabiri adamların önünden ilerlemelerini sağladı. Yapacağı tek hareket, kamera malzemelerini koyduğu omuzuna asılı çantanın sapındaki düğmeye basmak olacaktı. Tıpkı fotoğraf makinesinin düğmesine basmak gibiydi. Bunu bir çocuk bile yapabilirdi.

İkinci bavulu erkekler tuvaletinin yanına bırakmıştı. İkincisi daha büyük bir gürültüyle patladı. Yarattığı hasar ilkinden iki misli büyüktü.

Bombanın etkisi büyük oldu. Çevrede ölü bedenler hatta kopmuş kol ve bacaklar vardı. Tanaka bu bombadan kurtulamadı. Dört koruması da...

Foto muhabiri dışarı çıkmaya çalışan kadın ve erkek kalabalığının içine kolayca kaydı. Diğerleri gibi korku dolu bir ifadeye sahipti.

Evet yüzündeki ifade korku doluydu. Çünkü o korkunun ne demek olduğunu hepsinden daha iyi biliyordu. Korku dolu yüzlerin görüntülerini çekmişti. Terörün yarattığı dehşet içindeki bakışları, sessiz çığlıkları sık sık rüyalarında görüyordu.

Kendini toparlayıp sırtını dikleştirdi. Suratında yumuşak bir gülümsemeyle, kendisini bineceği Uçağı götürecek olan D Koridoru'na doğru ilerledi. Washington^

gidiyordu. Havaalanındaki karışıklık yüzümden fazla gecikme olmayacağım umuyordu.

Risk, kaçınılmaz ve gerekli olan bir şeydi. Bu bir provaydı. Son prova.

Şimdi daha önemli bir şey sıradaydı. F0to muhabirinin Washington'da büyük bir işi vardı. Kod adı kolayca hatırlanacak türdendi.

Jack ve Jill.

Jack ve Jill I F: 12

Bölüm 35

"BEYAZ SARAY'IN etrafındaki dokuz dönümlük arazide özel sinema tiyatro salonu, jimnastik salonu, şarap mahzeni, tenis kortları, bowling salonu, büyük çatılı sera ve golf sahası güney çimenliğindedir. Saray ve müstemilatına District Columbia eyaleti üç yüz kırk milyon değer biçmiştir," diye kendi kendime dalga geçiyordum.

Geçici giriş kartımı gösterdikten sonra dikkatle Beyaz Saray'ın altındaki garaja doğru arabamı sürdüm. Yolda ilerlerken ana binadaki bazı ufak onarım çalışmaları ve yoğun bahçe bakımı dikkatimi çekti. Bunun dışında, bina çok iyi durumdaydı.

İyi durumda olmayan kafamdı. Kafamın içinde kâbus dolu düşünceler dolanıyordu. Bir gece önce sadece birkaç saat uyuyabilmişim. Bu bir alışkanlık haline gelmek üzereydi. Washington Post ve New York Times gazetelerinin başlıkları hemen hemen aynıydı. JACK VE JILL'İN BUNDAN SONRAKİ HEDEFİ KİM? Tıpkı kafamın içinde dolanan sorulara benziyordu. SIRADA KİM VAR?

Garaja park edip ufak asansöre doğru ilerlerken Başkan Thomas Byrnes'a muhtemel bir saldırı hakkında düşünüyordum. Birçok insan Başkan ve programı hakkında çok olumlu düşüncelere sahipti. Amerikan halkı fazla fedakârlık yapmadan uzun zamandır düşlediği refaha kavuşmuştu.

O zaman onun bir cinayete kurban gitmesini kim isteyebilirdi? Neden Beyaz Saray'da olduğumu biliyordum. Cinayet masasının araştırmasını idare etmek içindi. Başkam öldürme ihtimali olan iki katili araştırmak için.

Batı kanadının giriş salonunda Don Hamerman ile karşılaştım. Hâlâ çok tedirgin ve sert görünüyordu. Ama bu onun her zamanki haliydi. Üstelik yaşadığı ana çok uygun düşüyordu. Güvenlik Dairesi Başkanı ile ayaküstü birkaç dakika konuştuk. Kendine has tarzıyla, bu soruşturmaya beni neden seçtiğini açıkladı. Seri cinayet işleyen katillerin, özellikle psikopat katillerin profillerini çıkartmadaki başarımlarından yüzünden olduğunu söyledi.

Hakkımda çok şey bildiği belliydi. Konuşmasını sürdürürken onun Harvard ya da Yale'in son sınıfta üstün başarı ödülü aldığını kafamda canlandırabiliyordum.

O sabah ne bekleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Hamerman benim için bazı görüşmeler ayarlayacağını söyledi. Davranışlarından Beyaz Saray içinde böyle bir soruşturmayı organize etmenin verdiği düş kırıklığını hissedebiliyordum. Bir cinayet soruşturması.

Giriş katındaki Harita Odası'nda yanımdan ayrıldı. Ünlü odayı gözden geçirmeye başladım. El oyması Chippendale mobilyaları, duvarda Ben Franklin'in yağlı boya bir tablosu olan Tending Cows and Sheep asılıydı. Yapılacak yığınla iş beni bekliyordu. Şehir morgunda Benjamin Le-vitsky ve iki FBI ajanıyla randevum vardı.

Ayrıca Truth Okulu cinayetini araştırmayı sürdürüyordum. Ama şu anda bununla Sampson ilgileniyordu. Sampson diğer gönüllü dedektiflerle işi araştırıyordu. Bu na rağmen bir türlü aklımdan çıkaramıyordum.

Aniden birisi Harita Odası'na girdi. Yanında Ulusal Güvenlik danışmanı vardı. Çok şaşırmıştım. Daha doğrusu boş bulunup irkilmiştim.

Don Hamerman saygıyla konuştu. "Başkan Byrnes sizinle görüşmek istiyor."

Bölüm 36

"GÜNAYDIN. Doktor mu yoksa Dedektif Cross mu demeliyim?" diye Başkan Thomas Byrnes sordu.

Beyaz Saray'da Dr. Cross olmak çok fazla işime yarayabilirdi. Tıpkı Dr. Bunche, Dr. Kissinger hatta Dr. Savage.

"Alex demenizi tercih ederim," dedim.

Başkan'ın yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı. Bu televizyonda ve gazetelerin ön sayfalarında birçok kez gördüğüm çekici bir gülümsemeydi.

"Ben de Tom'u tercih ederim," dedi Başkan. Elini uzattı ve tokalaştık. Elimi samimi ve sıkıca kavradı. El sıkışırken birkaç saniye gözlerimin içine baktı.

Birleşik Devletler Başkam birden ciddileşip birden yumuşak biri olabiliyordu. Bir seksen uzunluğunda, elli yaşına göre ince ve sıkı bir vücuda sahipti. Şakaklarında gümüşî parlaklıklar olan açık kahverengi saçları vardı. Tıpkı bir savaş pilotuna benziyordu. Bakışları duygulu ve sıcaktı. Yıllardır başa geçen en dinamik ve kişilikli başkanımız olarak biliniyordu.

İlk kez karşılaştığım bu adam hakkında çok şey duymuş ve okumuştum. Detroit'teki Ford Motorları Şirketi'nin en başarılı ve en sevilen başkanırken en tepede olmak için işinden ayrılmaya karar vermişti. Bağımsız olarak başkanlık seçimlerine katıldı ve oyların çoğunu topladı. Belki de halk Cumhuriyetçilerle Demokratlar'a inat olsun diye bağımsız bir adaya oy vermişti. Belki de bir partiye bağımlı olmadan başkan seçmekten hoşlanmıştı. Başkan, çağdaş düşünen, biraz zıt ve Beyaz Saray'da kurallara pek uymayan samimi bir kişi olarak kendisini göstermişti. Bağımsız hareket eden bir Başkan olarak Washing-ton'da birkaç dost, ama yığınla düşman edinmişti.

"FBI'ın başkam sizi çok övdü. Stephen Bowen çok tuttuğum, iyi bir adamdır. Ya siz onun hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Sizinle aynı kanıdayım. Büro, son yıllarda Bowen'ın yönetiminde çok değişti. Şimdi FBI ile çok iyi ilişkilerimiz var. Daha önce bu söz konusu bile değildi."

Başkan başıyla onayladı. "Bu gerçek bir tehdit mi Alex? Yoksa sadece akıllıca tedbir mi alıyoruz?" diye sordu. Zor ama zekice bir soruydu. Ayrıca sorulması gereken tek soru olduğunu düşündüm.

"Gizli servisin akıllıca bir tedbir aldığım düşünüyorum. Jack ve Jill isimlerinin tesadüfen de olsa gizli servisin sizin için kullandığı kod isimleriyle aynı olması çok rahatsız edici. Tıpkı katillerin Washington'daki ünlüleri öldürme biçimini benimsemesi gibi."

"Galiba ben bu tarife çok uyuyorum. Acı ama gerçek," diye adeta inledi Başkan Byrnes. Onun yoğun bir şekilde mantıklı ve ayaklan yere basan bir kişi olduğunu okumuştum. Bana da öyle görünüyordu. Ama beni asıl şaşırtan şey Başkan'da algıladığım sıcaklık ve samimiyet oldu.

"Siz kendi ağzınızla itiraf ediyorsunuz. Arı kovanına

çomak soktuğunuzu açıkça söylediniz. Bundan rahatsız olan bir sürü insan var."

"Onlar hiç önemli değil. Duydukları rahatsızlıklar daha da büyüyecek. Bu hükümetin yeniden yapılanmaya ihtiyacı var. Binsekizyüz'lü yılların yaşamına göre tasarlanmış düzene sahip. Bak Alex, polis soruşturması için her türlü işbirliğine hazırım. Kimsenin daha fazla canının yanmasını ya da tek başına ölmesini istemiyorum. Düşünmedim değil ama henüz ölmeye hazır değilim. Bize daha yakın olursan senin de böyle düşünceğini umuyorum. Biz kusursuz değiliz ama terbiyeli ve namuslu insanlarız. Doğru olanı yapmaya çalışıyoruz."

Başkan hakkındaki duygularım kendi ağzıyla söylediği şeyleri doğruluyordu. Dürüstlüğü ve açık yürekliliği insani, fazlasıyla etkiliyordu. İçimden bir ses söylediklerinin ne kadarına inanayım diye dürtüyordu. Ne de olsa o bir politikacıydı. Üstelik ülkenin en iyi politikacısıydı.

"Her yıl birkaç kişi Beyaz Saray'a girmeyi deniyor Alex. Adamın biri tören alanına kadar girmeyi başardı. Birkaç kişi ön kapıdan arabayla geçmeyi denedi. Doksan

dörtte Frank Eugene Corder tek motorlu Cessna tipi bir uçakla Beyaz Saray'ın üzerinden uçtu."

"Ama uzun süredir böyle bir girişimde bulunulmadı."

Başkan baştan beri aklında asılı duran gerçek soruyu sordu. "Peki senin Jack ve Jill konusunda düşüncen nedir?"

"Henüz belirgin bir fikrim yok," dedim. "Henüz başında olduğumu söyleyebilirim. FBI ile aynı fikirde değilim. Onları benzer cinayet işeyen katiller olarak görmüyorum. Çok iyi teşkilatlanmışlar ama biçimleri bana çok yapay geliyor. Bahse girerim her ikisi de çok çekici, beyaz ve zekâ seviyeleri normalin çok üstünde. İstedikleri yerlere rahatça girebildiklerine göre düzgün konuşan ve iyi etki bı kan kimseler olmalı. Başkalarının yapmaya cesaret edemedikleri şeyleri yapmak istiyorlar. Şu ana kadar yaptı lan ısırtma hareketleri olarak düşünülebilir. Medyayla bizimle oynamaktan çok keyif alıyorlar. Saptayabildiklerim bu kadar. Şimdilik bunları söyleyebilirim."

Başkan söylediklerimi başıyla onayladı. "Senin ha kında çok iyi duygular hissediyorum Alex. Seninle tanı tığıma ve birkaç dakikalığına da olsa konuştuğuma çok memnun oldum. Bana iki çocuğun olduğunu söylediler, dedikten sonra ceketinin cebinden Başkanlık hediyeliklerinden olan bir kravat ve bir yaka iğnesi uzattı. Bunlar çocuklar için yapılmış özel hediyeler. "Hatıra olarak verile hediyeler önemlidir. Değişikliğe olduğu kadar gelenekle re de inanırım."

Başkan Byrnes tekrar elimi sıktı ve bir an gözlerimi içine baktı. Sonra odadan çıktı.

Bana bizzat aramıza hoş geldin dendiğini anlamıştım! Bu takımın tek amacı Başkan'ın hayatım korumaktı. Bun gerektiği kadar iyi yapabilmem için beni en büyük güçler desteklemeyi başarmışlardı. Elimdeki, Damon ve Janni için verilmiş kravata ve yaka iğnesine baktım. Bana yabancı gelen bir tavırla hareket ettiğimi fark ettim.

Bölüm 37

'KRALİYET AİLESİ ile tanıştın mı?' diye Nana Ana sordu, utfağımıza daha yeni girmiştim. Büyük yahni tenceresinde pişen şeyin nefis kokusu beni mıknaş gibi mutfağa çekmişti. En sevdiğim yemeklerden biri olan kuru fasulye pişiriyordu. Kedimiz Rosie mutfağın tezgâhında dikkatle dolaşıyordu. Mutfaktaki Ro-I ie.

Nana yemek yaparken bir yandan Washington Post ga-etesinin bulmacasını çözüyordu. Yardımcı bulmaca kita-ı da tezgâhın üzerindeydi. Bulmacada bilmediği kelime kalmamalıydı. Büyükanem zor bir kadındı doğrusu.

"Ne tanışması? Kiminle?" diye sordum. Çok açık olan sorusunu anlamamış gibi davranmaya karar vermiştim. Bu oyunu ikimiz yıllardır oynuyorduk. Sanırım bu oyun İkimizden biri ölene kadar sürecekti.

"Kiminle imiş? Kiminle olacak, Dr. Cross, Başkan ve ve Başkanın karısıyla elbette. Şu Beyaz Saray'da oturup tepeden bizi izleyen beyazlardan bahsediyorum. Camelot'a gelen Tom ile Sally'den bahsediyorum."

İnce mizah anlayışıyla söylediği, iğneleyici sözlerine gülümsemek zorunda kaldım.

"Eve ikinci veya üçüncü sınıf vatandaş muamelesi görmek için gelmedim. Bari şu söğüş etten bir sandviç yapayım. Umarım sert ve kuru değildir. Yoksa gözlerim beni yanıltıyor mu?"

"Her zaman yanlış görürsün. Söğüş et yumuşak ve sulu. Çorba kaşığıyla bile kesebilirsin. Anladığım kadarıyla Beyaz Saray'da çalışma saatleri pek kısa. Yaptıkları işe bakılırsa doğrusu buna hiç şaşırmadım. Yaptıklarım da seni oraya çağırana kadar hiç onaylamamıştım zaten. Söyle bakalım kiminle tanıştın?"

Daha fazla dayanamadım. Zaten ona biraz sonra her şeyi anlatmak zorundaydım.

"Bu sabah Başkan ile tanışıp onunla konuştum."

"Tom ile tanıştın mı?" diyerek yemeğe yoğunlaştırdığı dikkatini fazla dağıtmadan bana doğru döndü. "Bana Tom'dan bahset. Tabii Sally'den de. Söylesene, gün ortasında Sally, Beyaz Saray'ın içinde de büyük yuvarlak kutuya benzeyen siyah şapka giyiyor mu?"

"Yanılmıyorsam bunu Jacqueline Kennedy giyerdi. Ben Başkan Byrnes'tan hoşlandım," dedim. Bunu söylerken kendime kocaman bir söğüş et, marul yaprağı, domates, mayonez, bol biber ile bir tutam tuz serptiğim sandviçimi yaptım.

"Demek ondan hoşlandın. Zaten sen birini öldürme-dikçe herkesten hoşlanırsın," dedi Nana Ana. Dikkatini tekrar yemeğe ve dilimlediği domateslere verdi. "Başkan ile tanıştığına göre artık Sejourner Truth Okulu davasına geri dönebilirsin. Bu evde yaşayan insanlar için bu çok önemli. Gri Ev. Siyah insanlar, Başkan'a ve onun sorunlarına hiç aldırmıyor. Aldırmaları da gerekmiyor."

"Doğru olan bu mu Bayan Farrakhan?" diye sordum. Lezzetli sandviçimden koca bir ısırık aldıktan sonra söğüş et çiğnemeye gerek kalmadan sanki ağızımda dağılıverdi.

"Doğru olan bu olmalı. Olmasa bile doğruya en yakın olanı bu. Evet, gelişen olaylar üzücü. Bunu kabul ediyorum ama biz üzücü devlet olayları içinde yaşaya yaşaya bunlara alıştık. Sen aynı kanıda değil misin? Öyle olmalısın."

"Hiç sana, en iyi söğüş eti en iyi yapan kişinin sen olduğunu söylemiş miydim?"

"Gittikçe daha iyi olmak gibi bir şey hiç duymadın mı? Mahallemizde minicik siyah çocukların öldürüldüğünü duymadın mı? Bunu durdurmak için kimsenin yeterince çaba sarf etmediğini bilmiyor musun? Elbette söğüş mükemmel. Çünkü ben her geçen gün daha iyisini yapmak için çabalıyorum Alex."

Elimi pantolonumun cebine sokup Başkan'ın verdiği iğneleri çıkarttım. "Başkan iki çocuğumun olduğunu biliyormuş. Bana bu hatıra hediyelikleri onlar için verdi," diyerek iğneleri büyükanneme verdim. Nana Ana iğnelere bakıp dondu. Hayatında ilk kez edecek laf bulamadı.

"Çocuklara bu iğneleri Tom'un gönderdiğini, onun iyi bir adam olduğunu, doğru olanı yapmaya çalıştığım söyle."

Yarısını bitirdiğim sandviçim elimde mutfaktan çıktım. Mutfağın fazla gelen ısısı ve büyükannemin suratıma vurduğu gerçekler beni terletmişti. "Bu lezzetli sandviç ve tavsiyelerin için teşekkür ederim," dedim.

"Şimdi nereye gidiyorsun?" diye Nana arkamdan bağırdı. "Çok önemli konulardan bahsediyorduk. Ulusumuzun başkenti Washington'da katliam siyahların aleyhinde çalışıyor. Bu mahallede olanlar kimsenin umurunda bile değil Alex. Onlar hep üste çıktı. Onlar onlardır ve onlar beyazdır, ve sen düşmanla işbirliği yapıyorsun."

"Şimdi dışarı çıkıyorum ve birkaç saat Truth Okulu davası için çalışacağım," diye arkamı dönmeden bağırarak sokak kapısına ilerledim. Nana Ana'nın fırçasını daha fazla dinleyemezdim. Aslında onu görmesem de sesi kulaklarımda nasıl olsa uzun süre yankılanacaktı.

"Sonunda Alex aklının sesine uyabildi," diye bağırmasını kapıdan çıkarken duydum. "Her zaman bir umut vardır. Umut var olacaktır. Şükürler olsun tanrım... Cennetteki Siyah Tanrı, sana şükürler olsun!"

Eski Porsche arabama binip yola çıktığımda kornamı -çaldım. Bu büyükannemle aramızda bir işaretleşmeydi. Aramızda her şey yolunda gidiyor demekti. Kornayı duyduğunda büyükannem Nana Ana'nın da ağzıyla biiiip dediğini duyar gibiydim.

Bölüm 38

TEKRAR WASHINGTON sokaklarına, mahallemize geri dönmüştüm. Yeniden cinayet masası dedektifi olmuştum. İşime tuhaf bir tutkuyla bağlıydım. Ama tüm kalbimle nefret ettiğim bazı anlar da olmuştum.

İnsan gücünün yapabileceği her şeyi yapıyorduk. Truth Okulu gün boyunca gözleniyordu. Ayrıca gece ve gündüz Shanelle Green'in mezarı gözleniyordu. Sapık katillerin kurbanlarının mezarına geldiği sık sık görülür.

Sanki şehre bir sirk gelmişti.

Hatta iki ayrı sirk

Birbirinden farklı iki ayrı cinayet biçimi. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Böyle kâbusa benzen bir şey de yaşamamıştım.

Nana Ana'nın bana çocuk cinayetlerini hatırlatmasına gerek yoktu. Benim aklım zaten bu sokaklardaydı. Biri çocuklarımızı öldürüyordu.

Konuşmayan canavarın yeni bir cinayet daha işleyeceğinden emindim. Jack ve Jill'in aksine, bu katilin cinayetlerinde öfke ve istek vardı. Katilin içindeki olgunlaşmamış, ürkütücü çılgınlığı hissedebiliyordum. Katilin bir amatör olduğundan da emindim.

Katil gibi düşün. Katilin ayakkabıları ile dolaş diye kendi kendimi zorluyordum. Her zaman böyle başlardı ama gittikçe zorlaşırdı. Elimde olan bilgi ve verileri bir araya getirmek için kendimi zorluyordum.

Tüm öğleden sonrayı mahallede dolanarak geçirdim. Önüme çıkan herkese soru sordum. Serserilerden, evsizlere, işsizlerden satıcılara, karşıma çıkan herkese belki bir şey duyup görmüşlerdir diye yığınla soru sorup, olağan dışı bir şeyin dikkatlerini çekip çekmediğini araştırdım. Ama kimseden işime yarayacak bir şey öğrenemedim.

Yılmadan soruşturmayı sürdürdüm. Çoğu zaman günlerce böyle dolanıp dururdum. Beşi çeyrek geçe kendimi on yedi yaşındaki evsiz bir gence yaklaştım buldum. Onu Aziz Anthony Aşocağı'dan tanıyordum. Ara sıra çorba içmeye gelirdi. Adı Loy McCoy'du. Geçmişte bana birkaç kere yardım etmişti. Karnını doyuracak birkaç kuruş bulamadığında üç öğün yemek için tüm zamanım kuyrukta geçirirdi.

Loy daha sonraları bedava yemek kuyruğuna girmekten vazgeçti. Yankesicilik yaptığını tahmin ediyordum. Bu tür çocukları suçlamak çok zor. Çok istediğim halde ben bile o tür çocukları suçlayamazdım. Yaşamları zor ve umutsuzdu. Sonra karşısına onun umutsuzluğundan yararlanmak isteyen biri çıkar ve saatte on beş yirmi dolara akla hay ala gelmeyecek kanun dışı işlerde çalıştırırdı.

L Caddesindeki serserilerle beraber takılan Loy'u yanıma çağırdım. Hepsi siyah giyiyordu. Başlarında makine örgüsü, kulaklarına ve gözlerine kadar inen yün bereler vardı. Hepsinin kulağında halka küpe takılıydı. Aralarında çizgi film 'Taş Devri' nin sloganlarından olan yaba daba du lafı hiç eksik olmazdı.. Polis veya devriye polisi yakınlarına geldiğinde yaba daba du geliyor, bu adam yaba daba du diye kendi aralarında uyarı konuşması yaparlardı.

Geçenlerde okuduğum bir yazıda, yapılan istatistikler, sonucunda Amerikalıların yüzde yetmişinin bilgilerinin tamamını televizyon ve filmlerden edindikleri ortaya çıkmıştı.

Loy beni görünce gruptan ayrılıp köşeye doğru ilerledi. Boyu uzundu ama en fazla yetmiş kilo gelirdi. Eski kışlık giysileri üzerinde eğreti duruyordu.

Yanına yaklaşıncı beni hem şaşırtan hem de üzen asi bir tonla konuştu.

"Bana başınla gel dediğinde, gelmek zorunda mıyım?" diye sordu. "Neden hep böyle oluyor? Vergimi ödüyorum. Her parmağını şıklattığında gelmek zorunda mıyım?"

"Bu tip davranışlar beni hiç ırgalamaz. Bir an önce bu tavrından vaz geçsen iyi olur>" diye sert bir şekilde sözünü kestim. Loy'un üç kız kardeşi vardı ve annesinin eroin bağımlısı olduğunu biliyordum. Hepsi, Southeast bölgesindeki tüm evsizler gibi, Greater Southeast Community Hastanesi'nin barınaklarında yaşıyordu.

"Ne istediğini söyle. Bir an önce işime dönmeliyim," diye asi davranışını sürdürdü. "Zamanım çok değerli anlıyor musun? Ne sormak istiyorsan hemen sor."

"Sana sadece tekbir soru soracağım Loy. Sonra çok kazandığım söylediğin işine dönebilirsin."

Bakışları düşmancaydı ve bu tür bakışlarla mahallemizdeki gençlerde sık sık karşılaşıyordum.

"Neden soruna yanıt vermek zorundayım? Karşılığında bana ne vereceksin? Kaç paran var ki?"

Sonunda Loy'a gülümsedim. Karşılığında o da yarım yamalak sırttı.

"Bana vereceğin bilgiyi unutmayıp ilerde başın derde girdiğinde hatırlayabilirim. Sana borcum olsun," dedim.

İki adımda yaklaşıp tam karşıma dikildi. "Büyük bir sırrı mı öğrenmek istiyorsun dedektif? Senin belleğine ihtiyacım yok. Öldürülen çocuklarla peşlerindeki cinayet masası artıkları hiç umurumda değil," dedikten sonra umursamaz bir şekilde omuzlarım silkti. Konuşmasını bitirmesi için bekledim. Beni üzen şey ise çocuğun çok zeki olmasıydı. Çılgınca bir zekâsı vardı. Bu yüzden bu yaşta biraz para kazanabiliyordu. Muhtemelen temiz bir iş ahlakı vardı.

"Seninle konuşamam. Konuşmak zorunda da değilim. Çocukken bana hayır kurumunda bedava verilen çorbadan içirdiğin için sana borçlu olduğumu sanıyorsun. Sana borçlu muyum? Hayır sana hiçbir borcum yok."

Sözlerini bitirdikten soma birkaç adım uzaklaştı. Sonra dönüp birkaç saniye gözümün içine baktı.

"Küçük kızın öldürüldüğü yerde biri yaşlı bir adam görülmüş." Sonunda Loy konuşmuştu. Truth Okulu cinayetinde duyduğumuz en büyük haberdi. Hatta tek haber. Bu haberi duyabilmek için günlerce caddelerde dolaşmışım.

Nasıl bu kadar hızlı hareket edebildiğim hakkında bir fikrim yoktu ama kendimi birden Loy'un yanında bulup onu kendime çevirdiğimi fark ettim. Tutup sanki bana kafa tutan asi oğlummuş, ağzının payım vermek, kendine gelmesi için onu sarsıyormuş gibi göğsüme bastırdım. Ne-fesindeki nane'nin ve saçındaki briyantinin kokusunu hissettim. Kollarımla bedenini sımsıkı sardığımda onu korumak istediğimi göstermek istedim. Aslında tüm çocukları korumak isterdim ama bu mümkün değildi. Hayatım boyunca bunun nedenini bir türlü anlayamamışım.

"Burada aptal yerine konmak için dikilmiyorum. Sana bunu kim söyledi Loy? Konuş benimle. Sakın bana yalan söylemeye kalkma. Konuş benimle, haydi bana bir şeyler söyle."

Yüzü benimkinden bir iki santim uzaklıktaydı. Sokaklarda takındığı kabadayılığı nerdeyse kaybolmuş gibiydi. Ona böyle sert davranmak hoşuma gitmiyordu ama bu iş çok önemliydi.

Ellerim bir boksörünkü gibi iri ve korkutucuydu. Ellerime korkuyla bakmasına izin verdim. "Bekliyorum, " diye fısıldadım. "Seni içeri atar, geceni gündüzünü birbirine katarım."

"Kimin söylediğini bilmiyorum," dedi. "Barınaktaki birisi söylemişti. Konuşurlarken duydum. Evsiz serserilerden biri. Biri adamı Garfield'de dolanırken görmüş. Parkta beyaz bir serseri vardı dediler."

"Beyaz bir adam mı? Southeast bölgesindeki bir parkta öyle mi? Bundan emin misin?"

"Aynen öyle. Ne duydumsa onu söyledim. Hadi bırak beni gideyim. Hadi adamım, bırak gideyim."

Loy'u bıraktım. Birkaç adım geriye gitti. Onun camını yakmaya niyetimin olmadığını anlayınca eski soğukkanlılığını ve asi tavrını kısa süre içinde geri kazandı.

"Hikâye bu, şimdi bana sen borçlusun. Borcunu bana bir gün ödeyeceksin," diye konuştu. Söylediklerinin ne anlama geldiğini bilerek konuştuğuna inanmamıştım.

"Sana borçlandım," dedim. "Teşekkürler Loy. Umarım sana olan borcumu bir gün ödemek zorunda kalmam. "

Arkadaşlarına katılmak için ilerlerken dönüp bana baktı. "Unutma, elinden geleni yapacaksın," dedi ve kahkahalar atarak uzaklaştı.

Jack ve Jill I F: 13

Bölüm 39

YAŞLI EVSİZ bir adam cinayet mahallinin çevresinde... Garfield Parkında. Sonunda üzerinde çalışılacak somut bir şey ortaya çıkmıştı. Bunun için bir bedel ödemiştım ve bu bana yatırım olarak geri dönmüştü

Beyaz bir adam. Şüpheli bir beyaz.

Bu çok daha fazla umut vericiydi. Çünkü Garfield Parkı'na gelen fazla beyaz erkek olmazdı. Bu kesindi.

Sampson'u arayıp öğrendiklerimi söyledim. Gece nöbeti John'daymış. Ona işlerin nasıl gittiğini sorduğumda pek bir şey olmadığını, belki bundan sonra olabileceğini söyledi. Gruptaki diğerlerine de bu bilgiyi aktaracağım söyledi.

Akşamüstü, beşi biraz geçe tekrar Sojourner Truth Okulu'na uğradım. Nedenini bilmediğim bazı güçlü duygular beni okula doğru çekmişti. Evsiz beyaz adam hakkında yeni bilgi ve ısrarlı duygular, güçlü düşmanım Gary Soneji'nin bu işe karışmış olma ihtimalini ortaya çıkarmıştı. Tabii bu sadece bir kısmıydı. Ayrıca bir de Christine Johnson vardı. Bayan Johnson.

Girişteki ofiste yine kimse yoktu. Masanın üstündeki folklorik bebekler terkedilmiş görünüyordu. Müdürün odasına açılan büyük ahşap kapı sımsıkı kapalıydı. İçerden ses gelmiyordu ama yine de kapıya vurdum. Bir çekmecenin kapandığını ve arkasından ayak seslerini duydum. Kapı açıldı. Kilitli değildi,

Christine Johnson, kaşmir bir ceket ve uzun yünlü bir etek giymişti. Saçlarını arkaya taramış ve sarı bir toka takmıştı. Okuma gözlükleri gözündeydi. Çıplak ayakla çalışıyordu. Aklıma Dorothy Parker'dan bir dize geldi.

Erkekler yavaşamaz kolay kolay / Gözlük takan kızlara

Onu görmek isteği beni aniden buraya getirmişti. Tam olarak neden geldiğimi bilmiyordum ama gelmiştim.

Belki de onun geç vakitlere kadar çalıştığını biliyor olmamdı. Bu onun işiydi ama Neden vaktini burada geç saatlere kadar geçirdiğini merak ediyordum.

"Evet, yine geç oldu ve ben çalışıyorum. Beni yine yakaladınız. Kendimi suçlu gibi hissediyorum. Arkadaşınız bu sabah okula uğradı. Dedektif John Sampson."

"John da bu davaya bakıyor."

"Çok düşünceli ve ilgili görünüyordu. Ayrıca çok şaşırtıcı bir adam. Camus okuduğunu söyledi."

John'un bu konuşmaya nasıl hazırlandığını bayağı merak ettim. Kendini Christine Johnson gibi ilginç ve çekici kadınların dikkatini çekmeye adanmış kesindi. Karşı taraftan bir şikâyet gelmedikçe kadının evli olması onu fazla rahatsız etmezdi.

"Sampson her zaman çok okur. Onu çocukluğundan beri tanırım. Onu okulda büyükannem eğitmiş. O zaman onu tanımıyordum. O gerçek bir Pegamaster'dır."

Christine Johnson, güzel dişlerini göstererek gülümsedi. "Demek Pegamaster filmlerini biliyorsunuz. Hepsini görmüş olmalısınız."

"Evet hepsini izledim. Çocukların "görmeliyiz, Baba!" dediği her şeyi izlerim." Ben konuşurken dayamlmaz gülümsemesini sürdürdü. Bu haliyle çok hoş bir kadın olduğu daha da belirginleşiyordu. Birçok şeyi yapacak kadar zeki, bu zor görevi üstlenecek kadar sabırlı ve düşünceliydi. Onun öğrencilerinin yerinde olmak isterdim.

Okula gelme nedenine, yani işe geri dönmek zorundaydım. "Buraya gelme nedenim, katil hakkında tahmini bir ipucu olduğunu söylemek içindi. Buna ufak bir başlangıç da diyebiliriz. Bu bilgiyi bugün öğleden sonra aldım. Sizin anlayacağınız daha çok yeni," dedim.

Söylediklerimi Christine Johnson çok dikkatle dinledi. Kahverengi gözleri merakla açılmıştı. İyi bir dinleyiciydi. Yanlış hatırlamıyorsam bir okul müdürü için bu sıradan olmayan bir davranıştı.

"Garfield Parkında Shanelle Green'in öldürüldüğü yerde görünen yaşlı beyaz bir adam var. Adam sokak serserisi olarak tarif ediliyor. Muhtemelen evsiz biri. Uzun olmayan ama tüm yüzünü kaplayan beyaz sakalı varmış. Kahverengi ya da siyah panço giyiyormuş."

"Bunu öğretmenlere anlatmam gerekir mi? Ya çocuklara?" diye sözlerimi bitirir bitirmez sordu.

"Yarın buraya birini gönderip öğretmenlerle tekrar konuşmasını sağlayacağım. Bu bilginin bizi bir yere götürüp götürmeyeceğini bilmiyorum. Önemli olabilir. Bu şimdiye kadar elde ettiğimiz en iyi bilgi."

"Bir lokmacık koruma sağlar," dedikten sonra kadın yine güldü. Aslında bu sefer kendine gülmüştü. "Bilinen şey çok az olunca mecburen daha fazlası için etrafta dolaşmaya başlarsın. Herkes kendine göre bir klişe yaratır. Birden kendini, büyükler yerine beş altı yaşında çocuklardan bir şey öğrenmek için çırpıyor bulursun. Bu tür şeyler kocamı çileden çıkarır. "

"Kocanız da öğretmen mi?" diye sordum. Birden ağızından kaçtı. Lanet olsun.

Hayır dercesine başını salladı. Bu soruma şaşırmış gibiydi. "Hayır, hayır... George avukat. Aslında Capitol Hill'de lobi faaliyetlerini sürdürüyor. Enerji konusuna ilginin artması için uğraşıyor. Occidental Petrolcülük, Pep-ko Enerji Kurulu, Edison Elektrik Enstitüsü gibi.. Buna alıştım artık. Yani hemen hemen..."

Bakışları çok masumdu ama kırılgan bir anlam taşıyordu.

"Şey... Ben sadece şüpheli hakkındaki bilgiyi aktarmak için uğramıştım. Belki bu sefer doğru iz üzerindeyiz. Benim gitmem gerekiyor," diye geveledim.

"Sakin koşma," diye Christine Johnson beni durdurdu. Kadının yüzüne şaşkınlıkla baktım. Yine gülümsedi. O sessiz, şaşırtıcı ve etkileyici gülümsemesi aklımı başımdan almıştı. "Koridorlarda koşmak kesinlikle yasaktır." Muzip çocuk gibi kıkırdadı. "Seni kandırdım."

Bu sefer ben de güldüm. Mutlu ve keyifli geçen birkaç dakikadan sonra artık gerçek dünyaya dönebilirdim. Bu kadından çok hoşlanıyordum. Kim hoşlanmazdı ki?.. Belki onunla iyi bir dostluk kurardık. Belki de kuramazdık.

Hiçbir şey doğru gitmiyordu. Doğru düzgün bir ipucu bile yoktu. Evsiz yaşlı beyaz bir serseri yakıştırması elimizdeki tek ipucuydu. Kötü bir polis çalışması sayılmazdı

ama yeterince iyi değildi. Bir adım bile ilerleyememiş-tim. Hem de her iki davada. Tanrım!

Arabamı yolun altına çekip o gece okulu birkaç saat gözetledim. Oğlumun okulunu gözetledim. Evsiz beyaz serseri gelir diye... Ama gelmedi.

Christine Johnson okuldan ayrıldıktan yarım saat sonra ben de gözetlediğim yerden ayrıldım.

Bölüm 40

"SİHİRLİ HALI ile uçuşumuz konusunda şimdilik ne düşünüyorsun? Bir ile onbir arasında bir not vermen gerekirse ne verirdin?" diye Jack, Jill'e sordu. Sam, Sara'ya sordu.

Beraberce Maryland kırlarının üzerinde uçuyorlardı.

"Bu gerçekten muhteşem- Çok heyecan verici. İnanılmaz. Tıpkı bir kuş gibi uçmanın keyfi diye işte buna derler."

"Bunun bir iş olduğuna inanmak çok zor. Ama bu bir iş, Maymun Surat. Bu bizim için çok önemli olabilir. Ne yapıyorsak oyunumuz için yapıyoruz."

"Bunu biliyorum Sam. Söylediklerini dinliyorum."

"Dinlediğini biliyorum. Her zaman çok dikkatlisin."

Küçük bir Blanik L-23 tipi bir planörün kokpitindeydiler. Uçağa Washington'dan bir saat uzaklıktaki Mary-land'da bulunan Frederick Municipal Havaalanı'ndan binmişlerdi. Bu Sara için mükemmel bir ikram sayılırdı. Sara bunu düşünmeden edemiyordu. Bu onun için büyük bir değişimdi. Bir türlü inanamıyordu.

Aşağıda Frederick bölgesinin Alman koloni tarzı mimarisinin türlü örneklerini görebiliyordu. Gökyüzü pamuk helvası gibi bulutlarla doluydu. Bu hayatımda yapabildiğim en iyi şey diye düşünüyordu. Şam'a böylesine güzel bir uçuşu tekrar yapmak istediğini söyledi. "Yarın öğleden sonra yine uçacağız. Harika bir yer biliyorum Maymun Surat. Mükemmel bir yer. Başkan'ın kalacağı Camp David

üzerinde uçacağız. Başkan Byrnes'in yaşadığı yere tepeden bakmak istiyorum. Onun kışına hayali bir bomba atmayı istiyorum."

Sam Harrison'm, Camp David hakkında bildiği çok şey vardı. Ama orayı havadan izlemek çok yararlı olabilirdi. Başkan'ın tatil köşesine bir hücum gerçekleşmesi gelecekte çok mümkündü. Özellikle gizli servisin başkan'ı abluka altına aldığı son birkaç günden sonra.

Jack ve Jill için her şey daha da zorlaşmıştı ama Jack bunu bekliyordu. Bu yüzden sadece bir değil, birkaç plan hazırlamıştı. Birleşik Devletler Başkan'ı ölecekti. Bu sadece bir an ve yer meselesiydi. Nasıl olacağına çoktan karar vermişlerdi. Ne zaman ve nerede olacağı konusunda daha titiz davranacaktı.

"Camp David'e bu kadar yakın uçmak riskli değil mi?" diye sordu Sara.

Adam kadının sorusuna güldü. Frederick'in kuzeyine doğru uçmaya başladıklarından beri Sara'nın bu soruyu sormak için kendini zor tuttuğunu biliyordu. Tehlikeye adım adım yaklaşmak, biraz daha yakınına sokulmak.

"Planör ve balonla olduğun sürece riskli değil. Çünkü başkaları bunu hep yapıyor. Başkan'ın yaşadığı yere uzaktan şöyle bir bakmak. Başkan Camp David'de olmadığı için yerdekiler fazla paranoid davranmıyor. Zaten fazla yaklaşamayız. Beyaz Saray'a uçak indikten sonra Başkan'ın bulunduğu yerin hava sahası milislerce korunuyor.

Bir planöre ateş açabileceklerini sanmam, ama bunu kim bilebilir ki?"

Altlarında, Fort David'deki binaları görebiliyorlardı. Tam Catoctin Dağı Parkı'nın kuzeydoğusundaydılar. Açıkta üç adet ordu cipi vardı. Bakımlı ağaçların bulunduğu bölgede kimseler görünmüyordu. Camp David çevresi de tuhaf görünüyordu. Ordu barakaları ve turistik tatil yerleri arasında acaip bir çarpı işareti vardı.

"Camp David adı Eisenhower'ın torunu doğduktan sonra kondu," dedi Jack. "Ike, iyi bir başkandı. Generallerden iyi başkan olur."

Jack dirseğiyle kolunun altında kılıfında duran Baret-ta silahına dokundu. Silahı ona güvence veriyordu. Ama şu anda Başkan'a bir şey olmayacaktı. Jack ve Jill'e de bir şey olmayacaktı. Hayır oyun başka bir yöne sapmak üzereydi. Oyunun güzelliği de buradaydı. Kimse bu oyunun nereye varacağını tahmin edemezdi. Bir oyun vardı. Bir kişinin tasarladığı ve bir kişinin oynadığı bir oyun.

Sara'nın elinin yanağına hafifçe dokunduğunu hissetti. "Daha ne kadar vaktimiz var?" diye sordu kadın. Sam, kadının uçuşun sona ermesini istemediğinden şüphelendi.

"Bizi asla yakalayamayacaklar," dedi ve güldü.

"Onu değil, uçuşu kastetmiştim aptal," diyerek Sara güldü ve eliyle Şam'ın kolunu okşadı. "Daha ne kadar havada kalacağız?"

"Yoksa sıkıldın mı? Şu anda dünya yükseklik kayıtlarına göre hiçbir yerde değiliz," dedikten sonra Sam birden kadının pek eğlenmediğini farketmiş gibi göründü.

"Hayır, hayır," diyerek Sara güldü. Kolunu adamın boynuna doladı. Sımsıkı sardı. "Bu kadar yüksekte olma-

ya bayılıyorum. Uçmaya bayılıyorum. Seninle beraber olmaya bayılıyorum, Teşekkür ederim, her şey için teşekkür ederim."

"Bir şey değil, Maymun Surat," diye kadının kulağına fısıldadı.

İki inanılmaz katil.

Jack ve Jill.

Başkamn meşhur tatil beldesinin üzerinde uçuyorlardı.

Yakında görüşmek üzere Sayın Başkan. Bunun olmasını durdurabilecek bir şey yok. Bizden saklanabileceğin hiçbir yer yok. Bize bu konuda güvenebilirsiniz. Şimdiye kadar söz verip de yapmadığımız bir şey oldu mu?

Bölüm 41

WASHINGTONS BİR SAÂTLİK dönüş süresinde Sain dalgın ve akli başka yerdeymiş gibiydi. Sara gözünün ucuyla dikkatle Sam'i izliyordu. Sanki hâlâ planörü kullanıyor gibi davranıyordu. Kaşları çatıktı ve dikkatini önündeki yola vermişti.

Arada bir böyle bir tutum içine giriyordu ama hemen eski haline dönüyordu. Sara da öyle. Kaygılı Sara. Bezgin Sara.

Her ikisi de birbirinin güçlü, iyi ve zayıf noktalarını biliyordu ve bunu olduğu gibi kabullenmişti. Jack ve Jill oyunu her ikisi için de gittikçe zorlaşmıştı. Bundan sonraki her adımları tehlikeliydi ve şansa kalmıştı. Görevleri sona ermeden yakalanabilirlerdi. Avcılar onları yakalamak için her yere dağılmıştı. Tarihteki en büyük insan avlarından biri harekete geçmişti. Sadece Washinton'da değil, tüm dünyada bu arayış sürdürülüyordu.

"Oyun hakkında düşünüyordum. Nasıl gittiğini dürüst bir şekilde değerlendiriyordum. Bunu oyun içinde oyun olarak düşünüyorum," dedi Sam. Sonunda konuşmuştu. "İzimizi sürenler tarafından bu çok deneyimli, ve eksiksiz bir plan olarak tanımlanıyor."

Sara adamı dikkatle izlemeyi sürdürüyordu. Aralarında gidip gelen gizli bir akım olduğunu hissediyordu.

"Evet, burada olmayıp başka yerlerde olduğunu anlayabiliyorum. Zaten bu açıkça belli oluyor."

"Üzgünüm," diye Sam gülümsedi. İnanılmaz bir adamdı. Hemen toparlanabiliyordu. Ondan çok hoşlanmasının nedenlerinden biri de buydu. Kendisinin çok özel biri olduğunun farkında değilmiş gibi davranıyordu. Bu sırrım kendisine saklıyor olmalıydı. Beraberken her şey çok kolaydı. Birbirlerinden ayrı olduklarında Sara için her şey çok zor ve dayanılmazdı. Sara, Sam ile tanışmadan önce yaşamayı nasıl başarabildiğini merak etmeye başlamıştı. Yanıt çok basitti. Yaşıyordu ama canlı değildi. Amâ şimdi canlıydı.

"Oyunu geliştirmek ve tam yerini belirlemek için çok düşünüyorsun. Bunu düşündüğünü kaşlarının çatılmasından anlıyorum. Sevgili Sam, ne düşünüyorsun?"

Sam gülümseyerek başım salladı. Her zaman Sara'ya ne kadar anlayışlı ve akıllı olduğunu tekrarlamıştı. Sara Rosen'a erkekler böyle olduğunu pek söylememişti. Aslında kimse söylememişti. Onun zekâsı ve akıllı erkekleri korkutmuştu. Bu yüzden erkekler hep onu bastırmaya çalışmış ve söylediği şeyler yüzünden her zaman huzursuz olmuşlardı.

Sam böyle yapmamıştı. Onun neye gereksinimi olduğunu görmüş ve anlayışla karşılamıştı. Yoksa bu da oyunun bir parçası mıydı? Sara bunu çok merak ediyordu. Sam'in oyununun bir parçası mı?

"Kısa sürede polis ve FBI tarafından inanılmaz bir baskıyla karşı karşıya kalacağız," dedi Sam gözlerini önünde gri bir kurdele gibi uzayıp giden yoldan ayırmadan. "Geçmişte olanlar bunun ya randa hiçbir şey sayılır Sara, hiçbir şey. İnsan avı gittikçe büyüyecek. Bizi sınıksız yakalamayı çok istiyorlar. FBI kurabileceği en iyi ekibi kuruyor ve hata yapmaya hiç niyeti yok. Çok güçlü ve etkili bir ekip olacak. Er veya geç hakkımızda bir ipucu bulacaklar."

Sara, adamın söylediklerinin doğru olduğunu başıyla onayladı. Ama Sam'in halinde onu hâlâ korkutan bir şey vardı.

"Bunun olacağını biliyorum. Buna hazırım, yani en azından hazır olduğumu sanıyorum. Yolumuza çıkacak engelleri nasıl göğüsleyeceğimiz hakkında bir fikrin var mı?"

"Evet, var. Bu üzerinde bir süredir düşündüğüm bir sorundu ama artık çözdüğüme inanıyorum. Bakalım bu sana da inandırıcı gelecek mi? Söyle bana, sen ne düşünüyorsun bu sorun hakkında?"

Gördün mü? O senin fikrini öğrenmek istiyor. Her zaman sana ne düşündüğünü soruyor. Bu adam diğerlerinden çok farklı.

Sam dönüp kadının gözlerinin içine baktı. "Çok basit. Gerçekten. İhtiyacımız olan tek şey suç işlendiği anda başka yerde olduğumuzu kanıtlayabilmek. Ama bunun için de

bir çözüm buldum. Bu planlarımızda ufak bir değişiklik yapmamıza neden olacak. Ama buna değer."

Sara endişelerini belli etmemek için kendini zorladı. "Ne tür bir değişiklik? Üzerinde anlaştığımız hedeften vazgeçmek istemiyorsun, değil mi?"

"Evet, bir sonraki hedefimizi değiştirmek istiyorum ama değiştirmek istediğim başka bir şey daha var. Bu şekilde istediğimiz savunma kanıtına sahip olabileceğiz.

Eğer biri ikimizden birinin peşindeyse, bu yolumuzun üstünden tamamen çekilmesini sağlayacak."

Washington'daki Wisconsin Caddesi'ne yaklaşılmaktaydılar. Sara, şehrin görüntüsü tıpkı Turner'in tablolarına benziyor diye aklından geçirdi.

"Düşüncelerini her zaman beğenmişimdir. İyi plan yapıyorsun. Düşündüğün biri var mı?"

"Onunla çoktan temas kurdum. Onun bu numara için kusursuz biri olduğunu düşünüyorum. O da aynı bizim gibi düşünüyor. Washington'a gelmek üzere."

Bölüm 42

GİZLİ SERVİS AJANI James McLean benimle beraber Beyaz Saray'ın çevresinde dolaştı. Jay Grayer'in teğmenlerinden biriydi. Her yıl buraya bir milyondan fazla ziyaretçi geliyordu. Ama bu, onlardan birinin yapacağı birşey değildi. Bu gerçek bir tehditti.

Olağan Kütüphane, Doğu, Mavi, Yeşil ve Kırmızı Odalar turu yerine, ikinci ve üçüncü katlardaki özel aile bölümlerini görmem gerekiyordu. Ayrıca Başkan'ın Batı Kanadı'ndaki çalışma odası ile Başkan Yardımcısı Mahoney'in ve Yönetici Ofis Binası'ndaki odasını görmek istedim.

İkimiz orta salona girdiğimizde kendimi parlak yeşil bir renk huzmesine dalmış gibi hissettim.

Ajan McLean durmadan bana Beyaz Saray'ın güvenlik sistemi hakkında bilgi aktarıyordu. Zemin, sesi ve basıncı saptayıcı, elektronik gözü olan aygıtlarla donatılmıştı. Bir SWÀT ekibi her an çatıda hazırdu. Helikopterler iki buçuk dakikada bir havalanıp kontrol turu atıyordu. Bu sıkı önlemlere rağmen bir türlü içim rahatlamamıştı.

"Bütün bu tedbirler hakkında ne düşünüyorsun?" diye McLean beni kabine odasına sokarken sordu. Ciddi görünümlü deri koltuklar ve her birinin üstünde ait olduğu kişilerin adları yazılı pirinç levhalar, ziyaretçiler için çok etkileyici bir görünüm yaratıyordu.

"Düşündüğüm şeyler sadece kişisel olarak kontrol etmemi gerektiriyor."

"Hepsi tepeden tırnağa birkaç kere kontrol edildi Alex."

"Bunu biliyorum. Ama kimse benim tarafımdan kontrol edilmedi. Bu yüzden her şeyi tekrar kontrol etmemiz gerekiyor. Ayrıca buradaki herkesin şiir ve edebiyata olan ilgisini, hatta okuldaki edebiyat notlarını, film yapımı deneyimi olup olmadıklarını, resim ve heykeltraşlıkla ilgili hobilerini, yaratıcı yönlerinin neler olduğunu ve hangi dergilere abone olduklarını öğrenmek istiyorum. Bir de herkesin ne tür yardım kuruluşlarıyla ilgili olduklarını bilmem gerekiyor."

McLean bu tür bilgilere sahip olsa bile bunları kendine saklayabilirdi. Sadece "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

Yanyana durmuş gül bahçesine bakıyorduk. Uzakta ofis binalarım görebiliyordum. Oradakilerin de bizi görebildiğinden emindim. Bu hiç hoşuma gitmemişti.

"Evet, ne yazık ki var," diye devam ettim." Biz herkesin geçmişinin kontrolünü yaparken kriz grubundaki herkesi tek tek araştırmamız gerekiyor. İlk olarak benden başlayabilirsin."

Ajan James McLean uzun bir süre bana baktı. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?" diye sonunda aklından geçenleri söyledi.

Ben de aklımdan geçenleri söyledim. "Seninle dalga geçmiyorum. Bu bir cinayet araştırması ve bu iş böyle yapılır."

Ejder Avcısı artık Beyaz Saray'daydı.

Bölüm 43

KENNEDY MERKEZİNDEKİ biletleri tükenmiş Miss Saigon gösterisi için Foto muhabirinin üzerinde indirimli satıştan alınmış muhafazakâr görünümlü kurşuni gri bir takım elbise ve çizgili bir kravat vardı.

Grisi bol sarı saçlarını kısa kestirmişti. Atkuyruğu artık yoktu. Ayrıca tek taş elmas küpesini de çıkarmıştı. Onu önceden çok iyi bilen yakınının bile bu haliyle tanıması mümkün değildi. Oynayacağı oyun sona erene kadar tam istenilen şekle girmişti.

"Tıpkı eski günler gibi," dedi kendi kendine Kevin Hawkins. Dışarı çıkıp otoparkı geçince nehrin karşısında Rosslyn'de USA Today 'in yönetim binasını gördü.

"Basm dünyasının devleri, yayınlarınızı sürdürün bakalım," diye mırıldandı. "Yakında sizin için bir şeyler yapacağım. Kennedy Merkezi'nde hayatınızın yazısını yazmanız için size bir fırsat vereceğim."

Washington^ geri döndüğü için çok memnundu. Geçmişte birkaç kere burada yaşamıştı. Bir oyuna katılmak için geri döndüğüne çok seviniyordu. Oyunların Oyu-nu'nunda olduğuna inanamıyor, düşünmeden edemiyordu. Oyunun Kod adı Jack ve Jill idi. Bundan daha iyi bir ad bulunamazdı. Önünde yaşanacak olan zor akşam için psikolojik gelişmesinde iki önemli kısım vardı. Birinci kısım kendini mümkün olduğu kadar dikkatli, şüpheli, paranoyak tutabilmektir. İkinci kısım da çok önemliydi. Kendine yüksek dozda güven aşılmalıydı. Ancak aşırı güven sayesinde başarılı olabilirdi.

Başarısız olamam. Başarısız olmamalıyım diye kendi kendine telkinde bulunuyordu. Görevi birini öldürmektir. Bu çoğu kez tanınan biri olurdu, bazen de halkın gözü önünde gerçekleştirirdi. Üstelik yakalanmaması gerekiyordu.

Halkın gözü önünde gerçekleşecek...

Ve yakalanmayacaksın...

Şimdiye kadar hiç yakalanmamıştı.

Bu işi meraktan yapıyordu. Cinayet işlemek onu artık rahatsız etmiyordu. Kendini suçlu da hissetmiyordu. Yaşamının diğer alanlarında kusursuz biri olabiliyordu. Kız-kardeşi Eileen onun için "son yurtsever", "son inançlı"; kız-kardeşinin çocukları ise "dünyanın en iyi dayısı" diyordu. Annesi ve babası ona tapıyordu. Dünyanın dört bir yanında yığınla arkadaşı vardı. Hepsi de normal, tatlı insanlardı. Buna rağmen işte buradaydı ve soğukkanlılıkla yeni bir cinayete hazırdı. Aslında yeni bir cinayet işlemek için can atıyordu.

Damarlarında adrenalin artmaya başladı. Ama bu geceki kurban için hiçbir şey hissetmiyordu. Yeryüzünde milyarlarca insan vardı. Bunlardan biri eksilse ne farkederdi? Hiçbir şey. Mantıklı olarak bakarsan, değişen bir şey olmazdı.

Bunları aklından geçirirken Kennedy Merkezi'ne giri-

JackveJill /F:14

yordu. Çok dikkatli davranıyordu. Çevresindeki kristal avizeler ve Matisse desenleri onu hiç etkilememişti. Tonlarca kristal kullanılmış diye ruhsuz bir şekilde aklından geçirdi.

Halkın gözü önünde, parlak ışıklar altında bir cinayet işleyecekti.

Ve yakalanmayacaktı.

Bu ne inanılmaz bir gösteri ve kandırmaca olacaktı. Bu işte ne kadar iyi olduğu meydana çıkacaktı.

Gösterinin bileti onun için satın alınmış ve Union İş-tasyonu'nda bir emanet kutusuna bırakılmıştı. Yeri orkestranın tam arkasında. Başkanlık Locasının tam altındaydı. Çok güzel. Nerdeyse mükemmeldi. Salonun ışıkları kararırken içeri girdi. Bunu amacına uygun olduğu için yapmıştı.

Gösteriye ara verildiğinde gerçekten çok şaşırdı. Zaman hızla ilerliyordu.

Kolundaki saate baktı. 9.15'i gösteriyordu. Ara tam zamanında verilmişti. Salonun ışıkları aydınlandı. Hawkins, izleyicilerin ünlü müzikalin etkisiyle coşkulu olduğunu gözlemledi.

Bu onun için iyi bir izlenim oldu. Duygusal bir heyecan, kalabalığın kulakları uğuldatan fısıltılı konuşmaları. Rahat koltuğundan yavaşça ayağa kalktı.

Sıra gecenin gerçek dramına geldi diye aklından geçirdi.

Dev avizenin aydınlattığı büyük fuayeye çıktı. Yumuşak tüylü kırmızı halı kızıl bir deniz gibi ayaklarının altında dalgalanıyordu. Yukarıda bir yerde Kennedy'nın gururla durduğu bronz bir büst vardı.

Tam da duruma uygun bir pozdu.

Bundan iyisi olamazdı.

Jack ve Jill, Kennedy öldürüldükten otuz yıl sonra en ünlüsü olacaktı. Bu için bir parçası olacağı için çok mutluydu. Bayağı heyecanlanmıştı, daha doğrusu pek gururlanıyordu.

Bu gece için Jack ve Jill'in rolü Kevin Hawkins tarafından oynanacaktı.

Haydi bakalım tiyatro düşkünleri, iyi izleyin. Bu oyun unutulmayacak bir oyun olacak.

Bölüm 44

KENNEDY MERKEZİNİN büyük fuayesi Washingtonlu züppeler tarafından doldurulmuştu. Şımarık tiyatro severler. Hemen hemen hepsi yaşlılardan oluşuyordu. Hepsi de tüm gösterilere toptan bilen alan abone izleyicilerdi. Çevreye yayılmış masalara gösteriyle ilgili aptal tişörtler ve programlar astronomik rakamlara satılıyordu. Elinde işaret flaması gibi kullandığı kırmızı şemsiyeyi arada bir kaldırıp

sallayan bir rehber, bir sürü lise öğrencisine kalabalık arasından yol açmaya çalışıyordu.

Cinayet işlemek için çok zor bir ortam olduğunu Kevin Hawkins biliyordu.

Cinayeti işlemeyen önce kurbanı inanılmaz derecede yaklaşmak zorundaydı.

Bu onu çok zorladı ama başka yapabileceği şey yoktu. Hedefin tam tepesine gelecek bir yere yerleşmek zorundaydı. Ancak bu şekilde işini başarıyla tamamlayabilirdi.

Foto muhabiri gürültülü kalabalığın arasına başarıyla karıştığından beri bunu düşünüyordu.

Sonunda Yüksek Mahkeme yargıçlardan Thomas Henry Franklin'i gördü. Franklin, Yüksek Mahkeme Kurulunun en genç üyesiydi ve Afrikan Amerikalı'ydı. Washington çevresinde yarattığı etkiye uyan sert bir görünümü vardı. Sevilen bir adam değildi. Bunun onun nazarında bir önemi yoktu.

Şip şak! Kevin Hawkins, kafasının içinde Thomas Henry Franklin'in bir kare fotoğrafını çekti.

Yargıcın kolunda yirmi üç yaşında bir kadın vardı.

Şip şak!

Şip şak!

Hawkins, Charlotte Kinsey için yapması gereken ev ödevini de tamamlamıştı. Kızın adını ve Georgetown'da hukuk fakültesinin ikinci sınıfında okuduğunu biliyordu, Charlotte Kinsey ve Yargıç Franklin hakkındaki gizli sırları da biliyordu. İkisini yataktayken izlemişti.

Thomas Franklin ile hukuk fakültesi öğrencisine bir kere daha baktı. Fuayedeki diğer insanlar gibi onlar da yapay görünümlü, yapmacık davranışlıydı.

Tiyatroya gelmek çok eğlendiriciydi.

Kafasımın içinden birkaç kare daha fotoğraf çekti. Onların böyle konuşma şeklini hafızasından kimse asla silemezdi. Şip şak ve bir şip şak daha.

Doğal ve kendiliğinden, devamlı gülüyorlardı. Karşılıklı dostluklarından hoşnut görünüyorlardı. Hawkins birden esnediğini fark etti. Silver Spring'te iki yeğeni vardı. Hukuk öğrencisinin orta yaşlı zamparayla beraber olma düşüncesi Hawkins'i iğrendirdi.

Kendi yargısındaki alaycılık dudaklarına ani bir gülümseme getirdi. Soğukkanlı katile bu gülümseme adeta bir doping etkisi yaptı.

– Ne soytarı! Ne çılgın. Nasıl da soğukkanlı.

İkilinin geniş terasa doğru ilerlemesini birkaç adım arkadan izledi. Yemekli gezi gemisi nehirde kıyıya yanaşıyordu.

Tekneden yükselen neşeli sesler ve ışıklar nehirden esen soğuk rüzgârla beraber geldi. Kevin Hawkins, Yüksek Mahkeme Yargıcı'na ve güzel sevgilisine doğru ilerledi. Kafasının içinden fotoğraflarını çekmeye devam ediyordu.

Yargıç Franklinen beyaz gömleğinin çok dar olduğunu ve yakasının boğazını sıktığını fark etti. Gri takım elbisesine çok gösterişli gelen sarı kravatı üstünde adeta bağırıyordu. Charlotte Kinsey'in yüzünde birden dayanılmaz tatlı bir gülümseme belirdi. Göz alıcı yuvarlak göğüsleri vardı. Uzun siyah saçları nehirden gelen rüzgârla hafifçe havalandı.

Foto muhabiri ikisine de hafifçe dokunarak geçti. Chorlotte ve Thomas'a bu kadar sokulması gerekiyordu. Aslında hukuk fakültesi öğrencisinin uzun parlak saçlarına da dokunmuştu. Parfümünün kokusunu hissetmişti. Opium ya da Shalimar olmalıydı.

Yanı başlarındaydı. Çok yakındı. Kelimenin tam ani anlamıyla tepelerine dikilmişti.

Şip şak fotoğraf çekmeye devam ediyordu. Kafasının içinde kareler yığılmaya başlamıştı. Cinayet mahallinde çektiği bu kareleri asla unutmayacaktı.

Görüyor, duyuyor, dokunuyor, kokluyor ama bir şey hissedemiyordu.

Kevin Hawkins insanca her türlü uyarıya karşı direniyordu. Acımak yok. Suçluluk duymak yok. Utanma yok. Merhamet yok.

Hukuk öğrencisinin sol omzunda deri bir çanta asılıydı. Çantanın ağzı yarı aralıktı. Bu yeterliydi. Dikkatli olduğunu sanan ama dikkatsiz davranmayı sürdüren bir genç.

Foto muhabirinin elleri de çok çabuktu. Hâlâ iyi ve hızlıydı. Hatta en iyisiydi.

Kızın çantasına bir şey atıverdi. İşte bu kadar... Başarı, gecenin ilk başarısı.

Kalabalığın arasına karışırken ne yargıç ne de genç kız onun hareket etmesini fark etti. O nehirden gelen rüzgârdı, o geceydi, o ay ışığıydı.

Yaşadığı andan duyduğu haz çok özeldi. Böylesine doyurucu başka bir haz olamazdı. İnsanlık deneyimleri içinde bir insan hayatını çalmak kadar keyif verici bir deneyim olamazdı.

İşin zor kısmı sona ermişti. Yakın temas. Şimdi geriye cinayet için basit bir hareket kalmıştı.

Halkın gözü önünde cinayet.

Ve yakalanmayacaksınız.

Birden kalbi korkunç bir şekilde çarpmaya başlamıştı. Ters giden bir şey vardı. Hem de çok ters. Bundan daha yanlış bir şey olamazdı. Yanlış, yanlış, yanlış!

Tanrım. Charlotte Kinsey çantasına doğru uzanıyordu.

Şip şak.

Çantasına bıraktığı notu bulabilirdi. Jack ve Jill'in notu. Yanlış, yanlış, yanlış!

Şip şak.

Şaşkınlık ve merakla bu çantama nasıl geldi diye bakınmaya başlamıştı.

Katlanmış notu açmaya başladı. Bu adamın kalbinin çarpmasını daha da arttırdı. Kızın elindeki not yargıcın da dikkatini çekti. O da nota bakıyordu,

Hayııııı! Tanrım hayııııı diye bağırarak istedi.

Kevin Hawkins tam bir içgüdü ile harekete geçti. İkinci kez düşünmeye zaman yoktu.

Öne doğru emin ve hızlı adımlarla ilerledi.

Silahı elinde hazırdı. Belinden aşağıda duruyordu. Silah fark edilmemişti. Kollar, bacaklar, etekler ve pantolonlar arasında duruyor ve fark edilmiyordu.

Silahı doğrultup ateş etti. Zor bir açıdan ateşlemişti. İdeal bir atıştan çok uzaktı. Patlamadan sonra kırmızılık gördü. Beden sallanıp mermer zemine düştü.

Kalbinden vurulmuştu. Bu bir mucizeydi ya da mucizeye yakın bir şeydi, Tanrı yine onun tarafını tutmuştu. Hayır mı?

Şip şak

Şip şak

Kalbi nerdeyse duracaktı. Böyle ani gelişmelere alışık değildi.

Bunca inanılmaz önemli görevlerden sonra, bunca yıldan sonra yakalanacağını düşündü. Tamamen başarısızlığa kapıldığına dair bir görüşe sahip olduğunu fark etti. Bir şeyler hissetti.

Silahım bacakların, tafta ve saten eteklerin, kadife tuvaletlerin arasında bir yere bıraktı. Belki yüksek ökçeli ya da rugan iskarpinlere takılmışta,

"Bu bir silah sesi miydi?" diye bir kadın sordu. "Oh Tanrım, Philip... Biri vuruldu."

Herkes gibi o da cinayet mahallinden geriye doğru çekildi. Büyük fuaye yangın yeri gibiydi.

Korku dolu, çılgın kalabalığın bir parçası gibiydi. Sanki korkunç cinayetle bir ilgisi yokmuş gibi davranıyordu.

Yüzünde inanamayan ve şok olmuş insan ifadesi taşıyan bir maske vardı. Bu tür bakışı çok iyi biliyordu. Hayati boyunca bu bakışları çok görmüştü.

Birkaç saniye içinde kendini Kennedy Merkezi'nin dışında buldu. New Hampshire Caddesi'ne doğru ilerleyen kalabalık arasındaydı.

"Tıpkı Eski Günlerdeki Gibi," diye aklından geçirdi. Adımları çok hızlı geliyordu, iki misli hatta üç misli bir hızla ilerliyordu. Eski adımları çok yavaştı. Ama bir foto muhabiri olarak, eski günlerin kesinlikle en iyi günler olduğunu biliyordu.

Artık eski günler geri geliyordu. Jack ve Jill Tepe'ye gelmişti.

Oynanan oyun dayanılmaz bir güzellikteydi. Çok ince hesaplara dayanan müthiş bir oyundu. Sıra en büyük şoka gelmişti.

Bölüm 45

AJAN JAY GRAYER araç telefonundan beni aradı. Ben ise o sırada gizli servisin üniformalı personelinin güvenlik kontrolünü kapsayan iki yüz sayfalık raporun tam ortasındaydım. Direktör yardımcısı Kennedy Merkezi'ne gittiğini söyledi. Doksan mil hızla ilerlediğini söylerken otosunun siren sesinin telefonda bile kulağı tırmaladığını duyabildim.

"Yemden harekete geçtiler. Tanrım, inanamıyorum. Bu gece Kennedy Merkezinde'ymişler. Burnumuzun dibinde, inanabiliyor musun? Alex hemen gel."

Jay Grayer'in sesinden tamamen kontrolden çıktığını anlamak çok kolaydı.

Hemen gel.

"Miss Saigon müzikalinin arasında harekete geçtiler. Seninle orada buluşalım Alex. Oraya sekiz-on dakikalık bir yolum kaldı."

"Bu sefer kimi vurdular?" diye altmış dört bin dolarlık sorumu sordum. Aslında karşılığını duymak istemiyordum. Hayır, kurbanın ismini duymak istemediğime emindim.

"Bu da sorunun en büyük parçası. Her şey çok çılgınca geliyor. Önemli biri değil Alex."

"Ne demek önemli biri değil? Bu bana çok saçma geliyor Jay."

"Georgetown Üniversitesi'nden bir hukuk öğrencisi. Charlotte Kinsey adında genç bir kadın. Yirmi üç yaşındaymış. O ünlü mektuplarından birini bırakmışlar. Onların yaptığı kesin."

"Anlaşılması çok güç. Bunu gerçekten anlamadım," diye telefona mırıldandım..
"Lanet olsun."

"Ben de bir şey anlamadım. Kız başkasına hedeflenen kurşuna tesadüfen yakalanmış olabilir. Yüksek Mahkeme Yargıcı Thomas Henry Franklin ile berabermiş Alex. Belki de hedef yargıç idi. Ancak o zaman ünlüler biçimine uygun olabilir. Belki de sonunda bir hata yaptılar."

"Hemen geliyorum," dedim Jay Grayer'e. "Seninle Kennedy Merkezi'nin içinde buluşuruz."

Belki de sonunda bir hata yaptılar.

Hiç sanmıyordum.

Bölüm 46

ÖNEMLİ BİRİ DEĞİL ALEX. Bu nasıl olabilirdi ki ?

Georgetown'dan yirmi üç yaşındaki hukuk öğrencisi öldürülmüş. Tanrım, bu bana çok anlamsız geliyordu. Bu her şeyi değiştirmişti. Cinayet biçimini de.

Rekor sayılacak bir hızla arabamı Kennedy Merkezine sürdüm. Kontrolünü kaybetmiş olan sadece Jay Grayer değildi. Onun gibi ben de, otomun üzerine siren çalan renkli polis lambasını koymuş, deli gibi sürat yapıyordum.

Miss Saigon oyununun ikinci yarısı iptal edilmişti. Cinayet bir saat önce işlenmişti ama hâlâ yüzlerce insan cinayet mahallinde duruyordu.

Büyük fuayeye doğru ilerlerken "Jack ve Jill" mırıltılarını duydum. Korku, insanlar üzerinde soyut bir şey olmaktan çıkmış, adeta somutlanmıştı. Cinayet mahalline onu çeyrek geçe vardığımda, aklımda cinayet nedeni için bir sürü varsayım üretmiştim. Jack ve Jill cinayetleriyle birkaç benzerlik vardı. Bir not bırakılmıştı. Görev profesyonelce ve soğukkanlılıkla yapılmıştı. Tek bir kurşun.

Ama bu sefer büyük bir fark vardı. Tarzlarını değiştirmiş görünüyorlardı.

Kopya cinayet işleyen katiller mi? Belki. Ama ben hiç sanmıyordum.

Yol boyunca kafamı kurcalayan bir sürü şey olmuştu. Bir hukuk öğrencisi ulusal bir figür olamazdı. Peki neden öldürülmüştü? Jay Grayer onun için önemsiz biri demişti. Grayer ayrıca onun ünlü birinin kızı olmadığını da söylemişti. Tiyatroya da Yüksek Mahkeme'nin bir üyesi olan Yargıç Thomas Henry Franklin ile gelmişti. Bu yine de onu öldürülmesi planlanan ünlü biri yapmıyordu.

Charlotte Kinsey önemsiz biriydi.

Cinayet eski biçimine uymuyordu. Jack ve Jill halka açık bir yerde cinayet işlemekle büyük bir risk altına girmişti. Bundan önceki cinayetleri daha özel, daha güvenli ve daha kontrol edilebilirdi.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Şimdi neyin peşindeler? Neden her şeyi değiştirdiler? Ortılığı kızıştırmak için mi? Neden başka bir biçime geçtiler. Yoksa katiller artık rast-gele cinayet işlemeye mi karar verdiler?

Yoksa gerçek amaçları hakkında kaçırdığım bir şey mi vardı? Yoksa hepimiz katillerin yaratmak istediği şekil veya biçim konusunda bir şeyi mi gözden kaçırmıştık? Yoksa Kennedy Merkezi'nde bir yanlışlık mı yapmışlardı?

Galiba... Sonunda bir hata yaptılar...

Bu bizim ümit edebileceğimiz en iyi şeydi. Bu bize onların yenilmez olmadığını gösteriyordu. İnşallah bu aptalca bir hatadır. Lütfen Tanrım, bu onların ilk hatası olsun. Bu hatayı her kim yaptıysa, kaçışı da çok akıllıca olmuştu.

Dev fuayeden halk boşaltılmış ama polis ve görevliler onu tekrar doldurmuştu. Adli tıp yetkilileri ve morg görevlileri kenarda bekliyordu. Ajan Grayer'i görünce ona doğru ilerledim. Jay haftalardır uyumamış gibi görünüyordu. Bu gidişle bir daha uyuyamayacak gibiydi.

"Alex bu kadar çabuk geldiğin için teşekkür ederim," dedi gizli servis ajanı. Onunla çalışmaktan ben de hoşlanıyordum. Akıllı ve soğukkanlıydı. Üstelik hakkında hiçbir karalama yapılmamıştı. Modası geçmiş bir bağlılıkla işine tapıyordu. Başkan'a ve görevine kendini adamıştı.

"Herhangi bir önemli ipucu ele geçti mi?" diye sordum. "Yani bırakılan mektuptan başka."

Grayer, tepemizde asılı avizelerden yayılan ışığın altında hafifçe dikilip gözlerini açarak konuştu. "Oh evet, kesinlikle var Alex. Öldürülen öğrenci hakkında bazı şeyler daha öğrendik. Charlotte Kinsey, Georgetown Üniver-sitesi'ndeki ikinci yılının başındaymış. Çok başarılı bir öğ-renciymiş. Koleji New York Üniversitesi'nde tamamlamış."

"Peki bir hukuk öğrencisi, ünlüleri öldürme modeline nasıl uygun görülür? Tabii hedef Yargıç Franklin değilse ve onu ıskalamadıysa. Yolda gelirken bazı bağlantılar kurmaya çalıştım. Ama bir şey çıkaramadım. Aklıma gelen tek şey, Jack ve Jill'in bizimle alay ediyor olması."

Bunu Grayer de onayladı. "Kesinlikle bizimle alay ediyorlar. Ama bir şey var. Senin çarpık seks teorin hâlâ geçerli. Çünkü Charlotte Kinsey'in başkentte çok önemli adamlarla beraber olduğu, kaliteli yerlere gittiği biliniyor. Çok güzel bir kız. Nasıl

olduğunu birkaç saniye sonra sen de göreceksin. Beline kadar inen parlak siyah saçları ve muhteşem bir vücudu var. Müthiş bir avukat olabilirdi."

İkimiz kadının cesedine doğru ilerledik. Hukuk öğrencisi yüzü bize dönük yerde yatıyordu.

Vücudunda kurşun deliği göremedim. Hatta yaralanmış gibi bir hali bile yoktu. Sanki canı biraz dinlenmek istemiş ve Kennedy Merkezinin zeminine uzanmış gibiydi. Sanki nehir havasım son bir kez ciğerlerine çekmek istercesine ağzı hafif aralıktı.

"Haydi anlat," dedim Grayer'e. Çünkü cinayetle ilgi başka bilgiler olduğunu biliyordum. "Kim bu kız?"

"Oh, kız sıradan biri değil. Başkan Byrnes'in metresi. Evet Başkan ile de görüşüyordu. Geçen akşam Beyaz Saray'dan gizlice çıkıp onunla buluştu. Bu yüzden onu öldürdüler. Tam isabet Alex. Hem de suratımızın tam ortasına."

Ölü kadının üzerine eğilmiş dururken birden göğsümde bir daralma hissettim. Klostrofi karşıma dikilmişti. Çok güzel bir kızdı. Yirmi üç yaşındaydı. Daha hayatımın baharında sayılırdı. Kalbine tek atış bu hayatı sona erdirmişti. Hukuk öğrencisinin çantasına bırakılan notu okudum.

Jack ve Jill Tepe'ye geldi.

Metresiniz bir ipucu vermedi, Efendim.

O sadece bir piyundu

Ama artık o gitti.

Yakında sizi de göndereceğiz

Onun gittiği yere Efendim.

Şiir tarzları gittikçe düzeliyordu. Daha kaliteli olduğu çok açıktı. Jack ve Jill'in kalitesi de artıyordu. Tanrı yardımcımız olsun. Ama özellikle Başkan Byrnes'in yardımcısı olsun.

Yakında sizi de göndereceğiz onun gittiği yere Efendim,

Bölüm 47

CİNAYETİN ERTESİ SABAHI arabamla seksen mil yaparak güneye Langley, Virginia'ya gittim. Kriz takımının başı ve CIA'in baş müfettişi olan Jeanne Sterling ile görüşmek istemiştim. Don Hamerman, Jack ve Jill'in arkasında dış kaynaklar olma ihtimalinin çok yüksek olduğu ve bu yüzden CIA'in bu işe karıştığını bana açıkça belirtmişti. Eğer durum böyleyse bunu kontrol etmem gerekiyordu. Ama içimden bir ses CIA'in bundan başka bir nedenle bu işe karıştığını da söylüyordu. Bunu ortaya çıkarmak için bu bir fırsattı.

CIA'in çok değerli bir haber alma teşkilatı mevcuttu. Aldrich Ames skandalından sonra yeniden düzenlenen bir kanuna göre, CIA elindeki bilgileri bizlerle paylaşmak zorunda kaldı.

Beyaz Saray'da Başmüfettiş ile tanışmamızı çok iyi hatırlıyordum. Jeanne Sterling toplantıdaki konuşmaların çoğunu dinlemekle yetinmişti. Konuşması gerektiği zaman ise net ve anlaşılır bir şekilde konuşmuştu. Don Hammerman, onun teşkilata katılmadan önce Virginia Üniversitesinde hukuk profesörü olduğunu söylemişti. Şimdiki görevi ise teşkilatı içerden düzenlemektir. Bu bana yerine getirilmesi mümkün olmayan bir görev gibi geliyordu. Hamerman kriz takımına onun katılması için tek bir neden olduğunu söyledi. Sterling, CIA'deki en akıllı kişiydi.

Sterling'in odası CIA idare binasının yedinci katındaydı. Merkezi Haberalma Teşkilatı binasının iç mimarisine bir göz attım. Bir sürü daracık koridor ve her yerde yeşilimsi floresan aydınlatma ilk göze çarpanlar oldu. Ofis kapılarının çoğunda kilit vardı. İşte tüm zafer parıltıları-yla teşkilat binası karşımdaydı. Birleşik Devletler dış politikasının intikam melekleri buradaydı.

Jeanne Sterling beni odasının önündeki gri halı kaipalı koridorda karşıladı.

"Dr. Cross buraya kadar geldiğiniz için teşekkür ederim. Gelecek sefere Washington'a kadar geleceğime söz veriyorum. İkimizin burada buluşmasının daha iyi olacağını düşündüm. İşimizi bitirdiğimizde bunun ne kadar doğru olduğunu sizin de anlayacağınıza inancım büyük."

"Aslında buraya kadar arabayla gelmek hoşuma gitti. Başkentten kaçmaya ihtiyacım vardı. Kendimle başbaşa yarım saat. Kasetçalarda Cassandra Wilson bana eşlik etti."

"Sanırım tam olarak ne demek istediğinizi biliyorum. Ama bana güvenin; bu sadece yaban ördeğinin peşine düşmek olmayacak. Sizinle tartışmak istediğim bir şey var. Teşkilatı aramanız Çok iyi oldu Dr. Cross. Biraz sonra bunu göreceksiniz,"

Jeanne Sterling tipik teşkilat ajanlarından farklı biriydi. Elli yaşlarında görünüyordu. Güney aksanı olan coşkulu bir konuşması vardı. Ama teşkilat içinde çok önemli

Jack ve Jill / F: 15

bir yere sahipti.

Odasına girdiğimizde çok geniş olduğunu gördüm. Her iki pencere de ormana bakıyordu. İlerde ekili araziler görünüyordu. Üzerinde resmi evrakların ve kitapların olduğu alçak cam bir masanın çevresindeki koltuklara oturduk. Aile fotoğrafları duvarda asılıydı. Sevimli çocuklar ve yakışıklı bir koca. Fotoğraflara göz atmadan duramadım. Bayan Sterling uzun boylu, sarışın ve olması gerekenden biraz daha topluydu. Dostça gülümsemesi olan bir kadındı ve bir çiftçinin kızı gibi görünüyordu.

"Önemli bir gelişme oldu. Ama bunu söylemeden önce Kennedy Merkezi'nde kullanılan silahın daha önceki cinayetlerde kullanılan silahla aynı olmadığını belirlemek isterim. Bu insanın aklına bir iki soru getiriyor. Acaba, Kennedy Merkezi cinayeti kopya cinayet işleyen birinin işi olabilir mi?"

"Pek zannetmiyorum. Tabii Jack ve Jill ile kopya cinayet işleyen katilin el yazısı aynı olmadıkça. Hayır, son şiirin kafiyeleri kesin Jack ve Jill'e ait. Ayrıca ben bu cinayetin ünlüleri öldürme sınıfına dahil olduğunu düşünüyorum."

"Bir soru daha," dedi Jeanne Sterling. "Bu tamamen peşine düştüğümüz izlerin dışında kalmalı Alex. Bana açık olmalısın. Analistlerimiz araştırıyor ama henüz elimizde profesyonel katiller hakkında, yararlı olacak bir psikolojik çalışma kaydı yok. DEA, Ordu ve Teşkilat tarafından kullanılan anlaşmalı katiller hakkındaki çalışmalardan bahsediyorum. Senin bunlar hakkında bir bilgin var mı? Çünkü bizim elimizde böyle bir yararlı çalışma yok."

Jeanne Sterling'in konuşmak istediği konunun buna benzer bir şey olduğunu hissettim. Belki de işlerine ait bir konuya ait kriz takımına Merkezi Haber Alma Teşkilatının beyinlerinden biri bu yüzden girmişti. CIA ve Ordu için çalışan anlaşmalı katiller. Onların var olduklarını ve birkaçının Washington civarında yaşadığını biliyordum. Washington polisi dışında bir yerde kayıtlarının olduğunu da biliyorum. Belki bu yüzden onlara "hayalet" deniliyordu.

"Psikolojik yayınlarda cinayet masası çalışmaları hakkında pek fazla bir şey çıkmaz," dedim Jeanne Sterling'e. "Birkaç yıl önce Georgetown Üniversitesi'nden tanıdığım bir profesör ilginç bir araştırma yaptı. Birkaç bin intihar referansına rastladı ama bunun ancak elli kadarının cinayet masası tarafından kayıtları tutulmuştu. Birkaç öğrencinin John Jay ve Quantico'da yazdığı raporları okudum. Ama katillerin durumunu pek açıklayıcı değildi. Yanıtım hayır, sanırım konu hakkında katillerle karşılıklı görüşmek çok zor."

"Sana böyle bir konu ile ilgili bir görüşme ayarlayabilirim," dedi Jeanne Sterling. "Jack ve Jill davası için önemli olabilir."

"Bununla nereye varmak istiyorsun?" Birden kadına yığınla soru sormak istedim. Kafamın içinde bildik alarmlar çalmaya başlamıştı.

Yüzünde yumuşak bir ifade belirdi. Konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Öldürücü ajanlar üstüne yoğun mantık çerçevesi içinde bir test yaptık Alex. Aynısını ordu da yaptı. Hatta ben bile bu test raporlarından bazılarını okudum."

Midem kasılmaya başlamıştı. Aynı kasılmalar ensemdede ve omuzlarımda da başladı. Ama fırsat yaratıp Lagley'e geldiğim için memnundum.

"Bu göreve başladığım on bir aydan beri burada, yani Langley'de bir sürü karanlık konuyu kurcalamak zorunda kaldım. Aldrich Ames ile üç yüzden fazla görüşme yaptım. Ne tür şeylerin üstüne örfü örtüldüğünü tahmin edebilirsin sanırım. Hayır, tahmin bile edemezsin. Ben edebilmiş değilim. Üstelik burada çalışıyorum."

Hâlâ Jeanne Sterling'in nereye varmak istediğini anlayamamıştım. Tüm dikkatimi üstüne çekmeyi başarmıştı.

"Anlaşmalı katillerimizden birinin kontrolden çıktığını düşünüyoruz. Aslında bundan kesinlikle eminiz Alex. İşte bu yüzden CIA kriz takımında yer aldı. Sanırım, Jack bizlerden biri."

Bölüm 48

JEANNE STERLING İLE beraber kırlara doğru ilerliyorduk. CIA Başmüfettişinin koyu mavi Volvo bir steysin vagonu vardı. Arabayı tıpkı yarış arabasını kullanır gibi kullanıyordu. Radyoda Brahms çalıyordu. Biraz sonra bir "hayalet" ile tanışacaktım. İçimizden biri olan profesyonel bir katil.

"Suikastçı, suikast önleyici, gerçek ajan, çift taraflı ajan, sahte ajan. Churchill sizin işinizi tarif etmek için bu kelimeleri kullanmıştı değil mi?"

Jeanne Sterling'in yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı. İri dişlerinin büyük bir kısmı göründü. Çok ciddi bir insan olmasına rağmen espri anlayışı çok üst düzeydeydi. "Geçmişini değiştirmeye çalışıyoruz. Geçmişte olanları değiştirmeye çalışıyoruz. Bu tür işleri Teşkilat veya bünyeden biri yapmış olabilir. Bu yüzden FBI ve Washington polisi ile işbirliği yapmayı istedim. Sıradan bir araştırma yapıp sonra üzerine bir örtü örtmeyi seçmedim. CIA artık kapalı bir kutu değil. Her şeyi değiştiriyoruz. Hem de hızla. Hatta gereğinden fazla bir hızla."

"Bunu onaylamıyor musunuz?"

"Onaylıyorum. Bunun olması gerekir. Sadece etrafta yaratılan tiyatroyu entrikalardan hoşlanmıyorum. Medyadan bilgi saklama fikrinden hoşlanmıyorum. Bu bana inanılmaz aptalca geliyor."

Otobandan çıkıp Chevy Chase'e doğru ilerlemeye başladık. Andrew Klauk isimli adamla buluşmaya gidiyorduk. Andrew, Teşkilatın "hayalet" olarak bilinen, eski anlaşmalı katillerinden biriydi.

Jeanne Sterling arabayı sürerken hiç zorlanmadan konuşmasına devam ediyordu. Aynı zamanda birkaç işi birden yapabilen insanlardandı. Çok akıllı ve etkileyici biriydi. Böyle olması gerektiği için diye düşündüm. CIA'ın işleri zor ve bitip tükenmeyen sorunlarla doluydu.

"Peki, sen bizim hakkımızda ne duydun, Alex?" diye sordu, Jeanne. "Dedikodular?"

"Don Hamerman senin için yön değiştirmeden giden ok diye bahsediyor. Zaten teşkilatın da böyle birine gerek-simi varmış. Don, Aldrich Ames'in bizim duyup okuduklarımızdan daha fazla teşkilata zarar verdiğine inanıyor. Ayrıca Moynihan'ın "Soğuk Savaşın Sonu"nun faturası için bir Amerikan trajedisidir diyor. Senin büyük hayranlarından. Temiz Jeanne artık Langley'de ve adamları da ona tapıyor diye düşünüyor."

Jeanne Sterling yine gülümsedi ama bu seferki biraz kontrollüydü. Kişisel kontrolü çok iyi olan bir kadındı. Akıllı ve duygusal, üstelik güçlü bir kadın. Amber rengi gözleri sizinkileri yakalayınca içinizi okuyor sanabilirsiniz. Dış görünüşten veya aldığı yanıtın tatmin olmayan biri olduğu için iyi bir araştırmacıydı.

"O kadar da kusursuz, iyinin iyisi biri değilim," dedi. "İlk iki yılımda Budapeşte'de kendi halimde toplumsal

hizmet görevliydim. Toplumsal hizmet görevlisi olmanın anlamı casusluktur. Senin anlayacağın, Avrupa'da casusluk yapıyordum. Fazla zor olmayan bilgileri bir araya getiren bir memur. Daha sonra Fort McBain'deki Savaş Akademisi'ne gittim. Babam

orduda çalışıyor ve annemle Arlington'da yaşıyordu. İkisi de Oliver North'a oy verdiler. Hükümet düzenine tüm kalbimle inanıyorum. Layık olduğu şekilde işlemesi ve daha iyiye gitmesi için elimden geleni yaparım. Bunu hepimizin yapabileceğini sanıyorum ve bundan eminim."

"Söylediklerin kulağa çok hoş geliyor," dedim. Oliver North bölümü hariç söylediğim doğrudu.

Connecticut Bulvarı'nda meydana doğru ilerledik. Coloni tarzı üç katlı bir evin önüne yanaştık. Çok güzel bir evdi. Çatıdaki süslü cumbalarıyla çok çekici bir görünümü vardı.

"Burası senin yaşadığın ev mi?" diye gülerек sordum. "Yoksa Temiz Jeanne değil misin?"

"Doğru. Bu akıllıca bir maskeleydi Alex. Disneyland, Williamsburg veya Beyaz Saray hiç farketmez çünkü içerde eğitilmiş bir katil var ve bizi bekliyor."

"Arabanda da bir tane vardı," diyerek kadına göz kırptım.

Bölüm 49

ARALIK SONU VE ÖĞLEDEN sonra olmasına rağmen hava parlak ve güneşliydi. Jeanne Sterling'in Cheavy Chase'deki evinin arka bahçesinde Andrew Klauk ve ben karşılıklı oturuyorduk.

Sade demir parmaklıklar evi çevreliyordu. Kapı orman yeşili boyalıydı.

CIA'in vurucu adamı, Seçkin katil, Hayaletler. Jeanne Sterling'in söylediğine göre varlıkları kesindi ve iki yüz kişi civarındaydılar. Serbest çalışıyorlardı. 1990'ların Amerika'sında ürkütücü, korku veren bir kavram. Hatta tüm dünyada.

Şimdi ise onlardan biri ile birlikteydim.

Andrew Klauk ile konuşmaya başladığımda saat üçtü. Sarı bir okul otobüsü bahçe parmaklıklarının önüne yanaşıp çocukları indirdi. On, on bir yaşlarında bir erkek çocuğu koşarak eve girdi. Çocuğu Jeanne Sterling'in odasında asılı fotoğraflardan

hatırladım. Jeanne Sterling'in bir oğlu ve bir kızı vardı. Tıpkı benim gibi. Evine işiyle ilgili kişileri getirebiliyordu. Bu korkutucuydu.

Andrew Klauk balina gibi bir adamdı. Kırk beş yaşlarındaydı. Soğukkanlı ve kendinden çok emin görünüyordu. Kahverengi gözlerinden bir şey anlamak mümkün değildi. Şekilsiz bir takım elbise ve buruşuk beyaz bir gömlek giyyordu. Ayağında kahverengi deriden İtalyan ayakkabılar vardı. Başka bir türde Katil. Ama Katil olduğu için diğerlerinden farkı yok.

Jeanne Sterling yolda gelirken bana çok kışkırtıcı bir soru sormuştu. Geçmişte benim araştırdığım seri cinayetler işleyen katiller ile CIA ve ordunun kullandığı katiller arasındaki farkı öğrenmek istiyordu. Bunlardan birinin Jack ve Jill olabileceğini hiç düşünmüş müydüm?

Bu konunun dışardan biri tarafından kontrol edilmesini istiyordu.

Klaus ile sıradan şeyler konuşurken onu inceledim. Hayatımda ilk kez yaşamını sürdürebilmek için adam öldüren biriyle karşılıklı konuşuyordum. Sadece bu katil akşam evine rahatlıkla gidiyor ve kendi deyimiyle normal, suçluluk duymadan yaşayabiliyordu.

Ama Andrew Klauk bana bir şeyi açıkladı. "Hayatım boyunca hiç kasıtlı bir cinayet işlemedim, Dr. Cross. Bir kere bile aklımdan geçmedi," dedikten sonra güldü. Gerçekten biraz yersiz bir gülüştü.

"Komik olan ne, kaçırdığım bir şey mi oldu?" diye sordum.

"Kilonuz doksan ve boyunuz da bir seksen iki. Bu doğru mu?"

"Hemen hemen. Boyum bir seksen altı. Bunu neden soruyorsun?"

"Çok açık değil mi Dedektif? Ben senden çok daha kilolu ve şekilsizim. Ama istersem seni fırlatıp verandadan atabilirim," dedi suratına karşı. Bu beni rahatsız eden bir gözlem oldu. Kışkırtmaya çalışır gibiydi.

Bunu yapıp yapamayacağı belli olmasa da, söylemek ihtiyacında olması ilginçti. Akimin çalışma şeklini gösteri yordu. Bunu öğrendiğim iyi olmuştu. Beni biraz sarsarak daha dikkatli olmamı sağlamıştı.

"Belki biraz şaşıracaksın ama anlatmaya çalıştığın şeyi anladığımdan emin değilim," dedim.

Tekrar güldü. Çirkin bir şekilde burnunu çekti. Karşılıklı limonata içilmeyecek kadar ürkütücü biriydi.

"Önemli olan şu, eğer bunu yapmam ülkem tarafından benden istenirse bunu rahatlıkla yapabilirim. Bu yüz den Teşkilatı, benim durumumda olan kadın ve erkekleri anlamıyorsun."

"O zaman anlamam için yardımcı ol," dedim. "Yani beni Sterling'lerin arka bahçesinde öldürmeyi denemeden konuşarak demek istedim."

Suratında kocaman çirkin bir gülüş belirdi. "Hayır denemem, bana güvenebilirsin," dedi.

Gerçekten korkutucu bir adamdı. Bana biraz psikopat katil Gary Soneji'yi anımsatıyordu. Onunla da aynen böyle konuşmuştum. Her ikisinin yüzünde aynı ifade donukluğu vardı. Soğuk cam gibi bakışlar asla gözlerinden uzaklaşmıyordu.

Yeniden çirkin bir kahkaha attı. Tüylerim diken diken olmuştu. Masadan kalkıp hemen uzaklaşmak istedim.

Klauk devam etmeden önce uzun uzun bana baktı. Jannie Sterling'in oğlunun evden gelen sesini duyabiliyordum. Mutfakta buzdolabının açılıp kapanışını, sonra bardağın içinde cama çarpan buzların tıkırtısını da duymuştum.

"Bu tür operasyonlarda temel olarak tek bir öneri olur. Her zaman başkalarından daha iyi olduk. İstedığımız her şeyi yapabiliriz." dedi Klauk. Kelimeleri tek tek ve ağır ağır söylemişti.

"Üstelik bunu sık yaparız. Sen psikologsun ve cinayet masası dedektifisin, doğru mu? Bunda karşı çıktığın neler var? Benden duymak istediğin nedir?"

"Kural yok. Bana söylediğin tek şey bu. Yaşıyorsun, çalışıyorsun ama çevrendeki dünya ile ilişkin yok. Senin dünyanda her şeyin antisosyal olduğunu söyleyebilirsin."

Yine gürültülü bir kahkaha attı. Terbiyeli bir öğrenci olduğumu biliyordum. "Ben o lanet olası tiplerden değilim. Bir kere bize görev verilmişti ve kural falan yoktu. Bir tane bile."

Bunu mutlaka enine boyuna düşünmeliydim. O anda düşünmeye başladım.

Eğer ülkesi ondan isteseydi Klauk'un beni öldürmeyi deneyebileceğini düşündüm.

Kural yoktu. Hayaletlerle dolu bir dünya. Söylediği her kelime içime korku dolduruyordu. Bu beni çok ürkütmüştü.

Klauk ile konuşmamı sona erdirdikten sonra bir süre Jeanne Sterling ile de konuştum. Arka bahçeye bakan camekânlı odada oturduk. Konumuz öldürülmekti. Hayalet katille konuşmamın etkisiyle hâlâ kendime gelememiştim.

"Bizim Bay Klauk hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Rahatsız oldum. İrkildim. Beni çok korkuttu," diye itiraf ettim. "Hoş olmayan biri. Üstelik serserinin teki."

"Adi herifin tekidir," diye onayladı. Ama daha sonra birkaç saniye hiç konuşmadı.

"Alex, teşkilatın içinden biri aramızdan en az üç kişiyi öldürttü. Bu yüzden iskelet avcılığına çıktım. Sonuçlanmamış suçlar var. Ama katil Klauk değil. Andrew tamamen kontrol altında. O tehlikeli değil. Başka biri yaptı. Doğruyu söylemek gerekirse Harekât Dairesi Başkanlığı dışardan birinin bu işe bakmasını talep etti. Hepimiz anlaşmalı katillerden birinin Jack olduğuna inanıyoruz. Belki Jill de bizden biri."

Bir süre konuşamadım. Sadece Jeanne Sterling'in söylediklerini dinledim. Jack ve Jill Tepeye geldi. Jack eğitim görmüş katillerden biri olabilir miydi? Peki ya Jill? Bir

araya gelip Washington'daki ünlüleri öldürebilirler miydi? Neden Başkan Byrnes'i tehdit ediyorlardı?

Aklım iyice karışmıştı. Yine kafamın içinde yüzlerce soru dolanmaya başlamıştı. Her türlü olasılığı, bağlantıyı ve kopukluğu düşündüm. Anlaşmalı iki katil ortada yoktu. Duyduklarımdan sonra bazı şeyler bir anlam kazanmaya başlamıştı. Jack ve Jill hakkında açıklayıcı nedenler ortaya biraz olsun çıkabilmişti. Cinayetlerdeki intikam veya tutku kokusunun anlamını açıklayabiliyordu. Peki neden sadece politikacıları ve ünlü kimseleri öldürüyorlardı? Acaba biri onlara talimat mı veriyordu? Bu talimatları kim veriyordu? Kimin adına?.. Onların nedenleri neydi?

"Sana bir şey sormama izin ver Jeanne. Buraya geldiğimizden beri beni rahatsız eden bir şey var."

"İstedğini sorabilirsin Alex. Sorularını elimden geldiği kadar yanıtlamaya çalışırım."

"Konuşmam için neden Klauk'u buraya getirdin? Andrew Klauk'u kendi evine nasıl getirebiliyorsun?"

"Konuşmak için güvenli bir yer olduğundan," dedi hiç tereddüt etmeden. Ne söylediğini çok iyi biliyordu. Kanımın donduğunu hissettim. Evinde otururken neler hissettiğimi, hangi sonuca doğru gittiğimi biliyordu.

"Alex, o benim nerede oturduğumu biliyor. Andrew Klauk isterse buraya gelebilir. Hepsi gelebilir."

Doğru olduğunu bildiğim için onu başımla onayladım. Bu duyguyu çok iyi biliyordum. Bir araştırmacı olarak bu benim en büyük korkumdu. Hatta en büyük kâbusum.

Nerede yaşadığımızı biliyorlardı.

İstedikleri an evimize gelebilirlerdi.

Ne zaman isterlerse gelebilirlerdi.

Artık kimse güvende değildi.

Artık hiçbir kural yoktu.

"Hayaletler" ve insan kılığında canavarlar vardı. Hepsi yaşamımızın içinde ve gerçektir. Özellikle benim yaşamımda.

Jack ve Jill vardı.

Sejourner Truth Okulu katili vardı.

TARAMA: DARKANGEL_96

DÜZENLEME: OZ BÜYÜCÜSÜ

WWW.BIZIMKOSEMİZ.COM

Bölüm 50

ERTESİ SABAH YEDİDE Adele Finaly'nin karşısına oturup kafamda ağırlık yaratan her şeyi boşaltmaya çalıştım. Dr. Adele Finaly altı yıldır benim analistimdi. Onunla düzenli olmayan zaman aralıklarında, daha doğrusu, ihtiyacım olduğunda buluşurdum. Tıpkı şimdi olduğu gibi. Ayrıca çok iyi bir arkadaşı.

Başlangıçta biraz abarttım. Ama doğru yerde olduğumu biliyordum.

"Belki polislikten ayrılmayı istiyorum. Belki artık korkunç cinayetleri araştırmak istemiyorum. Belki de Was-hington'dan ayrılmak istiyorum, yani en azından Southeast bölgesinden. Ya da Batı Virginia'ya gidip Kate McTier-nan'ı görmek istiyorum. Zamanımın çoğunu kendime ayırmak istiyorum."

"Bunlardan birini gerçekten yapmak istiyor musun?" diye sordu Adele. Aslında isteklerimi daha bitirmemiştim. Soluk almak için bir an duraklamıştım. "Yoksa sadece şikâyet mi ediyorsun?"

"Bilmiyorum Adele, belki de sadece şikâyet ediyorum. Ayrıca yakınlarda tanıştığım ve çok ilgimi çeken bir kadın var ama evli. Hiçbir zaman evli kadınlarla ilgilenmedim. Fakat bu tam bana göre bir kadın. Bundan daha uygunu olamaz. Galiba saçmalıyorum."

"Bu konuda fikrimi mi soruyorsun Alex? Ama diyecek bir şeyim yok. Zaten kadınlar konusunda bir sıkıntın hiç olmadı."

"Çok kötü bir cinayet araştırması içindeyim. Aslında iki cinayeti soruşturuyorum. Beni daha fazla rahatsız eden dava ile ilgili bir görüşmeden sonra sana geldim. Bu sorunumu kendim çözümleyebilirim sanırım ama biliyor musun çok komik geliyor. Çünkü hâlâ annemi ve babamı memnun etmek istediğim şüphesine kapıldım. Bu duygudan bir türlü kurtulamıyorum. Mantıklı bir açıklama da getiremiyorum. Annemle babamın üzgün öldükleri duygusuna kapılıyorum. Bu üzüntülerinin nedeninin ağabeyimle ben olduğunu düşünüyorum. Galiba bu düşüncemin doğru olması da beni ürkütüyor. Annemle babamın benim kadar akıllı olduğuna inanıyorum. Her ikisi de Kuzey Carolina'da çok genç yaşta öldü. Babam kendini içki ile zehirledi. Annem babamdan bir yıl önce akciğer kanserinden öldü. Bunu bir türlü unutamıyorum. Büyükannem Nana beni dokuz yaşındayken yanına aldı."

"Acı çekmenin kalıtsal olduğuna mı inanıyorsun Alex? O zaman kendim hakkında ne düşünmem gerektiğini bilemiyorum. New Yorker dergisinde ikizler hakkındaki yazıyı okuma fırsatın oldu mu? Kalıtım teorisi hakkında bazı deliller vardı. Bu mesleğimiz için çok korkutucu bir yazıydı."

"Dedektiflik işi için mi?" diye sordum.

Adele bu aptal şakam için bir yorum yapmadı.

"Afedersin," dedim. "Üzgünüm, bağışla."

"Üzülmen gereksiz. Kızgınlığın sona erip şaka yapınca benim ne kadar mutlu olduğumu biliyorsun," dedi ve gülmeye başladı. Ben de gülmeye başladım.

Onunla karşılıklı konuşmaktan çok zevk alıyordum. Çünkü seanslarımız genellikle gözyaşları ve kahkahalarla, ciddi ve saçma konularla, gerçekler ve yalanlarla

geçiyordu. Beni huzursuz eden her şeyi onunla paylaşabiliyordum. Adele benden üç yaş küçüktü ama bilgeliği benden çok daha fazlaydı. Onunla geçireceğim her anı, yapmayı en sevdiğim şeye bile değiştirmezdin.

Biraz daha konuştum. Dilim şişene kadar diyebilirim. Zihnim tamamen açılana kadar konuştum ve kendimi çok iyi hissetmeye başladım. Yaşamınızda böyle birinin olması müthiş bir şeydir. Hayatı size kolaylaştıran, yokluğuna katlanılmayan biri.

"Son zamanlarda kurduğum bir bağlantıyı söyleyeceğim." Maria öldürüldü. Acı çektim, çok acı çektim. Ama onu kaybettiğim düşüncesine asla kendimi alıstıramadım. Tıpkı annemi ve babamı kaybettiğim düşüncesine alıstıramadığım gibi."

"Ruhuna uygun bir eş bulmak çok zordur." diye beni onayladı. Bu duyguyu çok iyi biliyordu çünkü o da kendi ruhuna uygun bir eş bulamamıştı. Ne yazık.

"Daha da zoru, öyle birini bulduğunda onu kaybetmektir. Ama, nasılsa kaybedeceğim diye bir ilişkiye girmemek çok yanlış. Yine de, ben herhangi bir ilişkiye girmekten çekmiyorum. Çünkü bir gün sona erebilir ve kaybedebilirim. Ama ben polislik işini bırakamam. Çünkü o da bir tür kayıp sayılır," dedim.

"Ama arada bir bu tür şeyleri yapmayı düşünüyorsun."

"Her zaman düşünüyorum Adele. Bazı şeyler olabilir."

"Bazısı oldu bile. Zamanımızın çoğunu geçirdik," dedi sonunda.

"İyi," deyip güldüm. Herkes gülebilmek için komedi filmlerine gider ama ben ruh doktoruma gidiyordum.

"Güldüğünü görmek güzel. Arada bir böyle düşünmen normal Alex. Aslında her şeyi çok iyi götürüyorsun."

"Sen harikasin. Seninle konuşmaya bayılıyorum. Bu işi ayda bir yapmalıyım. Nasıl olsa bir aya kadar yine bunalıma girerim."

"Sabırsızla bekliyorum," diyerek zayıf kemikli elini uzatıp elimi sıktı. "Bu arada, Bart Simpson'un sık sık söylediği bir laf var. 'Kadın olmadan da yaşanır, dostum,' Bunu boşuna söylememiş olmalı."

Jack ve Jill IF: 16

Bölüm 51

DEDEKTİF JOHN SAMPSON daha önce böylesine acımasız ve berbat bir tempoyla çalıştığını hatırlamıyordu. Bir sürü cinayet davasında çalışmış, her zaman bir sonuca ulaşabilmişti ama Sejourner Truth Okulu davasının bir yere gittiği yoktu. Bir adım bile ilerleyememişlerdi.

Kennedy Merkezi'ndeki cinayetin ertesi sabahı Sampson, Garfield Park'ta bir kenara yerleşmişti. Gözleri etrafta Alex'in söylediği evsiz bir serseriye aramakla meşguldü. Shanelle Green'in öldürüldüğü yerde görüldüğü söylenen serseri tekrar aynı yere gelebilirdi. Alex zor davalarda her zaman basit bir formül kullanırdı. Herkesin sorabileceği en basit soruya yanıt bulmak zorundasın. Böyle bir cinayeti nasıl bir insan işleyebilir? Bu nasıl bir çılgın olabilirdi?

Birden Theodore Roosevelt Okulu'na gitmeye karar verdi. Bu askeri bir akademiydi ve Garfield Park'ın atletleri ve bazı askeri manevraları için kullanıyordu. Zayıf da olsa ufak bir ihtimal vardı. Keskin gözlü biri böyle birini görmüş olabilirdi.

Askeri okulun gri taştan merdivenlerini çıkarken beyaz saçlı evsiz bir serseri diye aklından geçirdi Sampson.

Dehşet saçan sersem ve dikkatsiz katil her iki cinayet mahallinde bir sürü parmak izi ve ipucu bıraktığı halde hâlâ yakalanamamış ve duvara çivilenememişti.

Neden böyle olmuştu? Neden yakalanamıyordu? Ters giden neydi? Onların çuvalmasına neden olan şey neydi? Sadece kendisi değil, Alex ve diğerleri de çuvalamıştı.

Sampson okulun komutanını görmeye karar verdi. Sampson dört yıl orduda görev yapmıştı. Bu görevin iki yılı Vietnam'da geçmişti. Arkadaşlarının çoğu beyazdı ve pisi pisine ölmüşlerdi.

Theodore Roosevelt Okulu kırmızı tuğlalı sağlam binasıyla çok iyi muhafaza edilmiş, eski ama bakımlı bir okuldu.

Böyle bir okulun Southeast bölgesinde olduğunu düşünmek bile insana tuhaf geliyordu. Bu düşünce Sampson'un gülümsemesine neden oldu. Ayrıca beş yüze yakın cinayet masası dedektifinin bu okulda mavi üniformalar içinde, parlak çizmeler giyerek dolaştığını düşündü. Hele başlarındaki askeri öğrencileri giydiği şapkalarla müthiş görünürlerdi.

"Yardımcı olabilir miyim efendim?" diye resmi üniformalı bir genç yaklaştı yamna.

"Burada nöbetçi sen misin?" diye Sampson şefkatli bir sesle sordu.

Oyuncak asker başını salladı, "Hayır efendim, ama size yardımcı olabilirim,"

"Evet efendim!"

Oyuncak asker selam çakıp önüne düştü. Sıkıntılı bir günde böyle bir davranış Sampson'a eğlenceli gelmişti.

Bölüm 52

SABAH DOKUZDA üç yüzden fazla askeri öğrenci Lee Salonunda toplanmıştı. Öğrencilerin üzerinde okul üniformaları vardı. Gri pantolon, siyah gömlek, kravat, gri ceket.

Toplantı salonunun tahta sırasında oturan Sejourner Truth Okulu katili, siyah bir adamın Lee Salonuna girdiğini gördü. Adamı hemen tanıdı. Bu sersem Dedektif John Sampson'du. Alex Cross'un arkadaşı ve ortağıydı.

Bu hiç iyi değil. Çok kötü, hem de gereğinden fazla kötüydü. Katil hemen paniğe kapıldı. Farklı bir korkunun yarattığı baskıyı hissetti. Polisin kendisini almaya geldiğini sandı. Meraktan çıldırıyordu. Katilin kim olduğunu bulmuşlar mıydı?

Birden kaçmak istedi, ama kaçacak bir yer yoktu. Olduğu yerde kıpırdamadan oturmak zorundaydı.

Katilin ilk tepkisi utanmak oldu. Midesinin bulandığı-nı, kusacağını düşündü. İçindeki pisliği çıkaracağını sandı. Eğilip başını bacaklarının arasına sokmak istedi. Bütün katillerin hep böyle yakalandığını aklından geçirdi.

Albay Wilson ile dedektifin durduğu yerden yirmi metre uzakta oturuyordu. Sanki çok önemli bir şey olacak gibiydi. Öğrenciler komutan ve konuğun önlerinden geçtikçe selam veriyorlardı. Hepsi robot gibi davranan mankafalardı. Salonda merak dalgası yayıldı.

Gerçekten düşündüğü korkunç olay olacak mıydı? Bu düşünce katilin kafasının içinde çılgık çılgıca dolanıyordu. Polis tüm öğrencilerin önünde onu tutuklayacak mıydı? Artık yakalanmış mıydı?

Onun izini nasıl bulmuşlardı? Bu nasıl olabilirdi? Mümkün değildi. Bu düşünce katili sakinleştirdi.

Yoksa sakinleşmesi hata mıydı? Yoksa bu aptalca bir güven miydi? Meraktan çıldıracak gibiydi. Oturduğu yerde iyice büzüldü. Birden ortadan yok olmayı diledi-

Hemen toparlanıp sırasında dikleşti. Oh lanet olsun. İşte başlıyor!

Dikkatle cinayet masası dedektifinin Albay Wilson ile podyuma çıkmasını izledi. Kalbi yerinden çıkacak gibi çarpıyordu.

Sabah toplantısı her zamanki selamlamayla başladı. Sonra Albay Wilson konuşmaya başladı. Konu Garfield Park'ta acımasızca öldürülen iki çocuk hakkındaydı. "Polis parkı ve çevresini gözaltında tutuyor. Bu arada öğrencilerimizin park ve çevresinde dikkat çeken bir şey görüp görmediklerini öğrenmek istiyor. Belki içinizden biri polise yardımcı olmak isteyebilir."

Demek cinayet masası dedektifi bu yüzden okula gelmiş? Belki oltasına bir balık takılır diye düşünüyor. İşe yaramayacak bir düşünce. Çaresiz bir durumdalar ve bulanık suda balık avlıyorlar.

Katil hâlâ nefesini tutmuş duruyordu. Korkudan iri-leşmiş gözlerini podyumda duran Dedektif Sampson'dan ayıramıyordu. Uzun boylu siyah adam, kısa kesilmiş saçlarıyla resmi üniformalılar arasında, podyumda sivil olarak dev gibi dimdik duruyordu. Çok iri bir adamdı. Önü açık siyah deri kabanının içinden gri gömleği ve siyah kravatı görünüyordu. Bakışları buz gibiydi. Bir doksanın üstünde olan Albay Wilson ile aynı boydaydı. İkisi podyumda kule gibi duruyordu.

"Vietnam'da sizin kadar genç görünen iki teğmenle beraber görev yaptım," diye mikrofona doğru konuştu dedektif. Sesi sakın ve derinden geliyordu. Sonra birden güldü. O gülünce askeri öğrencilerin çoğu güldü. Katil, Sampson'un gülerek öğrencilerle alay ettiğini düşündü ama tam olarak emin olamadı.

"Bu sabah buraya gelmemin nedeni Garfield Park'ta yaptığımız çalışmalar ve araştırmalar. Geçtiğimiz haftalarda orada iki küçük çocuk hunharca öldürüldü. Çocukların kafatasını parçalamış. Hiçbir amacı olmayan ve kural tanımayan bu katil iblisin ta kendisi."

Katil, Sampson'a doğru parmağını sallamak istedi. Katil bir iblis değil. İblis olan sensin maço kılıklı herif. Katil senin düşündüğünden çok daha soğukkanlı.

"Albay Wilson'dan öğrendiğime göre çoğunuz okuldan çıktıktan sonra evlerinize parktan geçerek gidiyormuş. Ayrıca bazı antrenmanlarınızı parkta yapıyor ve futbol oynuyormuşsunuz. Telefon numaramı okul idaresine bırakacağım. Beni istediğiniz saatte arayabilirsiniz. Gece veya gündüz farketmez. Gözünüze çarpan farklı bir şeyin veya aklınıza gelen bir şeyin bize çok büyük yardımı olabilir."

Sejourner Truth Okulu'nun katili, cinayet masası dedektifi konuşurken gözlerini ayırmadan onu izledi. Sampson un bu işle başa çıkıp çıkamayacağı merak etti.

Dedektif Alex Cross'un başarıp başaramıyacağını şimdi düşünmenin zamanı değildi. Çünkü Cross, gerçek babası gibi bir polisti ve ona hep babasını hatırlatıyordu.

"Sorusu olan var mı?" diye Sampson öğrencilere sordu. "Haydi bir şeyler sorun. Bu tam zamanı ve yeri. Haydi genç adamlar, konuşun."

Katil oturduğu yerden bağırmak istedi. Sağ kolunu havaya kaldırıp gönüllü olarak yardım etmek istediğini söylememek için kendini zor tuttu. Nabız atışları çok yüksekti. Sonunda eline sahip olabilmek için üzerine oturdu.

Ben istemeyerek Garfield Park'ta bir şey gördüm efendim. O çocukları elektrikli bantla güçlendirilmiş beysbol sopasıyla kimin öldürdüğünü biliyor olabilirim.

Gerçeği söylemek gerekirse, aslında onları ben öldürdüm efendim. Çocuk katili benim, koca götlü. Sıkıysa beni yakala.

Benden büyüksün. Hem de çok büyük. Buna rağmen beni yakalayamazsın çünkü ben çok iyiyim. Senden çok daha akıllıyım. Senin olamayacağın kadar zekiyim.

Ben sadece on üç yaşındayım. Bu yaşta, bu kadar iyi olabiliyorum. Biraz büyüyünceye kadar bekleyin, gününüzü görün sersem kafalılar.

IV. KISIM

BİR AVA ÇIKACAĞIZ

Bölüm 53

VERANDAMIZDA KEDİMİZ Rosie ile uzanmıştım. Rosie kıvılcık kahverengi tüyleri olan güzel bir kedi idi. Bağımsız, atak ve hareketliydi. Her yere ve herkese burnunu sürtmeye bayılırdı., Hareketleri ve yürümesi bana Afrika'da dolaşan daha iri kedileri hatırlatıyordu. Bir pazar sabahı eve kendiliğinden gelip yerleşti ve bir daha da gitmedi.

"Bir gün bizi terk etmeyeceksin değil mi Rosie? Birden geldiğin gibi çıkıp gitmeyeceksin? Hımm?" diye sorduğumda Rosie gerinip ters ters suratıma baktı. Bakışlarından "Bu ne biçim soru?" der gibiydi. "Hayır, hiç niyetim yok. Artık ben de bu ailenin bir parçasıyım."

Uyuyamamıştım. Rosie'nin mırıltıları bile uykumu getirememişti. Yorgunluktan kemiklerim sızlıyordu ama aklım karmakarışık olduğundan gözümeye uyku girmiyordu. Uyumak için koyun değil cinayetleri saymaya başlamıştım. Saat onda kafamın içini temizlemek için arabayla dolaşmaya karar verdim. Soğuk beni kendime getirebilirdi ve cinayetleri daha net bir şekilde değerlendirebilirdim.

Arabayı kullanırken pencereyi açık bıraktım, Dışarda hava eksi üç derecedi.

Nereye gittiğimi bilmeden dolaşıyordum. Ama bili çaltım nereye gittiğimi biliyordu.

Her iki cinayet davası da çok zordu. İkisi de tehlikeli bir şekilde birbirine paralel ilerliyordu. Durmadan CIA'i anlaşımalı katili Andrew Klauk ile yaptığım görüşmeyi ka famda tekrarlıyordum. Jack ve Jill cinayetleri ile ilgili söylediklerinden bir bağlantı kurmaya çalışıyordum. Acaba' bu "hayaletlerden biri Jack olabilir miydi?

Kendimi New York Caddesinde ilerliyor buldum. Yolun sonunda John Hanson otobanına sapılıyordu. Otoban çıkışı ise Christine Johnson yaşadığı yer olan Prince Georges bölgesine çok yakındı. Christine'in yaşadığı yeri biliyordum. Shanelle Green cinayetinden sonra cinayet masasından gelen ilk dedektifin aldığı notlara bakarken görmüştüm.

Bu çılgınca bir şey diye aklımdan geçirirken onun olduğu yere doğru ilerlemeye devam ettim.

Akşamüstü Damon'a okulda işlerin nasıl gittiğini sormuştum. Hemen arkasından da öğretmenlerin davranışını sordum. Sonunda konuyu okulun müdürüne getirdim. Damon her şeyi Tasmanyalı bir şeytan gibi anlayıp, konuyu dolandırmadan pat diye sorusunu soruvermişti.

"O'ndan hoşlanıyorsun değil mi? Evet hoşlanıyorsun. Bu çok belli. Ona bayılıyorsun değil mi baba? Herkes ondan hoşlanıyor. Nana Ana bile. Bayan Johnson'un senin tipin olduğunu söylüyor."

"Bayan Johnson hakkında böyle bir şey düşünmene şaşırdım. Hem o evli. Sakın bunu unutma."

"Sen de unutma," deyip tıpkı Sampson gibi kıkırdayarak güldü.

İşte sonucu... Gece karanlığında arabayla gittiğim yere bak... Benim ne işim var bu yolda? Ne düşündüğümün

kında bile değilim. Aklım kaçırmış bir adam gibi mini? Yoksa doğru bir içgüdünün peşinde miyim?

Gözüme Summer Sokağı yazısı çarpınca hemen soka-a saptım. Gece karanlığında bile çok güzel bir semt oldu-u belli oluyordu. Her yer tertemizdi. Her yer ıslıl ıslıl No-1 süsleri ile donatılmıştı. Geniş kaldırımlardaki sokak ambaları bile koloni stili pahalı cinstendi.

Christine Johnson'un böylesine lüks bir semtten her gün Southeast bölgesinde bir okula gitmesi zor geliyor mu diye merak ettim. Böyle bir yerde yaşayıp sonra okulda saatlerce geç vakte kadar çalışmasının nedenini merak ettim. Kocasının nasıl bir adam olduğunu merak ettim.

Birden Christine Johnson'ın lacivert arabasının şık görünümlü, cephesi kırmızı tuğla kaplı bir eve giden geniş yolun sonunda durduğunu gördüm. Birden kalbim heyecanla çarpmaya başladı.

Evin önünden geçip yakınında bir yerde durdum. Farları söndürdüm. Kalbimin çarpıntısının geçmesini, aklımdaki bulanıklığın durulmasını bekledim.

Bunun hiç de iyi bir fikir olmadığının farkındaydım. Doktor Cross, Alex Cross'un davranışım onaylamıyordu. Bu uygun olmayan bir davranıştı. Karanlıkta yabancı olduğu bir semtte arabayı kenara çekip durmak ancak aptal birinin yapacağı bir şeydi.

"Evine dön," dedim kendi kendime.

Ama karanlıkta oturmaya devam ettim. Kafamın içinde dolanan sesleri dinlemeye devam ettim. Arabamın açık camından içeri giren çam ağaçlarının kokusunu

hissedebiliyordum. Arada şömine bacalarından yükselen çam kütüklerinin yanarken çıkardığı çıra kokusu da geliyordu. Çevrede yaşayanların kimler olduğunu tahmin edebiliyordum. Başarılı avukatlar, zengin doktorlar, şehir plancıları, Maryland Üniversitesi'nin profesörleri, Hava Kuvvetlerinden emekli yüksek rütbeli subaylar. Burası güzel v güvenli bir yerdi. Burada ejderha avcısına gerek yoktu.

Tamam, pekâlâ... Haydi git onu gör. Haydi git onu ko casıyla beraber gör. Christine ve kocasını.

Galiba sonunda buraya neden geldiğimi anlamıştım; Yaşı Porsche'mi çalıştırıp ilerlemeye başladım. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Frene basıp durdum. Frenden ayağımı çekip hafif gaza basınca ilerden dönüp Johnson-larm evine doğru ilerlediğimi fark ettim.

Sonunda Johnsonların evinin önünde durdum. Hem de tam önünde. Gözüme bahçenin bakımlı, zarif şekilde budanmış çitleri ve kısa boylu ağaçları ilişti.

Gerçekçi olma zamanı. Karar verme zamanı. Karışıklık zamanı.

Evin içinde yanan ışıkları görebiliyordum. Hatta şöminenin ateşinin zayıf alevlerini bile görebiliyordum. Lacivert Mercedes garajın kapısının önünde keyifle uzanmış aslan gibi duruyordu.

Lüks bir arabası ve güzel bir evi var. Christine Johnson'un huzurlu bir yaşamı var. Senin yaratacağın korkunç bir soruna ihtiyacı yok. Canavarlarını peşinde buraya da taşıma. Onun avukatlık yapan bir kocası var. O kendisi için en iyi olanı yapıyor.

Kocasının adının ne olduğunu söylemişti? George miydi? Lobi faaliyetleriyle uğraşan George. Zengin avukat George.

Evin bahçesine giren araba yolunda sadece bir oto vardı. Onun arabası. Garaj kapısı kapalıydı. İçerde olan arabayı tahmin edebiliyordum. Belki de bir Lexus'du. Belki de bahçede barbekü yapmak için gösterişli büyük bir ızgara seti vardı. Birkaç dağ bisikleti de olabilirdi.

Arabamın kontağını kapatıp dışarı çıktım.

Ejder avcısı Mitchellville de geliyordu.

Bölüm 54

CHRISTINE JOHNSON hakkında merak ettiğim konular vardı. Aslında her şey söylediğim kadar basit değildi. Ondan hoşlanıyorsun, değil mi baba? Belki. Evet ondan hoşlanıyorum. Hem de çok. Onu görmek istemem kendimi acaip ve aptal hissetmemen neden olsa da bunu yapmam gerekiyordu. Arabamdan çıktığımdan beri iyi bir düşünce aklıma yapışmıştı. Çekip gidersem kendimi daha aptal hissetmez miydim?

Üstelik Christine Johnson, üzerinde çalıştığım cinayet davasının bir parçası sayılırdı. Onunla konuşmak istemem için mantıklı bir nedenim vardı. Onun okulundan iki öğrenci geçtiğimiz haftalarda öldürülmüştü. Onun öğrencileri bebekleri gibiydi. Neden bu okul? Katil neden o okulu seçmişti? Benim evime çok yakın olduğu için mi?

Evin ana kapısına doğru ilerledim. Bunu yaptığımı memnun oldum çünkü kocasının veya komşularının karanlıkta, gölgelerin arasında evi gözetlerken beni görmesini istemiyordum.

Zili çaldım. Tatlı bir ses evin içinden duyuldu. Kapı önünde duran bir heykel gibi taş kesilmiştim. Evin içinde bir köpek havlaması yükseldi ve Christine Johnson kapıyı açtı.

Üzerinde soluk bir kot pantolon, sarı balıkçı kazak ve ayağında beyaz çoraplar vardı. Ayakkabı giymiyordu. Fildişi bir tarakla saçlarını bir tarafta toplamıştı. Gözünde gözlükleri vardı. Evde de çalışmasına devam ediyor gibiydi.

Bu saate kadar çalışmasını sürdürüyordu. Birbirimize benziyorduk.

"Dedektif Cross?" derken sesinde şaşkınlık vardı. Kapısında dikilip durduğum için ben ondan daha şaşkındım.

"Merak etmeyin, korkacak bir şey olmadı," diye onu rahatlatmaya çalıştım. "Sadece size birkaç soru sormak istiyordum." Bu doğrudu. Sakın ona yalan söyleme Alex. Sakın yalan söylemeye kalkışma. Bir kere bile olsa ona yalan söyleme. Asla.

Gülümsedi. Gülümsediğinde gözleri de ışıldadı. Gözleri çok iri ve siyaha kaçan kahverengiydi- Bir an önce gözlerine bakmayı kesmem gerekiyordu.

"Çok ağır şartlarda geç vakitlere kadar çalışıyorsunuz. Hem de içinde bulunduğunuz tehlikeli koşullara rağmen."

"Bu gece bu korkunç olayları aklımdan çıkaramadım. Aslında iki davayı yürütmek yüzünden. Bu yüzden geldim ama kötü bir zamanda geldimse yarın okula gelirim. Gerçekten önemli değil."

"Hayır, içeri gelin. Ne kadar yoğun olduğunuzu biliyorum. Lütfen girin. Evin içi darmadağın. Tıpkı hükümetimiz gibi. Kusura bakmayın."

Oturma odasına doğru önümden ilerleyerek bana yol gösterdi. Bej renkli mermer girişten oturma odasına doğru ilerledik. Geniş ve rahat görünümlü kanepe ve çeşitli toprak renkleri gözüme ilk çarpan şey oldu.

Neden evine geldiğimi hiç sormadı. Bir süre aramızda bir sessizlik oldu. Kendime olan güvenim ve gücüm birden akıp gitmiş gibiydi.

Beni eliyle işaret ederek oturma odasından kocaman bir mutfağa geçirdi.

Mutfakta iki kapılı kocaman bir buzdolabının kapağını açıp içindekilere baktı.

"Evet, bakalım neyimiz var? Bira, diyet kola, buzlu çay. Kahve veya çay da yapabilirim. Yorgun olduğunuz belli."

Bu haliyle tıpkı bir öğretmen gibiydi. Anlayışlı ama nazik bir şekilde devamlı karşısındakini uyarmak zorunda olduğunu hisseden biri.

"Bira benim için mükemmel," diyerek mutfağa göz attım. Bizim mutfaktan en az iki misli büyüktü. Dolaplar ve raflar beyazdı. Tavanda spot ışıklar çevreyi aydınlatıyordu. Evi ve mutfağı çok güzeldi. Bir de George'u vardı.

Duvarda nakışla işlenmiş bir örtü asılıydı. Üzerinde Swahili dilinde Kwenda Mzuri işliydi. "Güle güle git" anlamında vedalaşma sözcükleriydi. Nazik bir uyarı mı? Kibarca kovulmak mı? Anlayana tabii.

"Bira içmek istediğimize sevindim," dedi gülümseyerek. "Çünkü bu en azından günü kapatmaya karar vermişsiniz demektir. Saat nerdeyse on buçuk. Bunu biliyor muydunuz? Günü bitirme saatiniz ne zaman?"

"Bu kadar geç olmuş mu? Oh, gerçekten çok üzgünüm. Bu işi yarın da konuşabiliriz."

Christine bana bir şişe Heineken bira uzattı. Kendisine ise buzlu kutu çay almıştı. Tam karşımda bir yere oturdu. Sanki benden çok uzakta kalmış gibiydi. Eve girdi-

Jackve Jill IV: 17

ğimde dağınıklık için özür dilemişti ama ortada dağınık olan bir yer göremiyordum. Sımsıcak, tam yaşanılacak bir evdi. İnce bir zevki ve görgüyü yansıtan, özentiden uzak döşenmiş bir evdi.

"Evet doktor, sizi buralara kadar getiren şey nedir?"

"Doğruyu söylemek gerekirse, uyuyamadım. Arabayla dolaşmak istedim. Baktım ki bu yola girmişim. Sonra aklıma parlak bir fikir geldi. Beraberce bazı karanlık noktaları açığa çıkarabilirdik... Belki de sadece biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı," diyerek sonunda itiraf ettim. Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyordum.

"Tamam bu kadar yeter. Bunu anlayabilirim. Çünkü ben de uyuyamadım. Aslında Shanelle Green'in öldürülmesinden sonra çok zor uyuyorum. Ve sonra zavallı Vernon Wheatley. Hiçbir şey bana zevk veremiyor. Televizyonda sadece Acil Servis'i seyredebiliyorum. Bu fazla bir duygusallık mı?"

"Hayır, değil. Bunda tuhaf bir şey yok. Ayrıca Acil Servis iyi bir dizi. Bu arada çok güzel bir eviniz var."

Mutfaktan oturma odasındaki televizyon setini görebiliyordum. Dev görünümlü Sony televizyonda "Acil Servis" dizisi devam ediyordu. Koridordan siyah Retriver cinsi genç bir köpek mutfığa geldi.

"Bu Meg," diye Christine bana tanıştırdı. O da Acil Servis'i seyretmeyi seviyor. Meg iyi melodramlara bayılıyor."

Köpek yanıma gelip elimi yaladı. Neden bilmiyorum ama ona bir şeyler anlatmak istedim.

"Bazen geceleri piyano çalarım. Usta olmayan parmaklardan dökülen ezgiler çocukları fazla rahatsız etmez. Zaten gece saat birde biraz Gershwin, Brahms, Jellyroll Morton kimseyi uykusundan uyandırmaz."

Christine Johnson gülümsedi. Kendine güveni tamdı. Bunu hep fark ediyordum.

"Damon geceleri piyano çalmanızdan bahsetmişti. Biliyor musunuz, sık sık olmasa da, öğretmenlerine sizi anlatıyor. Çok tatlı bir çocuk. Ayrıca beyni mükemmel çalışıyor. Onu çok seviyorum."

"Teşekkür ederim. Ben de onu çok seviyorum. Séjourner Truth Okulu yanı başımızda olduğu için o da çok şans-li"

"Evet, galiba çok şanslı. Çünkü Washington'daki bir çok okul yozlaşmış ve mutsuz durumda. Truth Okulu çocuklar için adeta bir mucize sayılır."

"Bu sizin yarattığınız bir mucize değil mi?" diye sordum.

"Hayır, hayır. Bu mucize birçok kişinin eseri. Ben sadece kocamın hukuk bürosunun yaptığı parasal yardımla bu mucizenin sürmesini sağlamaya çalışıyorum. Çünkü ben mucizelere inanırım. Karın öleli ne kadar oldu Alex?" diyerek konuşmanın yönünü birden değiştirdi. Bu beni şaşırttı. Ama bunu çok doğal olarak yaptığından fazla şüphelenmedim. İstemezsem yanıt vermek zorunda olmadığımı da hissettiren bir hava hissettim.

"Beş yıl olmak üzere. Mart ayında öldü. Jannie bir yaşından küçük bir bebektir."

İkimiz mutfak tezgâhına dayanıp konuşmaktan memnun görünüyorduk. Yavaş yavaş birbirimize açılmaya başlamıştık. Başta ufak konular sonra daha derin konular. Truth Okulu katili gibi. Araştırma için faydalı olabilecek bir kaç ize yaklaştım.

Sonunda artık eve gitmem gerektiğini söyledim. İtiraz etmedi. Bakışlarından onun bu gece olanları anladığını ve bundan rahatsız olmadığını anlayabiliyordum.

Christine kapıda beni çok şaşırtan bir şey yaptı. Uzanıp yanağımdan öptükten sonra "Yine gel Alex, biriyle konuşmaya ihtiyacın olduğunda, istediğin zaman gelebilir-'sin. Huzur veren evim ve ben burada olacağım. Kwenda Muzri," dedi.

Güle güle git. Böyle vedalaştık. Tuhaf bir yolculama sözü tuhaf bir zamanda yaşamımıza girmişti. Avukat kocası hakkında tek bir söz etmemiştik. Evde olup olmadığını bile bilmiyordum. Yukarda uyuyor muydu? Adı gerçekten George muydu? Hâlâ beraberler miydi?

Yakında çözmem gereken başka bir gizem daha olmuştu. Ama şimdi bunun zamanı değildi.

Eve dönerken Christine Johnson'un evine yaptığım habersiz ziyaret hakkında kendimi kötü hissedip hissetmediğimi düşündüm. Hayır, sonunda kötü hissetmemem gerektiğine karar verdim. Bu yaptığımdan utanmamam gerekirdi. İlerki günlerde de böyle düşünecektim. Böyle düşünmemi Christine sağlamıştı. Yakınımda böyle birinin olması benim için büyük bir şanstı. Hatta inanılmaz bir şeydi ama biraz acı veriyordu.

Eve vardığımda bir saat kadar piyano çaldım. Bu kez sadece klasik müzik çalmak istemiştim. Beethoven, Mozart çalmak daha doğru gelmişti. Yukarı çıkıp Damon ile Jannie'nin yanaklarından öptüm. Tıpkı Christine Johnson'un beni öptüğü gibi. Sonunda aşağıya inip oturma odasındaki kanepede uyudum. Orada yattığım için kendime acımıyordum ama çok yalnız hissettiğimi söyleyebilirim.

Telefon birkaç kez çalana kadar uyudum. Telefon bana elektrik akımı verilmiş gibi adrenalinimi birden yükseltti.

Yine Jack ve Jill'di.

Bölüm 55

TYSONS GALERÍA'SI, Tyson Coorner'da Birleşik Devlet-ler'deki en büyük alışveriş merkezi olan Tyson Corner Alışveriş Merkezi'nin tam yanındaydı. Sam Harrison saat sabah altıyı birkaç dakika geçe Galeria'nın parkına otosunu parketti. Versace, Neiman Marcus, FAO Schwarz ve Tiljengrist saat ondan önce açılmamasına rağmen otoparkta en azından yüz oto daha vardı. Maryland Bagel açtı ve ünlü fırının çöreklerinin kokusu her yeri kaplamıştı. Ama Sam oraya böğürtlenli çörek almaya gelmemişti.

Otoparktan çıkıp Chain Bridge Caddesi'nde koşmaya başladı. Üzerinde mavi beyaz spor Fila pamuklu mont ve koşucuların giydiği şort vardı. Sanki çevredeki bir, bir buçuk milyon dolarlık evlerden birinin ferdi gibiydi. Bu onun oyununun en önemli kurallarından biriydi. Her zaman çevrene uygun giyin ve uygun davran, o zaman sen de onlardan biri olursun.

Kısa saçları ve bakımlı vücuduyla özel hava yollarında çalışan bir pilota benziyordu. Ya da çevrede yaşayan komşuları gibi bir avukat veya doktor olabilirdi. Kesin olan tek şey vardı. Görünüşüyle o lüks semte uygundu.

Başından beri bu cinayeti tek başına işleyebileceğini biliyordu. Jill'in bu semtte olmasına gerek yoktu. Bu Sam için çok kötü olabilirdi. Bu seferki en büyüğü olacaktı. Jack ve Jill için, oyunların oyunu için en büyüğü.

Bu sabahki cinayet çok tehlikeliydi. Bu hedef en büyük hedefti. Dördüncü cinayet en zoru olacaktı. Bütün bunları hedefe doğru koşarken aklından geçirdi. Wasgin-ton'un en seçkin ve huzur dolu köşelerinden bir yerde olacaktı.

Livingston Caddesi'nden geçerken biraz sonra işleyeceği korkunç cinayet dışında her şeyi aklından sildi.

Bir kere daha Jack olacaktı. Ünlülerin düşmanı Jack. Bunu birkaç dakikaya kadar kanıtlayacaktı.

Bu seferki en korkuncu olacaktı. Bu kez öldüreceği adam bir zamanlar onun en iyi arkadaşıydı.

Ölüm kalım savaşında bunun bir önemi yoktu.

Onun en iyi arkadaşı yoktu. Onun hiç arkadaşı olmamıştı.

Bölüm 56

BEN SAM'İM. Ben Sam'im diye koşarken kendi kendine tekrarlıyordu.

Ama o gerçekte Sam Harrison değildi.

Onun saçları da san değildi. O böyle pahalı ve marka olan spor giysileri de giymezdi.

Peki ben kimim? Ben ne olacağım?

Livingston Caddesi 31 numarada özel bir güvenlik sistemi olduğunu biliyordu. Bundan azı zaten olamazdı.

Yoldan çıkıp koruya girdi ve ağaç dallarının altında koşmaya devam etti.

Bakımlı ve eğitimli vücudu henüz fazla terlememişti. Soğuk hava terlemesini engelliyordu. Tetikteydi, zindeydi ve oyun için hazırды. Yeni bir cinayet daha işlemeye hazırды.

Eve, görünmeden daha fazla yaklaşabileceğini hesapladı. Sonra hızla garaja dalabilirdi.

Buradan kısa sürede dışarı çıkabilirdi. Bundan başka bir yol yoktu. Başka bir yol bulabilmek için çok uğraşmıştı.

McLean 'de bir eve saldırmak üzereydi. Bu ne inanılmaz bir

fikirdi? Bu tıpkı bir savaş gibiydi. Evde yapılan bir savaş. Bir isyan savaşı.

Koloni tarzı iki büyük ev daha vardı. Alçak ağaçların arasından görebiliyordu. Hiçbir evde ışık yanmıyordu. Livingston Caddesi'nde yaşayanlar henüz kalkmamışlardı. Bu onun şansından olacaktı. Talihli günündeydi.

31 numaralı evde de kimsenin uyanmadığını söyleyebilirdi. Ama içeri girmeden bundan emin olamazdı. Daha sonra çok geç olabilirdi.

FBI içerde kendisini bekliyor olabilir ya da içinde bulunduğu korunun ağaçları arkasında gizleniyor olabilirdi. Artık onu hiçbir şey şaşırtamazdı. Jack veya Jill'e her an her şey olabilirdi.

Korudan çıkmaya karar verdi. Soğukkanlı ve normal bir görünümde olmaya çalıştı. Sanki o semtin insanı... Garaj kapısına ulaştığında çit bile çıkartmadı. Yarı açık kapıdan içeriye sızdı. Artık içerideydi.

Doğruca alarm kutusunun olduğu yere ilerledi. Kodu girdi. Şehir dışında bir ev için gereğinden fazla güvenlik önlemi vardı. Aslında bu etkili bir koruma sayılmazdı.

Evin ana girişine geçti. Kalbi göğsünün içinde adeta trampet çalıyordu. Ensesi terlemeye başlamıştı. Aiden'in yüzünü gözünde canlandırdı. Onun tam arkasında olabileceğini aklından geçirdi.

Evin içinde her şey yolundaydı. Eve sessizlik egemendi.

Mutfakta buzdolabının tatlı homurtusu duyuluyordu. Çocukların resim çalışmaları ve okula götürecekleri beslenme çantası mutfak kapısına mıknatıslı tutaçla tutturulmuştu. Bu Sam'in kalbinde farklı duygulara neden oldu. Aiden'in çocukları.

Aider* Junior şimdi dokuz yaşındaydı. Charise ise altı. Karısı Merrill otuz dört yaşındaydı ve kocasından on beş yaş küçüktü. Bu kadının ikinci, adamın ise üçüncü evliliği idi. Onları son kez beraber gördüğünde birbirlerine çılgıncasına âşıktılar.

Jack hızla oturma odasına geçti. Soluklanmak için biraz durdu.

Oturma odasında biri vardı.

Jack sola doğru kaydı. Silahını çıkarıp adama doğrulttu. Aman tanrım bu sadece lanet olası bir ayna! Gördüğü adam aynadaki aksiydi.

Nefes almasını yavaşlattı ve görevine devam etmeyi sürdürdü. Kalbi yine hızlanmaya başladı. Oturma odasından çıkmak için acele ediyordu. Aklına yığınla am gelmeye başladı. Anılar acı vermeye başlayınca onları kafasından atmak için kendini zorladı.

Basamaklarına halı döşenmiş merdivenleri çıkmaya başladı. Sonra bir an durakladı. İlk kez içine şüphe düştü.

Şüphe olmamalı. Şüphe ve belirsizlik yasak. Bu işte olmaz. Jack ve Jill oyununda asla.

Aklına üst kattaki koridor geldi. Evin her yanını çok iyi biliyordu. Daha önce burada bulunmuştu. Dost olarak.

Evebeyn odası sağda en son kapıydı.

Odada silah olabilir. A.327 başucundaki komidinin çekmecesindeydi. Yatağın altında ise otomatik bir silah vardı.

Biliyordu. Biliyordu. Jack her şeyi biliyordu.

Eğer Aiden onu duyarsa her şey sona ererdi. Oyunu o an sona erebilirdi. Bu da Jack ve Jill'in sonu olurdu.

Zor anlar, tuhaf duygular birbirini kovalıyordu.

Bir gece önce Ucuz Roman filmini izlemişti. O bile onu

rahatlatamamıştı. Sadece birkaç kez gülebilmişti. İğrenç hikâye. O hepsinden iğrenç■ Amerika hepten iğrençti.

Daha fazla düşünme diye kendi kendini uyardı. Yap, sadece işini yap. Etkili bir şekilde hallet. Hadi yap, şimdi. Hemen yap ve buradan hızla kaç.

Jack Amerikalı ünlüleri öldürüyor. Her seferinde farklı ve tek atışla. Bu ancak onun yapabileceği bir şey. Haydi Jack ol.

Ama o aslında Jack değildi.

O aslında Sam Harrison da değildi.

Düşünme diye yine kendini uyardı. Merdivenlerden çıkıp koridora geçti. Evebeyn odasına ilerledi.

Jack ol.

Öldür.

Bölüm 57

JACK YA DA HER KİMSE, evebeyn odasının kapısı açıldığında üç dört adım uzaklıktaydı.

Uzun boylu irice bir adam odadan koridora adımım attı. Kolları ve bacakları çok kıllıydı. Ayakları çıplak ve kemikliydi. Yarı uykulu bir haldeydi. Esnemesi uzun sürdü.

Üzerinde sadece mavi bir şort vardı. Vücudu atletikti. Şortunun lastiğini geren hafif bir göbeği vardı. Washing-ton'da hayranlık uyandıran bir çekiciliğe sahipti.

General Aiden Cornwall.

"Sen! Seni orospu çocuğu!" dedi. Koridordaki adamı görmüştü. "Senin olabileceğini biliyordum." Evet. Aiden Cornwall bir anda her şeyi anlamıştı. Esrarı hemen çözmüştü. Gizli kalan herşeyi çözmüştü. Jack ve Jill'i de anlamıştı. Nereye gideceğini, neden böyle olduğunu da. Neden böyle olmak zorundaydı ? Neden bundan geri dönüş olmadığını da.

Jack susturuculu Baretta'yı iki kez ateşledi. Hedef yere çökerken Jack hızla ileri atılıp cansız bedenin gürültüyle yere düşmesini önledi.

Cesedi kolları arasında tuttu ve yavaşça halının üzerine bıraktı. Arkadaşı... Bu her ne demekse? Uzun bir süre

dizlerinin üstünde kaldı. Kalbi çılgınca çarpıyordu.

Şu ana kadar bu işi yapmanın ne kadar zor olduğunu kavrayamamıştı. Bu zorluğu şu ana kadar tahmin bile edememişti.

Yerde yatan Genelkurmay Başkanlığı eski üyesinin ve Beyaz Saray Jack ve Jill Acil Savunma Kuvveti Başkam'nın gri mavi gözlerine baktı.

En büyük duvarlardan biri yıkılmıştı. Hem de bu kadar basit şekilde. Jack ve Jill kelle avcılarının başını alt etmişti. Fena bir darbe olacaktı. Güçlerini bir kez daha kanıtlamışlardı.

Jack cebinden bir not çıkardı. Aiden Cornwall'un göğsüne bıraktı.

Jack ve Jill Tepe'ye geldi.

Savunmanızda fırtına estirmek için

İstedığınız kadar kendinizi güvende sanın

Onlar sizi hep bulur.

Savunmanız yok olur.

Koridorda bir ses duydu. Başını kaldırıp baktı. Ai-den'ın oğluydu. "Oh tanrım, hayır olamaz," diye yüksek sesle inledi. Midesi bulanmaya başladı. Evden koşup uzaklaşmak istedi.

Çocuk onu tanımıştı. Nasıl tanımasın? Küçük Aiden onun çocuklarını bile tanıyordu. Çok şey biliyordu. Sevgili Tanrım, bana merhamet et. Beni bağışla lütfen.

Jack tekrar Bafettasını ateşledi.

Bu bir savaştı.

BEYAZ SARAY'DAKİ acil kriz takımının 19 Aralık sabah sekizde yapılacak toplantısına çağırıldım. Son birkaç gündür bazı sorunlara neden oluyordum.

Personel dosyalarını araştırma işi bazı şeyleri dalgalandırıyor, açığa çıkarıyordu. Tepe'deki büyük kediler şüphe altında olma durumundan hoşnut değildi. Ama herkes defterime geçmişti.

Batı Kanadı'ndan içeri girdiğimde Jay Grayer beni yakaladı. Bakışları buz gibi ve sertti. Eli omzumu sımsıkı kavramıştı. "Alex, seninle bir dakika konuşmam gerek. Çok önemli."

"Neler oluyor? diye gizli servis ajanına sordum. Pek iyi görünmüyordu. Gözlerinin altında mor halkalar belirmişti. Başka bir şey daha olmuştu. Bunu hissediyordum.

"Bu sabah erken saatlerde Aiden Cornwall katledildi. McLean'deki evinde öldürülmüş. Jack ve Jill yapmış. Bizi arayıp bildirdiler. Sanki görevlerinin kontrolü bizdeymiş gibi arayıp görev raporu veriyorlar." Olanlara inanamıyor gibiydi. Başını acıyla salladı. "Aiden'in dokuz yaşındaki oğlunu da öldürmüşler Alex."

Birden kendimi geriye doğru düşüyor hissettim. Jay Grayer'in verdiği son haberin bir anlamı yoktu. Bu Jack ve Jill'in tarzına uygun değildi. Lanet olasıcalar. Durmadan kurallarım değiştiriyorlardı. Bunu bir amaç için yapıyor olmalıydılar.

"Hemen oraya gitmek istiyorum," dedim. "Evi görmem gerekiyor. Benim orada olmam gerek, burada değil."

"Ne dediğini duydum ama dur bir dakika Alex. Bırak sana neler olduğunu anlatayım. İşler gittikçe kötüleşiyor."

"Bundan daha kötü ne olabilir Jay?" diye sordum. "Aman tanrım, Jay?"

"Bana güven. Daha kötüsü var. Sadece beni bir dakika dinle."

Ajan Grayer, acil kumanda merkezine doğru ilerlerken Beyaz Saray'ın koridorlarında kulağıma fısıltıyla bazı şeyler anlattı. Diğerlerinin de toplandığı odaya girdiğimizde beni bir kenara çekerek konuşmasını fısıltıyla sürdürmeye devam etti.

"Başkan her sabah beşe çeyrek kala görevli ajan tarafından uyandırılır. Her sabah bu böyledir. Başkan bu sabah giyinip erken çıkan gazeteleri ve kendisine sunulan yönetim raporlarını okumak üzere kütüphaneye gitmiş."

"Bu sabah ne olmuş?" Sabrım taşmaya başlamıştı. "Bu sabah ne olmuş Jay?"

Saat beşte kütüphanedeki telefon çalmış. Özel hatta Jill varmış. Başkan ile konuşmak istediği için aramış. Onu direkt olarak aramış. Ama bu mümkün değil."

Başım dönmeye başlamıştı. Jay Grayer ile aynı kanıdaydım. Başkan'ın cinayet hedefi olduğunu düşünerek yeterince huzursuzduk. Bu yüzden daha beter bir sıkıntı yaşama düşüncesi dayanılır gibi değildi.

"Sanırım böyle bir aramanın neden olmaması gerektiğini anlayabiliyorum/' dedim. Düşündüğüm şeyin onun tarafından doğrulanmasına ihtiyaç duyuyordum.

"Beyaz Saray'ı her arayan direkt olarak özel bir santrale bağlanıyor. Arkasından arama Beyaz Saray santrali tarafından görülüyor. Bu da Haber Alma Bölümünün üstlendiği bir departman. Her konuşma gideceği yere bu şekilde ulaşıyor. Bu arama hariç. Bu arama kontrol sistemini aşır Başkan'a ulaşıyor. Bunun nasıl olduğunu da kimse bilmiyor. Ama oldu."

"Olmaması gereken bu arama kayıt edilmiş mi?" diye Gray er'e sordum.

"Evet, elbette kaydedilmiş. FBI merkezinde üzerinde çalışılıyor. Bell Atlantic de üzerinde çalışıyor. Jill sesinin tanınmaması için farklı bir filtre kullanmış. Ama Bell'in yüksek teknolojisi sayesinde gerçek sese yakın bir şeyler bulma olanağı var."

Yine başımı sallamak zorunda kaldım. Duyduklarıma inanasım gelmiyordu. "Peki Jill ne söylemiş?"

"Konuşmaya kendini tanıtarak başlamış. 'Merhaba, Jill ile konuşmaktasınız.' Bu sözlerin Başkan'ın bir anda aklını başına gelmesini sağladığından eminim. Kim olduğunu söyledikten sonra 'Sayın Başkan ölmeye hazır mısınız?' demiş."

Bölüm 59

EVİ GÖRMEK ZORUNDAYDIM. General Cornwall ile oğlunun öldürüldüğü yeri görmem gerekiyordu. Katil hakkındaki her şeyi hissetmem gerekiyordu. Katillerin olay sırasındaki ruhsal durumlarını kestirmek zorundaydım.

Sonunda istediğim oldu. Sabah dokuz olmadan McLeart'deki eve ulaştım- Karanlık ve soğuk bir aralık günü yaşıyorduk. Cornwall'un evi dıştan gözüme gerçekdışı, soğuk ve donuk göründü. Ön kapıdan içeri girdiğimde yine aynı soğukluğu hissettim. Ya Cornwall ailesi kışın geldiğini kabul etmiyordu ya da yakıttan tasarruf ediyordu.

Çifte cinayet evin ikinci katında işlenmişti. General Aiden Cornwall ve dokuz yaşındaki oğlu yatak odalarının olduğu koridorda yerde sırtüstü yatıyordu.

Soğukkanlı, hesaplı ve profesyonelce işlenmiş bir cinayetti. Cinayet mahalli dosyalarda benzeri pek çok bulunan, hatta benim not defterimde bile sık rastlanan cinayet görünümündeydi.

FBI elemanları ve adli tıp doktorları evin her yerini didik didik araştırıyordu. Evde yirmiden fazla insan cinayet için çalışıyordu.

Eve vardıktan kısa süre sonra sağanak şeklinde yağmur yağmaya başladı. Arabalar ve TV minibüsleri evin önünde yığılmaya başlamıştı. Evin dışı gazetecilerle dolmuştu.

Jeanne Sterling, beni üst kattaki koridorda buldu. İlk kez CIA Başmüfettişi'nin sarsılmış olduğunu görüyordum. Herkesin üstünde fazlasıyla var olan baskının daha da arttığı kolayca anlaşıyordu. Birileri Birleşik Devletler Başkanı'nın peşine düşmüştü. Üstelik bunlar işlerini çok iyi biliyordu. Ayrıca çok acımasızlardı.

"Tepkin ne oldu Alex?" diye sordu Jeanne.

"Benim tepkimin ne olduğu işimizi pek kolaylaştırma-yacak. Şimdiye kadar gördüğüm modellerden yola çıkarak söyleyebileceğin tek şey var. Jack ve Jill'in düzenli bir modeli veya planı yok. Düzenli olan tek şey, bıraktıkları notlar. Bu son iki cinayette ortada seksle ilgili bir şey de görünmüyor. Anladığım kadarıyla Aiden Cornwall diğer kurbanlar gibi liberal değil, muhafazakâr biri. Bu da Jack ve Jill hakkında türettiğimiz tüm teorileri ortadan kaldırmaya yetiyor."

Jeanne Sterling ile konuşmayı sürdürürken Jack ve Jill'in bıraktığı notları iyi incelemem gerektiğini düşünmeye başladım. Şiirler belki bize önemli bir şey anlatıyor olabilirdi. FBI'ın dil uzmanları henüz bir şey bulamamıştı ama bu umurumda değildi. Bu kafiyeleri her kim yazmış olursa olsun, Muhtemelen Jill'in bilmemizi istediğı bir şey vardı. İşledikleri cinayetlerle bize vermek istedikleri bir talimat olabilirdi. Yok etmek yerine yaratma arzusu muydu? Şiirlerin bir anlamı olmalıydı. Bundan kesinlikle emindim.

"Peki sizin tarafın bulduğu bir şey var mı Jeanne?"

Jeanne başım sallayıp, iri dişleriyle alt dudağını ısırđı. "Tek bir ize rastlayamadık."

Jack ve Jill F: 18

Bölüm 60

ÇOK UZUN, bir gün olmuştu ve daha da zorlaşarak süreceğı belliydi. Akşam dokuzda Pennsylvania Caddesi'nde-ki FBI bürosuna gittim. On ikinci kata asansörle çıkarken aklım çok hızlı çalışmaya başlamıştı. Binanın ışıklarının nerdeyse tamamı yanıyordu. Jack ve Jill bir sürü insanı gecenin geç saatlerine kadar meşgul ediyordu.

FBI'a, Jill'in bu sabah Başkan'a telefonda söylediğı mesajı dinlemek için gelmiştim. Bu benim için çok önemli bir ipucuydu. İçeri girmeme izin verilmişti. Beyaz Saray'da istediğimi görmeme ve sormama izin verilmişti. Çünkü takımın hiçbir üyesine şimdiye kadar nasip olmamış korkunç seri cinayetler hakkında her şeyi bilen tek ben vardım.

Kural yoktu.

On ikinci kattaki audio/elektronik merkezine çıkarken bana bir güvenlik elemanı eşlik ediyordu. Bir NEC kayıt cihazı beni bekliyordu. Jill'in mesajının bir kopyası cihazda benim için hazırды.

"Bu bir kopya Dr. Cross, ama aslına oldukça yakın. Dinlerken kopya olduğunu anlamanız çok zor," dedi FBI

uzmanı. Uzun saçlı uzman, elektronik filtre kullandıklarını ve arayan kişinin sesinden kim olduğunun tespit edilmesinin mümkün olduğuna inanmadıklarını belirtti. Bir kere daha, Jack ve Jill, büyük bir dikkatle izlerini yok etmişti.

"Bell laboratuvarlarındaki uzman kişiyle görüştüm. Bana aynı şeyleri söyledi. Başka uzmanlar da bunu doğruladı."

Topluma aykırı görünümlü FBI uzmanı, beni teypteki telefon konuşmasıyla başbaşa bırakıp sonunda odadan çıktı. Ben öyle istemiştim. Bir süre odada oturup tam karşıdaki Adalet Bakanlığı binasına baktım.

Jill orada benimleydi.

Kendi hakkında söylemek istediği bir şey vardı. Bize söylemek zorunda olduğu bir şey. Derin ve karanlık sırrı hakkında bir şey.

Cihazı çalıştırdı. Sessizlik içinde Jill'in sesi yükseldi.

Jill konuştu.

"Günaydın Sayın Başkan. Bugün 10 Aralık ve saat sabahın tam beşi. Lütfen telefonu kapatmayın. Benim, Jill. Evet ben Jill. Sizinle konuşmak ve durumu kişisel bir hale getirmek istedim. Buraya kadar her şey anlaşıldı mı?"

"Başkan Byrnes Bu kişisel olmaktan çıktı," diye soğukkanlı bir sesle konuştu. "Neden masum insanları öldürüyorsunuz? Neden beni öldürmek istiyorsunuz Jill?"

"Oh çok iyi bir neden var. Bütün yaptıklarımızın tatmin edici bir açıklaması var. Belki de, sözde dünyadaki en güçlü insanların güç gezisi hoşumuza gidiyordur. Belki tepedeki yerinizden verdiğiniz emirlerinizle ve kararlarınızla korkuttuğunuz küçük insanlardan size bir mesaj göndermek istiyoruzdur. Ne olursa olsun, öldürülenlerden hiçbirisi masum değildi Sayın Başkan. Herhangi bir nedenden dolayı hepsi ölmeyi hak etmişti."

Jill güldü. Elektronik filtre yüzünden sesi adeta çocuk sesi gibiydi.

Aiden Cornwall'un oğlunu düşündüm. Dokuz yaşındaki bir çocuk ölümü hak edecek ne yapmıştı ki? Kim olursa olsun, amacı ne olursa olsun, o anda Jill'den nefret ettim.

Başkan Byrnes'in sesi yükselmedi. Soğukkanlılığını ve ölçüsünü koruyordu. "Bir şeyi açıklığa kavuşturayım. Beni korkutmuyorsunuz. Belki de korkması gereken sensin Jill. Sen ve Jack. Size iyice yaklaştık. Artık bu dünyada saklanacak bir yeriniz kalmadı. Sizin için bundan sonra yeryüzünde güvenli olan bir tek nokta bile olmayacak."

"Bunu kesinlikle aklımızdan çıkarmayacağız. Bizi uyardığınız için çok teşekkür ederim. Çok destekleyici birisiniz. Lütfen siz de söylediklerimi sakın aklınızdan çıkarmayın. Siz artık ölü sayılırsınız Sayın Başkan. Ölmeniz için çoktan karar verildi."

Bant burada Sona eriyordu. Jill'in, Başkan Byrnes'a son sözleri soğukkanlı ve insanı ürperten bir tarzdaydı.

Uyandırma servisi Jill. Şair Jill. Sen kimsin Jill?

Ölmeniz için çoktan karar verildi.

Başkan Byrnes ile konuşmak istedim. Onunla hemen şimdi konuşmak istiyordum. Ona burada ihtiyacım vardı. Bu iğrenç, tehdit edici bantı benimle burada dinlemesini istiyordum. Belki Başkan bize henüz anlatmadığı bir şeyler biliyordu. Biri mutlaka bilmeliydi.

Bantı birkaç kez daha dinledim. FBI bürosunda ne kadar kaldığımı bilmiyorum. On ikinci kattan Washington'u izledim. İkisi aşağılarda bir yerdeydi. Jack ve Jill dışarda

elini kolunu sallayarak dolaşıyordu. Başka bir cinayet tasarladıklarından emindim. Belki de yanılıyordum. Siz artık ölü sayılırsınız Sayın Başkan. Ölmeniz için çoktan karar verildi. Neden bizi uyarıyorlar?

Yapmayı planladıkları cinayet için neden bizi uyarıyorlar?

Bölüm 61

SAAT ON BUÇUK olmuştu ama hâlâ yapmak istediğim önemli bir iş vardı. Jay Grayer'i arayıp Beyaz Saray'a doğru ilerlediğimi ve Başkan Byrnes ile görüşmek istediğimi söyledim. Bunu ayarlayabilir miydi?

"Bu iş sabaha kadar bekleyebilir Alex. Beklemek zorunda."

"Bekleyemez Jay. Kafamın içinde beynimi kemiren birkaç teori geliştirdim. Başkan'ın verilerine ihtiyacım var. Eğer Başkan yarma kadar beklesin derse o zaman bekler. Don Hamerman ile ve başka kiminle konuşman gerekiyorsa konuş. Bu bir cinayet araştırması ve biz birilerini korumaya çalışıyoruz. Ben yoldayım."

Beyaz Saray'a vardığımda Don Hamerman'ı beni bekliyor buldum. Başdanışman John Fahey ve Başkan'ın şahsi dostu olan Başsavcı James Dowd da onunla bekleyenler arasındaydı. Hepsi çok gergin ve sinirli görünüyordu. Bu Beyaz Saray'da işlerin benim düşündüğüm gibi olmadığını gösteriyordu.

"Bütün bunlar ne demek oluyor?" diye kızgın bir şekilde Hamerman beni karşıladı. Bu tür bir karşılamayı

bekliyordum ama bu kadar sert olacağım tahmin etmemiştim.

"İsterseniz yarma kadar bekleyebilirim. Ama içgüdülerim bunu yapmamamı söylüyor," diye yumuşak ama kesin bir tonda konuştum.

"Bize başkanla ne konuşmak istediğini söylemelisin," dedi James Dowd. "Ancak bunu öğrendikten sonra karar vereceğiz."

"Ne yazık ki bunu sadece Başkanla görüşebilirim. Onunla yalnız görüşmem gerekiyor. Tıpkı ilk tanıştığımızda olduğu gibi."

Hamerman kendini tutamayıp patladı. "Tanrım, sen kendini beğenmiş baş belası herifin tekisin. Oraya girmeni sadece bizler sağlayabiliriz."

"O zaman suçlanacak olan kişiler de siz olacaksınız. Galiba size bir cinayet araştırması yaptığımı söylemiştim. Ayrıca benim yöntemlerinden hoşlanmayabilirsiniz. Ben bunları Başkan'a en başında söylemiştim."

Hamerman homurdanarak yanımızdan uzaklaştı ama birkaç dakika sonra geri geldi. "Seninle üçüncü katta görüşecek. Bu görüşme birkaç dakikadan fazla sürmemeli. Birkaç dakikadan fazla sürmeyecek."

"Bakalım bu konuda Başkan ne söyleyecek?"

Bölüm 62

ONUNLA ÜÇÜNCÜ kattaki oturma bölümüne eklenmiş olan solaryumda buluştuk. Bu Reagan'ın en sevdiği odalardan biriydi. Pencerenin dışında Washington'un ışıkları parlıyordu. Kendimi "Başkan'ın Adamları"ndan bir bölümü yaşıyormuş gibi hissettim.

"İyi akşamlar Alex. Beni görmek istemişsin," dedi Başkan, çok sakın ve neşeli görünüyordu. Tabii, onun gerçek duygularını yargılamak bana düşmezdi. Sarı tonlarında sıradan bir takım ve mavi spor bir gömlek giymişti.

"Gelip de neşenizi bozduğum ve uygunsuzluk yarattığım için özür dilerim," dedim.

Başkan daha fazla özür dilememi engellemek için elini kaldırdı. "Alex, buraya geldin çünkü senden tam olarak yapmanı istediğimiz şeyi yapıyorsun. İçerden birinin buna cesaret edemeyeceğini düşündük. Şimdi, aklından neler geçiyor? Nasıl yardım edebilirim?!"

Biraz rahatlamıştım. Başkan bana nasıl yardım edebilirdi? Çoğumuz bu soruyu her zaman duymak istemiştir. "Bütün günü bu sabahki telefon konuşmasını ve McLe-an'deki cinayetleri düşünerek geçirdim. Sayın Başkan, fazla

vaktimiz kaldığını sanmıyorum. Jack ve Jill bunu açık açık gösterdi. Sabırsızlar ve çok acımasızlar. Gittikçe daha fazla riske atılıyorlar ve psikolojik anlamda yakaladıkları her fırsatta bunu bize göstermeye ihtiyaç duyuyorlar."

"Sadece egolarım mı tatmin ediyorlar Alex?"

"Büyük ihtimalle ama belki de sizin gücünüzü azaltmak istiyorlardır. Sayın Başkan, sizinle yalnız görüşmek istedim çünkü söyleyeceklerimin çok gizli kalması gerekiyor. Bildiğiniz gibi Beyaz Saray'da çalışan herkesi araştırıyoruz. Gizli servis bize yardımcı oldu. Don Hammerman da öyle."

Başkan gülümsedi, "Don'un olduğundan eminim."

"Kendine göre oldu. Ama bir bekçi köpeği her zaman bir bekçi köpeğidir. Şimdiye kadar bulduklarımıza göre çalışanlardan üç kişiyi gizli servisle birlikte yakın gözetim altına aldık. Onları gözden kaçırmaktansa izlemeyi tercih ediyoruz. Washington'da yakın takipte bulunduğumuz yetmiş altı kişiye onlar da eklendi."

"Gizli servis her zaman Başkan'ı tehdit edebilme potansiyeline sahip kişileri göz altında tutar," dedi Thomas Byrnes.

"Evet efendim. Biz sadece önlem alıyoruz. Şahsen benim o üç kişi için büyük umutlarım yok. Hepsi erkek. Nedense Jill'i bulacağımızı düşünüyordum. Ama bulamadık."

Başkan düşüncelere daldı. "Jill'le tanışıp onunla özel olarak konuşmak isterdim. Bunu çok isterdim."

Başımınla onayladım. Sıra konuşmamızın en zor kısmına gelmişti. "Hassas bir konuya değinmek zorundayım, efendim. Etrafınızdaki diğer insanlardan bahsetmemiz gerekiyor, size en yakın olan insanlardan. "

Thomas Byrnes iskemlesine oturdu. Bundan pek hoşlanmadığı belli oluyordu.

"Sayın Başkan, Beyaz Saray'a girebilen ya da burada güçlü ve etkili olan birinin bu olaylarla ilgisi olduğundan şüphelenmek için bazı nedenlerimiz var. Jack ve Jill çok yüksek mevkilere büyük kolaylıklarla giriyorlar. Size yakın olan kişilerin incelenmesi gerek, hem de çok yakından."

Birden ikimiz de sessizleştik. Dışarıda bekleyen Don Hamerman'ın sinirden ipek kravatını kemirdiğini gözümde canlandırabiliyordum.

O tuhaf sessizliği bozdum.

"İstemediğiniz konulardan bahsettiğimizi biliyorum," dedim.

Başkan iç çekti. "Bunun için buraya geldin. Bunun için buradasın."

"Teşekkür ederim." dedim. "Efendim, bu konuda bana güvenmemeniz için hiçbir neden yok. Sizin de dediğiniz gibi, ben dışarıdan biriyim. Hiçbir çıkarım yok."

Thomas Byrnes bir kez daha iç çekti. En azından o anlık da olsa ona ulaşabildiğimi hissettim. "Hayatımı bu insanların eline teslim ediyorum. Don Hamerman onlardan biri. Sizin de teşhis ettiğiniz gibi o benim bekçi köpeğim. Kime mi güvenmiyorum? Açıkçası Genelkurmay Başkanlığından Sullivan ve Thompson beni huzursuz ediyor FBI'daki Bowen'dan bile emin değilim. Şimdiden Wall Street'te ciddi düşmanlar edindim. Washington'daki bağlantıları çok derin ve çok güçlü. Organize Suç'un da yaptıklarından pek memnun olmadığımı biliyorum. Şu anda daha önce hiç olmadıkları kadar organize çalışıyorlar. Eski, güçlü ve boktan bir sisteme meydan okuyorum ve bok-

tan sistem bundan hiç hoşlanmıyor. Kennedyler de bunu yapmıştı. Özellikle de Robert Kennedy."

Birden nefes almakta zorluk çektim. "Başka kim Sayın Başkan? Bütün düşmanlarınızı bilmem gerek."

"Senato'daki Helene Glass de düşmanım... Senato ve Beyaz Saray'daki bazı muhafazakârlar da düşmanım. Bence... Başkan Yardımcısı Mahoney de düşmanım ya da bir düşmana yakın. Resmi anlaşmadan önce onun ipliğini pazara çıkartmak

için bir konuda taviz vermiştim. Maho-ney'nin Florida'nın ve Güney'deki diğer bölgelerin politik desteğini sağlaması gerekiyordu. Sağladı da. Benim de onun patronlarına bazı şeyler sağlamam gerekiyordu. Ben sağlamadım. Sistemin canına okuyorum ve bu daha önce hiç yapılmamıştı Alex."

Kılımı bile kıpırdatmadan Thomas Byrnes'ı dinledim. Başkan'la bu şekilde konuşmak beni uyuşturuyor ve rahatsız ediyordu. Yaptıklarından bazılarını bana itiraf etmenin Thomas Byrnes'a neler hissettirdiği suratının ifadesinden belliydi.

"Bu insanları yakın takibe almamız gerek," dedim.

Başkan başını iki yana salladı. "Hayır, buna izin veremem. Bu sefer olmaz. Bunu yapamam Alex." Başkan iskemlesinden kalktı. "Çocukların gönderdiklerimi beğendi mi?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. Böyle uzaklaştırılmamalıydım. "Başkan Yardımcısı'nı ve Senatör Glass'ı iyi düşünün. Bu bir cinayet davası. Lütfen bununla ilgili olabilecek birini korumayın. Lütfen Sayın Başkan, yardım edin... O her kimse."

"İyi geceler Alex," dedi Başkan güçlü ve açık sesiyle, gözlerini kaçırmadan.

"İyi geceler Sayın Başkan."

"Aynen devam et," dedi. Sonra bana arkasını döndü ve solaryumdan çıkıp gitti.

Don Hamerman odaya girdi. "Seni geçireyim," dedi sertçe. Soğuktu. Mesafeliydi.

Belki, benim de Beyaz Saray'da bir düşmanım vardı.

Bölüm 63

OLMAZ JOSE! Olamaz. Olamaz. Bunun olması mümkün değil. Gizli Dosyalarla Alaca Karanlık Kuşağı'nın Bilgi süper otoyoluyla buluştuğu bölüme hoş geldiniz.

Bir seksen boyunda ve yüz beş kilo olan Maryann Maggio dev bir güç kaynağı gibiydi. Prodigy'nin iletişim şebekesinde kendini "tehlikenin ve müstehcenliğin

sansürcüsü" olarak görüyordu. Prodigy'deki işi Bilgi süper otoyolunda yolculuk edenleri korumaktı. Ve şu anda gözlerinin önünde acil bir durum meydana geliyordu. Dışarıdan biri şebekeye girmişti.

Böyle bir şey olamazdı. IBM bilgisayarının ekranından gözlerini ayıramıyordu. "İletişim çağında olduğumuz çok doğru. Pekâlâ millet, hazır olun." diye mırıldandı. "Bir tren enkazı geliyor."

Maryann Maggio, iBM'in sahibi olduğu Prodigy adlı şirkette yaklaşık altı yıldır sansürcülük yapıyordu. Şimdiye dek, Prodigy'deki en popüler hizmet, ilan tahtalarıydı. İlan tahtaları diğer üyelerin yanıt vermesi, bir şeyler öğrenmesi, yeni bir restoranın açılışı gibi konular hakkında özel mesajları yayınlamak için kullanılıyordu.

Mesajlar genellikle çok zararsız oluyordu, en bilinen konularla ilgiliydi. İyilik reformundan tutun da, aynı en büyük cinayet davasına kadar her konuda sorular ve yanıtlar vardı.

Ama şu anda gördüğü gibi mesajlar hiç olmazdı. Bunun için sansürcü gerekiyordu; genç zihinlerin koruyucusu Maryann bazen kendini öyle görüyordu da. Sakallı, yüz elli kiloluk kocası Korsan Terry ise ona Büyük Abla diyordu.

O gece saat on birden beri, başkent Washington'daki özel bir abonenin mesajlarını izliyordu. Başlangıçta bu acayip mesajlar konusunda karar vermekte zorluk çekmişti. Sansürlesin mi, bıraksın mı? Ne de olsa Prodigy'nin internetle rekabet etmesi gerekiyordu. Hem, internet oldukça çılgın ve açık saçıktı.

Gönderenin bunu bilip bilmediğini merak etti. Çatlaklar bazen kuralları biliyordu. Yine de şanslarını zorlamak istiyorlardı. Kimi zaman da sadece bir insanla bağlantı kurmaya ihtiyaçları oluyordu, hatta onunla bile. Düşüncelerinin ve davranışlarının sansürcüsü. Büyük Abla izliyor.

İlk mesajlarda diğer abonelere çekışmeli bir konuyla ilgili samimi görüşleri soruluyordu. Başkent Washington'daki bir çocuk cinayeti davası anlatılıyordu. Sonra abonelere çocuk cinayetinin mi, yoksa Jack ve Jill davasının mı polisin ve basın

mensuplarının daha fazla ilgisini hak ettiği soruluyordu. Toplum ve iş ahlakı açısından hangi dava daha önemliydi?

Maryann Maggio ilk mesajlardan ikisini çekmek zorunda kalmıştı. Mesajların içeriği yüzünden değil, sadece mesajlarda sık sık kullanılan küfürler yüzündendi.

Ama mesajları çekmesi Washington'daki abonenin

inanılmaz ve duygusal bir patlama yaşamasına neden olmuştu. Önce Prodigy'deki müstehcen ve gereksiz sansür-leme salgınını şiddetli bir şekilde eleştiriyordu. Bu sansür, abonelerin diğer mesaj servislerine yönelmesine neden oluyordu. Tabii diğer servislerin de kendi sansürcüleri vardı.

Bu mesaj Washington'dan New York'a kadar büyük bir hızla yayıldı. Bir abone Prodigy'i arayıp "yeteneksiz boktan sansürcülerini hemen işten kovmalarını" istedi. Maryann Maggio mesajı sansürledi.

Bayağı bir mesajda s... kelimesi iki paragrafta on bir kez kullanılıyordu. O sapığı da sansürledi.

Sonra ilk mesajı gönderen kişi servise mesaj gönderen diğer küfürbaz ve sinir bozucu çatlaklardan daha ileri gitmeye başladı. Saat bir on yedide, Washington'daki abone, zalimce işlenmiş iki çocuk cinayetinden sorumlu olduğunu iddia etmeye başladı.

Abone katilin kendi olduğunu ve bunu Prodigy 'de canlı yayında kanıtlayacağını iddia etti.

"Büyük Abla" derhal mesajı sansürledi. Hemen New York'taki Prodigy merkezinde bulunan müdürünü aradı. Patronu gelip de birer koyu kahve getirene kadar kadının iri bedeni jöle gibi zangır zangır titriyordu. Koyu kahve mi? Maryann'in bu korkunç felaketi atlatabilmek için Little John'un malzeme dolu pizzalarından birkaç tane yemesi gerekiyordu.

Birdenbire Washington'daki aboneden gelen yeni bir mesaj ekranda belirdi. Cümleleri çok akıcı ve akıllıcaydı ama bir o kadar da öfkeli ve gerçek anlamda çılgıncaydı. Son mesajda zenci bir çocuğun cinayetinin tüyler ürperten ayrıntıları yazıyordu, "Sadece başkent polisinin bilebileceği ayrıntılar" diye yazmıştı abone.

"Tanrım, Maryann, ne acayip bir manyak bu," dedi Maryann Maggio'nun arkasında duran Prodigy müdürü. "Bütün mesajlar bunun gibi mi?"

"Hemen hemen, Joanie. Kullandığı kelimeleri biraz hafifletmiş ama şiddeti aynı. Vampir gibi. Mesajlarını sansürlediğimden beri böyle yazıyor."

Washington'dan gelen en son mesaj gözlerinin önünde akmaya devam etti. Tarif küçük zenci bir çocuğun Gar-filed Parkı'ndaki cinayetinin ta kendisi gibi görünüyordu. Katil elektrikli bantla sarılmış ve yontulmuş bir beysbol sopası kullanarak çocuğa yirmi üç kez vurduğunu ve her vuruşunu saydığını iddia ediyordu.

"Hemen bu iğrenç şeye bir son ver. Adamın fişini çek!" müdür kararını hemen vermişti.

Sonra müdür daha da önemli bir karar verdi. Washington Polis Teşkilatı'na bu şüpheli abonenin bildirilmesi gerektiğine karar verdi. O ve Maryann Maggio çocuk cinayetlerinin gerçek olup olmadığını bilmiyorlardı, ama onlara gerçek gibi gelmişti.

Sabaha karşı bir buçukta Prodigy müdürü D.C.'nin 1. Bölgesi'ndeki bir dedektife ulaşmayı başardı. Müdür mesajında dedektifin rütbesini ve adını da bildirmişti: Dedektif John Sampson.

Bölüm 64

YATAĞA GİRDİĞİMDE saat biri biraz geçiyordu. Beşe çeyrek kala Nana gelip beni uyandırdı. Yatak odasının ahşap zemininde terliklerinin çıkardığı sesi duymuştum. Sonra kulağıma eğilip fısıldayarak konuştu. Kendimi yine altı yaşmdaymışım gibi hissettim.

"Alex? Alex? Uyanık mısın?"

"Mm, hmm. Elbette. Artık uyandım."

"Arkadaşın mutfakta. Sanki yarım yokmuş gibi dola-bımdaki jambonları ve domatesleri yiyor. Şimdiye dek öğrenmesi gerekirdi değil mi? Hâlâ benim pişirebildiğimden daha hızlı yiyor."

Yumuşak ve acılı bir şekilde inledim. Gözlerimi iki kere kırptım ve her açıldığında şişkinliğini fena halde hissettim. Boğazım kurumuştu.

"Sampson mu geldi?" nihayet konuşabildim.

"Evet, Truth Okulu katiline dair bir iz bulmuş olabileceğini söyledi. Güne başlamak için güzel bir yol değil mi?"

Her zamanki gibi bana takılıyordu. Saat sabahın beşi bile olmamıştı ama Nana paslanmış esprileriyle beni hâlâ güldürebiliyordu.

Jack ve Jill/F: 19

"Uyandım." diye fısıldadım. "Öyle görünmüyor olabilirim ama uyandım."

Yirmi dakika geçti geçmedi, Sampson'la ben Sewaid Meydanı'ndaki tuğla kaplı bir evin önüne arabayı park etmiştik. Orada bana da ihtiyacı olduğunu söylemişti. Rakeem Powell ve Chester Mullins adındaki beyaz bir dedektif, başlarında eski model şapkalarıyla arabalarının dışında bizi bekliyordu. Çok gergin ve çok huzursuz görünüyorlardı.

Sokak Seward Meydanı'nın yukarı kısmında, Sojourner Truth Okulu'nun bir buçuk mil kadar uzağında kalıyordu. Büyük ihtimalle burası Mullins'in eviydi.

"Ev şu köşede duran beyaz duvarlı, beyaz pencereli Koloni tarzı ev," dedi Rakeem, ilerideki büyük beyaz evi göstererek. "Tanrım, bu lüks mahallelerde çalışmaya bayılıyorum. Gül kokusunu alıyor musunuz?"

"Cam temizleyicisidir," dedim.

"İşte elden giden kariyerim," diyen Rakeem Powell ve ortağı Chester güldü.

"Oradaki güzel evde yaşayanlar Partridge Ailesi olmayabilir," diye Sampson iki dedektifi uyardı. "Çevresi güzel, sessiz bir sokak ama yine de içerde bizi manyak bir katil bekliyor olabilir. Anladınız mı?"

Sampson bana döndü. "Sen ne düşünüyorsun Şeker? Bu kez de geleneksel çirkin düşüncelerin uyandı mı? Tüylerin ürperiyor mu?"

Seward Meydanına gelirken Sampson bana bildiklerini anlatmıştı. Prodigy mesaj servisine abone, eski bir ordu mensubu olan Albay Frank Moore, çocuk cinayetleriyle ilgili mesajlar göndermişti. Cinayetler hakkında sadece polisin ve gerçek katilin bilebileceği ayrıntıları biliyordu. Bizim manyak gibi görünüyordu.

"Senden duyduklarım hoşuma gitmedi Bay John. Cinayetler adamın çok öfkeli ama fazlasıyla dikkatli olduğunu gösteriyor. Şimdi yardım mı istiyor? Bile bile bizi kendi kapısına kadar mı getiriyor? Bunu anladığımdan emin değilim. Ve pek de hoşuma gitmiyor açıkçası. İşte şimdiye dek düşündüklerim bunlar ortak."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum." Sampson başıyla söylediklerimi onayladı ve sorgulu gözlerle eve bakmaya devam etti. "Her durumda buradayız. Albay'ın görmemizi istediklerinin ne olduğuna baksak iyi olur."

Rakeem Powell "Zarar görmüş cesetler çıkmasın da," dedi ve derin derin iç çekti. "Pazartesi sabahı saat beşte olmasın. O koca evin içinde bir yerlere saklanmış çocuk cesetleri çıkmasın."

Sampson Rakeem'e "Alex'le ben arka kapıdan gireceğiz," dedi. Sen ve Temel Reis ön kapıdan girebilirsiniz. Garaja dikkat edin. Eğer katil evdeyse bir iki tane sürprize hazırlıklı olmalısınız. Herkes hazır mı? Gidebilir miyiz?"

Rakeem ve şapkalı beyaz adam evet der gibi başlarını salladı. Rakeem sahte bir hevesle, "Gözlerimiz açık, yüreğimiz ağzımızda," dedi.

"Arkanızı kollarız." Nihayet Chester Mullins bir şey söylemişti.

Sampson sakın sakın başını salladı. "Hadi o zaman. Henüz gün doğmadı, belki hâlâ tabutundadır."

Sabah saat beşi yirmi geçiyordu ve adrenalinim çılgınca yükseliyordu. Yaşamım boyunca tanışmak isteyebileceğim bütün canavarlarla tanışmışım zaten. Bu özel konuda daha fazla deneyim edinmeme gerek yoktu.

Dağ Adam'a, "Buraya kıcını kollamaya mı geldim?" diye sordum ve köşede duran büyük eve doğru ilerledim.

"Sampson, "Aynen öyle Şeker. Sana ihtiyacım var. Bu sapık katiller üzerinde sihirli bir yeteneğe sahipsin," dedi, bana bakmadan.

"Sağol," diye mırıldandım. Kafamın içinde dişçinin dişlerimi oyarken çıkardığı ses gibi korkunç bir gürültü vardı. Bir psikopatla daha tanışmayı gerçekten istemiyordum; Albay Frank Moore'la tanışmayı istemiyordum.

Sarmaşıklı bir verandaya uzanan düzgün biçilmiş çimlerin üzerinden yürüdük.

Mutfakta duran adamla kadım görebiliyordum. İki kişi çoktan içerdeydi.

"Bay ve Bayan Frank olmalılar," diye mırıldandı Sampson.

Adam mutfak tezgahına doğru uzanırken bir şeyler yiyordu. Tezgahtaki bir kutu hazır çilekli turta kutusunu, karton kutudaki sütü ve Washington Post gazetesini seçebiliyordum;

John'a, "Partrige Ailesi'nin ta kendisi," diye fısıldadım. "Bu iş hiç hoşuma gitmedi. Adam bizi ön kapıya kadar getirdi."

"Cinayet işleyen manyak," kelimeleri çıktı bembeyaz dişlerinin arasından. "Bunların seni kandırmasına izin verme. Sadece sapıklar bunları yer."

"Pek kolay kanmam," dedim Sampson'a.

"Duydum. Hadi girelim, Şeker. Yine kahramanlık yapmanın vakti geldi."

İkimiz de mutfak camı seviyesinden aşağıya eğildik. Kolay iş değildi. Oradan adamla kadını göremiyorduk, onlar da bizi göremiyordu.

Sampson kapı tokmağını tuttu ve yavaşça çevirdi.

Bölüm 65

MOORELARIN EVİNİN arka kapısı kilitli değildi. Sampson açıp girdi. İkimiz bağırarak mutfağa girdiğimizde taze pişmiş turtanın ve kahvenin kokusunu alabiliyorduk. Washington'un Capitol Hill bölgesindeydik. Ev ve mutfak bu bölgeye uygundu. Moore ailesi de öyleydi ama Sampson da ben de bu normallik gösterisine kanacak değildik. Bunu daha önce diğer sapıkların evine girdiğimizde de görmüştük.

Sampson, "Ellerinizi başınızın üzerine kaldırın! İkiniz de! Kollarınızı yavaş yavaş kaldırın," diye az önce mutfakta şaşırttığımız adamla kadına bağırdı.

Silahlarımızı Albay Moore'a doğru yöneltmiştik. Aslında pek tehlike oluşturacak birine benzemiyordu. Kısa boylu, zayıf, kel, gözlüklü ve orta yaşlı bir adamdı. Star-dart bir ordu üniforması giymişti ama o bile adamın imajına katkıda bulunamıyordu.

Sampson, "Bizler başkent polisiyle birlikte çalışan dedektifleriz," diyerek ikimizi tanıttı. Moore'lar hayretle bakıyordu. Onları suçlayamazdım. Yanlış koşullar altında Sampson'la ben çok şaşırtıcı olabiliyorduk ve şu anda çok

yanlış koşullar altındaydık.

Albay Moore çok yavaş ve dikkatli bir şekilde, "Çok kötü ve çılgınca bir hata olmuş olmalı," dedi. "Ben Albay Franklin Moore. Bu da karım Connie Moore. Buramn adresi 418 Kuzey Seward Meydanı." Her kelimeyi yavaş yavaş ekliyordu. "Lütfen silahlarınızı indirin beyler. Kesinlikle yanlış yerdesiniz."

"Doğru adrese geldik bayım," dedim albaya. Ve sen de o manyak mesajları gönderen ve konuşmak istediğimiz kişisin. Ya manyaksın ya da katil.

"Ve Albay Frank Moore'u arıyoruz," Sampson cümlemi tamamlamıştı. Silahını bir milimetre bile indirmemişti. Ben de öyle.

Albay Moore soğukkanlılığını çok iyi koruyordu. Bu beni telaşlandırmıştı. İçimdeki alarm sesleri bangır bangır çalıyordu.

"Bize bunun neyle ilgili olduğunu açıklayabilir misiniz? Lütfen çabuk olun. İkimiz de daha önce hiç tutuklanmadık. Hatta trafik cezası bile almamışımdır," Bunu Sampson'la bana söylemişti. Hangimizin şef olduğundan emin değildi.

"Prodigy'e abone misiniz Albay?" diye sordu Sampson. Aslında soru ilk anda biraz delice gelmişti. Tıpkı son zamanlarda olan biten her şey gibi.

Albay Moore karışma baktı, sonra bize doğru döndü. "Aboneyiz ama oğlumuz Sumner için abone olmuştuk. İkimizin de programı o kadar dolu ki bilgisayar oyunlarına ayıracak vaktimiz yok. Zaten o tür şeylerden pek anlamam, anlamak da istemiyorum."

"Oğlunuz kaç yaşında?" diye sordum Albay Moore'a.

"Ne fark eder ki? Sumner on üç yaşındadır. Theodore

Roosevelt Okulu'nda dokuzuncu sınıftadır. Onur listesinde bir öğrencidir. Harika bir çocuktur. Konu neyle ilgili Memur Beyler? Lütfen bize neden geldiğinizi anlatır mısınız?"

Sampson çok düşük ve tehdit edici bir sesle, "Sumner şu anda nerede?" dedi.

Çünkü belki genç Sumner bizi evin yakınlarında bir yerden dinliyor olabilirdi. Belki de Sojourner Truth Okulu katili şu anda bizi dinliyordu.

"O bizden yarım saat, kırk beş dakika kadar geç kalkar. Okul servisi altı buçukta gelir... Lütfen... Konu neyle ilgili?"

"Oğlunuzla konuşmamız gerekiyor, Albay Moore," dedim. Şimdilik basit şeyler söylemekte yarar vardı.

"Bundan daha iyisini yapmak zorundasınız," diye söze başladı Albay Moore.

"Hayır, daha iyisini yapmak zorunda değiliz," diyerek Sampson onun sözünü kesti. "Oğlunuzu hemen görmemiz gerekiyor. Bir cinayeti araştırmak için buraya geldik Albay. İki küçük çocuk öldürüldü. Oğlunuzun bu cinayetlerle bir ilgisi olabilir. Oğlunuzu görmemiz gerek. "

"Oh yüce Tanrım, Frank," Bayan Moore ilk kez konuşmuştu. Connie, adı buydu galiba. "Böyle bir şey olamaz. Sumner bir şey yapmamıştır."

Albay Moore'un kafası içeri ilk daldığımız andan daha da karışmış görünüyordu ama tüm dikkati bizim üze-rimizdeydi. "Size Sumner'ın odasını göstereyim. En azından silahlarınızı yerlerine koysanız olmaz mı?"

"Maalesef bunu yapamayız," dedim. Gözlerindeki bakış paniğe kapılmaya ne kadar yaklaştığım gösteriyordu. Artık Bayan Moore'a bakmıyordum bile.

"Lütfen bizi hemen çocuğun odasına çıkarın," diye tekrar etti Sampson. "Yukarı çok sessiz çıkmamız gerekiyor. Bu Sumner'ın kendi güvenliği için. Söylediklerimi anlıyor musunuz?"

Albay Moore yavaşça başım salladı. Yüzünde hüznü, donuk bir ifade vardı. "Frank?" Bayan Moore seslendi. Yüzü bembeyazdı.

Üçümüz yukarı çıktık. Tek sıra halinde ilerliyorduk. Önde ben, arkamda Albay Moore, en arkada da Sampson vardı. Kafamda hâlâ Franklin Moore'u bir şüpheli, manyak bir adam, bir katil kalıbına oturtamamıştım.

Sampson fısıldayarak, "Hangisi oğlunuzun odası?" diye sordu. Neredeyse sesi duyulmuyordu. Masai savaşçıların sonuncusu başkent Washington'daki bir cinayet davasındaydı.

"Soldaki ikinci kapı. Yemin ederim, Sumner bir şey yapmadı. Daha on üç yaşında. Sınıfının birincisidir."

"Yatak odasının kapısında kilit var mı?" diye sordu.

"Hayır... Sanmıyorum... Belki kancalı bir kilit olabilir. Emin değilim. O iyi bir çocuktur, Dedektif."

Sampson'la ben odanın kapalı kapısının iki yanında yerlerimizi aldık. Katilin içerde bizi bekliyor olabileceğini biliyorduk. İyi oğulları çocuk katili olabilirdi, üstelik iki çocuğun katili. Albay Moore'la karısının çocukları hakkında en ufak bir fikri yoktu. Onun gerçek kimliğini bilmiyorlardı.

On üç yaşında. Bu beni hâlâ çok şaşırtıyordu. On üç yaşındaki bir çocuk iki çocuğu vahşice öldürmüş olabilir miydi? Bu, cinayet mahallerindeki amatörülüğün nedenini açıklıyordu. Ama o öfke, o tereddütsüz şiddet? O nefret?

O iyi bir çocuktur, Dedektif.

Çocuğun oda kapısı ne kilitliydi ne de kancalı kilit vardı. Sampson'la ben odaya daldık, silahlarımız indi.

Oda sıradan bir genç odasıydı ama hayatımda görmediğim kadar çok bilgisayar ve ses aleti vardı. Gri bir öğrenci üniforması açık duran dolap kapağına asılmıştı. Biri onu parçalara ayırmıştı.

Sumner Moore odasında değildi. O sabah yarım saat daha fazla uyumamıştı.

Oda boştu.

Dağınık yatak örtüsünün üzerinde daktiloyla yazılmış bir not vardı. Gözden kaçması imkansızdı.

Notta basitçe şöyle yazıyordu, Hiç Kimse gitti.

"Nedir bu?" Albay Moore okurken mırıldandı. "Neler oluyor? Neler oluyor? Lütfen biriniz açıkla mısınız? Burada neler oluyor?"

Anlamıştım galiba, çocuğun yazdığı notu anlamıştım. Sumner Moore Hiç Kimse'ydi. Kendini öyle hissediyordu. Ve şimdi, Hiç Kimse gitmişti.

Notun yanında duran bir giysi parçası odaya ilk gelecek kişi için bırakılmış mesajın ikinci parçasıydı. Arkasında Shanelle Green'in kayıp bluzünü bırakmıştı. Küçük fosforlu mavi bluz kan içindeydi.

Truth Okulu katili on üç yaşındaki bir çocuktu. İcini büyük bir öfke kaplamıştı. Ve Washington'da bir yerlerde serbest dolaşıyordu.

Hiç Kimse gitmişti.

Bölüm 66

SOJOURNER TRUTH OKULU katili bir yandan M Caddesi'nde yürüyor, bir yandan da Washington Postu baştan sona okuyordu. Ünlü olup olmadığını görmek istiyordu. Sabahtan beri dileniyordu ve 10 dolar toplamıştı. Hayat iyidir.

Gazeteyi iyice açmıştı ve nereye gittiğine fazla bakmıyordu, bu yüzden yürürken birkaç budalaya çarptı. Post kahrolası Jack ve Jill'in hikâyeleriyle doluydu ama onun hakkında hiçbir şey yazmıyordu. Gazeteler ne kadar da komikti böyle. Hepsi sürekli yalan söylüyordu ama herkesin onlar^ inanması gerekiyordu değil mi?

Birdenbire, kendini çok kötü ve karmakarışık hissetti. Sadece kaldırıma uzanıp ağlamak istedi. O küçük çocukları öldürmemeliydi ve eğer ilaç tedavisine devam etmiş olsaydı öldürmeyecekti de. Ama Depakote adlı ilaç kendini salak gibi hissetmesine neden oluyordu ve sanki uyuşturucuyu^ gibi ondan nefret etmişti.

Ve şimdi bütün hayatı mahvolmuştu. Tükenmişti. Bütün hayatx daha başlamadan sona ermişti. Caddelerde dolaşıyordu ve sonsuza dek burada yaşamayı düşünüyordu.

Hiç Kimse burada. Ve Hiç Kimse'yi hiç kimse durduramaz.

Tekrar Sojourner Truth Okulu'nu ziyarete gelmişti. Alex Cross'un oğlu içeri girmişti ve o Cross'a çok kızgındı. Dedektif onu hiç düşünmemişti değil mi? Sampson'la birlikte Teddy Roosevelt Okulu'na bile gelmemişti. Cross onu tekrar tekrar ikinci plana atıyordu.

Truth Okulu öğle teneffüsüne girmek üzereydi. İçeri girmeye ve Shanelle Green'i buldukları çitli bahçeye doğru yaklaşıp orada durmaya karar verdi; cesedi getirdiği yere. Belki de artık kadere meydan okumanın vakti gelmişti. Cennette bir Tanrı olup olmadığım görmek için. Ya da her ne varsa.

Kafasının içinde durmadan bangır bangır rock'n'roll çalıyordu. Nine Inch Nails, Green Day, Oasis grupları. Soundgarden grubundan "Black Hole Sun"ı ve "Like Suici-de"ı duydu. Sonra da Green Day's Dookie'den "Chump" ve "Basket Case".

Kendini uçurumun kenarındayken buldu ve toparlamayı başardı.

Tanrım, dedi, birkaç dakikalığına kendini kaybetmişti. Sanki tamamen başka bir boyuta gitmişti. Acaba bilincimi ne kadar süre kaybettim diye merak etti.

Durum kötüleşmeye başlamıştı. Yoksa çok mi iyiye gidiyordu? Belki de eski ilacı Depakote'dan bir parça daha alması gerekiyordu. Acaba alınca güneş sistemine yakın bir yerlere geri dönebilecek miydi?

Birdenbire Amazon kadınlarına benzeyen zenci sürtüğün ona doğru geldiğini fark etti. Onu ezip geçmesin diye yolundan çekilmek için artık çok geçti.

Kadını hemen tamdı. Sojourner Truth Okulu'nun kendini beğenmiş müdürüydü. Kadın ona nişan almış gibiydi, onu gözüne kestirmişti. Şu hale bak, bir üzerinde KORKMUYORUM yazan tişört eksikti. Beni gözüne mi kestirdin? Ben de seni gözüme kestirdim, hanımefendi. Seni gözüme kestirmemi hiç istemezsin. İnan bana, istemezsin, ortak.

Bağırıyordu, daha doğrusu sesini yükseltiyordu. "Senin okulun neresi? Neden şu anda orada değilsin? Buralarda dolaşamazsın." diye bağırmaya ve ona doğru yürümeye devam ediyordu.

CANIN CEHENNEME, ZENCİ KALTAK. SEN KENDİ İŞİNE BAK. SEN KİMİNLE KONUŞTUĞUNU SANIYORSUN?

BENİMLE... Mİ... KONUŞUYORSUN?

"Duymadın mı bayım? Sağır mısın nesin? Burada uyuşturucu yasaktır, çek arabam! Hemen. Uyuşturucu satıcılarının bu okulun etrafında dolaşması yasaktır. Yani seni kastediyorum, çirkin ceketli! Yürü. Hadi, uzaklaş buradan."

Cehenneme kadar yolun var! Canım ne zaman isterse o zaman giderim.

Tam önünde duruyordu, çok da iriydi. En azından ondan çok daha iriydi.

"Yürü yoksa pişman olursun. Senin palavralarını dinleyecek değilim. Hem de hiç. Hemen uzaklaş buradan. Duydun mu?"

İyi, iyi. Kadını sinir etmek için tek kelime bile etmeden oradan uzaklaştı. Sokağın başına geldiğinde okuldaki bütün çocukların koruma anlamında hiçbir işe yaramayan yüksek çitli bahçeye salıverildiklerini gördü. Beni dışarıda tutamazlar, dedi kendi kendine.

Cross'un küçük oğluna baktı. Gözleriyle okulun bahçesini taradı. Buldu da. Hem de hiç zorlanmadan. Yaşına göre uzun boylu. Güzel, değil mi? Çok da şirin. Adı Damon'dı.

Okul müdürü hâlâ okul bahçesindeydi. Gözlerini dikmiş ona doğru bakıyordu. Adı Bayan Johnson'dı.

O artık ölü bir kadındı. Çoktan tarihe karışmıştı. Tıpkı eski Sojourner Truth gibi. Eski köle, eskiden köleliği ortadan kaldıran kişi. Katil nihayet yürürken, hepsi öyle, diye düşünmüştü. Vaktim uyuşturucu satmakla harcamak yerine yapacak daha önemli işleri vardı. O artık büyük bir yıldızdı. O önemliydi. O biriydi.

Mutlu, Mutlu Neşeli, Neşeli.

"Buna inanıyor musun?" dedi Hiç Kimse'ye, kafasındaki küçük sesler başlamıştı yine. "o zaman benden daha deli olmalısın. Ben mutlu değilim. Hiç sevinmiyorum."

Köşeyi döndüğü sırada bir polis arabasının okula doğru gittiğini gördü. Oradan uzaklaşmanın vakti gelmişti ama geri dönecekti.

Bölüm 67

ERTESİ GÜN ÖĞLEDEN SONRA, Jack ve Jill hakkındaki bütün dosyalarımı ve notlarımı topladım. Yine, Langley, Virginia'ya gidiyordum. O sabah arabada müzik çalmadım. Sadece lastiklerimin yolda çıkarttığı vırrrrr sesi vardı. Jeanne Sterling şimdiye kadar neler bulduğumu görmek istemişti. Beni onlarca kez aramıştı. Bu kez karşılığını vereceğine söz verdi. Sen bana sendekileri göster, ben de sana bendekileri. Tamam mı? Neden olmasın? Çok mantıklıydı.

Üzerinde askeri tarzdaki giysiyle hava atan yirmi yaşlarında genç kadın servis asistanı beni yedinci kattaki toplantı odasına götürdü. Oda parlak ışıklarla aydınlatılmıştı ve benim Beyaz Saray'ın bodrumundaki odama hiç benzemiyordu. Kendimi deliğinden çıkmış bir fare gibi hissettim. Beyaz Saray demişken, Başkan'ın yüksek mevkilerde olan olası düşmanlarını araştırmak için gizli servisin yapacağı planla ilgili bir haber alamamıştım. Başkente döndüğüm zaman o işe yine el atmalıydım.

Jeanne Sterling arkamda belirlediğinde "Hava açık olsaydı buradan Washington Anıtı'nı görebilirdiniz," dedi.

"Şimdi göremezsiniz. Fairfax Bölgesi'nde hava gerçekten de çok kötüdür. Katil profilimiz için hazırlanan dosyalara verdiğin tepki ne oldu? Şok? Şaşkınlık? Can sıkıntısı? Ne düşünüyorsun Alex?"

Jeanne'nin makinalı tüfek gibi hızlı konuşmasına alışmaya başlamıştım. Onu kesinlikle hukuk fakültesi profesörü olarak görebiliyordum. "İlk tepkim, bu insanlardan birinin sapık bir katil olabileceği ihtimalini incelemek için birkaç haftaya ihtiyacımız bulunduğu oldu. Ya da birinin Jack olabilme ihtimalini," diye açıkladım.

Başıyla onaylayarak, "Size katılıyorum," dedi. "Ama şu anda araştırmamızı eğlence dolu bir yirmi dört saate sıkıştırmak zorundayız. Çünkü üzerinde çalışmak için elimizde sadece bunlar var. Pekâlâ, aklında şüpheli biri var mı? Bir şeyler bulmuşsun Alex. Nedir?"

Üç parmağımı kaldırdım. Yani şimdiye dek üç şey bulmuştum.

Önce o gülümsedi, sonra ikimiz birden. Çılgınlığa gülmesini öğrenmeniz gerekir yoksa sizi öyle bir yere yıkar ki bir daha asla ayağa kalkamazsınız.

"Tamam. Pekâlâ. Benim duymak istediğim de buydu. Tahmin edeyim," dedi ve devam etti. "Jeffrey Daly, Howard Kamens, Kevin Hawkins."

"Çok ilginç," dedim. "Hiç olmazsa bunun bir anlam olmalı. Belki de en iyisi, işe yaptığımız kısa listelerdeki ortak isimlerle başlamak. Bana Kevin Hawkins'ten bahset."

Bölüm 68

JEANNE STERLING yirmi dakikasını bana Kevin Hawkins'i anlatmakla geçirdi. "Hawkins'i önceden beri göz- altında tuttuğumuzu öğrenince memnun olacaksın," dediği sırada birlikte hızla inen bir asansörün içinde arabalarımızın bulunduğu bodrumdaki garaj katma iniyorduk.

"Gördün mü, aslında benim yardımıma hiç ihtiyacın yok," dedim. Davayla ilgili herhangi bir gelişme olması olasılığı beni rahatlatmıştı. Birkaç gündür ilk kez kendimi çok iyimser hissediyordum.

"Oh, var tabii ki Alex. Onu sorgulama için getiremedik, çünkü hakkında somut bir kanıt elde etmiş değiliz. Sadece kötü şüphelerimiz var. Şüpheler ve birini yakalama ihtiyacı. Bunu da unutmayalım. Artık sen de şüpheleniyorsun."

"Şimdiye kadar elimde sadece bu var," diye hatırlattım. "Şüpheler."

"Bazen bu da yeter, sen de biliyorsun. Bazen yetmek zorundadır."

Langley'deki CIA binasının altındaki özel küçük garaja indik. Garaj daha çok Taurus steysin vagon gibi aile ara-

balanyla doluydu. Mustangler, Bimmerlar, Viperlar. Arabalar yukarıda gördüğüm personele çok iyi uyuyordu doğrusu.

Jeanne, "İkimiz de arabalarımızı alsak iyi olacak," diye önerdi. Bana da mantıklı gelmişti. "İşimiz bittikten sonra ben buraya gelirim. Sen de başkente dönersin. Hawkins, Silver Spring'deki kardeşinin yanında kalıyor. Şu anda evde. Çevre yolundan gidildiğinde yarım saat uzaklıkta."

"Onu şimdi mi tutuklayacaksın" diye sordum. Bana öyle gelmişti.

"Bence tutuklamalıyız, sen ne dersin? Bilirsin canım, sadece biraz sohbet etmek için."

Arabama gittim. O da kendi arabasına yürüdü. Garajın diğer ucuna doğru, "Birazdan görüşeceğimiz adam profesyonel bir katil," diye bağırdım.

O da bana yanıt vermek için bağırırken sesi betonda ve çelikte yankılanıyordu. "Anladığım kadarıyla o elimiz-dekilerin en iyisi. Bu tuhaf bir düşünce değil mi?"

"Jack ve Jill cinayetlerinin tarihlerinde bir görgü tanığı var mı?"

"Bildiğimiz kadarıyla yok. Bu konuda ona daha fazla soru sormalıyız. Ayrıntılarıyla."

İkimiz de arabalarımıza bindik ve motorları çalıştırdık. CIA'nin kıdemli polis müfettişinin aslında bir bürokrat olmadığını fark etmeye başlamıştım. Ne kendi ellerini ne de benimkileri kirletmekten korkmadığı ortadaydı. Bir "hayaletle" daha tanışmak üzereydik. O Jack miydi? Bu kadar kolay olabilir miydi? Daha tuhaf şeyler de olmuştu.

Hawkins'in kız kardeşinin Silver Spring, Maryland'da-ki evine gitmek tam yarım saatimizi almıştı. Oradaki evle-

Jack ve Jill / F: 20

re değerinden fazla para veriliyordu ama yine de orta sınıf bir yer olarak biliniyordu. Benim orta sınıfım değildi. Başka birinindi.

Jeanne, Volvo'sunu Hawkins'in kız kardeşinin evinden birkaç ev ötedeki siyah bir Lincoln'ün yanına park etti. Arabasının sağ tarafındaki camı açtı ve park edilmiş

arabada oturan iki ajanla konuştı. Herhalde takip ekiplerinden biri, diye düşündüm. Ya öyleydi ya da katilin ininin ne tarafta olduğunu soruyordu ki bu bana gülünç gelmişti. Son zamanlardaki nadir gülümsemelerimden biriydi.

Birdenbire, kız kardeşin Cape Cod tarzı evinden çıkan bir adam gördüm.

Kevin Hawkins'i dosyasındaki resimlerinden tanıdım. Bundan hiç şüphem yoktu.

Şöyle bir sokağa baktı, bizi görmüştü mutlaka. Koşmaya başladı. Sonra sokağın kenarına park edilmiş Har-ley Davidson motosiklete atladı.

Camımı açıp, "Jeanne," diye bağırdım ve aynı anda arabamı çalıştırdım.

Kovalamaya başladığım... Jack miydi?

Bölüm 69

KEVIN HAWKINS'İN motosikletine atladıktan sonra yaptığı ilk şey, iki katlı iki çiftlik evini birbirinden ayıran, üzerine çığ yağmış çimlerin üzerinden geçmek oldu. Birkaç evin yanından daha hızla geçti, birinin zeminden yüksek olan havuzunun üzeri kış yüzünden açık mavi muşambayla kapatılmıştı.

Eski Porsche'mi Hawkins'in arkasından sürüyordum. Neyse ki, son bir iki gündür hava soğuktu ve yerler fazlasıyla kuruydu. Evlerde oturan insanların arka bahçelerinde zigzaglar çizen motosikletle arabayı fark edip etmediklerini merak ettim.

Motosiklet sağa doğru keskin bir dönüş yaparak son sıra evleri de geçerek caddeye doğru yöneldi. Tam arkasından takip ediyordum. Arabam yollarda zıplayıp duruyordu. Sonra birden altım yüksek tümseğin sert asfaltına çarptığımı hissettim. Yolun betonuna çarpınca küt diye bir ses geldi ben de o anda başımı arabanın tavanına çarptım.

Kavşağa yaklaştığımız sırada kovalamaya Volvo'yla Lincoln de katıldı. Kötü havaya rağmen sokakta futbol oynayan birkaç çocuğun gözleri gerçek bir suçlu polis kovalamasıyla karşılaşınca fal taşı gibi açıldı. Camımı açmış ve silahımı dışarı çıkartmıştım. O ateş etmediği sürece ateş etmeyecektim. Kevin Hawkins henüz hiçbir

suçtan aranmıyordu. Onun için hiçbir emir çıkarılmamıştı. O zaman neden kaçıyordu? Suçluymuş gibi davrandığı kesindi.

Hawkins keskin virajdan dönerken vitesini dörde indirdiği anda Harley'ini yana doğru yatırmıştı. Hızlı bir motosiklet üzerinde geçirilen başka bir hayatı, o inanılmaz manevra kabiliyetini hatırladım. Hızın çıkarttığı sesi, kafatasının üzerindeki derinin gerildiğini hissetmeyi hatırladım. Jezzie Flanagan ve onun motosikleti gözümde canlandı.

Hawkins'in motosikleti yerde giden bir roket gibi yokuşu tırmanırken derin bir gürültü çıkarttı.

Onu kaybetmemeye çalışıyordum, çok da iyi gidiyordum üstelik. Çok şaşırmıştım ama Volvo ve Sedan da çok iyi gidiyordu. Kovalama sahneleri tamamen çılgınlıktı. Banliyölerdeki yarış birden kontrolden çıkmıştı.

Önümdeki Jack miydi?

Hawkins, Jack miydi?

Kevin Hawkins'in motosikletin gidonunu çevirişini seyreliyordum. Nasıl kullanacağım iyi biliyordu. Eğitimli katil başka neler yapmayı biliyordu?

Beşinci vitesine geçirmişti, sürekli otuz beş tabelalarının görüldüğü dar yollarda doksana doğru çıkıyordu.

Ve ilerde trafik vardı.

Hayatımızın çilesi birden bana dünyadaki en muhteşem ve en güzel manzara gibi gelmişti.

Trafik sıkışıklığı!

Birkaç araba ve minibüs bizim geldiğimiz yönde arka arkaya yığılmıştı.

Açık turuncu renkte bir okul minibüsü karşı şeritte durdu. Bir sıra çocuğu bırakıyordu, büyük ihtimalle her gün bu saatte aynı şeyi yapıyordu.

Ama Hawkins motosikleti fazla yavaşlatmadı. Birden yoldaki çift sıranın içine daldı. Motosikleti hiç yavaşlatmamıştı.

Ne yapacağının farkına varmışım.

Duran trafiği yaracaktı ve gitmeye devam edecekti.

Fren yapmaya ve yüksek sesle küfretmeye başladım. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Yine yoldan çıkıp yol kenarındaki evlerin çim bahçelerinden geçmeye başladı. Üzerinde kot pantolon ve siyah bir ceket olan kadın verandasından bana bağırdı ve bir kartopu fırlattı.

Ana yolun birkaç saniye önce sıkışıp kaldığım şeride bağlandığı yola doğru ilerledim.

Jeanne Sterling steysin vagonuyla beni izliyordu. Tabii Lincoln sedan da. Silver Spring'de çılginca ve karışık kovalamaca devam ediyordu.

Önümüzdeki Jack miydi? Ünlü katili ele geçirmek üzere miydik?

Çok umutlanmışım. Ona çok yaklaşmıştık. Yüz metreden daha az vardı.

Gözlerimi hızla giden ve tümseklerde zıplayan motosikletten ayırmıyordum. Birden düştü!

Motosiklet yana yatmıştı, parlak turuncu ve beyaz kıvılcımlar koyu renkli asfaltın üzerinde yükseliyordu. Birkaç çocuk hâlâ sıkışmış trafiğin ve otobüsün arasındaki sırada yürüyordu.

Sonra Hawkins de düştü!

Çocuklara çarpmaktan kaçınmak için atlamıştı.

Çocuklara çarpmamak için gidonu kırmıştı!

Hawkins yolda sürükleniyordu.

İlerdeki Jack olabilir miydi?

Değilse, Tanrı aşkına kimdi bu adam?

Arabamdan çıkmıştım elime Glock silahım vardı, tuhaf kaza mahalline doğru hızla gidiyordum. Buzun ve karın üzerinde yarı kayar bir şekilde gidiyordum ama bunun beni yavaşlatmasına izin vermiyordum.

Jeanne Sterling ve iki ajanı da arabalarından çıkmıştı ama benim kadar hızlı ilerleyemiyorlardı. Oradan beni koruyamazlardı.

Kevin Hawkins yığıldığı yerden kalkmayı başardı. Arkasına baktı. Bizim geldiğimizi gördü. Her yerde silahlar vardı.

O da silahını çıkarttı ama ateş etmedi. Okul minibüsünden ve çocuklardan sadece birkaç adım uzaklıktaydı.

Ama çocuklara hiç bulaşmadı. Onun yerine arabaların sonunda duran üstü açık siyah bir Camaro'ya koştu.

Şimdi neyin peşindeydi?

Duran spor arabanın şoför camına doğru bağırdığını görebiliyordum. Ve bam, açık çamdan içeri ateş etti!

Hawkins arabanın kapısını açtı ve dışarı bir ceset düştü.

Yüce Tanrım, sürücüyü vurup öldürmüştü! Öylesine öldürmüştü!

Görmüştüm ama inanamıyordum.

Soğukkanlı katil Camaro'ya binerek uzaklaştı. Arabası için birini öldürmüştü. Ama bir grup masum çocuğa çarpmamak için neredeyse kendini öldürecekti.

Kural yok... Ya da kendi kuralım kendin koy.

Koşmayı bıraktım ve Silver Spring'deki caddenin ortasında çaresizce durdum. Jack'i yakalamaya bu kadar çok yaklaşmış mıydık? Bitmesine bu kadar az mı kalmıştı?

Bölüm 70

O GECE saat on bir buçukta eve gittiğimde Nana Ana hâlâ ayaktaıdı. Sampson da onunlaydı.

Onların beni beklediğini gördüğüm an vücudumda adrenalın seviyesi yükselmeye başladı. İkisi de benim uzun ve yorucu bir günün sonundaki halimden bile daha kötü görünüyordu.

Bir terslik vardı. Evimizde çok büyük bir terslik vardı. Bu hemen anlaşılıyordu. Sampson ve Nana gecenin on bir buçuğundan sonra sohbet etmek için bir araya gelmezdi.

Mutfak kapısından içeri girerken, "Sorun nedir? Ne oldu?" diye sordum. Nana ve Sampson küçük yemek masasına oturdu. Bir şey hakkında konuşuyor ve tartışıyorlardı.

"Ne oldu?" diye yine sordum. "Burada neler oluyor?"

Büyükannem, "Bütün gece biri burayı arayıp durdu Alex. Tam açacağım sırada telefonu kapattılar," dedi. Bu sırada ben, onların yamna oturmuşum bile.

"Neden hemen beni aramadın?" diye kibar ama kesin bir şekilde sordum- "Çağrı numaram sende var. O cihaz bu işe yarıyor Nana."

"John'u aradım." diye Nana soruma yanıt verdi. "Senin Başkan'ı ve ailesini korumakla meşgul olduğunu biliyordum."

Onun her zamanki yakınmasını göz ardı ettim. Şimdi çekişmenin hiç sırası değildi. "Arayan bir şey söyledi mi?" : diye sordum. "Biriyle konuştun mu?"

"Hayır. Saat sekiz buçukla on arasında on iki telefon geldi. Ondan beri hiç aramadılar. Hattın diğer ucundaki nefes sesini duydum Alex. Nerdeyse onlara düdüğüümü çalacaktım." Nana telefonun yanında gümüş bir hakem düdüğü tutardı.

Böyle karşılıksız aramalar için kendine göre bir çözümdü. Bu kez keşke o kahrolası düdüğü çal-saydı diye düşündüm.

"Ben yatmaya gidiyorum," dedi ve neredeyse duyulmayacak kadar yavaşça iç çekti. İlk defa yaşını gösteriyordu. "Artık ikiniz de buradasınız."

Gıcırdayan mutfak iskemlesinden kalktı. Önce Samp-son'a doğru gitti. Biraz eğildi ve onu yanağından öptü.

"İyi geceler Nana," diye fısıldadı. "Endişelenecek bir şey yok. Her ne kadar kötü görünse de biz her şeyi hallederiz."

"John, John," diyerek yavaşça onu okşadı. "Endişelenecek çok şey var ve ikimiz de bunu biliyoruz. Öyle değil mi?"

Geldi ve beni öptü. "İyi geceler Alex. Artık evde olmana sevindim. Mahallemize dadanan bu katil beni endişelendiriyor. Bu çok kötü. Çok kötü. Lütfen bu konudaki hislerime güven."

Birkaç saniye onun narin bedenine sarıldım. İçinde büyüyen öfkeyi hissedebiliyordum. Ona sıkıca sarılırken, içinde tuttuklarının, beni evime kadar izleyen şeytanca

düşüncenin ne kadar korkunç olduğunu düşündüm. Akli başında olan hiç kimse bir polisin ailesinin peşine düşmez. Ama buna rağmen katilin akli başında biri olduğuna inanmıyordum.

"İyi geceler Nana. Yanımızda olduğun için teşekkür ederim," yanağına yaslanmış kulağına fısıldarken leylak pudrasını kokladım. "Söylediklerini dinliyorum. Sana katılıyorum."

Odadan çıktıktan sonra Sampson kafasını salladı ve nihayet gülümsedi. "Her zamankinden daha sert, dostum. Gerçekten bambaşka biri. Ama onu çok seviyorum. Büyükanneni çok seviyorum."

"Ben de seviyorum. Çoğu zaman."

Tavandaki ışığa bakıyordum, dikkatimi aklımı dağıtacak bir şeylere yönlendirmeye çalışıyordum. Mesela elektrik, ampuller, zırhlar. Kimse suç işleyen bir deliyi gerçekten anlayamaz. Onlar kelimenin tam anlamıyla başka gezenlerden gelen ziyaretçiler gibidir.

Hayatımda ilk kez dilim tutulmuştu sanki. Kendimi şiddet uygulamış, çok öfkeli hissediyordum ve ailem için korkuyordum. Belki o telefonlar*! bir anlamı yoktu ama bundan emin olamıyordum.

Dolaptan iki tane bira aldım ve ikimiz için açtım. Zaten Sampson'la konuşmam gerekiyordu. Bütün gün hiç boş vaktim olmamıştı.

Sampson, "Çocuklar için endişeleniyor. Bunun korkusu boğazına sıkışıyor. Pençeleyerek dışarı çıkıyor," dedikten sonra birasından kocaman bir yudum aldı.

"Üstelik pençeler çok keskin.' Yorgunluğuma ve inanılmayacak derecedeki kötü şartlara rağmen nihayet gülümsemeyi başarmıştım.

Uzun bir süre ikimiz de Beşinci Cadde'deki eski evin sessizliğini dinledik. Sonunda sessizlik ısınan borulardan gelen tanıdık bir gürültüyle bozuldu. Biralarmızdan birer yudum aldık. Artık rahatsız edici telefonlar gelmiyordu. Belki Nana'nın düdüğü o kadar da kötü bir fikir değildi.

"Yıldızlarla birlikte Moore'ların çocuğu üzerinde yaptığınız araştırma nasıl gidiyor?" diye sordum Sampson'a. "Bugün bir şey buldunuz mu? Grubumuzun geri kalanından yeni bir şeyler çıktı mı? Takip ekibinin zayıfladığını biliyorum. Yeterli adam yok."

Sampson geniş omuzlarım silkti, iskemlede kıpırdandı. Gözleri sertleşti ve karardı. "Odasında makyaj izleri bulduk. Belki yaşlı bir adamı oynamak için makyaj kullanmıştı. Onu bulacağız Alex. Sence bu gece burayı arayan o muydu?"

Ellerimi açtım ve sonra onaylar gibi başımı salladım. "Bu oldukça mantıklı. Özel ilgi istediği kesin, önemli biri olarak görünmek istiyor John. Belki de Jack ve Jill'in ilgiyi

ondan uzaklaştırdığını, kendi gösterisindeki spot ışığını çaldığım düşünüyordur. Belki Jack ve Jill üzerinde çalıştığımı biliyordur ve bana kızıyordur."

"O zaman genç öğrenciye sormamız gerekecek," dedi Sampson. Tam bir hain gibi gülümsedi. En iyi gülüşüydü ya da en kötüsü. "Keşke senin kadar popüler olsaydım, Şeker. Hiçbir manyak beni geceleri aramıyor. Kimse evime sapıkça notlar göndermiyor. Böyle şeyler hiç olmuyor."

"Cesaret edemezler," dedim. "Kimse o kadar deli değildir, Truth Okulu katili bile."

İkimiz de güldük, hatta biraz yüksek sesle. Gerçek anlamda zor olan bir cinayet araştırmasında kahkaha en iyi ve tek savunmadır. Belki Jack ve Jill evimi aramıştı. Ya âa, belki hâlâ dışarıda bir yerlerde olan ve benimle ödeşmeyi bekleyen kişi Gary Soneji'ydi.

"Teknisyenler yarın sabah ilk iş buraya gelecek. Telefonuna bir dinleme aygıtı takacaklar. Bir de dedektif koyacağız. En azından çocuğun nerede dolaştığını öğrenene kadar. Rakeem Powell'la konuştum. Bunu seve seve yapacak."

Onaylayarak başımı salladım. "Bu iyi. Geldiğin ve burada olduğun için teşekkür ederim."

İşler kötüye gitmeye başlamıştı. Artık kendi evimde beni ve ailemi tehdit ediyorlardı. Manyaklar kapımın eşi-ğindeydi.

O gece Sampson gittikten sonra bir türlü uyuyamadım.

İçimden piyano çalmak da gelmiyordu. O anda içimde müzik yoktu. Christine Johnson'ı da aramadım. Yukarı çıktım ve çocuklara baktım. Kedimiz Rosie esneyerek ve gerinerek peşimden geldi. Tıpkı geçen sabah Jannie'nin beni uyurken izlediği gibi onları izledim. Onlar için korkuyordum.

Nihayet sabah üç civarında sızıp kalmışım. Tanrı'ya şükür başka telefon gelmedi.

Kucağımda silahımla verandada uyudum. Evim, güzel evim.

Bölüm 71

ERTESİ SABAH DUYDUĞUM ilk şey çocukların bağırışları ve kahkahaları oldu. Yüksek sesle gülüyorlardı. Bu beni hem neşelendirmişti hem de biraz telaşlandırmıştı.

Birden aklıma içinde bulunduğumuz durum geldi: Canavarlar kapımızın eşiğindeydi. Yaşadığımız yeri biliyorlardı. Artık hiçbir kural yoktu. Hiç kimse, hatta kendi ailem bile güvende değildi.

Verandadaki eski kanepede yatarken bir an için Mo-ore'ların oğlunu düşündüm. Tuhaftır ki, çocuğun geçmişindeki hiçbir şey iki cinayete uymuyordu. On üç yaşındaki bir çocuğun, sırf varlığını kanıtlamak için cinayet işlediği fikrini korkuyla düşündüm. Kafamda bu konuyla ilgili bir sürü düşünce vardı. Okuldayken okuduğumuz, André Gide'nin Lafcadio'nun Maceraları kitabını hatırladım. Hikâyenin akli dengesi bozuk olan baş karakteri, sırf hayatta olduğunu kanıtlamak için bir yabancıyı trenden itmişti.

Başımın yanında duran saatte göz attım, yediyi on geçiyordu. Nana'nın eve iyice yayılmış olan koyu kahvesinin kokusunu alıyordum. Bu kadar az ilerleme kaydetmişken yatakta kalamazdım. Böyle durumlarda sık sık kullandığım bir söz vardı. Başarısızlık aşağı düşmez... Aşağıda kalır.

Kalktım. Odama gittim, duş aldım, temiz giysiler giydim ve tekrar aşağı indim. Aşağıda kalmayacaktım.

En sevdiğim iki Marşlı'yı mutfakta koşuşturken buldum. Sabahın yedisinde bir çeşit kovalamaca oynuyorlardı. Ağzımı açtım ve tıpkı Edward Munch'un tablosu Feryat'taki gibi ağzımı açtım ve sessiz çığlık atıyormuş gibi yaptım.

Jannie kahkahalarla güldü. Damon da mimikleriyle kendine özgü sessiz çığlığını attı. Beni gördüklerine sevinmişlerdi. Onlarla hâlâ en iyi, en yakın dostlardık.

Dün gece biri evimizi aramıştı.

Sumner Moore mu?

Kevin Hawkins mi?

"Günaydın Nana," derken çaydanlıktan kendime kahve koyuyordum. Her sabah her şeyin en iyisiyle karşılaşıyordum. Kahveden bir yudum aldım; kokusundan daha lezzetliydi. Kadın yemek yapmayı iyi biliyordu. Aynı zamanda iyi konuşuyor, düşünüyor, aydınlatıyor, sinir ediyordu.

"Günaydın Alex," dedi. Sanki dün gece hiç kötü bir şey olmamış gibiydi. Tırnak kadar sertti. Çocukların moralini bozup onları telaşlandırmak istemiyordu. Ben de istemiyordum.

"Biri telefonumuza bakmak için gelecek," diye Samp-son'la dün akşam konuştuklarımızı söyledim. "Bir iki günlüğüne biri buralarda olacak. Bir dedektif. Büyük ihtimalle Rakeem Powell. Rakeem'i tanıyorsun."

Nana bu haberden hiç hoşlanmamıştı. "Tabii ki Rakeem'i tanıyorum. Rakeem'in okuldaki olayla ilgilendiğini sanıyordum. Rakeem'in burada işi yok. Burası bizim evimiz; Alex. Bu çok korkunç. Buna katlanabileceğimi sanmıyorum... Yani burada olmasına."

"Telefonumuzda ne var?" Jannie bilmek istiyordu.

"Çalışıyor," dedim küçük kızıma.

Bölüm 72

İKİ CİNAYET DAVASI da bitmek bilmeyen bir kâbus duygusu vermeye başlamıştı. Artık nefes alamıyor gibiydim. Midem düğüm düğüm oluyordu ve anlaşılan bu araştırma devam ettiği sürece böyle kalacaktı. Durum karma karışıktı ve bütün metropol polisinin gücünü tüketiyordu. Hiç kimse böyle bir şey olduğunu hatırlamıyordu.

Damon'ı, Nana ve Rakeem Powell'la birlikte birkaç gün evde tutmaya karar vermiştim. Sadece içerde güvende olması için. Çok yakında on üç yaşındaki Sumner Mo-ore'u bulmayı umuyordum o zaman korkunç hikâyenin yarısı sona erecekti.

Sumner Moore'un yakalanmak istediğinden ya da yakında bunu isteyeceğinden şüphelenmeye devam ediyordum. İki cinayetdeki dikkatsizlikler bunu ima ediyordu. Sadece, onu bulmadan önce bir çocuğu öldürmeyeceğini umuyordum.

Nana'yla çocukları teyzelerimden birine götürmeyi düşündüm ama fikri beklemedim. Rakeem Powell onlarla birlikte evde kalacaktı. Böylece zorlu hayatlarına yeterince karışıklık ve rahatsızlık sokmuş oluyordum. En azından şimdilik.

Ayrıca, Nana'nın kız kardeşlerinden birinin yanma büyük savaş vermeden ya da karışıklık çıkartmadan taşınmayı kabul etmeyeceğinden emindim. Beşinci Cadde onun eviydi. Evini değiştirmektense savaşmayı tercih ederdi ve genellikle de bunu yapardı.

Sabahın çok erken saatlerinde Beyaz Saray'a gittim. Elimde bir fincan kahveyle bodrumdaki büroda oturdum, önümde okunması gereken kırk santim kalınlığındaki kâğıt yığını vardı. Bunlar Kevin Hawkins ve diğer CIA "hayaletleri" hakkında CIA'nin yazdığı raporlar ve iç bilgilerdi.

Dokuzu biraz geç Don Hamerman'la, Başsavcı James Dowd'la ve Jay Graner'le buluştum. Batı Kanadı'ndaki Oval Ofis'in yakınındaki şatafatlı bir toplantı odasını kullandık. Beyaz Saray'ın aslında özel ziyaretçiler ve özellikle yabancı ülkelerin ileri gelenleri için yapıldığını hatırladım. Hâlâ bu etkiye sahipti, özellikle de bulunduğumuz koşullar altında. Amerikan malikanesi büyüktü ve her oda resmi ve heybetli görünüyordu.

Hamerman toplantıda şaşırtıcı derecede sessizdi. "Başkan'ın üzerinde iyi bir etki bırakmışsınız," dedi. "Düşüncenizi ona da belirtmişsiniz."

"Şimdi ne olacak?" diye sordum. "Nasıl harekete geçeceğiz? Belli ki yardım etmek istiyorum."

"Son derece duyarlı araştırmalar başlattık." dedi Hamerman. "Bunlarla FBI ilgilenecek." Hamerman odaya baktı. Bana sanki üstüne basa basa gücünü gösteriyormuş gibi geldi.

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra, "Hepsi bu mu, bana söylemek istediğiniz bu kadar mı?" diye sordum.

"Şimdilik bu kadar. Sen başlattın. Bu da bir şeydir. Gerçekten önemli bir şey."

"Çok önemli bir şey," dedim. Beyaz Saray'da kahrolası bir cinayet araştırması!" Kalktım ve büroma döndüm. Yapacak işlerim vardı. Kendi kendime durmadan "takımın" bir parçası olduğumu hatırlatıyordum.

Saat on bir buçuk civarında, Hamerman kafasını büromdan içeri uzattı. Gözleri normalden daha fazla açılmıştı. Son araştırma konusunda belki fikrini değiştirmişti diye düşündüm. Ya da birisi fikrini etkilemiştir.

Kendinde değil gibiydi.

"Başkan bizi derhal görmek istiyor."

Bölüm 73

BAŞKAN BYRNES gerçekten de oval olan Oval Ofis'e girdiğimizde kriz ekibinde olan bizleri tek tek selamladı. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Merhaba Jay, Ann, Jeanne, Alex. Ne kadar meşgul olduğunuzu ve ne büyük bir baskı altında çalıştığınızı biliyorum," derken hepimiz içeri girmiştik ve yerlerimize oturuyorduk.

Kriz ekibi toplanmıştı ama bu odayı ve programda olmayan bu toplantıyı Başkan Byrnes'in yönettiği belliydi. Lacivert bir iş takımı giymişti. Kum sarısı saçları yeni traş edilmişti. O sabah mı traş olduğunu, olduysa zamanı nereden bulduğunu merak etmeden duramadım.

Peki, şimdi ne olmuştu? Jack ve Jill yine mi Beyaz Saray'ı aramıştı?

Odanın karşısında oturan Jeanne Sterling'e baktım. Omuzlarını silkti ve gözlerini iyice açtı. O da neler olduğunu bilmiyordu. Başkanın aklından neler geçtiğini kimse bilmiyor gibiydi, hatta Hamerman bile.

Oturduktan sonra Başkan konuşmaya başladı. Ordunun ve hava kuvvetlerinin bayraklarından oluşan bir çift bayrağın tam önünde duruyordu. Duygularım kontrol altına almış görünüyordu, ki bu oldukça ustalık isterdi.

"Harry Truman derdi ki," 'Eğer Washington'da bir dost istiyorsan, bir köpek al.' Galiba ona bu sözü söylemesi için ilham veren duyguyu bizzat yaşadım. Hatta yaşadığımdan eminim." diyerek söze başladı.

Başkan olağanüstü derecede büyüleyici bir konuşmacıydı. Bunu daha önce televizyondan ya da açılış törenlerindeki konuşmalarından da biliyordum. Onun ocak başı sohbetleri de böyle oluyordu. Ama hitabet yeteneğini daha küçük odalarda da ortaya çıkarabildiği belli oluyordu. Hatta daha küçük seyirci topluluklarında bile, tıpkı şu anda karşısında olan gibi. "Bu iş insanın başına ne büyük bir bela oluyormuş! 'Askere alınırsam koşmayacağım; seçilirsem, hizmet etmeyeceğim' sözünü kim söylemişse doğru düşünüyormuş. İnanın bana doğru."

Başkan gülümsedi. Söylediği her şeyi kişisel gösterebilme gibi bir kabiliyeti vardı. Acaba bunu planladı mı diye merak ettim. Bunların ne kadarı birinci sınıf bir oyunculuktu?

Başkan'ın derin mavi gözleri odayı taradı, her yüzde birkaç saniyeliğine durdu. Bizi yargılıyor gibiydi ama daha önemlisi bizimle tek tek iletişim kuruyordu.

"Son zamanlarda içinde bulunduğumuz talihsiz durumu epeyce düşündüm. Sally ile ben bunu birkaç gece geç saatlere kadar oturarak konuştuk. Açıkçası Jack ve Jill'i de çok düşündüm. Son birkaç gündür üç halkalı korkunç sirk hükümetimizin en büyük sorunu ve tek odak noktası oldu. Daha şimdiden kabine toplantılarını ve herkesin programını bozdu. Bu durumun devam etmesine kesinlikle izin veremem. Bu ülkemiz için, halkımız için, başta benimki ve Sally'ninki olmak üzere herkesin akıl sağlığı için çok tehlikeli. Bu tüm dünyaya zayıf ve düzensiz görünmemize neden

oluyor. Manyak bir çiftin tehdidinin Amerika Birleşik Devletleri'nin hükümetini rahatsız etmesine izin verilemez. Bunun olmasına izin veremeyiz...

"Bunun sonucu olarak zor bir karara vardım. Ne yazık ki bu kararı ben vermek zorundaydım. Bu kararı bu sabah sizinle paylaşmak durumundayım çünkü bu Sally'le benim kadar sizi de etkileyecek."

Başkan Byrnes gözleriyle odayı çabucak bir kez daha taradı. Bunun nereye varacağını henüz bilmiyordum ama bu süreç beni çok etkilemişti. Başkan bize bir adım attır-mıştı sonra da hepimizin hâlâ onunla olup olmadığını kontrol etmişti. Açık açık bir emir veriyordu ama bunu sanki odada fikir birliği sağlamaya çalışıyormuş gibi göstermeyi başarıyordu.

"Beyaz Saray'da her zamanki işlere dönmek zorundayız. Buna mecburuz. Amerika Birleşik Devletleri gerçek ya da hayali hiçbir tehlike ya da tehdit tarafından rehin tutulamaz. Verdiğim karar bu ve bugünün sonundan itibaren uygulanmaya başlanacak. Programlarımıza aynen devam etmek zorundayız."

Başkan bize kararım söylediği andan itibaren odaya bir huzursuzluk egemen oldu. Ann Roper yüksek sesle homurdandı. Don Hamerman başını iyice önüne eğdi, neredeyse dizlerine değecekti. Ben gözlerimi Başkan'dan ayırmıyordum.

"Bu kararımın sizin işinizi çok zorlaştırdığının farkındayım. Sizin tavsiyelerinize uymazsam ve sizinle iş birliği yapmazsam beni nasıl koruyabilirsiniz? Ama artık işbirliği yapamayacağım. Eğer işbirliği yapmam tüm dünyaya birkaç psikopatın hükümetimizi kontrol ettiğini göstermek anlamına geliyorsa, ki kesinlikle burada olan bu, ben bunu yapamam. Olan bu çocuklar. Yarından itibaren normal programıma geri döneceğim. Bu konu hakkında daha fazla tartışma olmayacak. Üzgünüm Don." Personel şefine resmi olarak tavsiyesini reddetmiş gibi baktı.

"Ayrıca New York City'e yapacağım geziyi salı günü yapmaya karar verdim. Tekrar üzgünüm Don, Jay. Programlanmış işlerinizde hepiniz için en iyisini diliyorum. Siz

lütfen işinizi yapın. Ben de benimkini yapmaya çalışayım. Bu andan itibaren ne olursa olsun kesinlikle pişman olmayacağız. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı efendim." Odadaki herkes evet der gibi başını salladı. Benimki dahil olmak üzere herkesin gözü Baş-kan'da yoğunlaşmıştı. Başkan Byrnes hem çok heyecanlıydı hem de çok etkileyici.

Kesinlikle pişman olmayacağız. Bu cümleyi kafamda tekrarladım. Ne olursa olsun, Jack ve Jill bundan sonra ne planlarsa planlasın, bunu hayatımın sonuna kadar hatırlayacağım kesindi.

Thomas Byrnes az önce hayatım tehlikeye atmıştı, gerçekten tehlikeye atmıştı.

Başkan az önce hayatım ellerimize teslim etmişti.

Tam toplantı dağılmak üzereyken Başkan, "Bu arada Don," dedi. "Birilerini gnder de bana kahrolası bir köpek alsm. Galiba bir dostu ihtiyacım var."

Hepimiz güldük. Kendimizi gülecek durumda hissetmememize rağmen.

Bölüm 74

O GECE Washington'a iki buçuk santimlik kar yağdı. Hava sıcaklığı on dereceye kadar düştü. Truth Okulu katili büyük bir korkuyla uyandı. Kendini çok yalnız ve tuzağa düşürülmüş hissediyordu. Aslında kendini çok zgn hissediyordu.

Değil Mutlu, Mutlu. Yok Neşe, Neşe.

Midesini bulandıran soğuk ve yağlı terler içinde kalmıştı. şu anda hatırladığı rüyasında insanları öldürüyordu, sonra onları bykannesiyile büyük babasının Lees-burg'daki kır evindeki büyük taşlı şöminenin altına gömüyordu. Hatırladığı kadarıyla yıllardır aynı rüyayı görüyordu. Çocukluğundan beri.

Ama bu bir rüyaydı ya da o korkunç cinayetleri işlemiş miydi? Dikkatini etrafındakilere vermeye çalıştı. Ne cehennemdeyim ben?

Sonra nerede olduğunu, gece uyumak için nereye geldiğini hatırladı. Ne çarpıcıydı! Ne muhteşem bir fikri vardı.

Bu şarkı, onun şarkısı, kafasında çalmaya başladı:

Benden bir halt olmaz bebeğim.

O yüzden neden beni öldürmüyorsun?

Saklandığı yer bok gibi serindi. Ya da belki çok aptal ve dikkatsizdi. Boktan mıydı? Ya da aptal hatta çok aptal mıydı? Siz karar verin.

Kendi evindeydi, üçüncü kattaydı.

Nedense, şimdilik "güvende" olduğu hissi kaplamıştı zihnini. Tanrım, bu düşüncenin verdiği gücü seviyordu.

Kontrol tamamen ondaydı. Kontrol görevi ondaydı. O da Jack ve Jill kadar önemli ve büyük olabilirdi. Hatta o iki salaktan çok daha büyük ve çok daha iyi olabilirdi. Olabileceğini biliyordu. Jack ve Jill'in kışlarına tekme basabilirdi.,

Sadık dostu sırt çantasını bulmak için yeri yokladı. Eşyaları jiangi cehennemdeydi... Tamam. Her şey yolunda. İçini karıştırdı. El fenerini buldu. Aç düğmesine bastı.

"Biraz ışık gelsin," diye fısıldadı. "İşte!"

Ooh, spor hayranları için ne kötü. Gerçekten de evinin tavan arasındaydı. Bu bir rüya değildi. Ne de olsa o Truth Okulu katiliydi. Parlak ışığı kol saatine doğru tuttu. Saat on ikinci yaş gününde hediye gelmişti. Pilotların taktığı seçkirt saatlerdendi. Vay canına, amma etkilenmişti! Bütün bunlar geride kaldığı zaman belki jet pilotu olmak için çalışabilirdi. Bir F-16'yı uçurmayı öğrenirdi.

Jet pilotunun saati 04.00'tü. O zaman mutlaka 04.00 olmalıydı.

"Kurt âdamın saati," diye fısıldadı. Tavan arasından çıkmanın vakti gelmişti. Dünyaya izini bırakmaya devam etmesinin vakti gelmişti. Müthiş ve inamlmaz bir şeyler olmalıydı artık.

Kusursuz cinayetler.

Olmalıydı, olmalıydı, olmalıydı.

Bölüm 75

KATLANABİLİR büyük merdiveni yavaşça evin ikinci katma indirdi. Kendi evinin. Manevi annesiyle babası şu anda tuvalete gitmek için yukarı çıksaydı ONUN İÇİN BÜYÜK SORUNLAR ÇIKARDI.

AMA ONLAR İÇİN BÜYÜK BİR SÜRPRİZ OLURDU.

SÖZ KONUSU OLAN HERKES İÇİN BÜYÜK BİR FELAKET OLURDU.

Nefes alıp vermekte biraz zorlanıyordu. Bunların hiçbirisi kolay değildi. Ağır merdiveni ikinci kata yavaşça indirmesi gerekiyordu ama yere değdiği anda az da olsa bir tak sesi çıktı.

"Allah seni kahretsin. Beceriksiz," diye fısıldadı.

Nefesi hâlâ normale dönmüş değildi. Terden kalın bir palto bedenini sarmıştı, tıpkı sabahları çalıştırılan atların attığı ter gibi. Büyükbabasının çiftliğinde bu olağanüstü olayı görmüştü. Hiç unutmuyordu: Hayvandan çıkan ter gözlerinin önünde yağlı bir kremaya dönüşmüştü sanki.

"Tabansız herif," diye fısıldadı, kendi korkaklığım kınıyordu. "Ödlek tavuk. Ayın korkağı. Beceriksiz herif." Her zamanki şarkısını söylüyordu.

Kanını donduran paniği ve tedirginliği geçiştirmeye çalıştı. Katlanabilir merdivenin tepesinde dururken uzun, ağır ve derin nefesler alıp verdi. Bu çok korkutucuydu. Çünkü her şey gerçek hayatta ve gerçekten oluyordu.

Nihayet ağaç dalları gibi ince bacaklarıyla ağaçtan yapılmış merdivenden inmeye başladı. Olabildiğince dikkatli ve sessizdi.

Aşağı indiğinde kendini biraz daha iyi hissediyordu.

Parmak uçlarında yürüyerek aşağıdaki koridora oradan da büyük yatak odasına geçti. Kapıyı açtı ve açar açmaz suratına esen buz gibi soğuk havayı hissetti.

Manevi babası, aralıkta, hatta kar yağdığında bile pencereyi açık bırakırdı. Büyük ihtimalle Kutuplardan gelen soğuk subay modeli kesimi grimsi sarı saçlarını kısa tutuyordu. Onu saç kestirmekten kurtarıyordu. Bu adam tam da pisliğin tekiydi.

"Onu da bu soğuk karanlıkta mı düzüyorsun?" diye nefesinin altından fısıldadı. Kulağa da çok doğru geliyordu.

Kocaman büyüklükteki yataklarına iyice yaklaştı. İyice yaklaştı. Aşk kürsülerinin, kutsal tahtlarının önünde durdu.

Böyle bir anı kim bilir kaç kez hayal etmişti. Tam bu anı.

Kim bilir kaç çocuk aynı sahneyi binlerce, binlerce kez hayal etmiştir? Ama bu konuda hiçbir şey yapmamışlardır. Beceriksizler! Dünya onlarla doluydu.

En korkunç hatta en kötü öfkesinin sınırına gelmişti. Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. GERİLİM. En azından öyle hissetmişti.

Yatak odasının her yerini kırmızı görüyordu. Hani şu

bulanık kırmızı. Sanki odaya geer görüşü olan bir dürbünün ardından bakıyor gibiydi.

Birazdan... Patlamak... Üzereydi... Değil... mi?

Kendisinin patlayarak... Milyonlarca.. Parçaya.. . Ayrıldığını... Hissedebiliyordu.

Birdenbire avaz avaz bağırdı. "Uyanın ve kahrolası Folger kahvesini koklayın!"

Bir yandan da ağlıyordu. Nedenini o da bilmiyordu. En son böyle ağladığında gerçekten çok küçük bir çocuktu, gerçekten çok küçük.

Sıkı bir yumruk yemiş ya da on sekiz santimlik beysbol sopasıyla vurulmuş gibi acımıştı göğsü. Kendine güvenini kaybetmeye başladığını hissetti. Bay Yumuşak geri geliyordu. Kendini Holden Caulfield gibi hissetti. Pişman. Yapmadan önce ve yaptıktan sonra her davranışını üçer kez düşünürdü.

"BAM," diye bağırdı.

"BAM," bir kez daha bağırdı.

"BAM.

"BAM.

"BAM.

"BAM.

"BAM.

"BAM.

"BAM.

"BAM.

"BAM.

"BAM."

Ve tüyler ürperten her çığlıkla birlikte Smith&Wes-son'un tetiğini çekti. Uyuyan iki insana bir dokuz mm'lik kurşun daha sıktı. On iki kurşun, doğru sayıyordu, her şeyi doğru sayıyordu. On iki kurşun, tıpkı Jose ve Kitty Me-nendez'e giren kurşunlar kadar.

Roosevelt'in askeri eğitiminin nihayet bir faydası oldu, diye düşünmeden edemedi. Öğretmenleri haklı çıkmıştı. Okuldaki Albay Wilson ne kadar iyi hedef aldığını görse gurur duyardı. Ama en çok da kesin sonuçtan, temiz ve basit plandan ve bu gece gösterdiği olağanüstü cesarettten dolayı onunla gurur duyardı.

Manevi annesiyle babası onun bu işe getirdiği ateş gücüyle ortadan kaldırılmıştı; tamamen yok olmuşlardı ve tarihe karışmışlardı. Hiçbir şey hissetmedi. Yaptıklarından ve mükemmel işçiliğinden bir parça gurur duyuyordu belki.

Hiç Kimse buradaydı. Bunu Hiç Kimse yaptı.

Bunu onların kanıyla yazdı.

Sonra karda oynamak için dışarı koştu. Bütün bahçeye kan bulaştırmıştı. Her yer kan içindeydi. Bunu yapabiliyordu. Artık istediği her şeyi yapabiliirdi. Hiç Kimse'yi durdurabilecek Hiç Kimse yoktu.

Bölüm 76

ÖLDÜRÜLMÜŞ BİR ÇOCUK daha bulunmuştu.

Erkek. Daha bir saat bile olmamıştı.

John Sampson haberi akşam saat yedi civarında aldı. Buna inanamadı. Az önce ona söylenenlere inanmadı, inanamadı. On Üçüncü Cuma. Tarih kasten mi seçilmişti?

Garfield Parkı'nda bir çocuk daha öldürüldü. En azından ceset orada bırakılmıştı. Fena halde Sumner Moore'u istiyordu, onu hemen istiyordu.

Sampson arabasını Altıncı Cadde'ye park etti ve sessiz, ürkütücü parkta kısa bir yürüyüşe çıktı. İleride yanıp sönen kırmızı ve sarı acil durum lambalarına doğru yürürken, bu iş kötüleşmeye başladı, diye düşündü.

"Dedektif Sampson. Bırakın geçeyim," dedi ve üniformalı polislerin oluşturduğu daireyi yararak geçti.

Üniformalılardan biri elindeki tasmayla havlayan, gri-beyaz bir köpeği tutuyordu. Böyle tuhaf bir sahnede tuhaf bir görüntüydü. Sampson polise sordu."Köpeğin nesi var? Kimin köpeği?"

"Kurbanın cesedini köpek bulmuş. Sahibi işten eve geldikten sonra yürüyüşe çıksın diye onu serbest bırakmış. Biri ölen çocuğun üzerine ağaç dallarını koymuş. Başka bir şey yok. Sanki biri onun bulunmasını istemiş."

Sampson duyduklarından sonra başını onaylar gibi salladı. Sonra cesede doğru yaklaştı. Kurbanın Vernon Wheatley'den de Shanelle Green'den de daha büyük olduğu belliydi. Sumner Moore çok küçük çocukları öldürmekten mezun olmuştu. Küçük pis domuz bütün hızıyla ilerliyordu.

Bir polis fotoğrafçısı cesedin fotoğraflarını çekiyordu. Makinenin flaşı parkı örten kar battaniyesinde dramatik bir şekilde parlıyordu.

Çocuğun ağzı ve burnu gümüş renkteki koli bandıyla kapatılmıştı. Cesedi inceleyen tıbbi görevlinin yanma eğilmeden önce Sampson derin bir nefes aldı. Esther Lee adındaki kadını tanıyordu.

Sampson tıbbi görevliye "Öleli ne kadar olmuş sence?" diye sordu.

"Söylemesi zor. Belki otuz altı saat. Bu soğuk havada çürüme epeyce yavaşlar. Otopside sonra ayrıntılar belli olur. Çocuk şiddetli bir şekilde dayak yemiştir. Demir bir boruyla ya da onun gibi sert ve ağır bir şeyle. Katile karşı koymaya çalışmış. İki elinde ve kolunda kendini savunurken meydana gelmiş morlukları görebilirsin. Bu çocuk için çok üzüldüm."

"Biliyorum, Esther. Ben de."

John Sampson çocuğun boynunun morardığını ve kabardığını görebiliyordu. Saç diplerine doğru küçük böcekler girmişti. Sağ kulağının üstündeki yarıktaki bir dizi küçük kurtçuk vardı.

Sampson yutkundu, yüzünü ekşitti ve çocuğun cesedinin diğer tarafına geçmek için kendini zorladı. Kimse bilmiyordu, hatta Alex bile, ama John cinayetin bu kısmına dayanamıyordu. Çürüyen cesetler.

Sampson bakmadan önce "Hoşuna gitmeyecek," dedi Esther. "Seni uyarıyorum."

"Gitmeyeceğini biliyorum," diye mırıldandı. Elleri hohladı ama bir faydası olmadı.

Artık çocuğun yüzünü görebiliyordu. Görebiliyordu ama inanamıyordu. Gördükleri kesinlikle hoşuna gitmemişti. Esther Lee bu konuda haklıydı.

"Yüce tanrım," dedi yüksek sesle. "Tanrım. Tanrım. Tanrım. Bu korkunç şeye son verin."

Sampson ayağa kalktı. Yine bir doksan olmuştu ama yeterince uzun değildi, yeterince iri değildi. Az önce gördüklerine inanamıyordu. Çocuğun yüzü.

Son birkaç yıl içinde başkentte bir sürü cinayet görmüş olmasına rağmen, bu seferki onun için çok fazlaydı.

Öldürülen çocuk Sumner Moore'du.

V. KISIM
KURAL YOK.
PİŞMAN OLMAK YOK.

Bölüm 77

HİÇBİR ŞEY, BİZİM olacağına inandığımız zamanda başlamaz. Başlangıç olarak düşündüğüm şey buydu.

Jannie'yle ben mutfakta oturduk ve konuştuk, kendimize özel konuşmamızı yaptık. Kelimelerin fazla bir önemi yoktu, sadece duygular önemliydi.

Ona, "Biliyor musun bu bizim için bir yıldönümü," dedim. "Özel bir yıldönümü." Yanağını okşadım. Çok yumuşaktı. Bir kelebeğin karnı kadar yumuşaktı.

"Ya, sahi mi?" derken Jannie bana en belirgin Nana Ana bakışını atıyordu. "Ne yıldönümüymüş bu bakalım?"

"Söyleyeyim. Bu, Kokan Peynir Adam'ı sana tam beş yüzüncü okuyuşum.

"İyi, tamam," dedi ve kocaman bir gülücük attı, "e hadi, okusana o zaman! Senin okuman çok hoşuma gidiyor." Hikâyeyi bir kez daha okudum.

Kokan Peynirci Adam bittikten sonra biraz da Damon'la ve Nana'yla vakit geçirdim. Sonra toplanmak için yukarı çıktım.

Aşağı indiğimde kanepeye oturup Rakeem Powell'e konuştum. Rakeem rahatlatılmayı bekliyordu. Sampson

bu gece bize geliyordu. Dağ Adam her zamanki gibi geç kalmıştı ve henüz ondan bir haber alamamıştık, ki bu çok garipti. Ama yine de geleceğini biliyordum.

"İyi misin?" diye sordum Rakeem'e.

"İyiyim, Alex. Sampson nasıl olsa buraya gelecektir. Kendine iyi bak."

Arabama binmek için çıktım. Binince bir kaset koydum ve sadece o an için de olsa kendimi iyi hissettim. Sa-int-Saëns'in ikinci piyano konçertosunun finali çalıyordu. Verandadaki piyanoda her zaman bu parçayı çalabilmeyi hayal etmiştim. Hayal et, hayal et.

Air Force One'ın hazırlandığı Andrews Havaalanına doğru giderken o rahatlatan müziği dinledim.

Başkan Byrnes New York City'e gidiyordu ve ben de onunla birlikteydim.

Pişman olmak yok.

Bölüm 78

KARIŞIK BİR SÜRÜ olay olmuştu ama bu seferki daha karışıktı, biliyorum çünkü ben de oradaydım.

Pazartesi akşamı, Noel'den dokuz gün önce, grimsi bir sisin ve hafif yağan yağmurun hakim olduğu havada, Long Island'daki La Guardia Havaalanı'na indik.

Başkan Byrnes'in seyahat programıyla ilgili hiçbir belirgin bilgi basma verilmemişti ama Başkan ertesi sabah New York'ta konuşma yapacağı konusunda verdiği kararda ısrarlıydı. Thomas Byrnes kararlarına uyan, sözlerini tutan biri olarak tanınıyordu.

La Guardia'dan Manhattan'a helikopter yerine arabayla gitmesine karar verildi. Başkan artık saklanmıyordu. Jack ve Jill ondan gelecek böyle bir cesarete ya da kendine beğenmişliğe mi güvenmişti acaba? diye merak ettim. Jack ve Jill Başkanı New York'a kadar izler miydi? İzleyeceklerinden hemen hemen emindim. Bu, onlar hakkında şimdiye kadar bildiğimiz her şeye uyuyordu.

Don Hamerman, "Bizimle gel Alex," derken aceleyle pistte ilerliyorduk, Aralık ayında yağan soğuk yağmur yüzümüze çarpıyordu. Hamerman, Jay Grayer ve ben,

Başkan'ın uçağı Air Force One'dan birlikte inmiştik. Uçak yolculuğu boyunca birlikte oturup Başkan Byrnes'ı New York'ta yapılabilecek olan bir suikast girişiminden nasıl koruyacağımızı planladık. Konu üzerinde o kadar yoğunlaşmıştık ki bu özel yolculuğun tadını çıkartamadım.

Hamerman bana, "Başkan'ın tam arkasındaki arabada olacağız. Küçük sohbetimize Manhattan'a giderken devam edebiliriz," dedi.

İndiğimizde hava karanlıktı, jetten elli metre uzağa park edilmiş lacivert bir Lincoln'e bindik. Saat gece ona yaklaşıyordu, havaalanının o bölümü güvenlik altına alınmıştı. Gizli Servis elemanları, FBI ajanları ve New York City polisleri etrafta dolaşıp duruyordu.

Başkanlık konvoyunu oluşturan beş limuzinin etrafında New York polisinin en az üç düzine mavi beyaz ekip arabası vardı, tabii birkaç tane de Harley motosiklet. Gizli servis elemanları sanki Jack ve Jill birdenbire La Guardia Havaalanının yolunda belirecekmiş gibi, sisli gecenin karanlığını gözleriyle tarıyordu.

New York Polisi'nin en az beş bin üniformalı memurunu Başkan'ın ziyareti boyunca gizli servisin emrine verdiğini öğrendim. Ayrıca yüzden fazla dedektif de bu göreve

atanacaktı. Gizli Servis, Başkan'ı Governors Adası'nda-ki Sahil Güvenlik üssünde ya da Brooklyn'deki Fort Ha-milton'da kalmaya ikna etmeye çalışmıştı. Pişman olmak yok. Oval Ofis'te söylediği sözler tekrar tekrar kafamda yankılanıyordu.

Arabanın rahat ve yumuşak ve deri koltuğuna yerleştim. Gücü hissedebiliyordum. Başkanlık konvoyunda, Başkan'ın arabasının tam arkasında gitmenin nasıl bir duygu olduğunu hissedebiliyordum. Yani, Gizli Servis'in

"Posta Arabası" dediği arabada.

Birkaç New York Polis Teşkilatı arabası konvoyun önüne geçti. Dönen kırmızı ve sarı ışıklar kaleydoskopdaki çiçekleri andırıyordu. Başkanlık konvoyu La Guardia Havaalanı'ndan ayrılıyordu.

Don Hamerman araba kalkar kalkmaz konuşmaya başladı. "Son üç gündür Kevin Hawkins'i gören olmadı değil mi? Sanki yer yarıldı Hawkins de içine girdi," dedi. Sesi öfkeliydi ve her zamanki gibi tersti. Her zaman altındaki insanlara kabadayılık etmeye bayılıyordu ama ne Grayer ne de ben buna meydan veriyorduk.

"Kimse hangi yoldan gideceğimizi bilmiyor," dedi Hamerman. "Birkaç dakika öncesine kadar belli değildi zaten."

Sessiz kalamadı. "Biz yolu biliyoruz. New York Polis Teşkilatındakiler de biliyor ya da birazdan öğrenecekler. Kevin Hawkins sırları açığa çıkarmakta çok iyi. Kevin Hawkins çok iyi, o kadar. Hatta en iyilerden biri."

Jay Grayer, yağmur damlalarıyla dolmuş pencereden New York çevre yolunun bizim kullandığımız ve hızla akan şeridine bakıyordu. Sesi sanki uzaklardan gelir gibiydi. "Hawkins hakkında içgüdülerin ne diyor?" diye sordu bana.

"Bence, Kevin Hawkins'in bir şekilde bu işin içinde olduğu kesin. Beyaz Saray'a çok yakın. Başkan'ın politikasına ve planlarına karşı çıkan birtakım gruplarla işbirliği yapıyor. Daha önce de başı derde girmiş. CIA'nin içindeki bir suça karıştığından şüphelenilmiş. Parçalar yerine oturuyor."

"Ama onda seni huzursuz eden bir şey var?" diye sordu Grayer. Daha şimdiden beni anlamayı çok iyi öğrenmişti.

"Okuduklarıma göre daha önce hiç kimseyle yakın çalışmamış. Hawkins her zaman yalnızmış; en azından şimdiye kadar öyleydi. Silver Spring'teki kız kardeşi hariç, kadınlarla ilişki kurmakta zorlanıyor gibi. Jill'in onunla olan ilişkisini anlamış değilim. Hawkins'in birdenbire bir kadınla çalışmasını anlayamıyorum."

"Belki en sonunda ruh eşini bulmuştur. Böyle şeyler oluyor," dedi Hamerman. Böyle bir şeyin Hamerman'ın başına geldiğinden şüpheliydim.

"Hawkins hakkında başka neler var?" diye Jay Grayer sorularına devam etti. Dinlerken gözlerini kapattı.

"FBI'daki psikolojisiyle ilgili bütün dosyaları ve inceleme raporları onun patlamaya hazır bir bomba olduğunu gösteriyor. Bunca yıldır onu Asya'da ve Güney Amerika'da aktif görevde tutmalarım nasıl haklı çıkardıklarını bilmiyorum. Ama asıl ilginç olan şu, Hawkins'e inandığı nedenler uğruna suç işletilebilir. Milli savunmamız için gizli servisin önemine olan inancı çok güçlü. Başkan Byrnes inanmıyor ve bunu halka yaptığı konuşmalarda pek çok kez söyledi. Bu da Jack ve Jill senaryosunu açıklıyor. Kesin açıklıyor. Hawkins bir suikast düzenleyebilecek kadar deneyimli ve kaynak sahibi. Kesinlikle Jack olabilir. Öyleyse onu durdurmak çok zor olacaktır."

Elli dokuzuncu Cadde Köprüsü'nden Manhattan'a doğru geçiyorduk. New York, New York. Başkanlık konvoyu çalan sirenleriyle ve parlayan ışıklarıyla garip ve ürkütücü bir tören alayı gibiydi. Manhattan adası tam karşımızda uzanmış yatıyordu.

New York inanılmaz derecede görkemli ve heybetliydi. Sanki hepimizi yutabilecek kapasitedeydi. Burada her şey olabilir, diye düşündüm ve eminim Don Hamerman ile Jay Grayer da düşünmüştü.

Bam!

Bam!

Bam!

Üçümüz birden arabanın arka koltuğunda havaya sıçradık. Elimi silahıma attım, hemen hemen her şeye karşı hazırlıklıydım, Jack ve Jill'e karşı hazırdım.

Başkan'ın önümüzdeki arabasına korkuyla baktık; Posta Arabasına. Bizim arabada sessizlik vardı. Korkunç bir sessizlik. Sonra gülmeye başladık.

O sesler silah sesi değildi. Sadece bize öyle gelmişti. Yanlış alarmdı. Ama yine de kanımızı dondurmuştu.

Köprü'nün ilerisindeki rampaya girerken metal ızgaraların üzerinden geçtik. O ani ve beklenmedik sesi duyduğumuzda arabadaki herkes kalp krizi geçiriyor gibi olmuştu. Şüphesiz Başkan'ın arabasında da aynı şey olmuştu.

"Tanrım," diye Hamerman yüksek sesle mırıldandı. "Olursa işte aynen böyle olacak. Oh, Yüce Tanrım."

Jay Grayer sesi titreyerek, "Hinckley Reagan'ı ve Brady'i vurduğunda ben de Washington Hilton'daydım," dedi. Sesi duyduğunda Reagan ve James Brady'ylê yaşadığı o ana geri döndüğünü anlamıştım. Kimsenin hatırlamak istemeyeceği bir anıyı hatırlamıştı.

Grayer'ın bu işteki şahsi çıkarını düşündüm. Ekibi-mizdeki herkesin şahsi çıkarını düşündüm.

Başkan'ın arabasının bizim önümüzden kalabalık ve ışıklı New York caddelerine girişini izledim. Nehirden gelen rüzgârın esintisinde küçük Amerikan bayrakları sallanıyordu.

Pişman olmak yok.

Bölüm 79

FOTO MUHABİRİ New York'taki iş için 16 Aralık Pazartesi sabahı erkenden gelmişti.

Washington'dan arabayla gelmeye karar vermişti. Böylesi daha güvenli olurdu. Şimdi Park Caddesi'nde, Başkanlık konvoyunun ertesi sabah, yani sadece birkaç saat sonra geçeceği caddede duruyordu. Tarihi günden önce rahatlıyordu, New York City'nin tatil mevsimindeki görüntülerinin ve seslerinin tadım çıkarıyordu.

Kevin Hawkins'in kafasında flaşlar patlıyor gibiydi. JFK suikastının, Martin Luther King ve Robert Kennedy cinayetlerinin, hatta Ronald Reagan'ın berbat vuruluşunun bile fotoğrafları aklında canlanıyordu.

Kesin olarak bildiği bir şey vardı: Bu özel suikast berbat edilemeyecekti. Bu kesin bir işti. Thomas Byrnes'in kurtulması mümkün değildi. Kaçışı yoktu.

Başkan'ın ve karısının kaldığını bildiği Waldorf-Astoria Otel'i'ne yaklaşıyordu. Başkan'ın güvenlik danışmanlarının tavsiyelerine karşı çıkması çok tipikti. Profiline çok uygundu.

Uzmanları dinleme. Bozuk olanı tamir et. Kendini beğenmiş aptal, işe yaramaz piç. Amerikan halkına ihanet eden hain!

Gece serin ve güzeldi, hafif yağmur nihayet dinmişti. Tenine değen hava çok güzel bir duygu veriyordu. Kevin Hawkins gibi belirlenmeyeceğinden çok emindi. Bu işin icabına bakmıştı. Otelin etrafında en azından iki yüz New York polisi vardı. Hiç önemli değildi. Artık onu kimse tanıyamazdı. Hatta kendi annesiyle babası bile.

Otelin önündeki cadde gecenin bu saatinde hiç alışılmadık bir şekilde kalabalıktı. Bazı seyirciler, Başkan'ın vuruluşunu seyretmek umuduyla gelmişti. Başkan'ın ne zaman geleceğini bilmiyorlardı ama şehirdeki en iyi otelleri biliyorlardı. Waldorf Otel'i'ni iyi tahmin etmişlerdi.

Yerel gazeteler, hatta New York Times bile, Jack ve Jill konusundaki süregelen drama hakkında manşetlerle haber çıkartmıştı. Her zamanki gibi, basın olayın çoğunu yanlış anlamıştı. Ama bu yakında ona çok yardımcı olacaktı.

Kevin Hawkins ve Rockefeller Merkezi'ndeki Noel Ağacı'nı ziyaretten dönen tuhaf gürültülü festival kalabalığına karıştı. Otelin etrafında toplanmış ambulans şoförleri birbirlerine fıkralar anlatıyordu. Onların büyük şehir esprilerine ve tavırlarına sinir olmuştu. Onlardan, öldürmeye geldiği işe yaramayan Başkan'dan bile daha çok nefret etmişti.

Belki hızlı hareket etmesi gerekir diye kalabalığın dış kenarında duruyordu. Orada çok fazla dolanmak istemiyordu ama kendisine verilen programa göre Başkanlık konvoyu geç kalmıştı.

Nihayet kalabalıktaki bazı kafaların sola doğru uzandığını gördü. Park Caddesinden gelen arabaların motor seslerini duyabiliyordu. Konvoy otele yaklaşıyordu. Bu gelen mutlaka konvoy olmalıydı.

Bir düzine araba Park Caddesi'ndeki gölgelikli otel girişinin önünde durdu. Kevin Hawkins gördüklerine neredeyse inanamıyordu.

Kendini beğenmiş piç, yeraltındaki garajı kullanmak yerine otele caddeden yürüyerek girmeyi tercih etmişti. Görünmek istemişti, fotoğrafları çekilsin istemişti. Tüm dünyaya cesaretini göstermek istemişti... Thomas Byrnes'ın Jack ve Jill'den korkmadığını göstermek istemişti.

Foto muhabiri, kendine küstahçasına güvenen, kibirli Başkan'ın limuzininden apar topar çıkarılışını izledi. Thomas Byrnes'ı orada öldürebilirdi! Bir zamanların parlak işadamı, otomobil şirketinin eski yöneticisi, başkanlık işlerinin "her zamanki işler" gibi yapılmasına karar vermişti, böylece suikast resmen garantilenmişti.

Amatörler amatörce kararlar verir, Hawkins bunu biliyordu. Daima. Bu, işini yaparken hesapladığı bir gerçektir.

Onu şimdi öldürebilirdim. Başkan'ı burada Park Caddesi'nde öldürebilirim.

Bu bana neler hissettirir? Heyecan-zevk. Suçluluk duymam. Ne kadar tuhaf bir adam oldum böyle, diye düşündü Kevin Hawkins.

Aslında bu gece burada olmasının aşıl nedeni buydu; duygusal tepkilerini sınamak.

Bu, büyük olayın kostümlü provasıydı sanki. İhtiyacı olan ve yapabileceği tek prova.

Gizli servis ekibi, Başkan'ı başarıyla ve ustalıkla otele soktu. Korumaları mükemmeldi. KK'nin etrafında üç sıkı halka oluşturmuşlardı; Korunan Kişi.

Başkan için düşünülen ayrıntılar çok iyiydi ama yeterli değildi. Hiç kimse yeterli olamazdı. Kevin Hawkins'in düşündükleri için hiçbir şey yeterli olamazdı.

Bir kamikaze saldırısı! Bir intihar saldırısı! Başkan bundan asla kaçamayacaktı. Kimse kaçamazdı. Bu iş çantada keklikti.

Geri kalan parlak lacivert sedanların boşalmasını izledi ve hemen hemen inen her yüzü tanıdı. Her zamanki zihin fotoğraflarını çekti. Hatırlanacak düzinelerce fotoğraf vardı ve hepsi kafasının içindeydi.

Nihayet, Jill'i gördü. Çok soğukkanlı ve hiç endişeli değilmiş gibi görünüyordu. Aslında o harika bir sapıktı öyle değil mi? Jill kalabalığın ve kargaşanın ortasında öylece durdu. Sonra diğerleriyle birlikte Walldorf Oteli'ne girip gözden kayboldu.

Foto muhabiri en sonunda oradan uzaklaştı; Park'ın aşağısına, eskiden Pan Am Binası olan ama şimdi MetLi-fe'e ait olan binaya doğru yürüdü, Binamn tepesinde Noel Baba'nın kızağına benzeyen bir geçit arabasını kullanan Snoopy maketi duruyordu.

Başkan bu gece, bir dönemlik de olsa, hayat sigortası yaptırmış olmalı, diye düşündü, bedeli ne kadar olursa olsun. Suikast artık kesinleşmişti. Garantilenmişti.

Ama Kevin Hawkins'in hiç şüphelenmediği, hatta hiç fark etmediği şey, onun da izlendiği idi. Tam o anda, New York City'de çok yakın takibe alınmıştı.

Jack, Kevin Hawkins'in Park Caddesi'nden aşağı yürüyüşünü seyrediyordu.

Bölüm 80

JACK, EN ATİK OL.

Jack, en hızlı ol.

Sam Harrison, Kevin Hawkins'in Park Caddesi'nde gözden kayboluşunu seyrettikten sonra Waldorf'un yakınlarındaki kalabalık alandan uzaklaştı. New York da en az başkent Washington kadar, Jack ve Jill'in hikâyeleriyle çalkalanıyordu. Bu iyiydi. Bu her şeyi daha da kolaylaştıracaktı.

Şimdi yapması gereken bir şey vardı. Tehlikesi ne olursa olsun bunu yapmak zorundaydı. Bu, onun için en önemli şeydi.

Lexington Caddesi'yle Kırk Yedinci Cadde'nin köşesindeki jetonlu telefon kulübesinin önünde durdu. Çok şaşırtıcıydı ama kahrolası telefon çalışıyordu. Belki de şehrin ortasında çalışan tek telefon buydu.

Numarayı çevirirken rüküş sokak fahişesinin Lexington'da salma salma kendini satmasını izledi. Onun yakınlarında orta yaşlı bir eşcinsel genç bir sarışım arabasına alıyordu. Köyden gelmiş kovboylar ve kızlar New York'un ünlü barlarından biri olan Ride'ın High'a doğru yürüyordu. Eski New York'u düşünerek mırıldandı, eski Amerika'yı, gerçek kovboyları ve gerçek erkekleri.

New York'ta yapılacak çok önemli ve çok gerekli bir işi vardı. Jack ve Jill zirveye doğru ilerliyordu. Asıl gerçeğin onunla birlikte mezara gömüleceğinden emindi. Öyle olmak zorundaydı.

Gerçek her zaman halkın bilemeyeceği kadar çok tehlikeli olmuştu. Genelde gerçek insanları özgür bırakmazdı, sadece onları daha da delirtirdi. Çoğu insan gerçeğin ağırlığını kaldıramazdı.

Nihayet Maryland'daki numarayı düşürmüştü. Telefon açmasında çok az bir risk vardı ama bunu göze almak zorundaydı. Kendi akıl sağlığını korumak için bunu yapmak zorundaydı.

Telefonun diğer ucundan küçük bir kızın sesi duyuldu. Tam o anda inanılmaz bir rahatlık ve aynı zamanda günlerdir hissedemediği neşeyi hissetti. Kızın sesi sanki tam orada, New York'taymış gibi geliyordu.

"Ben Samantha. Size nasıl yardım edebilirim?" dedi. Ona telefona yanıt vermesini o öğretmişti.

Gözlerini sıkıca yumdu ve New York'un sinir bozan kalabalığı, yakında yapmak zorunda olduğu şeyler birdenbire yok olmuştu. Hatta o kısa an içinde Jack ve Jill bile düşüncelerinde yok olmuştu. Güvenli bölgedeydi. Evindeydi.

Küçük kızı bu sefer ona gerçekten güvenmişti. Onun için önemli olan tek şey oydu. Bu telefon için geç saatte kadar beklemesine izin verilmişti.

Telefonun ahizesini ağzına doğru yaklaştırırken Jack değildi artık.

Sam Harrison da değildi.

"Benim, baban," dedi en küçük çocuğuna. "Merhaba çörek suratlım. Seni çok özledim. Nasılsın? Annen nerede?" diye sordu. "Birbirinize iyi bakıyor musunuz? Çok yakında eve geleceğim. Beni özledin mi? Ben seni çok özledim."

Bu işi yapmak ve kurtulmak zorundayım, diye düşündü kızıyla konuşurken, sonra telefonu karısı aldı. Jack ve Jill başarılı olmak zorundaydı. Tarihi değiştirmesi gerekiyordu. Evine bir ceset torbası içinde dönemezdi. Şerefsizce dönemezdi. Sanki, Benedict Arnold'dan beri en büyük Amerikan hainiymiş gibi dönemezdi.

Hayır, ceset torbasında dönecek olan Başkan Thomas Byrnes'tı. O ölmeyi hak etmişti. Diğerleri de öyle. Kendilerine göre hepsi haindi.

Jack ve Jill geldi Tepe'ye.

Öldürmeye, öldürmeye, öldürmeye.

Ve yakında çok yakında hepsi bitecekti.

Bölüm 81

OTELDE KESİNLİKLE TERS giden bir şeyler vardı. Güvenlikte ciddi bir bozukluk olduğunu anladığımda Wal-dorf'a geleli daha birkaç dakikadan fazla olmamıştı. Başkan Byrnes ve karısı otelin gösterişli lobisine girdiğinde gizli servis ajanları etraflarını çok yakından sarmıştı.

Thomas ve Sally Byrnes korumalar eşliğinde alel- acele yirmi birinci kattaki süitlerine çıkarıldı. Bu sahneyi ezbere biliyordum. New York Polis Teşkilatı'nın dedektifleri Gizli Servis ayrıntılarıyla çok yakından çalışıyordu. Wal-dorf'a girmek için kullanılabilecek, bilinen ve bilinmeyen bütün yöntemleri ve yerleri kontrol etmişlerdi. Bunlara metrolar, kanalizasyonlar ve diğer tüm yeraltı geçitleri dahildi. Biz gelmeden önce bomba bulmaya eğitilmiş köpekler oteli baştan aşağı aramıştı. Köpekler aynı gün öğleden sonra Plaza'ya ve Pierre'e de götürülmüştü. Belki Başkan oralarda kalmayı tercih eder diye.

Arkamdan "Alex." dendiğini duydum. "Alex, buraya gel. Buraya Alex". Jay Grayer eliyle beni çağırıyordu. "Şimdiden küçük bir sorun çıktı. Bunu nasıl becerdiler bilmiyorum ama onlar kesinlikle New York'ta. Jack ve Jill burada."

Gizli servis ajanına "Burada neler oluyor Jay?" diye sorarken acele acele yürüyor ve içi pahalı parfümler ve giysi aksesuarlarıyla dolu cam bavulların yanından geçiyorduk.

Jay Grayer beni otelin idari müdürlerinin yanına, yani lobi katında resepsiyonun arkasında kalan odaya götürdü. Oda gizli servis, FBI ajanları ve New York polisi dedektifleriyle doluydu. Herkes elindeki telefonu ya da telsizi dinliyor gibiydi. Hoover'dan beri her başkanın Wald-rof'ta kaldığını gururla söyleyen otel müdürü ve yanında duran güvenlik şefi dahil, herkes gergindi.

Nihayet Grayer bana döndü ve, "On dakika önce koca bir demet çiçek getirildi. Dostlarımız Jack ve Jill göndermiş. Çiçeklerle birlikte bir şiir daha var." dedi.

Not, maun bir masanın üzerinde kan kırmızısı güllerden oluşan demetin yanından duruyordu. Grayer omuzu-mun üstünden bakarken notu okudum.

Jack ve Jill geldi Tepe'ye.

Ve Şefi şaşırttılar çiçeklerle.

Burada şehirdeyiz

Geri sayıma başlıyoruz

Kalan son saatlerinizi sayıyoruz.

"Onların bir çift manyak olduklarına inanmamızı istiyorlar," dedim Jay'e.

"İnanıyor musun?"

"Tabii ki inanmıyorum ama söylediklerinde ciddiler. Çok istikrarlı ve iyi bir plan yaptıkları kesin. Ne yaptıklarını iyi bildikleri kesin ve bizim bunu bilmediğimiz de kesin."

Bölüm 82

GECE YARISINI BİRKAÇ DAKİKA GEÇE, Başkan Thomas Byrnes'in büyük yatak odasının ağır ağaç kapısı açıldı. Waldorf'un kule bölümünde bulunan başkanlık süitinde dört yatak odası ve iki oturma odası vardı. O katta ya da o katın altındaki ve üstündeki katlarda başka hiç kimse kalmıyordu.

"Kim o?" Başkan okuyarak sinirlerini yatıştırmaya çalıştığı kitaptan başını kaldırdı. Kitap David McCullough'un yazdığı Truman'dı. Kapı aniden açıldığında Başkan neredeyse ağır kitabı düşürüyordu.

Thomas Byrnes kapıyla büyük antika sehpa arasında duran kişiyi görünce gülümsedi.

"Oh, sen miydin. Jill olabileceğini düşünmüştüm de. Bence gizliden gizliye benden hoşlanıyor. İçgüdülerim böyle söylüyor," dedi ve güldü.

Sally Byrnes da gülümsedi. "Benim canım, İyi geceler dilemek istemiştin. İyi olup olmadığına bakmak istedim Tom."

Başkan sevgiyle karısına baktı. Son birkaç yıldır ayrı yatak odalarında uyuyorlardı. Bazı sorunları olmuştu. Ama hâlâ çok yakın dosttular. Başkan hâlâ birbirlerini sevdiklerine inanıyordu ve daima seveceklerdi.

"Üzerimi örtmeye gelmedin mi?" diye sordu. "Çok yazık."

"Tabii ki onun için geldim. Bu gece üzerinin örtülmesini hak ediyorsun."

Kocasının gülümsemesi ikisine de güzel anları hatırlatmıştı, daha güzel anları. İsteddiği zaman çok çekici bir adam olabiliyordu. Sally Byrnes da bunu çok iyi biliyordu. Tom aynı zamanda kalp kırıcı biri de olabiliyordu. Sally bunu da biliyordu. Birlikte oldukları yılların çoğunda öyle olmuştu zaten. Bu ilişki için acı ve mutluluk diyordu. Aslında yani dürüst olmak gerekirse acıdan çok mutluluk olmuştu. İkisi de buna inanıyordu ve sahip oldukları şeyin çok nadir bulunabildiğini biliyorlardı.

Thomas Byrnes kocaman ve üzerinde kısmen gölgelik olan yatağın kenarında doğruldu. Sally de geldi ve yanına oturdu. Karısının eline uzandı, o da seve seve elini verdi. Tom'la el ele tutuşmayı çok seviyordu. Hep sevmişti. Geçmişteki kırgınlıklara ve diğer sorunlara rağmen onu hâlâ sevdiğini biliyordu ama bunların hiçbir anlamı olmadığını biliyordu. O kendi içinde güvendeydi. Sally Byrnes aynı zamanda kocasını herkesten daha iyi anlıyordu. Şu anda ne kadar huzursuz olduğunu, ne kadar çok korktuğunu ve ne kadar hassas olduğunu biliyordu.

Kocasını gerçekten seviyordu, hem de her şeyiyle; kendim beğenmişliğiyle, çekingenliğiyle, güvensizlikle-riyle, arada sırada ortaya çıkan büyük egosuyla. Kocasının da onu sevdiğini ve sonsuza en yakın dostlar ve ruh eşleri olarak kalacaklarını biliyordu.

"Sana garip bir şey söyleyeceğim," derken yirmi altı yıllık karısını iyice yalanma çekti ve ona sarıldı.

"Söyle. Tam bir ifşaattan başka bir şey beklemiyorum, Sayın Kral." Londra'da seyrettikleri III. George'nin Çılgınlığı adlı oyunda duydukları bu cümleye ikisi de çok gülmüştü. Kraliçe yataktayken III. George'a "Sayın Kral" demişti.

"Bence bu tanıdığımız biri. Şu cinayet dedektifiyle bu konuda biraz konuştum. Bana gelip de kötü haberi vermeye cesaret edebilen sadece oydu. Bence bize yakın olan birileri olabilir, Sally. Bu da durumu daha da korkunçlaştırıyor."

Sally Byrnes korkusunu göstermemeye çalıştı. Gözleri yüksek tavanlı odayı dolaştı. Duvarın önüne dizilmiş birkaç iskemle vardı. Onların arkasından bebek mavisi duvar kâğıtları yükseliyordu. Tanrım, Michigan'daki evlerine gitmeyi ne çok istiyordu. Her şeyden çok istediği tek şey buydu; Tom'la birlikte eve dönmek.

"Bunu Don Hamerman'a söyledin mi?!"

"Sana söylüyorum," diye fısıldadı. "Sana güvenebilirim. Sana güveniyorum."

Sally yavaşça onun alnını öptü, sonra yanağını ve en sonunda da dudaklarını. "Bundan emin misin?"

"Yüzde yüz," diye fısıldadı. "Benden kurtulmayı istemek için bir iki tane iyi nedenin olmasına rağmen. Herkesten daha iyi nedenler hem de. Eminim Jack ve Jill'in nedenlerinden bile daha iyidir."

"Bana sıkı sıkı sarıl," dedi. "Sakın bırakma."

"Asıl sen bana sıkı sıkı sarıl," diye karışma fısıldamaya devam etti Başkan. "Sakın beni bırakma. Seninle bu şekilde sonsuza dek kalabilirim. Ve lütfen Sally, beni bağışla."

Yakıtı olan biri. Bana çok yakın olan biri. Başkan Byrnes karısına sarılırken bu rahatsız edici düşüncüyü kafasından atamıyordu. Yakın biri.

"Noel'de ne istersin Tom? Basım bilirsin, hep bilmek isterler."

Başkan Byrnes biraz düşündü.

"Huzur. Bütün bunların son bulmasını."

Bölüm 83

JACK VE JILL'DEN daha iyi olduğunu kanıtlamasının vakti gelmişti. Yüreğinde daha iyi olduğunu biliyordu. Yarışma yoktu. Jack ve Jill bir bok değildi.

Crosslarını evi karanlıkta duruyor, Washington'un güneydoğusundaki Beşinci Cadde'de gölgeler yaratıyordu. İçerdeki herkes nihayet uykuya dalmış gibi görünüyordu. Birazdan göreceğiz. Birazdan bunu göreceğiz, diye düşündü katil kendi kendine.

Gerçeği ille de bilmek istiyorsanız, adı Danny Boudre-aux'tu. Sokak lambasının ağaç yapraklarının üzerindeki parıltılarını seyretti.

Cross'tan ve ailesinden ne kadar nefret ettiğini düşünüyordu. Alex Cross ona kendi babasını hatırlatıyordu, ki o da kendini aptal işine adanmış bir polisti ve işi yüzünden onu ve annesini terk etmişti. Kaldırımındaki tükürük parça-larıymış gibi onları terk etmişti. Sonra annesi kendini öldürmüştü ve o da manevi anne ve babasına evlatlık verilmişti.

Aileler onu hasta ederdi ama kusursuz Alex Cross kusursuz bir baba olmaya çalışıyordu. Sahtekârın tekiydi, tam bir oyuncuydu. Daha da kötüsü Cross onu pek çok kez küçümsemiş hatta birkaç kez "gözardı" etmişti.

Danny Boudreaux, Theodore Roosevelt'te Sumner Moore'un sınıf arkadaşıydı. Sumner Moore her zaman kusursuz öğrenci olmuştu, kusursuz atlet, kusursuz salak. Moore geçen yazdan beri onun kahrolası öğretmeni olmuştu. Danny Boudreaux haftada iki kez Moore'ların evine gitmek zorunda kalmıştı. Daha ilk günden beri çok

kadar ukala ve kendini beğenmiş bir çocuk olduğu için Sumner Moore'dan nefret etmişti. Bütün kendini beğenmiş Moore ailesinden nefret etmişti. Ama onlara bir ders vermişti. Bu kez öğretmen o olmuştu.

Bulduğu ilk parlak fikir, kusursuz öğrenci Sumner Mo-ore'u çocuk katiliymiş gibi göstermekti. Moore'un Prodigy'deki hesabına girmiş ve polisleri onun evine yönlendirmişti. Ne müthiş bir dalavereydi, hatta en iyisiydi. Sonra Sumner'dan kurtulmaya karar vermişti. Bu ikinci parlak fikriydi. Onun için Sumner Moore'u öldürmek küçük çocukları öldürmekten daha zevkli olmuştu.

Şimdi de Cross'a bir ders vermek istiyordu. Belli ki Cross, Sojourner Truth Okulu katilini değerli vaktini ayırmaya layık bulmamıştı. Danny Boudreaux, Alex Cross'un gözünde Gray Soneji değildi. Jack ve Jill de değildi. O Hiç Kimseydi, değil mi?

Bunu göreceğiz Doktor Cross. Benim Jack ve Jill 'e ve diğerlerine karşı nasıl meydan okuduğumu göreceğiz. Bu seferkini çok dikkatli izle, Boktan Doktor Dedektif. Bir şeyler öğrenmelisin.

Sonraki bir saat içinde pek çok kişi Danny Boudre-aux'u küçümsememeyi, bir daha asla onu göz ardı etmemeyi öğrenecekti.

Danny Boudreaux, Beşinci Cadde'de karşıdan karşıya geçti, ağaç gölgelerinde saklanarak ilerlemeye gayret ediyordu. Cross'un evinin etrafını saran bakımlı bahçeden geçti.

On üç yaşındaydı ama yaşına göre küçüktü. Boyu bir elliydi ve sadece elli bir kiloydu. Pek göz doldurmuyordu. Diğer öğrenciler ona Bay Yumuşak diyordu çünkü onunla alay ettiklerinde hemen ağlamaya başlıyordu. Ve onunla hep alay ediyorlardı. Danny Boudreaux için bu cehennem azabı bütün okul yılı boyunca devam etmişti. Hayır, aslında şimdiye dek bütün hayatı böyle geçmişti. Sumner Moore'u öldürmekten büyük zevk almıştı! Bütün kahrolası okulu öldürmek gibi bir şeydi!

Cross'un evinin karşısında beklerken yüzüne, boynuna ve ellerine koyu gri göz farı sürmüştü. Üzerinde koyu renk kot pantolon ve siyah gömlek vardı ve Treebark yapımı kabartmalı, koyu renk bir maske takıyordu. Afro-Amerikan mahallesine uyum sağlaması gerekirdi değil mi? Altıncı Cadde'de ve Beşinci Cadde'ye varmak için geçtiği E Caddesi'nde kimse ona dikkat etmemişti.

Danny Boudreaux pançosunun cebindeki yarı-otoma-tik Smith & Wesson'un kabzasına dokundu. Silahta on iki kurşun vardj. Ağzına kadar doluydu. Emniyeti kapalıydı. Yine ağlamaya başladı. Yanağına sıcak gözyaşları akıyordu. Koluyla onları sildi. Artık Bay Yumuşak olmak yok.

O kusursuz cinayetler işlemişti.

Bölüm 84

DÜNYA ÜZERİNDE artık Alex Cross'un şirin küçük ailesini kurtarabilecek hiçbir şey kalmamıştı. Ölme sırası onlara gelmişti. Bunu yapmak zorundaydı. Doğru zamanda doğru hareket. Hey, hey, ne dedin sen?

Danny Boudreaux evin arka kapısındaki basamakları teker teker çıktı. Hiç ses çıkartmıyordu.

Olması gerektiğinde çok iyi bir öğrenci olabiliyordu. İyi genç bir asker. Bu gece göreve çıkmıştı, hepsi buydu. Gece görevine çıkmıştı.

Ara ve yok et.

Evin içinden gelen hiçbir ses duymamıştı. Gece seyredilen televizyonun sesi yoktu. Letterman, Leno, Beavis'le Butthead ya da NordicTrack reklamları seyredilmiyordu. Piyano da çalınmıyordu. Bunun anlamı da büyük ihtimalle Cross'un uyuduğuydu. Bırak, uyusun. Ölünün uykusu, değil mi?

Kapı tokmağına dokundu ve o anda elini çekmek istedi. Metal, tenine kuru buz gibi değmişti. Ama yine de bırakmadı. Yavaşça, çok yavaşça tokmağı çevirdi. Sonra kendine doğru çekti.

Kahrolası kapı kilitliydi! Aptalca bir neden yüzünden kilitli olmayacağını düşünmüştü. Yine de evin bu kapısından içeri girebilirdi ama bu kez ses çıkarması gerekirdi.

Öyle olmazdı.

Öyle kusursuz olmazdı.

Ön tarafa gidip oradaki durumu kontrol etmeye karar verdi. Orada bir veranda olduğunu biliyordu. Verandada bir piyano vardı. Cross orada blues çalardı. Ama iyi doktor için artık kötü günler başlıyordu. Bu geceden sonra hayatının sonuna kadar korkunç günler geçirecekti.

Evin içinden hâlâ bir ses gelmiyordu. Cross'un ailesini tehlikeden uzak bir yere göndermediğini biliyordu. Bu da ona ne kadar az saygı duyduğunu gösteriyordu. Cross ondan korkmuyordu. Ama korkması gerekirdi. Lanet olsun, Cross'un ondan ölesiye korkması gerekiyordu!

Danny Boudreaux verandanın kapısını açmak için uzandı. Genç katil kan ter içinde kalmıştı. Boudreaux zar zor nefes alıyordu. Çok korkunç kâbuslar görürdü ve şu anda en korkunç kâbusuyla karşı karşıyaydı.

Dedektif John Sampson dosdoğru ona bakıyordu! Zenci dev, verandada duruyordu. Onu bekliyordu. Sakin sakin orada oturuyordu.

Yakalanmıştı! Tanrım. Ona tuzak kurmuşlardı. Ve o da tam bir sersem gibi tuzaklarına düşmüştü.

Ama bir dakika. Bir dakika!

Bu durumda bir terslik vardı... Ya da aslında bu durumda hiçbir bir terslik yoktu!

Danny Boudreaux gözlerini kırptı ve sonra büyük bir dikkatle baktı. İyice konsantre olmuştu. Sampson piyanonun yanındaki büyük ve yumuşak koltukta uyuyordu.

Ayakkabılarını çıkartmış ve ayaklarını koltuğun pufuna uzatmıştı. Kılıfında duran silahı yanındaki küçük sehpadaydı, sağ elinden aşağı yukarı otuz santim uzaktaydı. Kılıfındaki silahı.

Otuz santim. Hımmm. Sadece otuz küçük santim, diye düşündü katil, onu kenara çekebilirdi.

Danny Boudreaux kapı tokmağını tutuyordu. Kımıldamadı. Sanki yumruk yemiş gibi göğsü acıyordu.

Ne yapmalı? Ne yapmalı? Lanet olsun, ne yapmalı?... OTUZ KÜÇÜK SANTİM...

Aklı saniyede bir milyon mil hızla çalışıyordu. Kafasının içinden binlerce düşünce geçiyordu ve bu düşüncelerin ağırlığı altında eziliyordu sanki.

Sampson'a gitmek istiyordu. Birden içeri girmek ve koca adamı öldürmek istiyordu. Sonra da koşarak yukarı çıkıp bütün aileyi öldürmek istiyordu. Bunu o kadar çok istiyordu ki bu düşünce içini yakıyor, beyninin içini kavuruyor ve düşünce dalgalarını kızartıyordu.

Askeri zihnine girdi ve çıktı. Kahramanlığın en iyi tarafı ve diğer saçmalıklar. Mantık her şeyin üstündedir. Ne yapması gerektiğini biliyordu.

Basamakları çıktığından daha yavaş bir şekilde Cross-ların evinin verandasının kapısından uzaklaştı. İri ve kötü dedektife toslamaya ne kadar yaklaştığına inanamıyordu.

Belki de koca ayının üzerine saldırabilir ve onun bey- . nini dağıtabilirdi. Belki de yapamazdı. Koca ayı gerçekten de kocamandı.

Hayır, Truth Okulu katili bu riski göze alamazdı. Önünde onu bekleyen büyük eğlenceler ve bir sürü oyun vardı, onları bu şekilde mahvedemezdi.

Artık fazlasıyla deneyimliydi. Bu işte gittikçe daha iyi oluyordu.

Gecenin içinde kayboldu. Başka seçenekleri ve halletmesi gereken başka işleri vardı. Danny Boudreaux başkentte serbestçe dolaşıyordu ve buna bayılıyordu. Şimdilik bu zevk ona yeterdi. Cross ve onun aptal ailesi için daha sonra da zaman olacaktı.

Daha birkaç dakika önce hüngür hüngür ağladığını unutmuştu. Yedi gündür ilacım almıyordu. Nefret ettiği, iğrenç Depakote, lanet olası beyin-karıştıran ilaç.

Üzerinde yine en sevdiği kazağı vardı. Mutlu, Mutlu. Neşeli, Neşeli.

Bölüm 85

TER İÇİNDE VE TİTREYEREK UYANDIM. Tenim gerilmiş, kalbim deli gibi çarpıyordu.

Kâbus muydu? Kötü, gerçek ya da hayali bir şey miydi? Oda zifir karanlıktı, bütün ışıklar sönmüktü ve nerede olduğumu anlamam birkaç saniye sürdü.

Sonra hatırladım. Her şeyi hatırladım. Başkan'ı korumak üzere kurulmuş takımın bir parçasıydım. Ama Başkan işimizi daha da zorlaştırmak için, Washington dışına seyahat etmeye ve teröristlerle birtakım delilerden korkmadığını göstermeye karar vermişti.

New York'ta, Park Caddesi'ndeki Waldorf-Astoria Oteli'ndeydim. Jack ve Jill de New York'taydı. Bize bir not gönderdikleri için de kendilerinden çok eminlerdi.

Yatağımın başucundaki lambayı bulmak için komodini yokladım sonra da kahrolası düğmesini bulmak için uğraştım. Nihayet lambayı açtım. Komodinin üzerindeki saate baktım. İki elli beş.

"Bu harika," diye fısıldadım. "Bu gerçekten harika."

Washington' daki çocuklarımı aramayı düşündüm. Nana'yı aramayı. Aslında ciddi anlamda düşünmüş değildim ama yine de bu fikir aklımdan geçmişti. Christine Johnson'ı aramayı düşündüm. Onu evinden aramayı. Kesinlikle olmaz! Ama bunu düşünmüştüm ve onunla telefonda konuşma fikri hoşuma gitmişti.

Sonra haki bir pantolon, Converse spor ayakkabılarımı ve eski bir kazak giydim. Otelde dolaşmaya başladım. Otel odamdan hatta kendi tenimden bile çıkmaya ihtiyacım vardı.

Waldorf-Astoria mışıl mışıl uyuyordu. Olması gerektiği gibi. Sadece gizli servis'in o disiplinli ajanları ayaktaydı, geçtiğim her koridorda karşıma çıkıyorlardı. Başkanlık alayı gece nöbetindeydi. Çoğu atletik görünümlü erkeklerdi, bana şık muhasebecileri hatırlatıyorlardı. New York'ta-ki göreve sadece birkaç kadın atanmıştı.

Yanımdan geçtiğim gizli servis ajanlarından biri, "New York sokaklarında gece koşusuna mı çıkıyorsunuz Dedektif Cross?" diye sordu. Camille Robinson adında bir kadındı. Pek çok gizli servis ajanı gibi, o da çok ciddi ve işine bağlıydı. Başkan Thomas Byrnes'ı çok seviyorlardı, onun için kurşuna hedef olabilecek kadar çok.

"Aklımın koşuya çıktığı kesin," dedim ve zorla gülümsedim. "Büyük ihtimalle sabahdan önce birkaç maraton koşarım. Siz iyi misiniz? Kahve ya da başka bir şey ister misiniz?

Camille istemem der gibi başım salladı ve yine ciddi ifadesini takındı. Bekçi köpekleri dişi de olabilir. Onun gi-bileriyle çok tanışmıştım. Ciddi ajanı selamladım ve yürümeye devam ettim.

Sessiz otelin içinde yürürken birkaç düşünce kafamda yayılmaya devam ediyordu. Aklım deliler gibi koşturuyordu.

Charlotte Kinsey'in cinayeti, yapbozdaki rahatsız eden parçalardan biriydi. O cinayet Jack ve Jill dışında biri tarafından işlenmiş olabilirdi. Üçüncü bir katil olabilir miydi? Neden üçüncü bir katil olsun ki? Olması bu duruma ne katıyordu?

Uzun bir koridorda yürümeye devam ettim yine aklımda bir dizi düşünce vardı.

Peki ya büyük ve daha karışık komplolar? Dallas ve JFK? Los Angeles ve RFK? Memphis ve Doktor King? Bu çılgınca ve rahatsız eden düşünce tarzı beni nereye götürüyordu? Olası şüphelilerin listesi inanılmaz derecede uzundu ve benim şüphelilerin çoğuna ulaşmak için gereken kaynaklarım yoktu. Kriz takımı sürekli olarak komplolardan bahsediyordu. Federal Büro komploları saplantı haline

getirmişti. CIA de öyle... Ama kuvvetli bir gerçek değişmiyordu: Kennedy suikastlarının üzerinden otuz yıl geçmiş olmasına rağmen, hiç kimse iki cinayetin de çözüldüğüne ikna olmamıştı.

Komplo teorilerine daldıkça fark ettim ki, işin kaynağına inmek imkansızlaşıyor. Henüz kimsenin ulaşamadığı kesindi. Washington'daki Suikast Arşivleri ve Araştırma Merkezi'ndeki birkaç kişiyle konuştum; hepsi aynı sonuca varmıştı. Ya da bir çıkmaza.

Başkan'ın uyuduğu yirmi birinci katın koridorunda yürüyordum. Onun odasında ölmüş olabileceği gibi tüyler ürpertici bir düşünceye kapıldım; Jack ve Jill'in darbeyi indirdiklerini ve bir not, sabaha bulmamız için yeni bir şiir daha bıraktıklarını düşündüm.

Başkanlık süitinin kapısında duran ajanlara, "Herşey yolunda mı?" diye sordum.

Sanki kendi kendilerine, "Bu adam neden burada?" dermiş gibi dikkatli dikkatli baktılar. Biri sertçe, "Şimdiye dek sorun çıkmadı." dedi.

Sonuç olarak tekrar odama döndüm. Saat neredeyse sabahın dördü olmuştu.

Odaya girdim. Yatağa yattım. Gecenin erken saatlerinde Sampson'la yaptığımız konuşmayı düşündüm, bana Sumner Moore cinayetini bildirmişti. Anlaşılan Truth Okulu katili Moore'ların oğlu değilmiş. İki davayı da daha fazla düşünmemeye karar verdim.

Saat altıya, yani başımın dibindeki saatli radyo yangın alarmı gibi çalana kadar sızıp uyumuşum.

Rock and roll çalışıyordu. "K-Rock" New York'ta. Howard Stern benimle konuşuyordu. Yıllar önce Washington'da çalışıyordu. Howard dedi ki, "Başkan kente geldi. Jack ve Jill uzaklarda olabilir mi?"

Herkes biliyordu. Başkanlık konvoyunun Manhattan'ı dolaşması saat on birde başladı. Posta Arabası yine yola koyulmaya hazırdı.

Bölüm 86

NEW YORK CITY'DE tarih yazılmak üzereydi. En kötü ihtimalle ortalık birbirine girecekti. Orası kesindi. Oyun artık oyun olmaktan çıkmıştı.

Jack Central Park'ta sert ve düzenli bir koşuya çıkmıştı. Saat sabah altıdan biraz önceydi. Hemen hemen beşten beri koşuyordu. Aklında bir sürü şey vardı. Zafer günü nihayet gelmişti. New York City savaş alanıydı ve bundan daha iyisini tahmin edemiyordu.

Beşinci Cadde'nin kenarından güneye doğru koşarken Manhattan'ın göz alıcı ufuk çizgisine baktı. Uzun ve inişli çıkışlı binalar çizgisinin üzerindeki gökyüzünün rengi, kâğıt mendilin arkasından görünen odun kömürünün rengindeydi. Binaların arasından yükselen dumanlar gökyüzünü karartıyordu.

Aslında çok güzel bir görüntüydü. Muhteşeme yakın. New York City her zaman düşündüğü gibi değildi. Aslında bu sahteydi. Tıpkı Jack ve Jill gibi, diye düşündü.

Beşinci Cadde'den aşağıya doğru giden mavi şehir otobüsünün yanından koşarken birkaç saat içinde ölüp ölmeyeceğini merak etti. Bunun için hazır olmalıydı, her şey için hazırlıklı olmalıydı.

Kamikaze, diye düşündü. Son plan ölümcüldü ve bu tür işlerin olabileceği kadar kesindi. Hedefin, yapacağı saldırıdan kurtulabilme olasılığının olduğuna inanmıyordu. Kimse kurtulamazdı. Başka ölenler de olacaktı. Ne de olsa bu bir savaştı ve savaşta insanlar ölürdü.

Jack, nihayet Beşinci ve Elli Dokuzuncu Cadde'deki parktan çıkmıştı. Ritmini bozmadan güneye doğru koşmaya devam etti.

Birkaç dakika sonra Batı Elliler'deki Peninsula Ote-li'nin resmi ve çekici lobisine girdi. Saat altıyı on geçiyordu. Peninsula, Başkan Byrnes'in saat on biri yirmi beş geçi geçmesine göre programlanmış Madison Square Gar-den'ın yirmi sokak aşağısında

kalıyordu. New York Times otel lobisine az önce getirilmişti. Hemen manşeti okudu: JACK VE JILL KATİLLERİ BAŞKAN'IN ZİYARETİ SIRASINDA NEW YORK'TA DEHŞET SAÇIYOR. Çok etkilenmişti. Times bile duruma hakimdi.

Sonra Jack, Jill'i gördü. Jill tam vaktinde lobiye gelmişti. Her zaman dakikti. Plana uygun olarak Peninsula'ya gelmişti. Her zaman plana uygun hareket ederdi.

Üzerinde metalik mavi bir eşofman vardı. Ama Waldorf tan buraya gelirken pek terlemiş gibi görünmüyordu. Açıba yürüdü mü, yoksa koştu mu diye merak etti. Ya da belki taksiye binmişti.

Hiçbir şekilde onu tanıdığını belli etmedi. Bekleyen asansöre bindi ve odasının olduğu kata çıktı. Bir sonraki asansöre Sara binecekti.

Odasına girdi ve onu bekledi. Kapıya bir kez vuruldu. Tam vaktinde gelmişti. Ondan tam altmış saniye sonra.

"Korkunç görünüyorum," dedi. Bunlar Sara'nın ilk kelimeleriydi. Kendini öne çıkararak konuşması, kendi gözüyle kendine bakışı, hassaslığı onun karakteristik özellikleriydi. Zavallı kız Sara.

"Hayır, hiç de değil," diyen Jack onu rahatlattı. "Çok güzel görünüyorsun, çünkü çok güzelsin." Ama aslında pek iyi görünmüyordu. Son birkaç saatin gerginliği halinden belli oluyordu. Yüzü sanki endişe ve şüpheden bir maske gibiydi. Çok makyaj yapmış, bolca rimel ve parlak kırmızı bir ruj sürmüştü. Zafer günü. San saçlarını sprey-ledi ve dalgalı bir şekil verdi.

"Waldorf şimdiden hareketlenmeye başladı," diye Jill ona rapor verdi. "Bugün kesinlikle bir suikast girişiminde bulunulacağını düşünüyorlar. Buna hazırlar, en azından hazır olduklarını sanıyorlar. New York polisinden beş bin kişi, ayrıca gizli servis ve FBI. Koca bir ordu gibiler.

"Bırakalım da hazır olduklarımızı sansınlar," dedi Jack. "Yakında göreceğiz değil mi? Gel buraya şimdi," diyerek gülümsedi. "Hiç de korkunç görünmüyorsun. Hiçbir zaman öyle görünmezsin. İştah açıcı görünüyorsun. Sara. Seni yiyebilir miyim?"

"Şimdi mi?" diye yavaşça itiraz etti Sara. Fısıltıyla söyledi. Çok zayıf, hassas ve tereddütlüydü sesi. Ama onun güçlü ve güven veren öpücüklerine karşı koyamadı. Hiçbir zaman koyamamıştı ki, zaten bu da planın bir parçasıydı. Her şeye karşı önceden hazırlıklıydılar, bu yüzden başarısız olamazlardı.

Jack koşarken giydiği tişörtünü çıkartınca terden ıslanmış parlak göğsü ortaya çıktı. Göğsündeki kıllar terden sırlıslam olmuştu. Sara'yı kendine doğru çekip göğsüne bastırdı. Kadiri da vücudunu bükerek ona doğru itti. Kalp atışları hızlanmıştı. Jack ve Jill. New York'ta. Sona çok yaklaşmış bir durumda.

Jack, Jill'iri avlanmış küçük hayvanları gibi kalp atışlarının hızlandığını hissediyordu. Elinde değildi. Artık çok korkuyordu, kanundan korkuyordu.

"Lütfen bana birbirimizi yine göreceğimizi söyle, göremeyeceksek bile. Bugünden sonra bitmeyeceğini söyle, Sam."

"Asla bitmeyecek Maymun Surat. Şu anda ben de en az senin kadar korkuyorum. Böyle hissetmek çok normal, delilik değil. Senin akim başında. İkimizin de öyle."

"Birkaç saat sonra New York'tan uzaklaşıyor olacağız. Bütün bu Jack ve Jill hikâyesi geçmişte kalacak," diye fısıldadı Sara. "Oh, seni çok seviyorum Sam. Seni o kadar çok seviyorum ki bu beni korkutuyor."

Korkutucuydu. Sara'nın bilebileceğinden daha fazla. Herhangi birinin bilmesi gerekenden ya da bilebileceğinden daha korkutucuydu. Tarih halk için değildi, hiç öyle olmamıştı.

Yavaş ve dikkatlice pantolonunun arkasında belinde duran Ruger tabancayı çıkarttı. Elleri terlemişti. Artık nefesini tutuyordu. Tabancayı Sara'nın başına tuttu ve şakağına doğru ateş etti. Sadece bir kez.

Profesyonel bir infaz.

Tutkusuz.

Hemen hemen tutkusuz.

Ruger'a susturucu takılmıştı. Otel odasında çıkan ses küçük, belirsiz bir fırlatma sesiydi. Dokuz milimetrelik kurşunun sert etkisiyle Sara, Sam'in kollarından düşmüştü. İsteksizce titredi ve otelin halısının üzerinde yatan cansız bedene baktı.

"Şimdi bitti," dedi. "Hayatının acısı sona erdi, bütün o acılar ve üzüntüler. Üzgünüm, Maymun Surat."

Jill'in sağ eline son notu koydu. Sonra onun yumruğunu tutarak iyice sıktı böylece not doğal olarak kırışmış oldu. Sara'nın elini son kez tuttu.

Ve Jill yuvarlanarak arkadan geldi, diye çocukların kafi-yesindeki kelimeleri düşündü.

Ama Jack düşmeyecekti.

İnanılmaz çılgınlığın günü başlamıştı.

Jack ve Jill nihayet başlamıştı.

VI. KISIM

ARTIK HİÇ KİMSE GÜVENDE DEĞİL...

HİÇ KİMSE

Bölüm 87

ELİMDEKİ KALIN DOKÜMANIN başlığı, Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'nın Ziyareti. New York City, 16 ve 17 Aralık'tı Tam seksen dokuz sayfaydı ve içinde Başkan'ın Air Force One'dan inerek La Guardia Havaalanı'na adım attığı ilk andan,

öğleden sonra saat ikide oradan ayrılıp Washington'a dönene kadar geçirdiği her dakikada neler olacağı yazıyordu.

Sayfaların bazılarında çizimler vardı, Başkan'ın gideceği her yerin plam çizilmişti: La Guardia Havaalanı, Waldorf, Madison Square Garden'ın içindeki Felt forum, konvoyun geçeceği yollar, alternatif yollar.

Gizli servis belgesinde şöyle yazıyordu:

10:55, sabah. Başkan ve Bayan Byrnes konvoyla katılın

Not: Başkan ve Bayan Byrnes New York polisleriyle kuşatılmış bir konvoyla Waldorf-Astoria Otel'i'ne gider.

11:00, sabah. Konvoy Waldorf tan ayrılarak aynı rotayla (kod C) Madison Square Garden Felt Forum'a gider.

Kapalı varış.

Havuz etrafında basın yok.

Başkan'ın Waldorf tan ayrılarak limuzinler, telsizli polis arabaları ve motosikletlerden oluşan bir konvoyla şehrin içinde dolaşma vakti yaklaşırken aklımı Jack ve Jill bil-mecesiyle meşgul ediyordum. Son üç gündür FBI, gizli servis ve New York polisi, eğer gerçekten Madison Square Garden'e gelirlerse diye, onları yakalamak için etkili bir plan üzerinde işbirliği yapıyordu. Yaklaşık bin sivil ajan ve dedektif, Başkan'ın konuşması sırasında içeride olacaktı. Hepimiz bu korumanın yeterli olacağından şüpheliydik.

Sabahtan beri kafamda dönüp dolaşan çılgınca bir düşünce vardı. Hiç kimse bir suikastçının kurşununu durduramaz. Kurban hariç hiç kimse bir kurşunu durduramaz.

Jack ve Jill ne yapacaktı? Olay nasıl olacaktı? Madison Square Garden'da olacaklarına inanıyordum. İş çok yalandan yapmayı planladıklarından şüpheleniyordum. Ve bir şekilde kaçmayı planlamışlardı.

Saat tam on bire beş kala Başkan ile Bayan Byrnes'a arabalarına kadar eşlik edildi. Düzinelerce gizli servis ajanından oluşan bir alay, kuledeki süitten otelin yeraltındaki garajında bekleyen kurşun geçirmez limuzine kadar onları gölge gibi izledi.

Onlara eşlik eden ana grubun tam arkasından yürüdüm. Benim buradaki rolüm Başkan'ı fiziksel olarak korumak değildi. Jay Grayer'a saldırı girişiminin nasıl olacağını düşündüğümü zaten söylemiştim. Çok yakından olacaktı. Çok gösterişli olacaktı. Ama bir kaçma planı da yapmışlardı.

O sabah planlarda bir değişiklik yapılmıştı. Otelin arka girişinde uzaktan takip eden polisler olmayacaktı. Fotoğraf çekme fırsatı verilmeyecekti. Waldorf m açık lobisinden ikinci kez geçmemesi konusunda Başkan ikna edilmişti.

Bayan Byrnes ve Başkan'ı iki millik yol için limuzine binerken izledim. El ele tutuşuyorlardı. Tanık olunacak dokunaklı bir andı. Thomas ve Sally Byrnes hakkında bildiğim her şeye uyuyordu.

Pişman olmak yok.

Konvoy tam vaktinde yola çıkmıştı. Gizli servisin "resmi paket konvoyu" dediği buydu. Yirmi sekiz araba, altı karşı-saldırı ekibi vardı. Bir araba, "İstihbarat", Başkana karşı bilinen tehditleri bağlantı kurmak için bilgisayarlar taşıyordu. Jack ve Jill, program ya da arabaların numaralarını ele geçirdiler mi diye merak ettim.

Konvoydak limuzinler ve polis arabaları otelin garajından çıkarken neredeyse dik açılar çizerek ilerliyordu. Kanalizasyon deliklerinin kapakları lastiklerimizin altında gümürdüyordu. Oditoryuma giden rota Park Cadde-si'nde başlıyor ve sonra batıya doğru Kırk Yedinci ve Ellinci Cadde'ye doğru devam ediyordu.

Ben Başkan'ın iki araba arkasında Don Hamerman'la birlikte gidiyordum. O sabah Hamerman bile donuk ve mesafeliydi. Henüz hiçbir şey olmamıştı. Jack ve Jill'in planlarını değiştirmiş olması mümkün müydü? Bu izlerini kaybettirmelerinin bir parçası mıydı? Beni de şaşırtarak konvoyu mı saldıracaklardı?

Her şeyi arabanın penceresinden seyrediyordum. Sabah ürkütücü ve beden dışı bir deneyimdi. Caddelerin kenarlarına dizilmiş insanlar çok coşkuluymdu. Konvoy geçerken bağrııyor ve el çırpıyorlardı. Başkan Byrnes'in artık Beyaz Saray'da saklanamayacağına karar vermesinin nedenlerinden biri de buydu. İnsanlar, hatta New Yorklular bile onun bir parçasını istiyordu. Şimdiye kadar iyi bir başkan olmuştu, üstelik çok da cesurdu.

Thomas Byrnes'ı kim, neden öldürmek istiyordu? Potansiyel düşmanlar çok fazlaydı ama sürekli olarak Başkan'ın kencii listesine dönüp duruyordum. Senatör Glass, Başkan Yardımcısı Mahoney, Kongre'deki birkaç mürteci, Wall Street'le bağlantıları olan güçlü adamlar. Sistemi değiştirmeye çalıştığını ve sistemin bu değişikliğe şiddetle karşı çıktığını söylemişti.

Sistem, değişikliğe şiddetle karşı çıkıyordu!

Polis sirenleri sürekli çalışıyordu ve her yerde olduklarını belli ediyorlardı. İçinde bulunduğumuz duruma çok uygun olan bir çığlık gibiydi. Bağrıışan kalabalığın ve başkanlık konvoyunun içinde hızlı hızlı hareket eden arabaları takip ediyordum.

Ben de bunun bir parçası olmama rağmen kendimi kopuk hissediyordum. Dallas'ı, John Kennedy'i, Robert Kennedy'i ve Dr. King'i düşünmeden edemiyordum. Ülkemizin geçmişteki trajedileri. Kederli tarihimiz. Gözlerimi Posta Arabası'ndan alamıyordum.

Üç büyük suikasttan ikisinin insanların zihninde esrarlı ve çözülmemiş bir şekilde kalmış olması bana inanılmaz ve imkânsız gibi geliyordu. Yüzyılımızın en büyük üç cinayet davasından ikisi tatmin edici bir şekilde açığa kavuşturulmamıştı.

Madison Square Garden'ın altındaki VIP garajı betondan yapılmıştı ve parlak beyaza boyanmıştı. Bizi karşılamak için yüzlerce gizli servis ajanı ve New York polisi orada toplanmıştı. Gizli servis ajanlarının hepsi servisin ortak

şebekesine bağlı olan kulaklıklar takmıştı.

Thomas ve Sally Byrnes'in zırhlı arabalarından çıkışını seyrettim. Başkanın gözlerini izledim. Kendine güvenliydi ve dikkatini yoğunlaştırmış görünüyordu. Belki de ne yaptığını çok iyi biliyordu; belki de onunki tek yoldu.

Başkan'dan ve karısından sadece birkaç adım gerideydim. Dışarıda oldukları her saniye sonsuzluk gibi geliyordu. Garajda çok fazla insan vardı. Herhangi biri katil olabilirdi.

Başkan ve Sally Byrnes gülümsüyordu, New York'tan iyi dileklerini sunmaya gelmiş önemli insanlarla yavaş yavaş konuşuyorlardı. İkisi de bu konuda çok yetenekliydi. Ofisin inanılmaz derecede önemli olan törensel rolünü çok iyi anlıyorlardı. Sembolizm ve kesin güç. Bu yüzden onlar oradaydı. Onların görev anlayışını ve sorumluluk duygularını çok beğenmiştim. Nana onlar hakkında yanılmıştı. Ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan ahlaklı insanlar olduklarına ikna olmuşum. İşlerinin ne kadar zor olduğunu anlıyordum. Beyaz Saray'a gelmeden önce bunu fark etmemiştim.

Başkan Byrnes'a ya da Sally Byrnes'a hiçbir şey olmamalı, diye düşündüm-sanki böyle bir istek bu suikastçının kurşununu durdurabilecekmiş gibi, burada garajda ya da yu-kardaki kalabalık Feit Forum'da olabilecek korkunç şeyleri engelleyebilecekmiş gibi.

Bu insanlardan herhangi biri Jack ya da Jill olabilirdi, kalabalığa bakıkça bunları düşünüyordum.

Başkan'ı ve karısını çıkartın buradan. Hemen çıkartın Çabuk, çabuk.

Başkentteki Kennedy Merkezi! Charlotte Kinsey adındaki hukuk öğrencisinin aynı bunun gibi halka açık bir yerde vurulması! Sürekli olarak, aklıma o öldürme olayı geliyordu.

Orada bir şey olmuştu. Jack ve Jill hakkındakileri ortaya çıkartacak bir şey. Döngü bozulmuştu! Asıl döngü neydi?

Yukardaki kalabalık oditoryuma çıkmaya başladık.

Jack ve Jill ölmeye razıysa burada başarılı olabilirlerdi. Hem de kolaylıkla!

Ama yine de bana buradan kurtularak kaçacaklarmış gibi geliyordu. Çünkü bu onların sürekli döngülerden biriydi. Bunun Madison Square Garden'ın ortasında nasıl olabileceğini anlayamıyordum; tabii burada saldırmayı seçeceklerse.

Gerçek Jack ve Jill -Amerika Birleşik Devletleri'nin Başkanı ve First Lady'si- gelmişti. Tam zamanında.

Bölüm 88

BURNUMUN UCUNDAN bir damla ter damladı.

Göğsümde koca bir kamyon duruyordu sanki.

Beton ve çelikten yapılmış oditoryumdan gelen şimşegi andıran gürültü, sürekli artan karışıklığa daha fazlasını ekliyordu. İçeri girdiğimizde çıkan gürültü sağır etmenin de ötesiydeydi. Biz oraya gidene kadar yaklaşık on bin kişi oditoryumu doldurmuştu.

Diğer güvenlik görevlileriyle birlikte oditoryumun ana sahnesine doğru ilerledim. Gizli servis ajanları, FBI, polis müdürleri ve New York polisi Başkan'ın etrafını her yönden sarmıştı. Kevin Hawkins'i bulmak için her yeri arıyordum. Ve yanında Jill'i bulmayı umuyordum.

Başkan Byrnes oditoryuma girdiği andan itibaren gülümsemesini bozmadı, adımlarında teklemeyi. Sözlerini hatırlıyordum. "Manyak bir çiftin tehdidinin Amerika Birleşik Devletleri'nin hükümetini rahatsız etmesine izin verilemez. Bunun olmasına izin veremeyiz."

Binanın içi sıcaktı ama ben soğuk terler döküyordum: Hudson Nehri'nden esen rüzgârlar kadar soğuk. Ünlüler, valinin ve şehrin popüler belediye başkanının da dahil olduğu tanınan politikacılarla dolu olan masif sahneye yirmi metre kadar uzaktaydık.

Fotoğraf makinelerinin flaşları her yerden, akla gelen her açıdan patlıyordu. Sahnedeki mikrofonların birinden bir ses yükseldi. Ceketimin yakasına beş köşeli bir yıldız iğnesi yerleştirdim. Yıldızın rengi o gün için seçilmişti. Benim de gizli servis ekibinin bir parçası olduğumu belirtiyordu. O günün rengi yeşildi. Umut için mi?

Jack ve Jill şimdiye kadar bütün sözlerini tutmuştu. Silahlarım içeri sokmak için bir yol bulmuş olabilirlerdi. Dev amfiteatrın içinde en azından binlerce tabanca, tüfek ve silah vardı. Hepsi de poliste ve diğer güvenlik görevlilerindeydi.

İçlerinden herhangi biri Jack ya da Jill olabilirdi.

İçlerinden herhangi biri, kesinlikle Kevin Hawkins olabilirdi.

Don Hamerman yanımdaydı ama bir şey konuşmak için normal ses tonumuzu kullanamayacak kadar gürültü vardı. Arada bir yaklaşıp birbirimizin kulağına bağırıyor-duk.

O zaman bile belli bir kelimedenden ya da ifadeden daha fazlasını duymak zor oluyordu.

"Sahneye yürümek için yolu çok uzatıyor!" dedi Hamerman. Yani galiba öyle söylemişti.

"Bana mı söylüyorsun, bilmez miyim," diye bağırdım ona.

"Kalabalığın hareketini izle," diye bağırdı. "Bir silah çekildiğini görürlerse dağılırlar." Başkan kalabalığın içinde fazla vakit geçiriyor. Katilleri taciz etmeye mi çalışıyor? Neyi kanıtlaması gerektiğini düşünüyor ki?"

Personel şefi haklıydı, tabii. Başkan, Jack ve Jill'i kışkırtıyor gibiydi. Yine de belki şansımız yaver gider ve onları kalabalık salonda kıştırabiliriz.

Birden kalabalık gerçekten de dağılmaya başlamıştı.

"Öldürün orospu çocuğunu! Öldürün!" Bir ya da iki sıra ilerde birinin bağırdığını duydum. Alelacele yolumu açmak ve ilerleyebilmek için insanları itmeye başladım.

"Dikkat etsene, pislik!" diye bir kadın dönerek bana bağırdı.

"Hemen öldürün onu!" bir daha duydum.

"Bırakın geçeyim!" diye avazım çıktığı kadar bağıırıyordum.

Bu sahneyi yaratan adam sarışındı, saçları omuzlarına kadar uzundu. Siyah bir parkası ve siyah bir sırt çantası vardı.

Kalabalığın diğer tarafından biriyle birlikte ben aynı anda adamı yakalamıştık. Hızla ve sert bir şekilde sarışın adamı yere yatırdık. Kafasının beton zemine çarptığını hissettim.

"New York polisi!" diye bağırdı sarışın adamı benimle birlikte tutan diğer adam.

"Başkent polisi, Beyaz Saray ekibinden," diye bağırdım ben de. Şüpheliyi yere bastırıyordum. New York polisi silahını şüphelinin yüzüne dayamışta.

Sarışını Kevin Hawkins'e pek benzetemedim ama emin olmak mümkün değildi, bu yüzden böyle bir riski göze almamız söz konusu bile olamazdı. Onu etkisiz hale getirmeliydik. Bundan başka seçeneğimiz yoktu.

"Öldürün piçi! Öldürün Başkanı!" diye bağırmaya devam ediyordu sarışın adam.

Kesinlikle deliydi. Gerçi sadece yerde yatan bu pislik değil, her şey delirmişti ya.

"Canımı yaktınız!" diye bana ve New York polisine bağırmaya başladı. "Başımı acıttınız!"

Manyak mı? diye merak ettim.

Bir kopyacı mı ?

Dikkat dağıtmaya mı çalışıyor?

KAMİKAZE SALDIRISI! Her an olabilirdi. İntihar etmeye hazır bir katil. Bu yüzden bu durdurulamayacaktı. Bu yüzden Başkan Byrnes yürüyen bir ölüydü.

Kevin Hawkins gürültülü ve kalabalık oditoryumda iyi bir yere geçmek konusunda hiçbir sorun yaşamamıştı. Kendine sıra dışı bir kimlik yaratmak için hayal gücünü ve görsel yeteneklerini kullanmıştı.

Hawkins artık lacivert bir pantolon takım giymiş, uzun boylu ve esmer bir kadındı. İtiraf etmeliydi ki, pek güzel bir kadın sayılmazdı ama bu sayede daha az dikkat çekeceği kesindi.

Aynı zamanda Federal Araştırma Bürosu kimliği dé vardı ve bu kimlik damgasından kâğıdın kalınlığına kadar hakikiydi. Bu onu Lynda Cole, New York'tan bir özel ajan olarak tanıtıyordu. Foto. muhabiri, Lynde Cole'un altıncı sıradaki yerine oturdu ve sakın sakın kalabalığı gözlemledi.

Şip şak.

Şip şak.

Arka arkaya birkaç tane fotoğraf çekti zihninde, en

çok da kendi rakiplerinininkini. FBI, gizli servis, New York polisi. Aslında gerçek bir rakibi olduğuna inanmıyordu.

Kamikaze. Buna kim engel olabilirdi ki? Kimse olamazdı. Belki Tanrı olabilirdi. Belki Tanrı bile olmazdı.

Karşı koymak için kullanılan insan sayısından çok etkilenmişti. Bu sabah Jack ve Jill'i saf dışı bırakmak konusunda çok ciddiydiler. Kim bilir? Belki sayıca ve silah bakımından üstün oldukları için başarılı olabiliyorlardı. Daha tuhaf şeyler olmuştu.

Ama Hawkins başarılı olabileceklerine inanmıyordu. Onların gerçekten en son şansı o binanın içine girmeden önceydi, artık şanslarını kaybetmişlerdi. Foto muhabiri

FBI'ya, gizli servis'e, polis müdürlerine ve New York polislerine karşıydı. Bu ona yeterince makul geliyordu. Oldukça adil bir ma olacaktı.

Aldıkları olaĝanst tedbirler ona çok ironik geliyordu. Onların oyun planı onun planının önemli bir parçasıydı. şu anda yaptıkları her şey, attıkları her adım bekleniyordu ve kamikazenin işe yaraması için gerekliydi.

"She's a Grand Old Flag" parçası hoparlörlerden yükselmeye başladı ve Hawkins de diĝerleri gibi alkış tuttu. Ne de olsa o bir yurtseverdi. Bugünden sonra buna kimse inanmayabilirdi ama o öyle olduĝunu biliyordu.

Kevin Hawkins son gerçek yurtseverlerden biriydi.

Bölüm 90

HİÇ KİMSE bir suikastçının kurşununu durduramaz.

Gĝsmn içinde yanan bir ateş vardı. Kalabalıĝın içinde çabuk çabuk ilerliyordum. Her yerde Kevin Haw-kins'i arıyordum.

Vücudumdaki her sinir gerilmişti ve yanıyordu. Saĝ elim Glock tabancamın kabzasından ayrılmıyordu. Bu insanlardan herhangi birinin Jack ya da Jill olabileceĝini düşünüp duruyordum. Bu büyük ve gürültülü kalabalıĝın içinde tabancam etkisiz görünüyordu.

İkinci sıraya ulaşmayı başarmıştım, dört metre yksekliliĝindeki sahnenin saĝ tarafındaydım. Salondaki ışık kararıyor gibiydi, ama belki de bu kafamın içindeki ışıktı. Yoksa ruhumun içindeki ışık mıydı?

Başkan gri metal basamakları çıkıyordu. Bir iyi niyet elçisinin elini tuttu. Başkan bir diĝerinin omzunu sıvazladı. Tehlike düşüncesini zorla aklından ıkarmışa benziyordu.

Sally Byrnes basamakları kocasının nnden çıkmıştı. Yüz hatlarını açıkça görebiliyordum. Belki Jack ve Jill de g-rebiliyordur diye düşündüm. Gizli Servis ajanları sahnenin etrafında mümkün olan her yeri tutuyor gibi görünüyordu.

Nihayet olay gerçekleştiği zaman oradaydım. Başkan Byrnes'a çok yakındım.

Jack ve Jill korkunç bir intikamla darbeyi indirmişti.

Bir bomba patladı. Sahnenin çok yakınında tahmin edilebilecek en gürültülü şimşek çaktı; hatta belki de sahne üzerindeydi. Başkan'ın etrafını sarmış korumalar patlamayı hiç beklemiyordu. Savunma alanının içinde olmuştu bu patlama.

Kaos! Silah atışı yerine bir bomba! O sabah oditoryumun bombalar için baştan aşağı defalarca aranmış olmasına rağmen, diye düşünüyor ve bir yandan ilerlemeye çalışıyordum. Elimin kanadığını fark ettim-büyük ihtimalle az önceki manyakla dalaşırken olmuştu, ya da bombadan olmuştu.

Arka arkaya akla gelebilecek en kötü olaylar zinciri akmaya başlamıştı, üstelik çok da hızlı akıyordu. Silahlar ve isyan-kontrolü tabancalar kalabalık içinde her yerden ortaya çıkıyordu. Bombanın nereyi etkilediğini, nasıl etkilediğini ya da ne kadar zarar verdiğini henüz hiç kimse bilmiyor gibiydi.

Ya da patlamanın nasıl bir amaca hizmet ettiğini?

İlk yirmi sıradaki ve sahnedeki herkes yere yattı.

Tavana, camdan yapılmış çatıya doğru kalın siyah dumanlar yükseliyordu.

Havada yanık insan kılırları kokusu vardı. Her yerde insanlar bağışıyordu. Kaç kişinin yaralandığını bilemiyordum. Artık Başkan'ı göremiyordum.

Bomba sahneye çok yakın bir yerde patlamıştı. Başkan Byrnes'ın daha birkaç saniye önce durduğu, birkaç ki-

Jack ve Jill 11/1:25

şinin elini sıktığı, onlarla konuştuğu yere çok yakın bir yerde. Patlamanın sesi hâlâ kulaklarımda çınılıyordu.

Resmen sahneye ulaşabilmek için insanları itip kakıyordum. Patlama sonucunda kaç kişinin yaralandığını ya da hatta öldüğünü söylemek mümkün değildi. Dumandan ve birdenbire koşuşturmaya başlayan insanlar yüzünden Başkan'ı ya da Başkan Byrnes'ı hâlâ göremiyordum. Televizyon kameramanları felaket alamna ulaşabilmek için ilerliyordu.

Nihayet Başkan'ın etrafını sık sık sarmış olan gizli servis ajanları topluluğunu gördüm. Onu ayağa kaldırdılar. Thomas Byrnes yaşıyordu; güvendedi. Ajanlar onu tehlikeden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Gizli servis korumaları Başkan'a insanlardan oluşan bir kalkan görevini üstlenmişlerdi, hiçbirini yaralanmamışa benziyordu.

Glock tabancamı çıkarttım ve güvenlik için yukarı doğru kaldırdım, Bağurdım, "Polis!"

Birkaç gizli servis ajanı ve New York polisi dedektifi de aynı şeyi yapıyordu. Birbirimize kendimizi tanıtıyorduk. Ürkütücü karışıklık içinde vurulmamaya ve başka birini vurmamaya çalışıyorduk. Kalabalığın içinde birkaç kişi deliler gibi ağlıyordu.

İnsanları ite kaka gizli servis ajanlarının Başkan'ı içeri sokmak için kullandığı güneybatıdaki kapıya ulaşmaya çalışıyordum. Kaçış yolu daha önceden belirlenmişti.

Kırmızı neonla ÇIKIŞ yazısının parladığı kapının ardında uzun betondan bir tünel uzanıyordu ve tünelin sonu binanın nehir tarafında özel bir ziyaretçinin otoparkına çıkıyordu. Kurşun geçirmez, zırhlı arabalar orada bekliyordu. Başka ne bekliyor olabilir? diye merak ettim. Elimden geldiğince çabuk ilerlemeye çalışırken kafamda bir ses 'beni dikkate al ' der gibi bağıırıyordu. Jack ve Jill her zaman bizden bir adım önde olmuştu. Başkan'ı ıskalamışlardı. Neden ıskalamışlardı?

Onlar asla hata yapmaz.

Başkan'dan ve onun gizli servis korumalarından birkaç metre uzaktaydım ki birden fark ettim, henüz hiç kimsenin anlamadığı bir şeyi anladım.

"Çıkış yolunu değiştirin!" avazım çıktığı kadar bağırı-yordum. "Kaçış yolunu değiştirin!"

Bölüm 91

HİÇ KİMSE bağırdığımı duymuyordu. O karışıklıkta kendi sesimi bile zor duyuyordum. Madison Square Gar-den'ın içinde çok fazla gürültü ve karışıklık vardı.

Yine de insanları itmeye devam ettim. Benim bulunduğum uzaklıktan bakıldığında ödüllü bir dövüş katılmış kuru bir kabalık gibi görünen alayı çaresizce takip ediyordum. Bombadan çıkan duman loş ışık efekti yaratmıştı sanki.

"Kaçış yolunu değiştirin! Kaçış yolunu değiştirin!" Tekrar tekrar bağırıyordum.

Nihayet beyaz boyalı beton tünele girdik. Her ses tuhaf bir şekilde duvarlarda yankılanıyordu. Gizli servis ajanlarının sonuncusunun tam arkasındaydım.

"Bu taraftan gitmeyin! Başkan'ı durdurun!" koşarken bağırımaya devam ediyordum.

Tünel geç gelen konuklarla ve daha çok güvenlik korumalarıyla doluydu. Sanki diğer taraftan gelen güçlü bir dalga gibi onları itip kakıyorduk.

Artık yolu değiştirmek için çok geçti. Başkan'a ve Bayan Byrnes'a biraz daha yaklaşabilmek için önümdekileri ittim. Kevin Hawkins'in yüzünü görebilmek için çaresizce kalabalığı tarıyordum. Hâlâ onu durdurabilmemiz için bir şansımız vardı.

Karşı karşıya geldiğim her suratta bir şok ifadesi vardı. Gördüğüm gözler korku doluydu ve onlar da benim yüzümü arıyordu. Birdenbire tünelin ortasından bir kaç kez yüksek patlamalar duyuldu. Silah sesleri!

Başkan'ın etrafındaki insan alayından beş el silah sesi patladı gibi geldi. Biri savunma alanının içine girmişti. Sanki ben vurulmuşum gibi bedenim titredi.

Beş el. Üçü arka arkaya, sonra iki tane daha.

O güçlü sesler koşturan Başkan Byrnes'ı en son gördüğüm yerden geliyordu, bir iki saniye önce silah seslerinin patladığı yerden.

Bütün bedenimi, bütün ağırlığımı önümdeki kalabalığa dayadım ve çılgınlığın merkezine doğru zorla ilerlemeye çalıştım.

Kendimi kurtarabilmek için denizde hızlı hızlı yüzü-yormuşum gibi geldi. Yürümek, itmek ya da omuz atmak neredeyse imkânsızdı.

Beş silah sesi. İlerde neler olmuştu?

Sonra görebildim. Her şeyi bir anda gördüm.

Ağzım kupkuru olmuştu. Gözlerim sulanıyordu. Upuzun tünel birdenbire çok sessizleşmişti. Başkan Byrnes gri renkteki beton zeminin üzerinde yatıyordu. Çok fazla akan kan beyaz gömleğine yayılmış ve zemini doldurmaya başlamıştı. Yüzünün sağ tarafından parlak kırmızı kan akıyordu. Belki yara boynunun üst kısmın-daydı. Bulunduğum yerden tam göremiyordum.

Silah sesleri. İnfaz tarzıyla.

Profesyonel bir atış.

Jack ve Jill, aşağılık domuzlar!

Onların döngüsü buydu ya da buna yakındı.

Öne doğru ilerlemek için kabaca insanları itip kakıyordum- Don Hamerman'ı , Jay Grayer'ı ve sonra Sally Byrnes'ı gördüm. Her şey yavaş çekimde gerçekleşiyordu sanki.

Sally Byrnes kocasına ulaşmaya çalışıyordu. First Lady yaralanmamış gibi görünüyordu. Yine de onun da bir hedef olup olmadığım merak ettim. Belki de Jill'in hedefiydi- Gizli servis ajanları Bayan Byrnes'ı tutmaya, onu korumaya çalışıyordu. Onu kan gölünden, kocasından ve olası bir tehlikeden uzak tutmaya çalışıyorlardı.

Sonra ikinci bir beden gördüm. Bu şok mideme inen ağır bir yumruk hissi verdi. Kimse bu korkunç sahneyi beklemiyordu.

Başkan'ın yanında bir kadın yatıyordu. Tam sağ gözünün ortasından vurulmuştu. Gırtlığında ikinci bir yara vardı. Belli ki ölmüştü. Cansız bedeninin yanında yarı-otomatik bir silah yatıyordu.

Suikastçı mıydı?

Jill miydi?

Başka kim olabilirdi ki?

Gözlerim Thomas Byrnes'in hareketsiz yatan bedenine döndü. Çoktan ölmüş olmasından korkuyordum. Emin olamıyordum ama en azından üç kez vurulduğuna inanıyordum- Sally Byrnes'in nihayet kocasının bedenine ulaştığını gördüm. Kontrol edilemez bir şekilde ağlıyordu ve tek ağlayan o değildi.

Bölüm 92

JACK SAKİN SAKİN OTURMUŞ, New York'un Hollanda Tüneli'nin yakınlarındaki Batı Caddesi'nde tampon tampona giderken bir labirent oluşturan arabaları ve kamyonları izliyordu.

Siyah cipinin her yanından gelen radyo seslerini duyabiliyordu. Arabaların içindeki endişeli ve karışık yüzleri gözlemledi. Orman yeşili bir Lexus'taki orta yaşlı bir kadın ağlıyordu. Binlerce siren şehirde salıverilmiş gelincikleri andıran bir sesle bağırıyordu.

Jack ve Jill geldi Tepe'ye. Artık herkes nedenini biliyordu ya da en azından bildiklerini sanıyordu.

Artık herkes oyunun ciddiyetini anlamıştı.

Radyodan dinlediğiniz haberleri kapatın, diye bağırarak istiyordu New York'tan çıkan bu tünele doğru ilerleyen insanlara. Olanların hiçbirinizle bir ilgisi yok. Gerçekten yoktu. Gerçeği asla bilemeyeceksiniz. Kimse bilemeyecek. Zaten gerçeği kaldıramazsınız ki. Burada dursam ve sizlere açıklasam bile anlamazsınız.

Hudson'un altından yılan gibi kıvrılan uzun ve klostrofobik tünelin içine girerken Sara Rosen'ı düşünmemeye

çalışıyordu. Tünelden çıkınca, New Jersey paralı yolunda girdi, sonra 1-95 karayolundan Delaware'ye ve oradan da güneye doğru ilerlemeye devam etti.

Sara geçmişte kalmıştı ve artık geçmişin bir önemi yoktu. Geçmiş yoktu aslında, sadece gelecek için bir ders vardı. Sara gitmişti. Paralı yoldaki Talleyville çıkışının yakınlarındaki Country Cupboard adlı bir yerde yemek yerken zavallı Sara'yı düşündü. Yas tutmak önemliydi. Jill'e göre Başkan Byrnes için tutulmamalıydı. O düzinelerce Thomas Byrnes ederdi. Başından beri kullanılmış olmasına rağmen Sara iyi bir iş, hatta kusursuz bir iş yapmıştı. Ve Sara Rosen gerçekten de kullanılmıştı. Sara onun Beyaz Saray'daki gözleri ve kulakları olmuştu. Onun metresi olmuştu. Zavallı Maymun Surat.

Akşam yedi civarında Washington'a yaklaştığında bir yemin etti: Bir daha asla Sara hakkında duygusallaşmaya-caktı. Bunu yapabileceğini biliyordu. Kendi düşüncelerini kontrol edebilirdi. O Kevin Hawkins'ten daha iyiydi, ki o da başından beri iyi bir asker olmuştu.

O Jack olmuştu.

Ama artık Jack değildi

Jack yoktu artık.

O artık Sam Harrison da değildi. Sam Harrison sadece yalancı bir görünüştü, gerekli bir korumaydı, karışık planın bir parçasıydı. Sam Harrison da artık yoktu.

Artık hayatı yine basit ve çoğu yönleriyle iyi olabilirdi. Neredeyse evine gelmişti. Görevini tamamlamıştı: İmkânsız Görevini. Başarılı olmuştu. Her şey hemen hemen kusursuz gitmişti.

Nihayet evindeydi. Arabasını rengârenk deniz kabuk-larıyla, küçük çakıl taşlarıyla ve birkaç çocuk oyuncağıyla dolu olan tanıdık araba yoluna girdi.

Küçük kızının koşarak evden çıkışını izledi, sarı saçları havalanıyordu. Onun tam arkasında karısını gördü, o da koşuyordu. Kadının yanaklarından yaşlar süzülüyordu, onunkinden de. Ağlamaktan korkmuyordu. Artık hiçbir şeyden korkmuyordu.

Yüce Tanrım, merhamet et, nihayet savaş sona erdi. Düşman, şeytan öldü. İyi adamlar kazandı ve dünya üzerindeki en değerli yaşam tarzı kısa bir süre için daha güvendedi; en azından çocukların hayaü için daha uzun bir süreliğine.

Hiç kimse nasıl ve neden olduğunu ya da gerçekten kimin sorumlu -olduğunu bilemeyecekti.

Tıpkı Dallas'ta JFK'ye olduğu gibi.

Ve Los Angeles'ta RFK'ye.

Ve Watergate ve Whitewater ve tarihimizdeki diğer özel olaylar. Gerçekte tarihimiz bilinmiyordu; gerçekten dikkatli bir şekilde korunuyordu. Amerikan tarzı böyleydi.

"Seni çok seviyorum," diye kulağına fısıldadı karısı. "Sen benim kahramanımsın. Çok iyi ve yiğitçe bir şey yaptın."

Buna o da inanıyordu. Yüreğinde bunu biliyordu.

O artık Jack değildi. Artık Jack diye biri yoktu.

Bölüm 93

BİTMEMİŞTİ!

Öğleni biraz geç, gizli servis, New York Polis Teşkilatı'ndan başka bir cinayetin işlendiğine dair haber aldı. Cinayetin Başkan Byrnes'in vurulmasıyla ilgili olduğuna inanmak için güçlü nedenleri vardı.

Jay Grayer'la ben hemen Beşinci Cadde'ye çok yakın olan Peninsula Oteli'ne gittik. Sabah yaşadığımız dehşet yüzünden ikimiz de sersem gibiydik ve hâlâ Başkan'ın

vurulduğuna inanamıyorduk. Ona rağmen son cinayetin bütün ayrıntılarını öğrenmiştik. Otelde çalışan bir oda hizmetçisi on ikinci kattaki bir süitte cesedi bulmuştu. Odada aynı zamanda Jack ve Jill'den bir şiir vardı. Son bir şiir mi?

Yolda giderken Jay'e "New York polisi ne diyor?" diye sordum. "Ayrıntılar nedir?"

"Son gelen rapora göre öldürülen kadın Jill olabilirmiş. Jill öldürülmüş olabilir-ya da belki intihar etmiştir. Notun gerçek olduğundan kesinlikle eminler."

Ürkütücü esrarlar devam ediyordu. Bu ölüm de Jack ve Jill'in oyunun bir parçası mıydı? Büyük ihtimalle öyle diye düşündüm ve büyük ihtimalle dehşetin kaynağına ulaşana kadar katman altından katman çıkacaktı.

Grayer'la altın kaplama bir asansöre binerek suç ma-halinin bulunduğu kata çıktık. Her yerde New York polisleri vardı. Acil tıp görevlilerini, plastik camlı yüz maskeleri ve kasklar takmış vurucu tim görevlilerini, üniformalıları ve cinayet dedektiflerini gördüm. Olay yeri anında bir tımarhaneye dönmüştü. Delillerin ortadan kaybolmasından ve basına haber sızmasından endişeleniyordum.

"Başkan?" olay yerine gelir gelmez New York dedektiflerinden biri sordu. "Haber var mı? Umut var mı?"

Jay Grayer, "Hâlâ dayanıyor. Tabii ki umut var," dedi ve dedektif kalabalığından uzaklaşarak devam etti.

Otel odasına en azından bir düzine New York polisi ve FBI ajanı doluşmuştu. Aşağıdaki caddeden karmakarışık polis sirenleri yükseliyordu. Kilise çanlarının sesi geliyordu, büyük ihtimalle Beşinci Cadde'nin güneyinde bulunan St. Patrick Katedrali'ndendi.

Toplanmamış iki kişilik yatağın yanında, yerde, grimsi halının üzerinde sarışın bir kadının cesedi yatıyordu. Yüzü, boynu ve göğsü kan içindeydi. Metalik mavi bir eşofman giyiyordu.

Yerde, Nike ayakkabılarının yarımında bir gözlük duruyordu.

İnfaz tarzıyla vurulmuştu, tıpkı Jack ve Jill'in önceki kurbanları gibi.

Tek bir atış, başa yakın.

Çok profesyonelce. Çok soğuk.

Tutkusuz.

"Bu kadın şüpheliler listemizde var mıydı?" diye sordum Grayer'a. Ölen kadının adının Sara Rosen olduğunu biliyorduk. Beyaz Saray personelinden biri olarak temiz çıkmıştı. Personel üzerinde iki kez yapılan "etrafıca" araştırmadan kaçmıştı ve bu da en korkutucu delil parçasıydı.

"Bildiğimiz kadarıyla hayır. Beyaz Saray'ın iletişimin ofisindeki demirbaş elemanlardan biriydi. Herkes onun çalışma tarzını, profesyonelliğini beğenirdi. Güvenilir biriydi. Tanrım, ne karışıklık ama. Ne felaket. O güvenilir biriydi, Alex."

Yüzünün sol tarafının bir kısmı gitmişti, bir hayvan tarafından kopartılmış gibiydi. Jill sanki bunu beklemiyormuş gibi görünüyordu, şaşırtılmış gibi. Kaşları gerilmişti. Gözlerinde hiç korku yoktu.

Katiline güvenmişti. Tetiği çeken kişi Jack miydi? Yaranın etrafındaki iz dikkatimi çekti, gri bir halkaydı. Belli ki çok yakından ateş edilmişti. Jack yapmış olmalıydı. Profesyonelce. Tutkusuz. Bir infaz daha.

Ama bu gerçekten Jill miydi? diye düşünürken cesedin yanma eğildim. Kiralık katil Kevin Hawkins şehirdeki St. Vincent hastanesinde ölmüştü. Hawkins'in Madison Square Garden'a girebilmek için kadın bir FBI ajanı kılığına girdiğini biliyorduk. Hedefini istediği zaman, istediği yere götürebilmek için bir sarsıntı bombası kullanmıştı. O ise kadın kılığına girmiş olarak çıkış tüneline bekliyordu. İşe yaramıştı. Kevin Hawkins'in bu kadınla olan ilişkisi neydi? Burada neler dönüyordu?

"Bir şiir bırakmış. Biri bırakmış işte. Diğerlerine benziyor," dedi Jay Grayer. Not plastik bir delil torbasındaydı. Bana verdi. "Jack ve Jill'in vasiyeti ve son açıklaması," dedi.

"Kusursuz suikast," diye mırıldandım, Grayer'a değil de, kendi kendime söylendim. "Jack ve Jill'in ikisi de New York'ta öldü. Dava kapandı, değil mi?"

Gizli servis ajanı bana baktı ve sonra yavaşça başım iki yana salladı. "Bu dava asla kapanmayacak. En azından bizim ömrümüz yettiği sürece."

"Sadece durumla alay etmek istemiştım," dedim.

Son notu okudum.

Jack ve Jill geldi Tepeye.

Jill yapması gerekeni yaptı.

Nedeni onu bu hale getirdi.

Oyun bitti.

Ama Jill 'in haklı bir davası vardı.

"Canın cehenneme Jill," diye fısıldadım cesede. "Umarım, bugün yaptıkların için cehennemde yanarsın. Umarım, sadece senin ve Jack için bir cehennem vardır."

Bölüm 94

VURULMA olayının haberi hiçbir yerde Washington'a olduğu kadar ağır bir etki yaratmamıştı. Thomas Byrnes seviliyordu ve nefret ediliyordu ama o şehirden biriydi, özellikle de şimdi.

Christine Johnson da en yakın arkadaşları ve tanıdıklarının çoğu gibi şoka girmişti. Sojourner Truth Oku-lu'ndaki öğretmenler ve çocuklar New York'ta Başkan'ın başına gelenler yüzünden mahvolmuştu. Bu, çok korkutucu ve dehşete düşürücü bir şeydi ama aynı zamanda da-yanılamayacak kadar üzücü ve gerçek dışıydı.

Vurulma olayı yüzünden başkentteki bütün okullar öğleden sonra tatil edilmişti. Okuldan eve geldiği andan beri sürekli televizyonda gösterilen ve kâbusa benzeyen suikast girişimini seyrediyordu. Olanlara hâlâ inanamıyordu. Kimse inanamıyordu ki. Başkan hâlâ yaşıyordu. Bunun dışında başka bir haber yoktu.

Christine, Alex Cross'un Madison Square Garden'da olup olmadığını bilmiyordu ama orada olduğunu tahmin ediyordu. Alex için de endişeleniyordu. Dedektifin içtenliğini ve içindeki gücü beğeniyordu ama özellikle merhametini ve hassaslığını seviyordu. Görüşü, konuşması, davranışları hoşuna gidiyordu. Alex'in oğlu Damon'u yetiştirme tarzını da beğeniyordu. Onu gördükçe kendi çocuklarının olmasını daha fazla istiyordu. George'la bu konuyu konuşmaları gerekiyordu. George'la konuşmaları şarttı.

O akşam eve yediden önce geldi, ki bu da normal geliş saatinden bir iki saat erkendi. George Johnson tüzel hukuk işiyle uğraşan ve çok çalışan biriydi. Otuz yedi yaşındaydı ve çekici, pürüzsüz, bebek yüzlü bir erkekti. Biraz bencil ve arada bir aksileşmesine rağmen iyi bir adamdı aslında.

Christine onu seviyordu; onu iyisiyle ve kötüsüyle kabul etmişti. Ön kapıda ona sarıldığı zaman bunları düşünüyordu. Aklında hiçbir şüphe kııntısı yoktu. George'la Howard Üniversitesi'nde tanışmışlardı ve o zamandan beri de birlikteydiler. Böyle olması gerektiğine inanıyordu ve ona soracak olurlarsa böyle devam edecekti.

"İnsanlar hâlâ sokaklarda ağlaşıyor," dedi George. Sarıldıktan sonra Brooks Brothers marka yün ceketini çıkarttı ve kravatını gevşetti ama üzerini değiştirmek için yukarı çıkmadı. Bu akşam normalde yaptığı her şeyi bozuyordu. George için iyi bir şeydi bu.

"Ben oyumu Başkan Byrries'a vermemiştim ama bu olay sinirlerimi çok bozdu, Chris. Bu toplumumuz için büyük bir ayıp." Gözleri yaşarmıştı, bunu görünce Christine de ağlamaya başladı.

George genelde duygularım kendine saklardı, her şeyi içine hapsederdi. Kocasının böyle duygusallaştığını görmek Christine'e dokunaklı gelmişti. Bundan çok etkilenmişti.

"Birkaç kez ağladım." diye George'a açıldı. "Beni bilirsin. Ben oyunu başkan'a vermiştim ama önemli olan bu değil. Kalıcı olan her şeye, her kuruma olan saygımızı kaybediyormuşuz gibi geliyor. Çok hızlı bir şekilde insan hayatına olan saygıyı kaybediyoruz. Bunu altı yaşındaki çocukların gözlerinde bile görebiliyorum. Truth Oku-lu'nda bunu her gün görebiliyorum."

George Johnson karışma tekrar sarıldı, ama bu kez daha sıkı. Bir seksene yakın boyu onunla aynı gibiydi. Christine başını kocasının omzuna dayadı. Turunçgillerin kokusunu andıran hafif parfümünü kokladı. Okula giderken bunu sürerdi. Onu çok seviyordu. O hiçbir kadına benzemezdi, tanıdığı biç kimseye benzemiyordu. Ona sahip olduğu için, onun tarafından sevildiği ve ona böyle sarıla-bildiği için kendini şanslı hissetti.

"Ne demek işediğimi anlıyor musun?" diye sordu, bu akşam George'la konuşmak istiyordu. Sık sık yaptığı gibi onun kendi düşünceleri içinde kaybolup gitmesini istemiyordu. '

"Tabii anlıyorum." dedi. "Bunu herkes hissediyor, Chrissie. Ama yine de hiç kimse bunu durdurmaya nasıl başlayacağını biliniyor."

"Yiyecek bir Şeyler hazırlayayım. CNN'deki haberleri seyredebiliriz," dedi sonunda. "Aslında bir parçam haberleri seyretmek istemiyor ama bir parçam da seyretmek zorunda."

"Hazırlamana yardım edeyim," dedi George, bunu nadiren yapardı. Cystine onun daha sık böyle olmasını isterdi ve onun duygusallaşmasını sağlamak için ille de ulusal bir trajedi olmasına gerek yoktu. Ama pek çok erkeğin böyle olduğunu Eliyordu. Bir evlilikte daha kötü şeyler de vardı.

Birlikte bol sebzele bir bamyacı çorbacı yaptılar ve bir şişeci Chardonnay açtılar. Kapı çaldığı sırada televizyonun karşısında yediğı yemeklerini bitirmek üzereydiler. Saat dokuzdan biraz önceydi, kimseyi beklemiyorlardı ama arada bir komşular uğrardı.

CNN'de Başkan'ın vurulma olayından sonra kaldırıldığı New York Hastanesi'ndeki görüntüler veriliyordu. Alex Cross da olay yerinde bulunan diğer memurlarla birlikte ekranda görülmüştü ama medyaya fazla bir şey söylememiştii. Alex morali bozuk ve bitkin görünüyordu, aynı zamanda çok da asil. Christine, George'a onu tanıdığından bahsetmedi. Kendi kendine neden diye merak etti. Bir gece geç saatte Alex'in evlerine ziyarete geldiğinden George'a bahsetmemiştii. O gece derin uykudaydı ama George her zaman derin uyurdu zaten.

George koltuktan kalkmadan kapının zili ikinci kez çaldı. Sonra üçüncü kez. Kapıdaki her kimse, gitmeye niyeti yoktu.

"Ben açarım, Crissie," dedi. "Gecenin bu saatinde kim gelmiş olabilir acaba?"

"Bilemiyorum."

"Tamam, tamam," diye bağırdı. Christine gülümsemeye başladı. Sabırsız George geri gelmişti.

"Geliyorum, tamam.... Geliyorum, geliyorum. Bekle biraz, geliyorum dedim," derken terliklerini giymemiş bir halde kapıya doğru yürüyordu.

Kapının deliğinden baktıktan sonra yüzünde soru soran bir ifadeyle Christine'e döndü.

"Beyaz bir çocuk."

Jack ve Jill/F: 26

DANNY BOUDREAUX, Truth Okulu müdürüne ait evin parlak, beyaz boyalı girişinde duruyordu. zerinde kendine birkaç beden büyük ordu yeşili bir yağmurluk vardı, bu onu gerçekte olduğundan daha iri ve daha etkileyici gösteriyordu. Sojourner Truth Okulu katilinin ta kendisi kapıdaydı! Artık zafer anını yaşayacaktı. şu anda kendini çok iyi hissediyor olmasına rağmen, kendinde bir terslik olduğunu hissedebiliyordu.

Kendini iyi hissetmiyordu, aslında kendini çok korkunç hissediyordu. Makine bozuluyordu. Doktorlar onda sinirsel mi yoksa yapısal mı bir bozukluk olduğunu saptayamamıştı. Onlar beceremediyse, kendi elinden ne gelirdi ki? Biraz sinirliyse, arada bir içinde bulunduğu durumda büyük değişiklikler yaşıyorsa, toplumsal bir hataysa o ne yapabilirdi ki? Sigortalarına çok yklenilmişti. Patlamaya hazırdı. Kimin umurundaydı ki sanki?

Depakote haplarım bırakmıştı. Sadece hayır demesi gerekiyordu değil mi? Arka arkaya "Mmm mm mm" şarkısını mırıldanıp duruyordu. Crash Test Dummies adlı aptal grup. Hüzünlü, fkeli şarkı MTV'deki şarkılar gibi sürekli kafasının içinde çalıyordu.

"fke tuşu" takılmış kalmış gibiydi; sonsuza dek.

Jack ve Jill'e öfkeliydi. Alex Cross'a çok öfkeliydi. Truth Okulu'nun müdürüne öfkeliydi. Gezegendeki hemen hemen herkese öfkeliydi. Hatta şu anda kendine bile öfkeliydi. O iğrenç biriydi. Her zaman böyle olmuştu ve her zaman böyle olacaktı.

Ben beceriksizim bebeğim.

O halde neden beni ldrmyorsun?

Mavi bir gömlek, takım elbise pantolonu ve sarı askılar takmış olan zenci bir pislik kapıyı açtığı zaman birden yarı-gerçekliğe döndü. Merhaba, eğlenceye hoş geldiniz! ,

Danny Boudreaux, önce bu yuvarlak suratlı zencinin kim olduğunu anlayamamıştı. Kendini bir halt zanneden okul müdürü Bayan Johnson'ı bekliyordu, ya da Cross New York'a gitmemiş olsaydı, belki Alex Cross'u. Üç farklı yerde Cross'u ve okul müdürünü birlikte görmüştü. İşi pişirdiklerini tahmin etmişti.

Bunun neden onu kızdırdığını bilmiyordu ama kızdırmıştı. Cross da kahrolası babası gibiydi, gerçek babası gibi. Onu terk etmiş kahrolası beceriksiz bir polis daha, onun hiçbir değeri olmadığını düşünen biri daha. Ve şimdi de bu öğretmeni idare ediyordu.

Bir dakika, bir dakika, dur, Danny Boudreaux birden bir şeyi anlamıştı. Bu kendini beğenmiş Kunta Kinte kadının kocası olmalıydı değil mi? Tabii ki öyleydi.

George Johnson "Evet? Yardım edebilir miyim?" diye sordu, kapıda duran tuhaf görünümlü çocuğa. Bu mahallede gazete dağıtan çocuğu tanımiyordu. Belki oydu. Neden bilmiyordu ama bu çocuk ona Christine'le birlikte seyrettikleri Çocuklar adındaki rahatsız edici filmi hatırlatıyordu. Çocuk hayatında birtakım sorunlar yaşıyormuş gibi görünüyordu.

Danny Boudreaux'un kendi fikrine göre zenci adam hiç de dostane görünmüyordu. Özellikle de bir halta yaramayan öğretmenin bir halta yaramayan kocası için çok ukala görünüyordu. Bu onu daha da kızdırmıştı. Bir anda kırmızının on iki farklı tonunu görmüş gibi oldu. Bu onu öfkeden kudurtuyordu.

Karun beynine sıçradığım hissediyordu. Kasırğa Daniel, Mitchellville'i vurmak üzereydi.

"Haaaynır!" adama neredeyse bağıırıyordu. "Sen kendine bile yardım edemezsin. Hele hele bana hiç edemezsin!"

Danny Boudreaux birden yarı-otomatik tabancasını ortaya çıkarttı. George Johnson gördüklerine inanmıyor-muş gibi tabancaya baktı. Hemen kapıdan bir adım geriye uzaklaştı. Kendini koruyabilmek için iki kolunu havaya kaydırıldı.

Hiç tereddüt etmeden Boudreaux iki kez ateş etti. "Al bakalım seni sersem kara tavşan!" diye bağırdı, sesinin gelişini hiç engellemeden dışarı çıkarıyordu, iki kurşun da George Johnsonin göğsüne isabet etti.

Adam, dev bir çekiçle vurulmuş gibi açık kapıdan içeriye havalanarak utı. Beyaz mermer zemine çarpınca bir kez daha havalanıp düştü.

Adamın öldüğü kesindi. Göğsündeki iki delikten kan sızıyordu.

Daha sonra Sojourner Truth Okulu'nun katili öğretmenin evine girdi. Hiçbir anlamı yokmuş gibi cesedin üzerine basıp geçti. Hiçbir şey hissetmiyordu.

"Teşekkür ederim, ben içeri girerim," dedi yerde yatan ölü adama. "ok yardımcı oldunuz."

Christine Johnson silah seslerini duyduğunda salondaki kanepeden kalkmıştı. Kadının ne kadar uzun boylu olduğunu unutmuştu. Danny Boudreaux kadını, kadında da onu ve kocasının cansız bedenini görebiliyordu.

Artık bütün kontrol ondaymış gibi görünmüyordu. Bu sefer ona ağızının payım iyi vermişti doğrusu. Ama bunu hak etmişti. İlk karşılaştıklarında kadın onun kalbini fena kırmıştı. Büyük ihtimalle o olayı hatırlamıyordu.

"Beni hatırlamadın mı?" diye seslendi ona. "Beni tartakladığım hatırlıyor musun sürtük? Truth Okulu'nun bahçesinde... Beni hatırlıyorsun değil mi?"

"Aman Tanrım. Oh, George. Tanrım, George," kelimeler ağızından inleyerek çıkıyordu. Ağlarken vücudu titriyordu. Bayılacak gibi görünüyordu. Danny kahrolası Jack ve Jill'in haberlerinin televizyonda olduğunu gördü. Lanet olsun! Her zaman ondan bir puan fazla kazanmak istiyorlardı. Burada bile şimdi bile!

Danny Boudreaux, öğretmenin kaçmak istediğini anlamıştı. Ama kaçacak yeri yoktu. Tabii eğer pencereden dışarı uçmak ve oradan da imlere yuvarlanmak istiyorsa başkaydı. Eliyle ağızını kapatıyordu. Sanki elini oraya zamlarla yapıştırmışlar gibi duruyordu. Büyük ihtimalle şoka girmişti.

Hanımefendi, bugünlerde kim şoka girmiyor ki?

"Daha fazla bağıрма," diye, onunkini bastıran cırtlak sesiyle onu uyardı. "Bir daha bağıрма yoksa seni de vururum. Vurabilirim ve vururum da. Kapıcın gibi seni de vurup öldürürüm."

Artık ona iyice yaklaşmıştı. Smith&Wesson'u önünde tutuyordu. Silahı ne kadar rahat tutabildiğini görmesini

istiyordu. Silahlar konusunda uzmandı, bunun için de Teddy Roosevelt Okulu'na teşekkür etmesi gerekiyordu.

Eli biraz titriyordu, ama olsun diye düşündü. Bu mesafeden nasıl olsa onu iskalamazdı.

"Merhaba, Bayan Johnson," derken ona pis pis sırıtıyordu. "Shanelle Green'i ve Vernon Wheatley'i öldüren bendim. Herkes her yerde beni arıyor. Galiba sen beni buldun," dedi. "Tebrik ederim bebeğim. Aferin sana."

Danny Boudreaux ağlıyordu ve neden bu kadar hü-zünlendiğini hatırlayamıyordu. Kesin olarak bildiği tek şey çok öfkeli olduğuydu. Herkese kızgındı. Bu sefer herkes hapyı yutmuştu. Şimdiye kadar gördüklerinin en kötüsünü göreceklerdi.

Mutlu, mutlu değildi. Neşe, neşe yoktu.

"Ben Truth Okulu katiliyim," diye tekrar etti. "Buna inanacaksın, anladın mı? Bu gerçek bir hikâye. Üzüntü ve korku dolu bir hikâye. Beni hatırlamıyorsun bile değil mi? O kadar kolay mı unutulabiliyorum? Ama ben seni çok iyi hatırlıyorum."

Bölüm 96

O GECE, SAAT ON BİR CİVARINDA aceleyle başkent Washington'a gittim. Sojourner Truth Okulu katili yine hareket geçmişti. Onun bir gün bu şekilde ortaya çıkacağını biliyordum ama haklı çıkmak beni pek sevindirmemişti. O bir saatli bombaydı ve patlamasına engel olabilecek miydik bilmiyordum.

Belki de Jack ve Jill'e aynı gece ortaya çıkması tesadüf değildi. Onlardan daha iyi olmak istiyordu değil mi? O önemli ve ünlü biri olmak istiyordu. Parlak ışıklar altında olmak istiyordu. Hiç Kimse olmaya katlanamıyordu.

Askeri jette giderken kısa bir süreliğine aklımı başka bir yere yöneltmeye çalıştım. Kendimi o kadar aşağılık hissediyordum ki, o anda uçaktan atlayabilirdim. Gelen son gazeteleri taradım; hepsinin ön sayfasında Başkan Byrnes ve New York'ta gerçekleşen vurulma olayı vardı. Başkan Manhattan'daki Doğu Otuz Üçüncü Cadde'deki New York City Üniversitesi Hastanesi'nde çok kritik bir durumdaydı. Jack ve Jill'in öldüğü rapor edildi. Üniversite Hastanesindeki doktorlar Başkan'ın sabaha çıkıp çıkmayacağını bilmiyordu.

Sersem gibiydim. Geçirdiğim şok yüzünden uyuşmuştum ve dikkatimi bir türlü toplayamıyordum. Bu da yetmezmiş gibi durum daha da kötüye gitmeye başlamıştı. Bununla başa çıkabileceğimden emin değildim ama bana başka bir seçenek bırakılmamıştı.

Katil beni görmek istemişti. Benim onun dedektifi olduğumu ve son birkaç gündür evimi aradığını iddia etmişti.

Adrews Hava Kuvvetleri Üssü'nde bir polis arabasının beni karşılayacağını söylediler. Oradan Mitchell vil le yakınlarına, yani Danny Boudreaux'un Christine John-son'u rehin tuttuğunu söylediği yere götürülecektim. Şimdiye kadar, Boudreaux, iki küçük çocuğu, Sumner Moore adındaki sınıf arkadaşım ve manevi anne babasını öldürmüştü. Olayın çıkışı biraz sıradışıydı ve bu dava Metro polisinden aldığından daha fazla kaynağı hak etmişti.

Polis arabası söz verildiği gibi Andrews'ta bekliyordu. Birileri benim için Danny Bodureaux'la ilgili bilgileri bir araya toplamıştı. Çocuk yedi yaşından beri psikiyatrik bakım altındaydı. Birkaç kez depresyona girmişti. Yedi yaşlarındayken tuhaf şekilde hayvanlara işkence ederken yakalanmıştı. Danny Boudreaux'un gerçek annesi o daha bebekken ölmüştü ve bu yüzden kendini suçluyordu. Gerçek babası da intihar etmişti. Babası Virgina'da polisti. Başka bir polis, diye not aldım. Büyük ihtimalle çocuğun kafasında bir çeşit değişim söz konusuydu.

John Hanson karayolundan çıkar çıkmaz Summer Caddesi'ni tamdım. Prince Georges bölgesinden bir dedektif polis arabasının arka koltuğunda benimle

oturuyordu. Bu tuhaf koşullar altında bana, rehine durumunu elinden geldiği kadar iyi açıklamaya çalışıyordu.

"Anladığımız kadarıyla Doktor Cross, George John-

son vurulmuş ve evde ölü olarak yatıyor olabilir. Çocuk cesedin alınmasına ya da tıbbi bir müdahalede bulunulmasına izin vermiyor," diye anlatıyordu Memur Fornier. "İnanın bana çok kötü bir çocuk. Tam bir pislik."

"Boudreaux, kızgınlığı, depresyonu ve öfke nöbetleri için tedavi ediliyormuş. Eminim, şu anda da bir öfke nöbeti geçiriyordur," dedim. Yüksek sesle düşünüyor ve kendimi biraz ilerde gayet huzurlu görünen sokakta karşılaşacaklarıma hazırlamaya çalışıyordum.

Boudreaux'un on üç yaşında olması hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Şimdiden beş cinayet işlemişti. Onun yaptığı buydu; o öldürürdü. Bir canavar daha. Genç ve dehşet verici bir canavar.

Johnsonların evinin önünde duran polisten birkaç santim uzun olan Sampson'u gördüm. Her şeyi aklıma yerleştirmeye çalışıyordum. Olay yerinde birkaç polis arabası ve kamuflaj giysileri içinde olan askerler bulunuyordu. Hükümet plakası takmış olan arabalar ve kamyonlar bütün sokağı doldurmuştu.

Doğrudan Sampson'un yanına gittim. O duymak istediğim şeyleri ve benimle nasıl konuşacağını bilirdi. "Merhaba, Şeker," beni her zamanki gibi imalı gülümseyişiyle karşıladı. "Partiye yetişebilmene sevindim."

"Evet, ben de seni gördüğüme sevindim," dedim.

"Bir arkadaşın seni görmek istiyormuş. Doktor Cross'la o özel konuşmayı yapmak istiyormuş. Hep kötü dostların vardır zaten."

"Evet. Çok doğru," dedim Sampson'a. O da onlardan biriydi. "Çocuk olduğu için mi ateş etmiyorlar? Şimdiye kadar böyle mi gitti?"

Sampson başını sallayarak onayladı. Doğru bilmişim. "O da sıradan katillerden biri, Alex," dedi. "Bunu unutma. O da diğerleri gibi bir katil."

Bölüm 97

ON ÜÇ YAŞINDA BİR KATİL.

Johnson'ın evinin etrafına kurulmuş olan sahneyi büyük bir dikkatle incelemeye başladım. Çok küçük birimler olmalarına rağmen, yerel polis güçleri bile bu tür olaylarda çok iyi oluyordu. Terör Ruby Ridge ve Waco gibi isimlerle kentleri istila ediyordu ve şimdi de sıra Hitchellville'deydi.

Son model lacivert bir minibüsün açık kapılarından monitörler, sanat şaheseri ses cihazları, telefonlar ve bir yayın masası görünüyordu. Bir teknisyen evin yakınlarındaki bir ağacın üzerine çıkmış elindeki mikrofonla evi dinlemeye çalışıyordu. O silaha benzeyen mikrofon yüz metrenin ilerisindeki sesleri bile kaydedebiliyordu.

Çocuğun fotoğrafları bir ekip arabasına dayatılmış tahtanın üzerine iğnelenmişti. Bir helikopter evin çatısının ve ağaçların üzerinde gezerek aşağıya ışık tutuyordu. Rehine draması geliyordu; bunu biliyorduk.

Daniel Boudreaux adında on üç yaşında bir çocuk.

Sıradan bir katil daha.

Eve doğru yaklaştığımız sırada Sampson'a, "Onunla kim konuştu?" diye sordum. Evin araba yolunda park edilmiş bir siyah Lexus dikkattimi çekti. George John-son'ın arabası mı? "Bu olayda arabulucuk etmeye çalışan kimdi?"

"Rehine olayım ve durumun ne kadar kötü olduğunu öğrenir öğrenmez Paul Losi'yi buraya getirdiler."

Başımı salladım ve arabulucunun kim olduğunu öğrenince biraz rahatladım. "Bu iyi. Losi akıllıdır. Baskı altındayken de iyi çalışır. Çocuk evden burayla nasıl bağlantı kurabiliyor?"

"Önce telefon hattını kullandı. Sonra bir megafon istedi. Çok huysuzluk etti. Öğretmeni ve kendini öldürmekle tehdit etti. Bunun üzerine yaramaz çocuğa istediği megafonu verdik. Şu anda onu kullanıyor. Paul Losi'yle onun arasının pek iyi olduğunu söyleyemeyeceğim."

"Peki ya Christine Johnson? O hâlâ iyi mi? Ne duydun?"

"Şimdiye dek iyiymiş gibi görünüyor. Böyle bir durumda bile soğukkanlılığım koruyor. Bir şekilde o çocuğu kontrol altında tuttuğunu düşünüyoruz ama her an kontrolü kaybedebilir. Kadın çok sıkı çıktı."

O kadarını biliyordum zaten. Senden bile daha sıkı baba. Damon'un yüzde yüz haklı çıkmasını umuyordum. Christine'nin hepimizden daha sıkı çıkmasını umuyordum.

Sampson'la konuşurken George Pittman yanımıza geldi. Dedektiflerin şefi o anda görmek istediğim en son kişiydi, kesinlikle en sonuncusuydu. Beni Beyaz Saray'daki işe "gönüllü" olarak gösterenin o olduğundan hâlâ şüpheleniyordum. Duyduğum bütün öfkeyi yuttum, tabii gururumu da.

"FBI keskin nişancılarım yerleştirdi," diye bilgi verdi

Pittman. "Sorun şu ki, güçler onları kullanmamıza izin vermedi. Küçük piç bir iki kez dışarı çıkmıştı halbuki."

Pittman'a karşı sakin ve tepkisiz kaldım. Hâlâ elindeki silahı kafama dayıyordu. Bunu ikimiz de biliyorduk. "Sorun, katili/n on üç yaşında olması. Büyük ihtimalle de intihara eğilimli," dedim. Eğitimli zihnimle bir tahminde bulunuyordum ve bunun doğru tahmin olduğundan hemen hemen emindim. Kendini Johnsonlar iñ evinde köşeye sıkıştırmıştı sonra da gelip beni yakalayın diye bağırmaya başlamıştı.

Pittman'ın yüzünde karanlık bir ifade belirdi. Yüzü boğanınki gibi kalın boynuna kadar kızarmaya başlamıştı. "İşlediği beş cinayetin eğlenceli olduğunu düşünüyor. Küçük piç bunu arabulucuya söyledi zaten. Cinayetleri anlatırken gülüyor. Özel

olarak seni istedi. Keskin nişancılar konusunda ne düşünüyorsun?" Pittman çekip gitmeden önce üstüme üstüme geliyordu.

Sampson başını iki yana salladı. "İçeri girip de Yaramaz Dennis'le oyun oynamayı aklından bile geçirme," dedi.

"Önu daha iyi anlamam gerek. Bunun için de onunla konuşmak zorundayım," derken Johnsonların evine bakıyordum. Alt kattaki ışıkların hemen hepsi yanıyordu. İkinci katta ise hiç ışık yoktu.

"Aslında ona gereğinden çok daha iyi anlıyorsun ama yine de inkar ediyorsun. Bütün delileri o kadar iyi anlıyorsun ki yakında sen de fittıracaksın. Duydun mu? Bunu anlayabiliyor musun?"

Anlıyordum. Kendi güçlerimi ve, zayıflıklarımı iyi biliyordum. En azından çoğu zaman. Ama belki böyle bir gecede pek iyi bilemeyebilirdim.

Magforıdan gelen bir ses konuşmamızı kesti. Sojourner Truth Okulu katili konuşmaya karar vermişti.

"Hey! Siz, dışardakiler! Size söylüyorum ahmaklar! Bir şeyi unutmuyor musunuz? Beni hatırladınız mı?"

Danny Boudreaux'un sesini ilk kez duyuyordum. Sesi çocuk gibi çıkıyordu. Sesi burnundan çıkıyordu, ayrıca çok dik ve sıradan bir sesi vardı. On üç yaşındaydı.

"Siz orospu çocukları benimle kafa buluyorsunuz değil mi?" diye bağırdı. "Kendi soruma kendim yanıt vereyim. Evet, öyle! Ama yanlış şahinle oyun oynuyorsunuz."

Paul Losi durumu idare etmeye çalışıyordu. "Hayır. Kesinlikle durum öyle değil Danny. Şimdiye kadar hep kontrollü davrandım Bunu biliyorsun Danny. Bu konuda adil davranalım."

"Palavra!" Danny Boudreaux çok sinirlenmişti. "O kadar palavra sıkıyorsunuz ki duydukça midem daha çok bulamıyor. Sen midemi bulandırıyor sun, Losi. Ayrıca beni çok sinirlendiriyorsun, bunu biliyor musun Losi?"

"Bana sorunun ne olduğunu söyle." Arabulucu ateşe körükle gitmemeye karar vermişti. "Konuş benimle, Danny. Seninle konuşmak istiyorum. Buna inanmayacağını biliyorum ama gerçekten istiyorum."

"İstediyini biliyorum, sersem. Beni konuşturmak senin görevin. Ama sorun şu, beni kandırdın, yalan söyledin, beni sevdiğini söylemiştin. Yalan söyledin! Bu yüzden artık takımdan çıkartıldın. Tek kelime daha etme yoksa Bayan Johnson'u öldürürüm. Senin suçun olur... Onu hemen öldürürüm. Yemin ederim, öldürürüm. Az önce bana kızarmış yumurtalı sandviç yapacak kadar kibar olmasına rağmen öldürürüm. BANG!.. BANG!.. ÖLDÜ!"

Polisler Johnsonların evinin etrafını sarmıştı. Maskelerinin koyu renkteki plastik camlarını indirdiler. Kalkanları yavaşça kalktı. Polisler eve girmeye hazırlanıyorlardı. Girerlerse Christine Johnson büyük ihtimalle ölecekti.

"Senin sorunun ne?" diye sordu çocuğa arabulucu. "Konuş benimle. Sorunu hallederiz Danny. Senin için de uygun olacak bir çözüm buluruz. Sorun nedir?"

Bir süre için ön bahçede ve caddede sessizlik oldu. Rüzgârın yaprakların arasında esişini duyabiliyordum.

Derken Danny Boudreaux bağırdı.

"Sorunum ne mi? Sorunum ne ha? Senin kahrolası sahtekârın teki olman benim sorunumun bir parçası... Diğer parçası ise adamın burada olması. Alex Cross burada ve siz bana söylemiyorsunuz. Bunu televizyondaki haberlerden öğreniyorum!"

"Tam olarak otuz saniyen var Dedektif Cross. Hatta yirmi dokuz oldu. Yirmi sekiz. Seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum pislik. Bunun için can atıyorum. Yirmi yedi. Yirmi altı. Yirmi beş..."

Sojourner Truth Okulu katili kuralları koyuyordu. On üç yaşında bir çocuk. Kumanda performansı üstündü.

Bölüm 98

"BEN ALEX CROSS," diye bağırdım küçük katile. John-sonların yeni biçilmiş çim bahçesinin dışında duruyordum. Danny Boudreaux'un beni duyması için bir megafona ihtiyacım yoktu. Dedektifin geldi. Her şey aynen senin istediğin şekilde gidiyor.

"Ben Dedektif Cross," dedim tekrar. "Haklısın, buradayım. Ama daha yeni geldim. Beni istediğin için geldim. Bu işi ciddiye alıyoruz. Hiç kimse seninle oyun oynamıyor. Bunu kimse yapmaz."

En azından şimdilik. Âmâ bana bir fırsat versen seninle çok güzel bir oyun oynarım. Zavallı küçük Shanelle Green'i ve yedi yaşındaki Vernon Wheatley'i hatırladım. Gözlerinin önünde kocasını vuran genç katille içerde kalmış olan Christine Johnsoni düşündüm. Daniel Boudre-aux'la güzel bir oyun oynama fırsatım yakalamak istiyordum.

Boudreaux birden megafonuna güldü. Daha çok yüksek sesle kıkırdar gibiydi. Tüylerimi diken diken ediyordu. Sokakta olayı seyredenler ve ambulans görevlileri de çocukla birlikte güldü. Orada dostlarının olduğunu bilmek güzel bir şeydi.

"Evet, vakit geldi Dedektif Alex Cross. O çok dolu programında bana da bir yer ayırmış olman ne güzel. Bayan Johnson da böyle düşünüyor. Seni bekledik, bekledik, bekledik... E... Hadi eve gelsene. Biraz eğlenelim."

Çocuk açık açık bana ve otoriteme meydan okuyordu. Kontrolün onun elinde olması gerekiyordu. Her şeyi hafızama kaydediyor, onun her hareketini ve etrafı izlemeye çalışıyordum., Büyük ihtimalle paranoyak şizofrendi. Sinirsel ya da yapısal davranış bozukluğu daha iyi bir tahmindir. Geri kalanını öğrenmek için onunla konuşmam gerekiyordu.

Danny Boudreaux oldukça tutarlı davranıyordu. Hareketlerini gerçeğe uygun gerçekleştiriyormuş gibi görünüyordu. Acaba yine Depakote'unu alıyor mudur diye merak ettim.

Arkamdan, çok yakından gelen bir ses, "Alex, buraya gel, lanet olası. Seninle konuşmak istiyorum. Alex buraya gel, " dedi.

Arkamı döndüm ve onu gördüm. Sampson kulağıma bir şeyler fısıldıyordu. "Bir kişiyi daha rehin alması hiç işimize gelmez," dedi. Bana zaten çok kızgındı. Gözleri kara boncuklar gibiydi, yüzünde karanlık bir ifade vardı. "Dün gece onun çılgınca bağırışını duymadın. Yaramaz çocuk gerçekten de deli. Çocuk aklım iyice oynatmış Alex. Tek istediği birini daha öldürmek."

"Ben onu idare edebilirim," dedim. "Tam benim tipimde bir çocuk. Gary Soneji, Casanova, Danny Boudreaux. Ayrıca başka bir seçeneğim yok."

"Bir seçeneğin var Şeker. Sadece sağduyun yok."

Dönüp eve baktım. Christine Johnson içeride katille birlikteydi. Gitmezsem onu öldürecekti. Öyle söylemişti ve ona inanıyordum. Bu bana nasıl bir seçenek bırakırdı ki? Ayrıca her yaramazlığın bir cezası olmalıydı değil mi?

Şef Pittman, gitmeme izin verdiğini gösterirmiş gibi bana işaret etti. Karar bana aitti. Doktor Dedektif Cross.

Derin bir nefes aldım ve ıslak çim bahçeden geçerek eve doğru yürümeye başladım. İlk birkaç saniye içinde fotoğrafçılar aynı anda flaşlarını, patlatmaya başladı. Birden bütün kameralar bana çevrilmişti.

Danny Boudreaux konusunda endişelendiğim kesindi. Şu anda inanılmaz derecede tehlikeliydi. Onun için öldürmek bir eğlenceydi. Son birkaç hafta içinde beş acımasız cinayet işlemişti. Şimdi köşeye sıkışmıştı. Daha da kötüsü kendi kendini köşeye sıkıştırmıştı.

Ön kapının tokmağına uzandım. Kendimi sersem gibi hissediyordum. Görüş alanım kısıtlanmıştı sanki. Dikkatimi sadece beyaz kapıya vermiştim, başka bir şeye değil.

"Açık." Kapının arkasından bir ses geldi.

Çocuğun sesi. Biraz tizdi. Sesini sertleştirecek bir megafon olmadığında çok hassas bir ses tonu vardı.

Ön kapıyı açmak için ittim ve nihayet Truth Okulu katilini ve yüzündeki çılgınca zafer ifadesini gördüm.

Danny Boudreaux'un boyu bir elliden fazla değildi. Sürüngenlerinkine benzeyen ince ve yassı gözleri vardı. Büyük kulaklıydı ve seraserilerinki gibi bir saç kesimi vardı. Tuhaf, deli, çatlak bir görünümdeydi. Diğer çocukların ondan pek hoşlanmadığını, onun yalnız biri olduğunu ve hayatı boyunca öyle yaşadığını hissettim. s

Elinde göğsüme doğrulttuğu yarı-otomatik bir Smith&Wesson vardı.

"Askéri okul," diye hatırlattı bana. "Nişancılıkta çok ustayım Dedektif Cross. İnsan hedefleri vurmakta hiç zorlanmam."

Jack ve Jill / F: 27

Bölüm 99

KALBİM GÖĞÜS KAFESİMİN İÇİNDE deliler gibi çarpıyordu. Bir radyodaki parazit gibi kafamın içinde tınlayan yüksek ses hâlâ devam ediyordu. Kendimi hiç de bir polis kahramanı gibi hissetmiyordum. Korkuyordum. Kendimi her zamankinden daha kötü hissediyordum. Belki de katil on üç yaşında olduğu içindi.

Danny Boudreaux elindeki yarı-otomatik silahı nasıl kullanacağını biliyordu ve eninde sonunda kullanacaktı. Şu anda dünya üzerinde benim için önemli olan tek şey o Smith&Wesson'u onun elinden alabilmektir.

Karşımdaki görüntü bütün dikkatimi yöneltmemi gerektiyordu: Elinde güçlü ve öldürücü bir silah olan zayıf, çelimsiz on üç yaşında bir çocuk. Yarı-otomatik tabanca kalbime doğrultulmuştu. Boudreaux'un eli titremiyordu ama zihinsel ve fiziksel olarak sandığımdan daha yorgundu. Büyük ihtimalle kendini kaybediyordu. Davranışlarının gittikçe tuhaflaşması çok doğaldı. Aklî dengesizliği çok belliydi ve

görünce insanı korkutuyordu. Gözlerinden anlaşıyordu. Göz kapakları küçük baloncukların içine hapsolmuş kuşların kanatları gibi çırpıyordu sanki.

Johnsonların evinin holünde dururken sağa sola sallanıyordu. Bana doğru tuttuğu tabancasıyla daireler çiziyordu. Tuhaf bir kazak giymişti, üzerinde MUTLU, MUTLU, NEŞELİ, NEŞELİ, yazıyordu.

Kısa saçları terden ıslanmıştı. Gözlük camlarının kenarları hafifçe buğulanmıştı. Gözlüğünün arkasındaki gözleri buğulu ve ıslaklıktan parlak görünüyordu. Kesinlikle Truth Okulu katiline benziyordu. Danny Boudre-aux'u çok seven birilerinin olduğundan şüpheliydim. Ben sevmemiştim.

Küçük bedeni birden dikkat çekici biçimde harekete geçti. "Gemiye hoşgeldiniz, Dedektif Cross, efendim!"

"Merhaba Danny," onunla elimden geldiğince düşük bir tonla ve tehdit etmeyecek bir şekilde konuşmaya çalışıyordum. "Sen istedin ve şimdi buradayım." Senin kırım duvara çivileyecek olan kişi benim.

Mesafesini korudu. Gergin sınırları ve sınır tanımayan öfkesi davranışlarından belli oluyordu. Oynatıcısı olmayan bir kuklaydı sanki. Buradan sonra neler olacağım tahmin etmek mümkün değildi;

Aldığı ilaçları bıraktığı için acı çektiği çok belli oluyordu. Danny Boudreaux bütün belirtileri sergiliyordu: Agre-siflik, depresyon, psikoz, hiperaktiflik, davranış bozukluğu.

On üç yaşında, soğukkanlı bir katil. Tabancayı elinden nasıl alabilirim?

Christine Johnson onun arkasındaki ışıkları kapatılmış salonda ayakta duruyordu. Kımıldamadı. Uzun boyuna rağmen, arka planda çok mesafeli ve çok küçük görünüyordu. Korkmuş, üzgün ve yorgun görünüyordu.

Sağ tarafında usta bir el tarafından oyulmuş ve sanki şehirdeki taş evlerden birinden alınıp getirilmiş gibi duran bir şömine vardı. Daha önce salonu pek iyi görmemiştim. Şimdi çok yakından inceliyordum. Silah olabilecek bir şey arıyordum. Bize yardım edebilecek bir şey.

George Johnson holün bej mermerli zemininde yatıyordu. Ya Christine ya da çocuk, cesedin üzerine ekoseli, kırmızı bir battaniye örtmüştü. Avukat sanki yere uyuması için yatırılmış gibi duruyordu.

"Christine, iyi misin?" diye seslendim odanın diğer ucuna. Konuşmaya başladı sonra birden durdu.

Boudreaux birden çıkıştı. "O iyi, dostum. Sen merak etme. O gayet iyi," Kelimelerini uzatıyordu. "O gaaayet iyiiii." gibi çıkmıştı. "O iyi tamam mı? Burada aklını kaçıran benim. Bu benimle ilgili."

Ona, "Ne kadar yorgun olduğumu anlıyorum, Danny," dedim. Başının döndüğünden, konsantre olmakta zorlandığından, ağzının kuruduğundan şüpheleniyordum.

"Evet. O konuda haklısın. Kendin için başka ne söyleyeceksin bakalım? Davranış bozukluğum için söyleyebileceğin daha bilimsel şeyler var mı?"

Bam! Birden arkamızdaki kapıyı çarparak kapatmıştı. Daha sert davranıyordu. Partiye katıldığım kesindi artık. Mesafesini korumak konusunda hâlâ çok dikkatli davranıyordu ve yarı-otomatik silahı da hâlâ bana doğru tutuyordu.

"Bu orospu çocuğunu çok iyi vurabilirim," dedi, benim durumu anladığımdan emin olmak istiyordu. Bu onun paranoyasını, sinir bozukluğunu ve öfkesini daha iyi anlamama yardımcı oluyordu.

Her zaman, onu nasıl gördüğüm ve değerlendirdiğim konusunda endişelenmişti. Beni gerçek babasıyla karıştırıyordu. Onu ve annesini terk eden polis babası. Bu bağlan-

tıyı yolda gelirken öğrenmiştim ama mantıklı gelmişti. Her şeye çok iyi uyuyordu aslında.

Bu tedirgin, sinirli, zayıf, dokunaklı çocuğun bir katil olduğunu hatırlattım kendime. Böyle birinden nefret etmek benim için zor değildi. Yine de çocukla ilgili üzücü ve trajik olan bir şey vardı. İnsanın yüreğine dokunan, yalnızlık duygusu veren bir şeydi bu.

"Çok iyi ateş edebildiğinden eminim," dedim ona sessizce. Bunu duymak istediğini biliyordum.

Sana inanıyorum.

Sçnin soğukkanlı bir katil olduğuna inanıyorum. Genç ve büyük ihtimalle evcilleştirilemeyen bir canavar olduğuna inanıyorum.

Silahını nasıl alırım ?

Christine johnsoni ya da beni öldürmeden önce seni öldürmek zorunda kalabileceğime inanıyorum.

Bölüm 100

MUTLU, MUTLU. NEŞELİ, NEŞELİ, kelimelerine baküm. Kazağın üzerindeki kelimelerin nereden geldiğini çok iyi biliyordum.

Nickelodeon. Çocuk Televizyonu. Damon ve Jannie çok seviyordu. Bir bakıma ben de seviyordum. Nickelodeon ailelerle ilgiliydi ve büyük ihtimalle Danny Boudreaux'un sinirini bozuyordu.

Dönüp bana baktı! Yüzünde çok düşmanca bir ifade vardı.

Sonra fısıltıyla konuşmaya başladı. Onun için duyduğum endişeyi mimiklerimden anlayabiliyordu. İçgüdüleri çok keskin ve zalimdi. Beni yine korkuttu. Aynı zamanda ona doğru koşup bir yumrukta yere sermek istiyordum.

"Fısıldamana gerek yok. Burada uyuyan biri yok. Tabii, Kapıcı George dışında."

Tüyler  rperten uygunsuz davranışlarını göstermek ister gibi güldü. Bu  ocuk gerçekten psikopattı. Danny on    yaşında olmasına rağmen gerçekten soğukkanlı bir katildi.

"İyi misin?" diye tekrar sordum Christine'e.

"Hayır. Pek değilim," diye fısıldadı.

"Kapatın  enenizi!" Boudreaux ikimize birden bağırdı. Silahım  nce Christine'e soma da bana doğru tuttu. "Bir Şey söylediğim zaman ciddiym demektir."

Çocuktan silahı alamayacağımın farkına vardım. Başka bir Şey denemek zorundaydım. Patlama noktasına çok yaklaşmış görünüyordu, hem de çok.

Hemen harekete geçmeye karar verdim.

Çocuğa konsantre olup, zayıf yönünü bulmaya çalıştım. Hiç belli etmeden onu izlemeye başladım.

Salonun penceresine doğru yavaş yavaş birkaç adım attım. Afrika malı eski bir süt saçma taburesi orada duruyordu.  n bahçedeki çimlerin üzerinde yerlerini almış olan polislere baktım, mesafelerini koruyorlardı. TaŐıdıkları kalkanları, plastik camlı maskeleri, kamuflaj desenli üniformalarını her yerde görebiliyordum. Ne sahneydi ama. Bütün bunlara bu çılgın  ocuk neden olmuştu.

"Sakin aptalca bir Şeyler düşünme," diye seslendi bana odanın diğer ucundan.

 oktan aptalca bir Şeyler düşündüm, Danny oğlum.  oktan harekete geçtim bile. Hallettim! Anlayabilir misin? Acaba sandığın kadar akıllı mısın,  atlak?"

"Neden?" diye sordum ona. Bana karşılık vermedi. Bizi  ld recekti. Daha başka ne yapabilirdi ki?

Pencerenin yanında olmamın çok iyi bir nedeni vardı. Kendimi ve Christine Johnson'u salonun zıt kenarlarına yerleŐtirecektim.

BaŐardım.  oktan harekete geçtim bile.

Boudreaux fark etmemiş gibiydi.

"Şimdi benim için ne düşünüyorsun?" dedi. "O pislik jack ve Jill'in karşısında nasıl bir yere koydun beni? Peki

ya o harika Gary Soneji karşısında? Bana gerçeği söyleyebilirsin. Kalbimi kırmazsım Çünkü artık hiçbir şey hissetmiyorum."

"Sana gerçeği söyleyeceğim," dedim. "Mademki duymak istediğin bu. Şimdiye kadar hiçbir katil beni etkileye-medi ve sen de beni etkilemiyorsun. Bu şekilde etkilenmem."

Ağzını şapırdattı, "Öyle mi? Ben de senden etkilenmiyorum Doktor Ukala Cross. Ama silah kimin elinde?"

Danny Boudreaux bana uzun uzun baktı. Gözlüğünün arkasındaki gözleri şaşkı gibi görünüyordu. Gözbe-bekleri küçülmüştü. Tam o anda beni vuracakmış gibi görünüyordu. Kalbim deliler gibi atıyordu. Odanın karşısında duran Christine Johnson'a baktım.

"Seni öldürmek zorundayım. Bunu biliyorsun," Bunu sanki çok mantıklı bir şey söylüyormuş gibi söyledi. Birden sıkılmış bir ses tonunda konuşmaya başlamıştı. Hiç de ciddiymiş gibi gelmiyordu. "Senin ve Christine'in ölmesi gerekiyor."

Ona doğru baktı. Gözleri kara delikler gibiydi. "Kara sürtük! İki yüzlü, içten pazarlıklı sürtük! O aptal okulunda bana çok kötü davranmıştın. Bana nasıl saygısızlık edersin?!" diye bağırdı.

"Bu doğru değil," dedi Christine Johnson. Hemen yanıt vermişti. "Sadece bahçedeki o çocukları korumaya çalışıyordum. Seninle hiçbir ilgisi yoktu. Senin kim olduğunu bilmiyordum. Nereden bilebilirdim ki?"

Danny, siyah botlar giymişti. Bir adım attı. Çok sabırsızdı ve affetmiyordu. Her şekilde gerçekten de kötü bir küçük pislikti.

"Bana ne bildiğimi söylemeye kalkma! Benim ne düşündüğümü bilemezsin! Kafamın içine giremezsin! Kimse giremez!"

"Niye başkalarını öldürmen gerektiğini düşünüyorsun?" dedim Boudreaux'a.

Yine bana döndü. Silahı doğrultmuştu. "Benimle dok-torculuk oynamaya kalkışma salan! Sakın buna cüret etme!"

"Bunu asla yapmam." Başımı salladım. "Kimse yalanları ya da ucuz numaralar yapmaya çalışan insanları sevmez. Ben de sevmem."

Birden Smith&Wesson'u Christine'e doğru çevirdi.

"İnsanları, öldürmek zorundayım çünkü... Benim işim bu." Tıpkı filmlerdeki hain adamlarinkine benzeyen kahkahasını attı yine.

Christine Johnson neler olacağını sezmişti. Danny Boudreaux patlamadan önce bir şeylerin yapılması gerektiğini biliyordu.

Çocuk yine bana döndü. Biraz sallandı ve üstüne başına çeki düzen verdi. Kendi davranışlarını izliyordu, bunu fark etmiştim. Buna bayılıyordu.

"Beni tuzağa düşürmeye çalışıyorsun," dedi. "Bu yüzden sakın sakın konuşuyorsun. Benden uzak duruyorsun, demek aslında o kadar da önemli, büyük ve korkutucu biri değilmişsin. Artık seni çok iyi anlayabiliyorum."

"Haklısın," dedim, "ama tam olarak doğru değil. Böyle konuşuyordum... Gerçekten yumuşak bir tonda... Çünkü dikkatini yaptığım şeyden uzaklaştırmak istiyordum. Kendi kazdığın kuyuya kendin düştün. Sen kaybettin! Seni küçük pislik. Seni aşağılık küçük orospu çocuğu. ",

Bölüm 101

"İKİMİZİ BİRDEN VURAMAZSIN," dedim Danny Boudreaux'a.

Çok açık ve katı bir ses tonuyla konuşmuşum. aynı zamanda vücudumu yana çevirmiştim. Onun hedef alanını daraltmaya çalışıyordum.

Geniş salonun benim tarafımda kalan kısmına doğru bir adım daha attım. Christine Johnson'la benim aramdaki mesafeyi açmıştım.

"Ne demek oluyor bu? Sen neden bahsediyorsun Cross? KONUŞ BENİMLE, CROSS! KONUŞ DEDİM SANA!"

Ona karşılık vermedim. O anlasın istedim. Anlayacağını biliyordum. O çok akıllı ve kötü bir çocuktü.

Daniel Boudreaux önce bana, sonra çabucak Christi-ne'e baktı. Mesajımı anlamıştı. Sonunda tuzağı tüm açıklığıyla görmüştü.

Gözleriyle kafatasımın derinliklerine indiğini hissediyordum. Ne yaptığımı biliyordu. Birimizi vurursa diğerimiz onu yakalayacaktı. Zafer anının tadım çıkartamaya-caktı.

"Seni aptal herif seni," diye gürledi bana. Sesi alçak ve korkutucuydu. "O zaman önce sen kurşunu yiyeceksin!"

Smith&Wesson'u kaldırdı. Onun gözlerinin içine bakıyordum. "KONUŞ BENİMLE, KAHROLASI!"

"Yeter artık!" Christine odanın diğer ucundan bağırdı. Baskı altında olduğu zamanlar inanılmaz oluyordu. "Yeterince insan öldürdün," dedi Boudreaux'a.

Danny Boudreaux paniğe kapılmaya başlamıştı. Fırdöndüye kapılmış gibi sağa sola dönen bir kafadan bir çift vahşi göz etrafı tarıyordu. "Hayır, yararsız kahrolası robotlardan yeterince öldürmedim. Daha yeni başlıyorum!" Derisi, yüzündeki kemiklerin üzerinde iyice gerilmişti.

Smith&Wesson'u Christine'e doğru sallıyordu. Kollarım öne doğru kaskatı uzatmıştı. Bütün vücudu titriyordu ve sola doğru meyilliydi.

"Danny!" bağırarak adım söyledim ve ona doğru ilerlemeye başladım.

Bir an için tereddüt etti. Sonra silahı çekti ve ateş etti. Kulakları sağır eden bir patlama sesi duyuldu.

Christine'e ateş etmişti!

O, kurşundan kaçmak için yana yatmıştı. Ama kaçabilmiş miydi bilmiyordum.

Üzerine doğru gitmeye devam ettim, derken havada uçtum.

Danny Boudreaux yarı otomatik silahım bana doğrulttu. Gözleri yoğun bir nefretle doluydu. Bedeni korkuyla, öfkeyle ve çaresizlikle titriyordu. Belki ikimizi de vurabilirdi.

Onun sandığından çok daha çabuk hareket etmiştim. İleri doğru uzattığı silahının ve kollarının alanına girmiştim.

Sanki yetişkin bir insanmış gibi Danny Boudreaux'un üzerine çullandım. O silahlı ve tehlikeliydi. Bütün vücudumun ağırlığıyla onu yere yıktım. Ona dokunmak hoşuma gitmemişti.

Danny Boudreaux'la birlikte yerde yuvarlanıyorduk. Uzaktan bakıldığı zaman yuvarlanan kollar ve bacaklar görünüyordu büyük ihtimalle. Silah tekrar ateş aldı. Henüz vücudumda bir delik açıldığı duygusunu hissetmiyordum ama kan tadını almıştım.

Çocuk o ince çığlığıyla uludu. Uludu! Silahı hemen elinden aldım. Beni ısırmaya çalıştı, etimi kopartmaya çalıştı. Derken kükrer gibi bir ses çıkarttı.

Gücü tükeniyordu sanki, büyük ihtimalle aldığı ilaçların etkisi yüzündendi. Beyninin faaliyeti vücudundan ayrılıyordu. Kollarını ve bacaklarını sağa sola savuruyordu. Bacaklarıma kalçasıyla vurmaya çalışıyordu.

Gözleri geriye doğru yuvarlandı ve birden bütün vücudunu bıraktı. Ağzından köpük çıkıyordu. Kolları ve bacakları olduğu yerde sallanmaya devam ediyordu. Bir iki saniyeliğine bilincini yitirmiş olmalıydı. Ağzından tükürükler ve boğuluyor gibi sesler çıkarıyordu.

Onu yana doğru yatırdım. Dudakları mavileşmeye başlamıştı. Nihayet gözleri normal yerine dönmüştü. Hızlı hızlı gözlerini kırpmaya başladı. Olay başladığı kadar çabuk bitmişti. Kötü çocuk yerde hareketsiz yatıyordu.

Polisler silah seslerini duymuştu. Hepsi salona doluş-muştu. Silahlarım çekmiş, coplarını hazırlamışlardı. Herkes bağırıyordu, telsizlerden sesler yükseliyordu. Christine Johnson kocasına koştu. Ambulansla gelen acil tıp ekibinden iki kişi oradaydı.

Bir daha baktığımda Christine yanımda diz çökmüş duruyordu. Yaralanmamış gibi görünüyordu. "İyi misin Alex?" diye sordu bana fısıltıyla.

Danny Boudreaux'u hâlâ yerde tutuyordum. Etrafında olanlardan habersiz gibi görünüyordu. Soğuk, yağlı terler döküyordu. Sojourner Truth Okulu katili şimdi üzgün, kaybolmuş ve dayanılmaz derece kafası karışık görünüyordu. On üç yaşında. Beş cinayet. Belki daha fazla.

"Zor bir geceydi," dedi Christine.

Başımı salladım. "Bence de. Gereğinden fazla heyecan yaşadık."

Danny Boudreaux bir şey söylemeye çalışıyordu ama ne olduğunu duyamıyordum. Ağzından çıkan beyaz köpüklerin arasından tükürükler saçıyordu.

"Ne dedin? Duyamadım?" diye sordum. Sesim kısılmıştı, boğazım acıyordu. Titriyordum ve ben de ter içindeydim.

Fısıltıyla konuştu, neredeyse artık içinde hiç kimse yok gibiydi. "Korkuyorum," dedi. "Nerede olduğumu bilmiyorum. Ben her zaman çok korkarım."

Bana bakan küçük, korkan surata bakıp başımı salladım. "Biliyorum," dedim küçük katile. "Neler hissettiğini biliyorum."

Bu hayattaki en korkutucu şeydi.

Bölüm 102

EJDER AVCISI henüz yaşıyor, ama daha kaç canım kalmıştı? Neden hayatımı bu kadar çok riske atıyordum? Hekim, kendini iyileştir.

Boudreaux çocuğunun ve George'un cesedi götürülene kadar, bir saat daha Johnsonların evinde kaldım. Raporum için Christine Johnson'a sormam gereken sorular vardı. Sonra Nana'yla konuşmak için evi aradım. Ona yatması için yalvardım. Ben sağdım ve kısmen de olsa salımdım. En azından bu gecelik.

"Seni seviyorum, Alex," diye fısıldadı telefonun diğer ucundan. Nana'nın sesi de en az benim kadar yorgun ve bitkin geliyordu.

"Ben de seni seviyorum, ihtiyar," dedim ona.

O gece çok büyük bir mucize olmuş ve son sözü benim söylememe izin vermişti.

Ambulansların peşine düşüp sokağa doluşan arabalar nihayet gitmişti. En ısrarcı gazeteciler ve fotoğrafçılar bile gitmişti. BU korkunç anlarında yanında olmak için Christine Johnsonin kız kardeşlerinden biri gelmişti. Oradan ayrılmadan önce Christine' e sıkı sıkı sarıldım.

Hâlâ titriyordu. Korkunç ve kelimelerle ifade edilemeyecek bir kayıp yaşamıştı. İkimiz de cehennemde bir gece geçirmiştik. "Hiçbir şey hissedemiyorum. Olan bitenler gerçek gibi gelmiyor," dedi bana. "Bunun bir kâbus olmadığımı biliyorum ama yine de öyle olmalı diye düşünüyorum."

Sampson gece saat birde beni eve bıraktı. Gözlerimi açamayacak haldeydim. Beynim saatte bir mil hızla çalışıyordu, hâlâ kulaklarım uğulduyordu ve çok terliyordum.

Dünyamız ne hale geliyordu? Gary Soneji? Bundy? Yamaç Katili? Koresh? McVeigh? Ve daha bir çoğu. Gand-hi'ye bir keresinde Batı uygarlığı hakkında ne düşündüğü sorulmuştu. O da, "Bence iyi bir fikir olabilir," diye yanıt vermişti.

Ben fazla ağlamam. Ağlayamam. Bu, tanıdığım pek çok polis memuru için de geçerlidir. Keşke bazen ağlaya-bilsem, içimi dökebilsem, içimdeki korkuyu ve kini boşal-tabilsem, ama o kadar kolay değil. Bir şeyler hep içerde tı-kılı kalıyor.

Evimizin içindeki merdivenleri çıktım. Odama doğru ilerlemeye başladım ama gidemedim. Ağlamak üzereydim ama ağlayamadım.

Yıllar önce silahlı bir çatışmada öldürülen karım Maria'yı düşündüm. Maria'yla birbirimize o kadar güzel uyuyorduk ki. Bu benim için hafızada seçicilik etmek olmuyordu. Aşkın ne kadar güzel olabileceğini biliyordum-Hayatımda yaptığım en iyi şey olduğunu biliyordum-ama yine de tek başımaydım işte. Hayatımı riske atıyordum. Herkese iyi olduğumu söyleyip duruyordum ama aslında değildim.

Düşüncelerimle karanlıkta ne kadar oturduğumu bilmiyorum. Belki on dakika belki daha fazla. Ev tanıdık ve rahatlatıcı bir şekilde sessizdi ama bu, o gece beni sakinleştiremiyordu.

Yıllardır duyduğum sesleri dinledim. Burada küçük bir çocuk olduğum günleri hatırladım, ilerde bir gün ne olacağımı merak eden Nana'nın beni büyüttüğü günleri. Artık bu sorunun yanıtını biliyordum. En büyük ve en kötü davalarda çalışmak zorunda kalan seri cinayetler uzmanıyım. Ben ejder avcısıyım.

Nihayet merdivenin geri kalanlarını da çıktım ve Da-mon'la Jannie'nin odasına girdim. Küçük evimizde paylaştıkları odalarında uyuyorlardı.

Damon'la Jannie'nin uyumalarına hayrandım. Küçük kızımın ve oğlumun güven veren, masum halleri. Böyle korkunç bir gecede bile onları uzun uzun seyredebilirdim. Kaç gece sessizce odalarına girip kapıdan onları seyrettiğimi hatırlamıyorum bile. Beni ayakta tutan, bazı gecelerde uçup gitmeme engel olan onlardı.

Innocence adlı grupta şarkı söyleyen çocukların taktıkları komik, kalp şeklindeki güneş gözlüklerini takıp uyumuşlardı. Çok şirinlerdi. Çok da değerliydi. Jannie'nin yatağının kenarına oturdum. Sessizce botlarımı çıkardım yere koydum.

Sonra ikisinin yatağının arasına yere uzandım. Kemiklerimin tıkırdamasını dinledim. Hepimizin güvende olması için çocuklarımın yanında olmak istedim. Bu, hayattan ve yaşadığım bu korkunç günden soma istenecek çok büyük bir ödül değildi bence.

Jannie'nin pijamalarını, altı kauçuk olan çoraplı terliklerini yavaşça öptüm.

Damon'un yorganın altından çıkmış bacağına hissetmeyeceği kadar hafifçe okşadım.

Nihayet gözlerimi kapattım, cinayetin ve karışıklığın koşturma sahnelerini aklımdan çıkartmaya çalıştım. Ama başaramadım. O gece canavarlar her yerdeydi. Gerçekten de etrafımdaydılar.

O kadar çoklardı ki. Dalga üzerine dalga geliyordu sanki. Küçükler ve büyükler ve arada kalan diğerleri. Amerika'daki bu canavarlar nereden geliyordu? Onları ne yaratmıştı?

İki çocuğumun yanında yatarken, nasıl oldu bilmiyorum ama uyuyabilecek duruma geldim. Birkaç saatliğine hayattaki en korkunç şeyi unutabilmişim, bu kadar üzgün ve kızgın olmamın nedenini unutabilmişim.

Johnsonların evinden çıkmadan önce haberleri duymuştum. Başkan Thomas Byrnes gecenin ilk saatlerinde ölmüştü.

Bölüm 103

KEDİMİZ ROSIE'Yİ KUCAĞIMA ALMIŞ yavaş yavaş seviyordum. Mutfak kapısını açmış, dışarı, daha doğrusu Sampson'a bakıyordum.

Dondurucu soğuk yağmurun altında duruyordu. Yağmur fırtınasının ortasında kalmış simsiyah koca bir kaya parçasına benziyordu.

"Kâbus devam ediyor," dedi bana. Basit bir açıklama cümlesiydi. Korkunçtu.

"Evet, ediyor, değil mi? Ama belki ben artık umursa-mıyorumdur."

"Hım hım. Ve belki de bu yıl Bullets NBA Şampiyon-luğu'nu, Orioles Dünya Kupası'nı kazanır ve kışını kaldırmaktan aciz Redskins de Süper Bovling'e girer. Hiç belli olmaz."

Johnsonların evindeki uzun gecenin ve ondan bile daha uzun süren New York City'deki sabahın üzerinden henüz bir gün geçmişti. İçimdeki yaraları iyileştirmek ya da gerektiği gibi yas tutabilmek için yeterli bir zaman değildi. Başkan Edward Mahoney bir gün önce başkanlık yeminini etmişti. Kanuna göre böyle olması gerekiyordu ama bu bana ahlaksızlık gibi geliyordu.

Üzerimde beyaz bir tişört ve bahçıvan tulumu vardı. Soğuk yer muşambasının üzerinde çıplak ayak duruyordum. Elimde içinden dumanlar çıkan kahve bardağım vardı. İyileşme sürecine girmiştım. Jannie'nin traş olmanın bir parçası dediği favorilerimi yıkamayış o sabahlık boş vermişim. Kendimi hemen hemen yine insan gibi hissediyordum.

Henüz Sampson'u da içeri davet etmemişim.

"Günaydın, Şeker," dedi Sampson. Sonra üst dudağım kaldırıp dişlerini gösterdi. Gülüşü insana neşe katıyordu. Sonunda dostuma ve Tanrı'nın bana ceza diye gönderdiği bu adama ben de gülümsedim.

Saat dokuzu beş geçiyordu ve daha yeni kalkmışım. Benim için geç bir saatti. Nana'nın standartlarına göre ise bu büyük terbiyesizlikti. Ayakta uyur gibi bir halim vardı. Geçirdiğim şokun etkisinde, aklımın kalan kısmını da kaybetme korkusu içinde, kusmak üzere, biraz boktan bir durumda ve hiç beklenmedik bir haldeydim. Ama aynı zamanda daha iyiydim. İyi görünüyordum, iyi görünü-yordum.

"En azından bir günaydın demeyecek misin?" diye sordu Sampson, alınmış gibi davranarak.

"Günaydın, John. Konuyu bilmek bile istemiyorum," dedim. "Bu soğuk ve lanet sabahın köründe seni buraya getiren neyse bilmek istemiyorum."

"Yıllardır ağzından çıktığını duyduğum en akıllıca söz," dedi Sampson, "ama maalesef buna inanmıyorum. Sen her şeyi bilmek istersin. Her şeyi bilme ihtiyacı duyarsın, Alex. Bu yüzden her sabah dört gazete okursun."

"Ben de bilmek istemiyorum," dedi Nana. Arkamdan mutfaktan konuşuyordu. Tabii o saatler önce kalkmıştı. "Ben bilme ihtiyacı duymuyorum. Kışt, kışt. Git. Git biraz buzları erit. Kısa bir iskelede uzun bir yürüyüşe çık, Johnny."

"Kahvaltı edecek vaktimiz var mı?" diye sordum sonunda.

"Pek sayılmaz," dedi, dikkatli bir şekilde gülüşünü bozmamaya çalışıyordu, "Ama biz yine de yiyelim. Kim hayır diyebilir ki?"

"Seni o davet etti, ben değil," diye onu uyardı Nana. Sıcak ocağın başındaydı.

Sampson'la dalga geçiyordu. Onu kendi oğluymuş, gerçekten de benim ağabeyimmiş gibi severdi. İkimize sahanda yumurta, evde yapılmış sosisler ve kızarmış ekmek hazırladı. Yemek yapmayı çok iyi biliyordu ve gerekirse eğitim kampındaki bütün Washington Redskins takımım doyurabilirdi. Bu Nana için asla sorun olmazdı.

Sampson tekrar konuya girmeden önce kahvaltıyı bitirmemizi bekledi. Ne olduğunu bilmiyordum. Yine ne olmuştu bilmiyordum. Onun küçük sırrı. Biraz tuhaf gelebilir ama hayatınız cinayetlerle ve diğer trajedilerle dolu olduğu zaman kendinize zaman ayırmayı öğrenmek zorundasınızdır. Cinayetler yine işlenecektir. Cinayetler her zaman işlenir.

"Senin bay Grayer kısa bir süre önce beni aradı," dedi Sampson ve üçüncü fincan kahvesinden bir yudum aldı. "Sana birkaç gün izin verdiğini ve onların bu konuyu halledebileceklerini söyledi. Onlar... Bunu sanki bizi korkutabilecek olağanüstü derecede ürkütücü bir kelime gibi söyledi."

"Bu, yani senin söylediklerin beni hemen şüphelendirmeye ve korkutmaya yetti. Neyi halledeceklermiş?" diye sordum.

Kalın, evde yapılmış, kızarmış tarçınlı ekmeğimin son dilimini bitirmek üzereydim. Gerçekten de cennetten kopup gelmiş bir lezzetti bu. Nana oraya gittiğini ve birkaç

tarifi çaldığını iddia ediyordu. Ben de ona inanırmış gibi davranıyordum. Yeteneğinin kanıtlarını pek çok kez görmüş ve tatmıştım.

Sampson babasının ona on dört yaşındayken verdiği eski Bulova saatine baktı.

"Şu sıralarda Jill'in Beyaz Saray'daki odasını arıyorlar. Ondan sonra da Yirmi Dördüncü Cadde'deki dairesine gidecekler. Gitmek ister misin? Konuğum olarak? Belki gerekir diye sana bir konuk davetiyesi ayarladım."

Tabii ki orada olmak istiyordum. Gitmem gerekiyordu. Jill hakkındaki her şeyi bilmem gerekiyordu, tıpkı Sampson'un söylediği gibi bilmek ihtiyacını duyuyordum.

"Sen şeytansın," diye kızdı Nana Sampson'a.

"Teşekkür ederim, Nana." Parlak gözlerini ve bin bir inci dişinin görüldüğü ağzım açarak güldü. "Cidden, iyi bir övgüydü.."

Bölüm 104

SAMPSON'UN SİYAH NİSSAN'INA BİNİP Sara Rosen'ın dairesine gittik. Nana'nın sıcak kahvaltısı beni gerçek dünyaya döndürmüştü. Kendimi biraz yenilenmiş gibi hissediyordum. Duygusal olmasa bile en azından fiziksel olarak.

Jill'in evini ziyaret etmek için gerçekten can atıyordum. Beyaz Saray'daki bürosunu da görmek istemiştim ancak bir iki gün daha bekleyebilir diye düşündüm. Ama evi başkaydı. Bu, dedektif için reddedilemez bir şeydi, tabii psikolog için de.

Sara Rosen'ın dairesi, Yirmi Dördüncü Cadde'deki on katlı bir apartmandaydı. Binanın girişinde işgüzar bir apartman görevlisi masa başında oturuyordu. Polisler kimliklerimizi iyice inceledikten sonra isteksizce bizi içeri aldılar. Bina girişinin tam aksine, lobinin iç açıcı bir görünümü vardı. Halı döşeliydi ve büyük saksılar içindeki çiçeklerle doluydu. İnsan bir suikastçıyı böyle bir binada bulmayı düşünmüyordu doğrusu.

Ama Jill burada yaşamıştı, değil mi?

Aslında daire Sara Rosen hakkında çıkardığımız profile uyuyordu. Bir albayın ve lisede İngilizce öğretmenliği yapan bir kadının tek çocuğuydu. Aberdeen, Maryland'de büyümüştü, sonra Virginia'daki Hollins Koleji'ne gitmişti. Tarih ve İngilizce dallarında yüksek eğitim görmüştü ve onur listesinde mezun olmuştu. Washington'a yirmi bir yaşındayken, on altı yıl önce gelmişti. Yıllar boyunca pek çok erkek arkadaşı olmuş olmasına rağmen hiç evlenmemişti. Beyaz Saray basın ve iletişim bölümlerinden birkaç kişi ona 'seksi bekâr' derdi.

Dairesi on katlı binanın beşinci katındaydı. Binanın bahçesine bakan manzarasıyla aydınlık bir daireydi. FBI çoktan içerde çalışmaya başlamıştı. Müzik setinde Chopin çalıyordu. Çok sakin ve hemen hemen hoş bir atmosferdi. Ne de olsa bu dava artık kapanmıştı.

Sampson'la ben birkaç saati, Sara Rosen hakkında Federal Araştırma Bürosu'nun işine yarayabilecek bir ipucu bulmak için araştırma yapan teknisyenlerle geçirdik.

Jill tam burada yaşamıştı.

Sen nasıl biriydin Jill? Bu senin başına nasıl geldi? Ne oldu Jill? Konuş bizimle. Konuşmak istediğini sen de biliyorsun, yalnız kız.

Dairesi bir yatak odası ve küçük bir salondan oluşuyordu. Her santimetresini araştırıyorduk. Burada yaşamış olan kadın Başkan Thomas Byrnesin öldürülmesine yardım etmişti. Salon, filmleri için kurgu odası olarak kullanılmıştı. Artık dairenin tarihî önemi vardı. Bu apartman ayakta durduğu sürece insanlar burayı gösterip şöyle diyecekti, "Jill burada yaşadı."

Markası belli olmayan country tarzında mobilyalar almıştı kendine. Orta sınıf mobilyalarıydı. Bir kanepesi ve pamuklu kumaşla döşenmiş tek kişilik bir koltuğu vardı.

Yerel mobilya mağazalarının isimleri görünüyordu: Mas-tercraft Mobilya, Arlington'daki Colony House. Her oda soğuk renklerle boyanmıştı. Jill'in evinde fildişi rengi hakimdi. Buz mavisi bir halısı, çam ağacından bir sehpa vardı.

Duvarda birkaç tane tablo ve onlara ilıştırılmış Noel kartlarıyla Beyaz Saray'daki bazı kişilerden gelen mektuplar vardı: Son basın sekreterinden, personel şefinden, hatta Nancy Reagan'dan bile kısa bir not vardı. Başkan Byrnes'ın bana 'düşmanım' diye verdiği isimlerden hiçbirinin resmi yoktu. Sara Rosen gizli bir yıldız katiliydi değil mi? Jack onun için bir yıldız mıydı? Jack gerçekten de Kevin Hawkins miydi?

Konuş bizimle Jill. Konuşmak istediğini biliyorum. Bize gerçekte olanları anlat: Bize bir ipucu ver.

Küçük bir sehpanın üzerinde Miras Kuruluşu'ndan ve Cato Enstitüsü'nden gelen mektuplar vardı. U.S. News & World Report'un, Southern Living'in, Gourmet'in birkaç sayısı vardı.

K Caddesi'ndeki Bölüm Kafe'de, Politika ve Nesir'de, Washington'daki kitapçılarda yapılacak olan şiir okuma günleriyle ilgili ilanlar da vardı. Jill şair miydi?

Bir kitaptan bir şiirin bulunduğu sayfa kopartılmış ve masanın üzerine, duvara yapıştırılmıştı.

Ne kadar korkutucu biri olmak!

Ne kadar aleni -bir Kurbağa gibi-

Birinin ismini söylemek- upuzun süren Haziran-

Hayran olunacak güzellikte bir Kenef!

-Emily Dickinson

Belli ki Emily Dickinson da ünlüler hakkında Jack ve Jill'in görüşünü paylaşıyordu.

Salonun ve yatak odasının duvarları kitaplarla kaplıydı. Duvarlar kitap raflarıydı. Roman, gerçek hikâyeler, şiirler. İyi ve kötü tarz kitaplar. Okuyan Jill. Yalnız Jill. Seksi bekâr Jill.

Kimsin sen Jill? Kimsin sen Sara Rosen?

En azından espri anlayışına sahip olduğunu gösteren bir kanıt parçası vardı. Girişteki holün duvarına çerçeve içinde bir yazı yazılmıştı: Bir akordeon kullan, hapse gir. Kanun böyle.

Kimsin sen Sara-Jill?

Bundan önce sana gerçekten değer veren birileri olmuş muydu? Neden bu korkunç suçun işlenmesine yardım ettin? Buna değer miydi? Böyle yalnız bir bekâr olarak ölmeye değer miydi? Seni kim öldürdü Jill? Jack mi?

Bir tane şüphe götürmeyen gerçek bulsaydım, sadece bir tane, geri kalam arkadan gelecekti ve sonunda her şeyi anlayabilecektik. Böyle olacağına inanmak zorundaydım.

Jill'in elbise dolaplarına baktım. Çoğu koyu renklerde olan muhafazakâr iş kıyafetleri buldum. Üzerindeki etiketlerde Brooks Brothers ve Ann Taylor yazıyordu. Gömlekler, koşu ayakkabıları, topuksuz ayakkabılar. Koşu ve egzersiz için alınmış birkaç spor giysi.

Partiler ve eğlenceler için fazla gece elbisesi yoktu.

Kimdin sen Sara?

Duvarlarda ya da zeminde gözüme garip görünen yerleri aradım. Belki Sara'nın özel notlarım ya da bu davayı sonsuza dek kapatabilmemize yarayacak bir şeyleri saklamış olabileceği yerleri.

Hadi Sara, bizi gizli hayatının içine al. Bize gerçekte kim olduğunu anlat.

Seni ayakta tutan neydi Jill? Kimdin sen Sara? Seksi bekâr? Sen de bizim bilmemizi istiyorsun. İsteddiğini biliyorum. Hâlâ bu dairedesin. Bunu hissedebiliyorum. Baktığım her yerde yalnızlığını hissedebiliyorum.

Bizim bilmemizi istediğin bir şey var. Nedir o Sara? Bize bir kafiye daha göster. Sadece bir tane.

Ben yatak odasının camından aşağıdaki bahçeye bakarken Sampson arkamdan geldi. Davayla ilgili bütün ihtimalleri düşünüyordum.

"Henüz çözemedin mi? Her şeyi anlayamadın mı Şeker?"

"Henüz değil. Ama bundan daha fazlası var. Bana burayı aramam için bir iki gün daha verin."

Sampson mırıldanır gibi sesler çıkarttı. Ben de öyle. Ama buraya tekrar geleceğimi biliyordum. Sara Rosen onu hatırlamamız için bize bir şey bırakmıştı. Bundan hemen hemen emindim.

Şair Jill.

Bölüm 105

BELKİ DE SUÇA VE CEZAYA KARŞI bir açlığım vardı. Ertesi sabah, erkenden, kadının dairesine yine gittim. Herkesten önce, saat sekiz civarında oradaydım. Küçük dairede bir ileri bir geri yürüyüp, açık bir kutu Nutri-Grain'den yiyip durdum.

Seksi bekârın saklandığı bu yerde beni rahatsız eden bir şeyler vardı. Dedektif içgüdü. Psikolog düşüncesi.

Yaklaşık bir saat boyunca pencerenin önündeki sedire oturup K Caddesi'ni seyrettim. Escape adındaki Calvin Klein parfümünün otobüsün kenarına yapıştırılmış posterine bakıp duruyordum. Posterdeki model dayanılmaz derecede hüznü ve kimsesiz görünüyordu. Jill gibi mi? Biri modelin başımın üzerine bir düşünce balonu çizmişti. Şöyle yazıyordu: "Lütfen biri beni beslesin. "

Sara Rosen'ı besleyen güç neydi? Washington'un havasını içime çekerken bunu merak ediyordum. Onun sırrı neydi? Onu ünlüleri katledecek kadar çıldırtan ne olmuştu? Ya da Peninsula Oteli'nde öldürülmeden önce ne yapıyordu? New York'ta öldürülmüştü. Jack'la olan bağlantısı neydi?

Hikâyenin tamamı neydi? Gerçek hikâye neydi? Hâlâ ortaya çıkartılmamış olan sır neydi?

Dairedeki her odaya, hatta mutfğa bile egemen olan kitap koleksiyonunu incelemeye başladım. Sara okumayı çok seviyordu anlaşılan. Çoğu edebiyat ve tarih kitaplarıyla, hemen hepsi de Amerikan'dı. Entelektüel Sara; Akıllı Sara.

Diplomasi, yazar Henry Kissinger. Özel Güven, yazar Robert MacFarlanda. Uyarı, yazarı Alexander Haig. Kissinger yazarı Walter Isaacson. Ve daha birçok kitap. Anne Tyler'ın, Robertson Davies'in, Annie Proulx'un, Robert Ludlum'un ve John Grishamin romanları. Emily Dickinson'm, Sylvia Plathın, Anne Sexton'un şiir kitapları. Adı Yalnız Kadın adlı bir cilt.

Her birini açtım. Bakılması gereken yüzlerce kitap vardı. Bazı kitapların içinde elle yazılmış notlar sıkıştırılmıştı. Evde de elle yazılmış bir sürü not vardı. Bu notları Sara yazmıştı. Belki birkaç bin tane. Gözüme önemli görünenlerin hepsini okudum. Saatler geçti. Yemek saatlerini kaçırdım. Fazla umursamadım.

Napoleon ile Josephine'in biyografisinin içinde Sara Rosen şöyle yazmıştı, "N. kadınlarda üstün zekanın bir sapkınlık olduğunu düşünüyordu. Halkın içinde J'nin göğsüne vurmuştu. . Ama J hak ettiğini bulmuştu. Enayi. "

Şair Jill. Kitapsever Jill. Esrarlı, fantezi kadın, gizemli. Katil.

Salonda bir sürü filmin video kaseti vardı. Kutuların her birini açmaya başladım.

Sara Rosen'ın film koleksiyonu, bilinen duygusal, esrarengiz, aşk filmlerini içeriyordu. Dalgalar Prensi, Çıkış Yok, Taciz, Baba Üçlemesi, Rüzgâr Gibi Geçti, Subay ve Centilmen.

Eski filmleri de çok seviyordu, özellikle de esrarengiz filmleri: Raymond Chandler, James Cain, Hitchcock.

Her kaseti açtım, sıra sıra, her kutuyu. Yaşı Sara kadar büyük olan biri için bunun çok önemli olduğunu düşündüm. Sampson yanımda olsaydı bana söylemediğini bırakmazdı. Bana Jack ve Jill'den bile daha deli olduğumu söylerdi.

İçinde Hitchcock'un *Aşkta* da *Üstün* filminin olduğu kutuyu açtım. Filmi seyredip seyretmediğimi bile hatırlamıyordum ama Hitchcock'un sen sevdiği erkek başrol oyuncusu Cary Grant'in kutunun kapağında resmi vardı.

Kutunun içinde etiketsiz bir kaset buldum. Bir filme benzemiyordu. Merak ettim ve kaseti videoya taktım. Şimdiye kadar gördüğüm dördüncü ya da beşinci etiketsiz kasetti.

Film *Aşkta* da *Üstün* değildi.

Birden kendimi Senatör Daniel Fitzpatrick'in cinayetinin çekimini seyrederken buldum.

Belli ki bu kesilmemiş kopyaydı ve CNN'e gönderilmiş kasetteki filminden çok daha uzundu.

Kesilmemiş sahneler televizyonlarda gösterilenlerden daha iğrenç ve rahatsız ediciydi. Senatör Fitzpatrick'in sesindeki korkuyu duymak çok korkunçtu. Hayatım bağışlamaları için katillerine yalvarıyordu bağıra bağıra ağlamaya başlamıştı. Bu kısım CNN'deki kasetten dikkatlice çıkarılmıştı. Çok sertti. İnanılmayacak derecede zalimceydi. Jack ve Jill'i olabilecek en kötü duruma sokuyordu.

Onlar acımasız katillerdi. Acımak yok, tutku yok, insanlık yok.

Birden kaseti dondurdum. Filmdeki sahne önce Senatör Fitzpatrick'e doğru yaklaşıyordu ve sonra yavaş yavaş geniş plana geçiyordu, belki de istendiğinden daha geniş.

Film ikinci kurşunu sıkarken Jack'i gösteriyordu.

Katil Kevin Hawkins değildi!

Birden acaba Jill kasedi birinin bulması için mi burada bırakmıştı diye merak ettim. İhanete uğrayacağından şüphelenmiş miydi? Bu Jill'in ödeşme planı mıydı? Belki de

öyleydi diye düşündüm: Cehennemde olmasına rağmen Jill Jack'i tuzağa düşürmüştü.

Gerçek Jack'i ortaya çıkartan dondurulmuş kareyi iyice inceledim. Kısa, kum sarısı saçları vardı. Otuzlarının sonlarında oldukça yakışıklı bir erkekti. Tetiği çekerken yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"Jack," diye fısıldadım. "Sonunda seni bulduk, Jack."

Bölüm 106

FBI, gizli servis ve Washington polisi bu önemli insan avında birlikte ve çok yakın çalışıyordu. Bu sefer herkes avın bir parçasını istiyordu. Bu en büyük cinayet davasıydı: Bir başkan öldürülmüştü. Gerçek katil dışarda bir yerdeydi. Jack hâlâ yaşıyordu; En azından yaşadığını umuyordum.

Ve yaşıyordu da!

20 Aralık sabahının erken saatlerinde Jack'i bir dürbünün arkasından izledim. Gözlerimi katilden alamıyordum.

Onu yakalamak istiyordum. Onu kendim için istiyordum. Ama beklememiz gerekiyordu. Bu Jay Grayer'in planıydı. Bu onun günüydü, onun gösterisiydi, onun harekât planıydı.

Jack üç katlı koloni tarzı evden çıkıyordu. Evin önündeki araba yolunda duran parlak kırmızı bir Ford Bron-co'ya doğru yürüdü. Artık kim olduğunu, nerede yaşadığını ve onun hakkındaki hemen hemen her şeyi biliyorduk. Artık Jack ve Jill hakkındaki bazı şeyleri daha iyi an-hyorduk. Gözlerimiz çok ama çok iyi açılmıştı.

"İşte Jack. İşte bizim avımız," dedi Jay Grayer.

"Bir katile benzemiyor değil mi?" dedim. "Ama işi bitirdi. O yaptı. Jill de dahil olmak üzere bütün o ölen insanların infazcısı o."

Jack'in yanında küçük bir kız ve erkek çocuğu vardı. Çok tatlı çocuklardı. İsimlerinin Alix ve Artie olduğunu biliyordum. Aynı zamanda onların peşinden geçmeye gelen iki köpek vardı: Sheperd ve Wise Man, on yaşındaki siyah retriever ve genç bir collie.

Jack'in çocukları.

Jack'in köpekleri.

Jack'in güzel evi.

Jack ve Jill geldi şehre... Başkanı öldürmeye. Ve sonra Jack ortağı ve sevgilisi Jill'i öldürdü. Büyük bir soğukkanlılıkla Sara Rosen'ı infaz etti. Jack bu cinayetlerden paçayı kurtardığını sanıyordu. Jack hemen hemen harika bir plan yapmıştı. Ama artık Jack bizim elimizdeydi. Jack'i izliyordum. Hepimiz izliyorduk.

Her yönüyle, Washington'da yaşayan mükemmel bir baba gibi görünüyordu. Üzerinde, soğuk havaya rağmen önü kapanmamış denizci mavisi bir parka ve önü açık ceketin içinden mavi yün gömlek ve taşlanmış eşofman vardı. Koyu kahverengi spor ayakkabılar ve gri yün çoraplar giymişti.

Saçları kısa kesilmişti, askeri tarzda. Arük saçları koyu kahverengiydi. Gerçekten de yakışıklı bir adamdı. Otuz dokuz yaşındaydı. Başkamn suikastçısı. Pek çok politik düşmanın taş kalpli katiliydi.

Bir casus.

Çok kaliteli bir hain.

Çok da kalpsiz bir alçak.

Çocuklarından ve köpeklerinden oluşan küçük takımı yönetirken onu izledim ve tam anlamıyla kusursuz Amerikan katil, diye düşündüm. Kusursuza yakın bir suikastçıydı. Bir baba ve bir kocaydı. Olabildiğince temizdi. Kesinlikle şüpheli görünmüyordu. Hatta görgü tanıkları da vardı ama Senatör Fitzpatrick'in elimizde

olan cinayet kasetinden soma hiçbirinin ifadesi geçerli olmazdı. Bizim yaşımız, bizim ülkemiz için bir Çakal ve çok tehlikeli bir yaşam tarzıydı.

Televizyonda Başkan'ın cenaze törenini izledi mi ya da benim gibi cenazeye katıld mı diye merak ettim.

"Çok pervasız bir herif, değil mi?" dedi Jay Grayer. Arabada benim yammda önde oturuyordu. Daha önce Jay Grayerin bu kadar çok lanet okuduğunu duymamıştım. Jack'i yakalamayı çok istiyordu. Hem de çok.

Biz de bunu yapacaktık. Bu hepimiz için unutulmayacak bir sabah olacaktı.

Her şey sona ermek üzereydi.

"Jack'i izlemeye hazır olun," Grayer arabamızdaki mikrofona konuştu. "Kim olursa olsun, onu kaybederse aynen yola devam etsin. Hangi yöne doğru gidiyorsamz devam edin."

"Onu kaybetmeyeceğiz. Kaçacağım sanmıyorum," dedim. "Bizim Jack tam bir ev erkeği. Aile babası. Kökleri bu topluma bağlı."

Ne garip bir ülkede yaşıyorduk. Çok fazla katil vardı. Çok fazla canavar vardı. Ve onlardan sakınması gereken çok fazla namuslu insan vardı.

"Büyük ihtimalle haklısın, Alex. Çok haklısın. Henüz onu tam olarak anlamış değilim ama bence haklısın. Onu

Jack ve Jill İF: 29

yakaladık sayılır. Ama elimizde tam olarak ne olduğunu bilemiyorum. Jack'in kaçmasım sağlayan ne? Bunu neden yaptı?"

"Para," ona Jack hakkındaki bir teorimi söyledim. "Para olabilir. Her şeyden öne çıkar ve diğer etkenleri saf dışı bırakır. Biraz politika, biraz diğer nedenler ama çok fazla para. İdeoloji ve finansal kazanç. Bu açgözlülük çağında yenilmesi zor bir düşman."

"Öyle mi dersin?"

"Evet öyle. Hatta bunun üzerine bahse girebilirim. Onun çok güçlü inançları var ve bunlardan biri de onun ve ailesinin iyi bir yaşamı hak ettiği. Bu yüzden paranm bu işin büyük bir parçası olduğuna inanıyorum. Bence çok parası olan, güç sahibi insanlarla ilişkiler kurmuş ama o insanlar da olmak istedikleri kadar güçlü değiller."

Bronco yola koyuldu biz de belli bir mesafeden onu izlemeye başladık. Değerli şeyleri taşıdığı için Jack çok dikkatli sürüyordu. Çocukları ondan çok etkileniyor olmalıydı, belki köpekleri bile, hiç şüphesiz komşuları da.

Çakal Jack. Acaba bu da Sara Rosen'ın kelime oyunlarından biri mi diye merak ettim.

Sevgilisi New York'ta ona ihanet ettiği zaman Jill'in son düşüncelerinin ne olduğunu merak ediyordum. Bunu bekliyor muydu? Ona ihanet edeceğini biliyor muydu? Bu yüzden mi dairesinde o kasedi bırakmıştı?

Jay konuşmak istiyordu, belki şu anda aklını meşgul edecek bir şeylere ihtiyacı vardı. "Çocuklarım şu aşağıdaki okula götürüyor. Hayatı artık normale döndü. Bunu değiştirecek hiçbir şey olmadı. Cinayeti planladı ve bir başkanın öldürülmesine yardım etti. Hepsi bu. Önemli bir şey değil. Hayat devam ediyor."

"Askeri sicilinden anladığım kadarıyla birinci sınıf bir askermiş. Ordudan ayrılırken kurmay albaymış. Onurlu bir şekilde ayrılmış. Çöl Fırtınası operasyonunda görev almış," dedim Jay'e.

"Savaş kahramam Jack. Çok etkilendim doğrusu. Bu heriften o kadar etkilendim ki anlatmakla bitmez. Belki ona anlatırım."

Jack bir savaş kahramanıydı, resmi olarak.

Jack bir yurtseverdi, gayri resmi olarak.

Yolda giderken Arlington Ulusal Mezarlığı'ndaki Meçhul Asker Anıtının üzerinde yazan yazı aklıma geldi. Burada zaferle onurlandırılmış, ama Tanrı hariç hiç kimsenin adını bilmediği bir Amerikan askeri yatıyor. Bir şekilde Jack'in de kendi

için böyle düşündüğünü düşündüm. Tanrı'dan başka kimsenin adını bilmediği kahraman bir asker.

Büyük ihtimalle sadece bir savaşta işlediği cinayetlerden paçayı kurtardığına inanıyordu.

Ama kurtaramamıştı. Birazdan yakalanmak üzereydi.

İki ocuğunu Bayard-Wellington Okulu'na bıraktı. Çok güzel bir yerdi: Taş duvarlar, çim bahçeler; Jannie ile Damon'u göndermeyi çok istediğim tipte bir okul. Christine Johnson'un öğretmenlik yapması gereken bir okul.

Jack çocukları pp veda ederken Başkentten taşınabilirdiniz, dedim kendi kendime.

Peki neden taşınmıyorsun? Neden Damon ile Jan-nie'yi Beşinci Cadde'den uzaklaştırmıyorsun? Neden bu lanet olası orospu çocuğunun çocukları için yaptığım yapmıyorsun?

Jay Grayer tekrar mikrofona konuştı. "şimdi Bayard-Wellington Okulu'ndan ayrılıyor. Yine ana yola doğru çıkıyor. Tanrım, Jack'in dünyası pek hoş görünüyor değil mi?

İlerdeki ışıklarda onu yakalayacağız! Bir şeyi daha hatırlatayım: Onu canlı yakalayacağız! Dört ışıklarda onun etrafını saracağız. Drdmz inip Jack'i yakalayacağız. Onu canlı yakalayacağız."

"Sessiz kalma hakkında sahipsin," dedim.

Jay Grayer bana dönüp "Ne diyorsun sen?" diye sordu.

"Sadece bunu aradan çıkarıyorum. Onun hiçbir hakkı yok. Bütün haklarım kaybetti."

Grayer gülümsedi. Nedenini ikimiz de anlıyorduk. İşin en iyi kısmına gelmiştik. Bütün bu olaydaki tek iyi kısma. "Unutulmayacak bir sabah, ha? Hadi bakalım. Gidip şu pisliği yakalayalım."

"Kesinlikle. Ben de Jack'le uzun uzun sohbet etmek istiyorum." Buradan kıına öyle bir tekme vuracağım ki, Washington'a kadar uçacak.

Ger çek Jack'le tanışmak istiyorum.

Bölüm 107

HiÇ KİMSE şimdiye kadar suikast planını anlamamıştı. Hiçbirimiz yaklaşmamıştık. Hiç kimse Jack ve Jill'in esrarım çözememişti, ta ki çok geç olana kadar. Belki artık bütün karışıklığı çözebilirdik. Jack ve Jill hakkında geçmişlerini kapsayan bir dosya.

Jack'i yakalamaya birkaç metre uzaklıktaydık. Trafik ışığına doğru dik bir yokuştan aşağı iniyordu.

Aslında kaydedilmesi gereken bir sahneydi. Uzun merceklerle çekilmeliydi, hani şu pahalıya patlayart filmlerin çekildiği gibi. Işık kırmızı olunca Jack durdu, kanunlara uyan bir vatandaş gibi. Hiçbir şey onu endişelendirmiyordu.

Özgür bir adamdı.

Jay Grayer'la ben onun pahalı arabasının arkasında yavaşladık. Bronco'nun arka tamponuna yapıştırılmış çıkartmayı okuyabiliyordum: L.Ü.T.F.E.N. Çocukları uyuşturuculardan uzak tutalım.

Operasyonumuzun kod adı Ayı Kapanı'ydı. Operasyonu yürüten dört ana araba vardı. Diğer yarım düzine araba ve iki helikopter destek içindi. Bence Jack'in kaçması imkansızdı. Suikastçının yakalanmasını ve ondan sonra olabilecekleri düşünüyordum. Bundan daha büyük sürprizler meydana gelecekti.

Bu iş daha da kötüleşecekti.

"Üçte onu yakalayacağız," dedi Jay Grayer mikrofona. Şu anda çok sakindi. Tam bir profesyoneldi ve başından beri öyle davranıyordu. Onunla birlikte çalışmak gerçekten çok hoşuma gidiyordu. Egomanyak biri değildi; sadece işini çok iyi yapıyordu.

"Onu çok yavaş yakalayacağız," dedim.

Ayı kapını açılmıştı.

Yoldaki ışıklarda arka arkaya duran arabalardan çıkan altı kişiden biri de bendim. Bu büyük bir şerefti.

Bizim dışımızda ışıklarda bekleyen iki sivil araba daha vardı. Gri bir Honda ve bir Saab.

Onlar için yaptıklarımız çok çılgınca gelmişti herhalde. Çünkü öyleydi, görüldüğünden çok daha kötü bir durumdu. Bronco'daki adam Başkanı öldürmüştü. Bu Lee Harvey Oswaldi, Sirhan Sirhani, John Wilkes Booth'u tutuklamak gibi bir şeydi. Kuzey Maryland'da sıradan bir trafik ışığında.

Oradaydım! Orada olduğum için mutluydum. Burada olup bunu görebilmek için gerekirse çok büyük bir para ödemeye bile hazırdım.

Gizli servis ajanlarından biri şoför tarafındaki kapıyı açarken ben de sağ taraftaki kapıyı açtım. İkimiz de çok çabuk davranmıştık doğrusu. Ya da belki Jack'i en çok yakalamak isteyenler ikimizdik.

Jack bana döndü ve gözlerini kocaman açarak Glock'umun kabzasına baktı.

Bir anda ölüme bakıyormuş gibi oldu.

İnfaz tarzı!

Çok profesyonelce!

"Kımıldama. Derin nefes bile alma! Kılını bile kıpırdatma," dedim ona. "Bir bahanem olsun istemiyorum. O yüzden bana bu fırsatı verme."

Bizi beklemiyordu. Yüzündeki şaşkın ifadeden bunu anlamak çok kolaydı. Cinayetlerden paçasını çok iyi kurtardığını sanıyordu. Artık özgür olduğunu sanıyordu.

Ama çok yaralıyordu.

Jack nihayet ilk hatasını yapmıştı.

"Gizli Servis. Tutuklusun. Sessiz kalma hakkına sahipsin, bana sorarsan böylesi daha akıllıca olur!" ajanlardan biri Jack'e böyle demişti. Ajanın yüzü Başkan Thomas Byrnesi öldüren bu adama duyduğu öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

Jack gizli servis ajanına baktı, sonra da bana döndü. Beni tanımıştı. Kim olduğumu biliyordu. Başka neler biliyordu?

Önce çok şaşırmıştı ama daha soma sakinleşti. Sergilediği sakinlik ve soğukkanlılık inanılmazdı. Ölüm kadar sakin, diye düşündüm.

Şaşırmaman gerekirdi. Gerçek Jack buydu. Başkan'ın katili buydu.

"Çok iyi," dedi nihayet. Yaptığımız iyi iş için, profesyonelliğimiz için bizi kutlar gibiydi. Orosu çocuğu başını sallayarak yaptığımız işi onayladığını gösteriyordu. "Sizinle gurur duyuyorum. İşinizi gerçekten çok iyi yaptınız." Sinirden kan beynime çıkmıştı, ama verilen emri unutmamıştım: Onu canlı yakalayacağız. Nazik bir ayı kapanı.

Parlak kırmızı arabasından yavaş yavaş indi. İki elini de kaldırmıştı. Hiç karşı koymadı; vurulmak istemiyordu.

Birden gizli servis ajanlarından biri ona yumruk attı. Ajanın savurduğu sağ yumruk katilin çenesinde patladı. Bunu yaptığına inanmamıştım ama sevinmişim.

Jack'in kafası geriye doğru savruldu ve soma taş gibi yere düştü. Jack akıllıydı. Yerden kalkmadı. Ajanın yumruğu için hiçbir provokasyon yoktu, mazereti de yoktu -tabii yerde yatan pisliğin Başkan'ın katili olmasının dışında.

Jack yerden bize bakarken kafasını salladı ve çenesini okşadı. "Ne kadarını biliyorsunuz?" diye sordu.

Ona yanıt vermedik. Aramızdan tek kelime eden olmadı. Oyun oynama sırası bizdeydi artık. Artık bizim Jack için birkaç sürprizimiz vardı.

JACK SADECE BAŞLANGIÇTI. Çözmeye çalıştığımız yapbozun sadece bir parçası olduğunu biliyorduk. Önce onu yakalamaya karar vermiştik ama şimdi iş asıl önemli plan ikinci parçaya" gelmişti.

Onun Oxford Caddesi'ndeki evine giderken kendimi olaydan uzakta hissettim. Sanki kendimi bir rüyada seyre-diyormuş gibi. Thomas Byrnes'la yaptığımız birkaç görüşmeyi hatırladım. Hepimize pişman olmak yok demişti, ama bu tavsiye gerçek dünyada bir işe yaramıyordu. Başkan ölmüştü ve hiçbir sorumluluğum olmasa bile, kısmen de olsa kendimi her zaman sorumlu hissedecektim. Sadece Başkan'ın cinayetini düşünmüyordum. On üç yaşındaki Danny Boudreaux da vardı. İki dava arasında huzur bozucu bir bağlantı olduğunu hissettim. Bu duyguyu başından beri hissediyordum. Cinayetler ve acımasızca uygulanan şiddet her yerdeydi. Sanki tuhaf bir hastalık dünyaya, ama daha çok Amerika'ya yayılıyor gibiydi. Şimdiye dek pek çoğuna tanık olmuştum. Bu kabusu nasıl durdurabileceğimi bilmiyordum. Kimse bilmiyordu.

Ama bitmemişti.

Nihayet korkunç esrarın başlangıcına gelmiştik.

Her şey burada başlamıştı.

Karşımızda görünmeye başlayan bu evde.

Jay Grayer yine mikrofonu eline alarak konuştu. "Doktor Cross'la ben ön kapıya gideceğiz. Herkes bizi korusun. Kimse ateş etmeyecek. Mümkünse karşı ateş bile açmayacaksınız. Herkes anladı mı?"

Herkes kuralları anlamıştı, hepsi nelerin tehlikede olduğunu biliyordu. Ayı Kapanı henüz sona ermemişti.

Grayer, siyah sedam evin ön kapısına doğru uzanan yolun çıkışına park etti. "Biraz daha fırtınaya tutulmaya hazır mısın?" diye sordu. "Bu planın gidişatından memnun musun, Alex?"

"Olabileceğim kadar memnunum," dedim. "Beni de işin içinde tuttuğun için teşekkür ederim. Burada olmaya ihtiyacım vardı."

"Sen olmasan burada bile olamazdık. Hadi bitirelim şu işi."

İkimiz birden arabadan çıktık ve kırmızı tuğla döşenmiş evin yolunda yürümeye başladık. Birbirimizle uyum içinde yürüyorduk, adım adım.

Her şey burada başlamıştı-.

Büyük ev ve bu cadde çok masum ve sakin görünüyordu. Önümüzde koloni tarzı çok güzel bir ev duruyordu. Evin sütunlarla desteklenen eski tip bir girişi vardı. Çocukların bisikletleri düzenli bir şekilde kenara yerleştirilmişti. Dışardaki her şey çok hoş görünüyordu. Hepsi bir aldatmaca mıydı? Tabii ki öyleydi.

Jay Grayer kapıyı çaldı. Jack ve Jill geldi Tepe'ye... Ama Jack ve Jill burada kalmıştı, değil mi? Tam bu evde.

Kapıyı açan kadının üzerinde sanki J. Crew'un kataloğundan çıkmış gibi görünen kırmızı bir sabahlık vardı. Kapıda tatiller için asılan, İsa'nın tahtlar tacına benzeyen, üzüm asmasından yapılmış küçük bir çelenk vardı. Etrafına büyük kırmızı bir kurdele sarılmıştı. İşte Jill, diye düşündüm. Nihayet, gerçek Jill.

Bölüm 109

"ALEX, JAY. Tanrım, ne oldu? Yine ne var? Sakın bana bunun sıradan bir ziyaret olduğunu söylemeyin."

Jeanne Sterling evinin ön kapısında duruyordu. Arkasında yükselen meşe ağacından yapılmış merdivenleri görebiliyordum. Kapıların arasından resmi görünümlü bir

yemek odası görünüyordu. Orası da meşe ağacından yapılmıştı. Holdeki bir masamın ve iki metrelik bir aynanın yanında Noel için paketlenmiş hediyeler duruyordu.

Jill'in evi. CIA'nin başmüfettişi. Temiz Jeanne.

"Neler oldu? Daha yeni kahve yapmıştım. Lütfen, içeri gelin."

Jay Grayer'la bana sanki birkaç ev ilerde oturan kom-şularıymışız gibi davranıyordu. Sıradan bir ziyaret değil mi? Gülümsedi ve düzgün dişleri ortaya çıktı.

Ne oldu? Bu mahallede oturan birilerinin başı derde mi girdi? Taze kahve yaptım. Starbucks 'in kahvesi kadar iyidir. Gelin konuşalım.

"Kahve iyi olur," dedi Jay, katillerin en iyisiyle sohbet edebileceğini göstermek istiyordu.

Üç çocuğu ve kocasıyla paylaştığı evin içine girdik.

Jack'le paylaştığı.

Ayrıntılara dikkat ediyordum her şey çok önemli görünüyordu, kanıt anlatır gibi. Eşyaların parlaklığı ve çokluğu evin iç tarzının "Amerikan" olduğunu gösteriyordu ama eşyalar arasında konuşulan dilin aksanından "dünya gezileri" anlaşılıyordu. Fransız oymaları, İspanyol bibloları, Çin porselenleri.

Gezgin Jill. Casus Jill.

Klasik esrar kitaplarında ve filmlerinde söyleyenen eski bir söz vardır ki bu zamana kadar bu sözün bu kadar anlamlı olduğunu fark etmemiştim *cherchez la femme*. Kadını ara. Modern günlerdeki esrarları çözerken bu sözü biraz değiştirerek kullanmaya başlamıştım-*cherchez l'argent*. Parayı ara.

Jeanne Sterling ve kocasının bu işi tek başlarına yaptıklarına inanmıyordum. Jack ve Jill'in ünlü avcıları olduğuna ne kadar inanmadıysam buna da o kadar inanmıyordum. Güya Aldrich Ames bir düzine Amerikan ajanını satması karşılığında iki buçuk milyar dolar almıştı. Acaba Sterlingler Amerika Birleşik

Devletleri Başkanı'nı ortadan kaldırmak için kaç para almıştı? Sisteme karşı çıkan ve patlamaya hazır bir bombayı ortadan kaldırmak için.

Ve onlara parayı kim vermişti? Cherchez l'argent. Onu biraz zorlarsak, ki bunu yapmayı planlıyordum; belki Jeanne bize söylerdi..

Başkan Thomas Byrnes'in ölümünden en çok çıkar sağlayacak olan kimdi? Şu anda Başkan olan Başkan Yardımcısı mı? Wall Street mi? Organize suç mu? CIA mi? Bunu Jeanne'e sormak zorundaydım. Belki dumanı tüten kahvelerinizi içirken sorabilirdim. Belki de sohbet edebileceğimiz tek konu buydu.

Bize arkasını döndü ve mutfağa doğru yöneldi. Çok sakindi ve kendine hâkimdi. Ben yine mobilyaları, zevkli dekoru, evin hoşluğunu ve hatta evdeld üç çocuğu incelemeye başlamıştım. Jeanne ve kocasının burada bu kadar mükemmel bir evi nasıl alabildiklerini bildiğimi düşünüyordum. Cherchez l'argent.

"Davayla ilgili bir gelişme oldu değil mi?" diye sordu ve dönüp bize baktı. "Ne olabileceği hakkında en ufak bir şey gelmiyor aklıma. Neler oldu? Anlatsanıza." Rahat bir şekilde ellerini birbirine geçirdi. Çok iyi rol yapıyordu. Çok iyi bir oyuncuydu.

"Evet, bir gelişme oldu," diyebildim nihayet. "Jack hakkında ilginç şeyler öğrendik."^
Önce onu yakalamaya karar verdik. Şimdi sıra sende.

"Bu harika bir haber," dedi Jeanne Sterling. "Lütfen, bana her şeyi anlatın. Ne de olsa Kevin Hawkins bizimkilerden biriydi."

Geniş mutfağa girdik, burayı ilk ziyaretimden hatırlıyordum. Duvarlar seramikle ve çok pahalı ağaç dolaplarla kaplıydı. Yarım düzine pencereden dışardaki bahçe ve tenis kortu görünüyordu.

Soğuk ve tekdüze bir ses tonuyla Jay Grayer ona, "Kocan Brett'i Başkam öldürmekten tutukladık," dedi. "Şu anda gözaltında tutuyoruz. Ve seni tutuklamaya geldik."

"Her kahrolası ayrıntıyı kontrol etmek zor değil mi? Tek gereken küçük bir hataydı," dedim. "Sara bir hata yaptı. Galiba senin kocana âşık oldu. Bunu biliyor muydun? Sara ve Brett'in ilişkisini biliyordun mutlaka."

"Alex, ne diyorsun sen? Ne demek istiyorsun Jay? İkiniz de çok anlamsız konuşuyorsunuz."

"Yo, söylediklerimiz çok anlamlı Jeanne. Sara Rosen başkentteki dairesinde Senatör Fitzpatrik'in cinayetinde çekilen kasetin bir kopyasını saklıyormuş. Kocan kasette görünüyor. Zavallı seksi bekâr, kocana âşıktı. Belki bunu da sen planlamıştın. En azından bundan şüphelenmiş olman gerekir. Sara Rosen'ın dairesinde bazı yerlerde kocanın parmak izlerine bile rastladık. Artık ne aradığımızı bildiğimize göre eminim daha fazlasını da bulacağız."

Bakışlarına karanlık çöktü, gözleri küçüldü. Kocasının Sara Rosen'le olan yakın "ilişkisi" hakkında her şeyi bilmiyor olabileceğim hissettim.

Sara'yı biliyordu tabii. Son birkaç gün içinde, Sara Rosen'ın CIA'nin Beyaz Saray'a yerleştirdiği bir casus olduğunu öğrendik. Orada sekiz yıldır çalışan CIA köstebeği idi. Jack onu öyle bulmuştu ve sadık kalacağını da biliyordu. Sara Rosen Jill rolüne çok uygundu. Sara ona anlatılan "neden"e inanmıştı, en azından ona anlatıldığı kadarına. Bu iş için biçilmiş kaftandı. Thomas Byrnes Pentagon'da ve CIA'de köklü değişiklikler yapmak istiyordu. Güçlü bir grup bunun ülkeyi mahvedebileceğim, hatta mahvedeceğini düşünüyordu. Onun yerine Başkan Byrnes'i ortadan kaldırmaya karar verdiler. Böylece Jack ve Jill doğmuştu.

Jay Grayer, "Bu Aldrich Ames'ten daha kötü olacak, biliyorsun. Çok, çok daha kötü," dedi.

Jeanne Sterling yavaşça başını öne doğru salladı. "Evet, galiba öyle olacak. Galiba," dedi. Gözleri bir Gra-ye'r'a bir bana dönüp duruyordu, "Herhalde Amerika Birleşik Devletleri'nin dünyanın geri kalanı üzerinde sahip olduğu o nadir, çok nadir avantajlardan birinin yok edilmesinde görev aldığınız için kendinizle gurur duyuyorsu-nuzdur. İstihbarat şebekemiz dünya üzerinde bir numaraydı. Bana

sorarsanız hâlâ öyle. Başkan istihbarat servisini ve orduyu saf dışı bırakmak isteyen aptal bir amatördü. Neyin adına? Popülist değişimin mi? Ne saçmalık! Ne üzücü ve tehlikeli bir şaka! Thomas Byrnes, Detroit'ten gelen bir araba satıcısıydı! Ona güvenildiği konularda karar verebilecek yeteneğe sahip değildi! Ondan önceki pek çok Başkan bunu anlamıştı. Bizim hakkımızda neye inandığınız umurumda değil. Kocamla ben yurtseveriz. Anlaşıldı mı? Anlaşıldı mı beyler?"

Jay Grayer konuşmaya başlamadan önce lafım bitirmesini bekledi. "Sen ve kocan vatan hainisiniz. İkiniz de katilsiniz. Anlaşıldı mı? Ama bir konuda haklısın. Sizi yakaladığım için kendimle gurur duyuyorum. Kendimi çok iyi hissediyorum. Gerçekten, Jeanne."

Birden mutfakta parlak, beyaz bir ışık patladı! Bir şimşegi andırıyordu!

Hiç beklenmedik yerlerden kulakları sağır edici silah sesleri geldi. Jay Grayer'ın bedeni birden yay gibi arkaya eğildi. Arkadaki tezgâhın üzerine düştü ve tezgâhta ne varsa onunla birlikte yere yuvarlandı.

Jeanne Sterling onu vurmuştu. Sabahlığının cebinde bir tabanca saklamıştı. Cebinden ateş etmişti. Belki bizim eve yaklaştığımızı görmüştü.

Ya da belki her zaman yanında bir tabanca bulundururdu. Ne de olsa o Jill 'di.

Jeanne birden silahıyla birlikte bana döndü. Ben ise çoktan mutfak tezgâhının arkasında yerimi almıştım.

Yine de yarı-otomatik silahını ateşledi.

Mutfakta yine kulakları sağır edici bir patlama oldu. Yine şimşekler çaktı. Sorna tekrar ateş etti.

Geri geri mutfaktan çıkarken ateş etmeye devam etti. Derken koşmaya başladı. Sabahlığı pelerin gibi arkasın-

dan havalanıyordu.

Jay Grayer'ın düştüğü yere doğru yönelim. Göğsünden yaralanmıştı, kaburga kemiğinin yakınlarından. Yüzündeki kan çekilmişti. Ama Jay'in bilinci yerindeydi. "Onu yakala, Alex. Onu canlı yakala," diye inledi. "Yakala onları. Her şeyi biliyorlar."

Yavaşça ve dikkatlice Sterlingler'in evinin içinde dolaşmaya başladım. Onu öldürme. Gerçeğı o biliyor. Bu sefer her şeyi onun ağzından duymamız gerek. Başkanın neden öldürüldüğünü biliyor, emri kimin verdiğini de. Hepsini biliyor!

Birden gizli servis ajanlarından biri ön kapıdan koşarak girdi. Tam arkasında başka bir ajan daha vardı.

İki ajan da mutfağı doğru yöneldi. İkisini de silahlarını çekmişti. Yüzlerinden ne kadar endişelendikleri ve şaşırdıkları anlaşılıyordu.

"Burada neler oldu böyle?" diye bağırdı ajanlardan biri.

"Jeanne Sterling'in tabancası var. Ama onu canlı yakalayacağız. Onu canlı yakalamak zorundayız!"

Evin ön tarafından bir sesin geldiğini duydum. Aslında iki ses duymuştum. Neler olduğunu hemen anladım ve kalbim deliler gibi atmaya başladı.

Önce bir arabanın motoru çalıştı.

Soma elektrikli garaj kapısı açıldı.

Jill kaçıyordu.

Bölüm 110

Göğsümde fırtınalar kopuyordu, patlayacak gibiydi ama kalbim buz kesmişti.

A/e olursa olsun onu canlı yakala! O Jack'ten bile daha önemli.

Garaja giden kapı sonunda çamaşır odasına ulaşan karanlık ve dar bir koridora açılıyordu. Çamaşır odası sabahın ilk ışıklarıyla aydınlanmıştı. Derin bir nefes aldım. Sonra garajın kapısını dikkatlice açtım, belki patlayabilirdi. Patlayabileceğini biliyordum. Artık her şey olabilirdi. Burası pis oyunların eviydi.

Evle garaj arasında dar ve karanlık bir koridor vardı. Bu koridor yaklaşık dört metre uzunluğundaydı. Ağır adımlarla ilerledim.

Sonunda bir kapı daha vardı.

Onu canlı yakala. Önemli olan kişi o.

Arkasında garajın olduğunu düşündüğüm kapıyı açtım ve içeriye atladım. Evet, burası garajdı.

Birden üç patlama sesi duydum. Hemen beton zemine yapıştım.

Silah sesleri!

Garajda yankılanan silah sesleri gök gürültüsü gibi geliyordu. Tanrı'ya şükür başıma ya da göğsüme hiç kurşun isabet etmemişti.

Jeanne Sterling'i steysin vagon arabasının camından sarkarken gördüm. Dışarıdaki elinde yarı-otomatik tabancasını tutuyordu. Tekrar ayağa kalktım.

Onu canlı yakala! O görüş mesafesinden uzaklaşırken beynim avaz avaz bağıırıyordu.

Arabada bir şey daha görmüştüm. En küçük kızım yanına almıştı. Üç yaşındaki kızı Karon'u. Karon'u bir kalkan olarak kullanıyordu. Küçük kız avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. Çok korkmuştu. Jeanne Sterling bir çocuğa bunu nasıl yapabilirdi?

Karanlık mekânda yağ deposunun arkasına gizlendim. Doğru düşünmeye çalışıyordum.

Bir süre için gözlerimi kapattım. En fazla yarım saniye kadar.

Soğuk havayı ve egzostan çıkan dumanı derin bir nefesle içime çektim. Aklımı başıma toplamaya çalışıyordum. Bir karar verdim ve doğru karar olması için dua ettim.

Ayağa kalktığımda ateş ettim. Küçük kızdan uzağa bir yere nişan almaya dikkat ettim. Ama yine de ateş ettim.

Tekrar yere eğilip karanlık yağ deposunun arkasına saklandım. Kimseyi vurmadığımı biliyordum.

Sadece son bir uyarı için ateş etmiştim. Sterlingler'in arka bahçesinde konuştuğumuz zaman Andrew Klauk söylediklerinde haklıydı. CIA'nin "hayaleti" şu anda bilmem gereken her şeyi bana söylemişti oyun kuralsız oynanıyordu.

"Jeanne, o kahrolası silahı bırak!" diye bağırdım ona. "Küçük kızın tehlikede."

Bana yamıt vermedi. Korkutucu bir sessizlik.

Jeanne Sterling kaçmak için ne gerekiyorsa yaptı. Bir Başkan'ı öldürmüştü, öldürölme emrini vermişti, planın her adımına yardım etmişti. Peki ama Jeanne Sterling gerçekten kendi çocuğunu feda eder miydi? Ne uğruna? Para mı? Kocasının ve kendinin inandığı bir neden uğruna mı? Hangi neden bir başkanın hayatına değerdı ki? Ya da kendi çocuğununkine?

Onu canlı yakala. Bu garajda ölmeyi hak etse bile. İnfaz tarzı.

Yine ağaya kalktım. Arabanın kelebek camına bir el daha ateş ettim; şoför tarafından, arka sağdan. Garajın her yanı kırık camlarla doluydu. Kelebek camdan fırlayan cam parçaları önce tavana doğru yükseldi sonra yağmur gibi tepeme yağmaya başladı.

Yankı yapan duvarlar arasında çıkan ses kulakları sağır edecek gibiydi. Karon ağlıyor ve bağıırıyordu.

Jeanne Sterling!, kırık camların arasından görebiliyordum. Yüzünün bir tarafı baştan aşağı kan içinde kalmıştı. Büyük bir şoka uğramış görünüyordu. Cinayet planlamak bir şeydi, vurulmak ise bambaşka bir şey. Yaralanmak. Kurşun yemek. Kendi vücudunda o öldürücü deliği hissetmek.

Volvo steysin vagona doğru üç adım attım.

Arabanın kapı kolunu kavradım ve birden açtım. Başımı eğmiştim, iyice göğsüme yaslamıştım. Dişlerim birbirine o kadar çok geçmişti ki acıyordu.

Jeanne Sterling'in sarı saçlarından bir tomar yakaladım. Sonra ona vurdum. Jeanne'e çok sert ve hızlı bir

yumruk indirmiştim. Tıpkı kocasının yediği yumruk gibi. Yumruğumla karşılaştığı anda suratının sağ tarafında bir çatırtı duydum.

Jeanne Sterling'in başı direksiyonun üzerine düştü. Belki de çenesi kırılmıştı. Jeanne bir katildi ama pek iyi bir dövüşçü değildi. Yediği ilk yumrukta bayılmıştı. Artık elimizdeydi. Onu canlı yakalamıştım.

Nihayet Jack ve Jill'i yakalamıştık.

Küçük kızı ön koltukta ağlıyordu ama yaralanmamış-tı. Annesi de öyle. Başka şekilde yapmaya kalksam bu işi bu kadar kolay halledemezdim. Jack'i yakalamıştık, şimdi de Jill elimizdeydi. Belki artık gerçeği öğrenebilirdik. Hayır; gerçeği öğreneceğimiz kesindi.

Küçük kızı aldım ve sıkıca göğsüme bastırdım. Bütün bu olanları onun aklından silmek istiyordum. Olanları hatırlamasını istemiyordum. Tekrar tekrar ona aynı şeyleri söylüyordum, "Tamam, geçti, geçti artık. Her şey yoluna girecek."

Ama girmeyecekti. Her şeyin yoluna gireceğinden şüpheliydim. Ne Sterling çocukları için ne de kendi çocuklarım için. Hiçbirimiz için.

Artık hiçbir kural yoktu.

Bölüm 111

JEANNE VE BRETT STERLING! yakaladığımız gece bütün televizyonlar bu güçlü ve çok rahatsız edici hikâyeyi yayınlıyordu. CNN'le kısa bir röportaj yaptım ama ilgiden uzak kalmak istiyordum. Evime gittim ve orada kaldım.

Başkan Edward Mahoney saat dokuzda bir açıklama yaptı. Jack ve Jill Edward Mahoney'in Başkan olmasını istemişti, o, dünyadaki milyonlarca insana seslenirken ben sürekli bunu düşünüp duruyordum. Belki vurulma olayıyla onun da ilgisi vardı; belki yoktu. Ama birileri onun Thomas Byrnes yerine başkan olmasını istemişti ve Byrnes, Mahoney'e hiç güvenmezdi.

Mahoney hakkında bildiğim tek şey, Kübalı iki ortağıyla birlikte kablo işinden bir servet kazandıklarıydı. Ondan sonra Mahoney, Florida'nın popüler valisi olmuştu. Kampanyasının arkasında çok para olduğunu hatırlıyordum. Parayı ara.

Nana ve çocuklarla birlikte televizyonda verilen dramatik sahneleri izledim. Damon ve Jannie artık o kadar çok şey biliyordu ki onları bu olaydan uzakta tutmam mümkün değildi. Onların gözünde babaları bir kahramandı. Onlar için gurur duyulacak biriydi; belki de sonsuza dek sözü dinlenecek ve itaat edilecek biri. Muhtemelen öyle değil.

Televizyonda ardı arkası kesilmeyen haberleri, suikast sahnelerini, Jack ve Jill'in yakalanması olayım izlerken Jannie ve kedimiz Rosie benimle birlikte kanepeye kıvrıl-mıştı. Televizyonda her görüldüğümde Jannie yanağıma bir öpücük konduruyordu. Kondurduğu en büyük ve en iyi öpücüklerden birinden sonra, "Yaşlı babanın yaptıklarını beğendin mi?" diye sordum.

"Evet, hem de çok," dedi Jannie. "Seni televizyonda görmeye bayılıyorum. Rosie de öyle. Çok yakışıklısın ve çok güzel konuşuyorsun. Sen benim kahramanımsın."

"Sen ne söyleyeceksin, Damon?" Olan biten tuhaf olaylar karşısında majestelerinin yorumunu merak etmişim.

Damon öyle bir güldü ki bütün dişleri meydana çıktı. Kendine hâkim olamıyordu. "Hiç fena değil," dedi. "Çok mutlu oldum."

"Anladım," dedim küçük kralıma. "Bana koca bir kucak vermek ister misin?"

Verdi, ona sarılınca Damon'un benim için mutlu olduğunu gerçekten hissetmişim. Bu benim için önemliydi.

"Sen ne diyeceksin?" En son Nana'nın fikrini sormuştum. O çok sevdiği koltuğundan kalktı. Haberlerdeki sahneleri büyük bir dikkatle izlerken, kollarım göğsünde bağlamış oturuyordu.

"Ne desem az kalır," Nana yine de şikâyet etmekten, geri kalmıyordu. "Jannie ve Damon'un söylediklerine katılıyorum. Ama neden o gizli servis ajanının bütün işi kendi yapmış gibi böbürlendiğini anlamıyorum. Ne de olsa

Başkan onun koruması altındayken öldürüldü."

"Belki de hepimizin koruması altındayken öldürüldü," dedim.

Nana geniş omuzlarım silkti. "Ne olursa olsun seninle daima gurur duyarım, Alex. Bunun kahramanlıklarla hiçbir ilgisi yok. Seninle sen olduğun için gurur duyuyorum."

"Teşekkür ederim," dedim Nana'ya. "Hiç kimse, hiç kimseye bu kadar güzel bir şey söyleyemezdi."

"Bunu biliyorum," yine son sözü Nana söylemişti. Ve yine gülümsedi. "Neden söylediğimi sanıyorsun ki?"

Son birkaç haftadır doğru dürüst eve gelememiştım, bu yüzden hepimiz birbirimizin varlığına hasret kalmıştık. Birbirimizden ayrılamıyorduk. O kadar ki, çocukların kolları, bacakları bir yerime değmeden evin içinde bile bir yere gidemez olmuştum.

Kedimiz Rosie bile peşimizde dolanıyordu. O da kesinlikle ailemizden biriydi ve hepimiz evimize dönüş yolunu bulabildiği için çok seviniyorduk.

Hiçbiri beni rahatsız etmiyordu. Bu kadar ilgi beni hiç sıkıyordu. Çünkü ben de hasret kalmıştım. Sadece biraz hayıflanıyordum; hissediyordum o da, karım Maria'nın bu özel anı yaşamak için yanımızda olmayışydı ama onun dışmda bir terslik yoktu. Gerçekten de çok iyiydi aslında. Artık hayatımız normale dönmeye başlayacaktı. Bu sefer böyle olacağına dair yemin ettim.

Ertesi sabah Damon'u Sojourner Truth Okulu'na götürmek için kalktım. Okul çoktan eski güzel haline dönmüştü. Masumiyetin zayıf bir hafızası vardı. Christine Johnson'ın odasına uğradım ama henüz gelmemişti.

Kimse onun okula ne zaman döneceğini bilmiyordu ama sanki o her şeyin tek çaresiymiş gibi herkes onu çok özlemişti. Ben de özlemiştim, ben de. Onda özel olan bir şeyler vardı. Zamanla düzeleceğini umuyordum.

Sabah dokuza çeyrek kala eve geri döndüm. Beşinci Cadde'deki evimiz inanılmaz derecede sessiz ve huzurluydu. Aslında bu çok güzeldi. Billie Holiday'i koydum: The Legacy 1933 - 1958. En sevdiklerimden biriydi.

Saat dokuz'da telefon çaldı. Kahrolası telefon.

Arayan Jay Grayer'dı. Beni neden evden aramış olabileceğini tahmin edemiyordum. Neredeyse aramasının nedenini öğrenmek bile istemiyordum.

"Alex, hemen Lorton Hapishanesi'ne gelmek zorundasın," dedi, sesi çok acil bir şey olmuş gibi geliyordu. "Lütfen gel, hemen şimdi. "

Bölüm 112

VIRGINIA'daki federal hapishaneye giderken yoldaki bütün hız sınırı kurallarını çiğnedim. Başım dönüyordu, sanki birden yerinden kopacak ve arabanın ön camını kırarak dışarı fırlayacakmış gibi geliyordu. Bir cinayet dedektifi olarak güçlü olduğunuzu ve hemen hemen her şeyi kaldırabileceğinizi düşünmeye ihtiyacınız vardır, ama eninde sonunda aslında öyle olmadığınızı anlarsınız. Kimse öyle olamaz.

Daha önce birkaç kez Lorton Hapishanesi'ne gitmiştim. Bir zamanlar adam kaçıran ve zalimce öldüren Gary Soneji maksimum güvenlik altında orada tutulmuştu.

Sabah on civarında oraya vardım. Biraz soğuk bir sabahtı, gökyüzü maviydi. Oraya vardığımda otoparktaki çimlerin üzerinde birkaç gazeteci gördüm.

"Ne biliyorsunuz Dedektif Cross?" diye sordu biri.

"Çok güzel bir sabah," dedim. "Söylediklerimi aynen yazın. Hiç çekinmeyin."

Sterlingler burada gözaltında tutuluyordu. Hükümet, Thomas Byrnes'ı öldürmek suçundan mahkemeye çıkana kadar onları burada tutmaya karar vermişti.

Alex, hemen Lorton Hapishanesi'ne gelmek zorundasın. Lütfen gel, hemen şimdi.

Jay Grayer'le hapishanenin dördüncü katında buluştum. Müdür Warion Campbell da oradaydı. İkisinin de suratları binanın duvarları kadar bembeyazdı.

"Oh, lanet olsun, Alex," Doktor Campbell benim geldiğimi görünce konuştu. Birbirimizi eskiden tanıyorduk. Sıkı sıkı tokalaştık. "Yukarı çıkalım," dedi.

Beşinci kattaki muayene odasının önünde daha çok polis ve hapishane personeli yerleştirilmişti. Grayer'la ben müdürün ve en yakın yardımcısının arkasından yürüyorduk. Yüreğim ağzıma gelmişti.

Odaya girmeden önce mavi ameliyat maskeleri ve temiz plastik eldivenler taktık.

Odaya girdiğimizde ağzımdan iki kelime çıkabildi, "Oh, lanet olsun."

Jeanne ve Brett Sterling ölmüştü.

İki ceset odanın içindeki çelik masaların üzerine yatırılmıştı. İki Sterling de çıplak soyulmuştu. Üzerlerindeki ışık parlak ve sertti. Görüntü inşam çok etkiliyordu.

Karşımdaki sahne idrak edebilme gücümün çok ötesindeydi, herkes için öyleydi.

Jack ve Jill ölmüştü.

Jack ve Jill federal bir hapishanede öldürülmüştü.

Brett Sterling ölü olmasına rağmen gayet iyi ve güçlü görünüyordu. Onu Sara Rosen'ın sevgilisi olarak düşünmek zor değildi. Ayaklarının altının kirli olduğunu fark ettim. Büyük ihtimalle bütün gece hücresinde çıplak ayakla dolaştığı içindi. Volta attığı için mi? Onun için birinin gelmesini mi bekliyordu?

Lorton 'un içine kim girmiş de bunu yapmıştı ? Öldürülmüş müydü? Tam olarak neler olmuştu burada? Burada böyle bir şey nasıl olabilmisti?

Jeanne Sterling'in ten rengi bembeyazdı, vücudunun şekli de pek iyi değildi. Gri ve lacivert takım elbiselerinin içinde çıplak halinden daha iyi görünüyordu.

Apış arasındaki siyah tüylerin üzerinden hafifçe çıkmış göbeği vardı. Bacaklarındaki varisler yol yoldu. Ya ölmeden önce ya da öldüğü sırada burnu kanamıştı.

Sterlingler'in ikisi de fazla acı çekmemiş gibi görünüyordu. Bu bizim için bir ipucu muydu? İkisi de sabah saat beşte yapılan gardiyan kontrolünde hücrelerinde ölü bulunmuştu.

Birbirlerine çok yakın zamanlarda ölmüşlerdi. Plana göre miydi? Elbette, plana göreymiş. Ama bu kimin planıydı?

Jack ve Jill Lorton Hapishanesi 'ne geldi... Peki burada onlara ne olmuştu? Dün gece burada ne olmuştu acaba?.. Sonunda Jack ve Jill'i kim öldürmüştü?

"İkisi de buraya getirildiklerinde yoğun bir incelemeye alındı," dedi Müdür Campbell Jay'le bana. "Bu birbirine bağlı bir intihar olabilir, ama bunun için bile mutlaka birinden yardım almaları gerekirdi. Dün akşam saat altıyla sabahın erken saatleri arasında biri onlara zehiri ulaştırmış. Biri hücrelerinin içine girmiş."

Doktor Marion Campbell direkt bana bakıyordu. Gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı, gözündeki kırmızı çizgileri görebiliyordum. "Kadının sağ elinin işaret parmağının tırnağında deri ve kan bulduk. Biriyle boğuşmuş. Jeanne Sterling karşı koymaya çalışmış. Öldürülmüş; en azından ben öyle düşünüyorum. Ölmek istememiş, Alex."

Bir iki saniyeliğine gözlerimi kapattım. Faydası olmadı. Gözlerimi tekrar açtığımda her şey aynıydı. Jeanne ve Brett Sterling hâlâ çelik masalar üzerinde çırılçıplak ve ölü yatıyorlardı.

Onlar idam edilmişti. Profesyonel bir şekilde. Tutkusuz. Bu plan tüylerimi ürpertmişti; sanki Jack ve Jill, Jack ve Jill tarafından ziyaret edilmiş ve öldürülmüştü.

Jeanne ve Brett Sterling! bir "Hayalet" mi öldürmüştü? Bunu asla öğrenemeyeceğimizden korkuyordum. Bilmememiz gerekiyordu. Gerçeği bilecek kadar önemli değildik.

Ama bir kuralı, bir prensibi biliyorduk; hiçbir kural yok.

En azından bazı insanlar için.

Bölüm 113

HER ZAMAN paketi düzenli bir şekilde hazırladıktan sonra, etrafına güzel ve parlak bir kurdele dolayıp, kusursuz bir düğüm atmak isterim. Her davada zeki ejder avcısı olmak isterim. Ama işler böyle yürümez, zaten öyle olsa büyük ihtimalle eğlenceli olmazdı.

Sonraki iki buçuk günü Sterlinglerin evinde geçirdim. FBI ve gizli servisle birlikte çalışıyorduk. Jay Grayer ve Kyle Craig, Chevy Chase'deki eve gelmişti. Nedense aklıma Jeanne Sterling'in bize bir ipucu bırakmış olabileceği fikri gelmişti; onun katillerini bulabilmemize yarayacak bir şey. Böyle adi ve intikam dolu bir şey yapabileceğini düşünmüştüm, son adi oyun.

İki buçuk gün aradıktan sonra evde hiçbir şey bulamadık. Bir ipucu olsaydı o zaman birileri önce eve gelirdi. Bu ihtimali aklımdan çıkartmıyordum.

Üçüncü günün öğleden sonrasında Kyle Craig'le mutfakta konuşuyorduk. İkimiz de yorgunluktan ölmek üzereydik. Brett Sterling'in acı ve sert biralarından birini açtık; hayat, ölüm ve sonsuzluk hakkında sohbet etmeye başladık.

"Şunu hiç duymuş muydun-çok fazla mantıklı şüpheli, sözünü?" Kyle'a bu soruyu sorarken Sterlinglerin sessiz mutfağında oturmuş biramdan bir yudum alıyordum.

"Duyduğumu söyleyemem ama bu duruma ne kadar uyduğunu anlayabiliyorum. CIA'yi, orduyu, büyük şirketleri ve hatta Başkan Mahoney'i etkileyebilecek senaryolarımız var. Tarih gerçekten de düz çizgiler üzerinde ilerliyor."

Kyle'in dediğini onaylar gibi başımı salladım. Her zamanki gibi akıllıca bir karşılık vermişti. "Kennedy suikastından otuz beş yıl sonra kesin olan tek bir şey var; o da, ortada bir komplonun döndüğü," dedim.

"Somut kanıtları, hem balistik hem de tıbbi kanıtları, Dallas'taki tek bir tetikçiyle pekiştirmek mümkün değil," dedi Kyle.

"O zaman yine aynı sorun karşımıza çıkıyor, çok fazla mantıklı şüpheli. Bugüne kadar hiç kimse Lyndon Johnson'ın, ordunun, CIA'nin, Mafya'nın ve sizin eski patronunuzun olayla ilgisi olma ihtimalini ortadan kaldıramadı. Burada olanlarla o olay arasında o kadar açık paralellikler var ki, Kyle. Büroda bela çıkaran birini etkisiz hale getirmek için muhtemel bir darbe yerine daha dostane birini bularak o zaman LBJ ve şimdi de Mahoney işleri yoluna koydular. CIA ve ordu JFK'ye ve Thomas Byrnes'a çok kızgındı. Sistem, değişikliğe şiddetle karşı çıkıyor."

"Bunu sakın unutma, Alex," dedi Kyle. "Sistem değişikliğe şiddetle karşı çıkıyor ve tabii bela çıkaranlara da."

Kaşlarımı çattım ama yine de başımı sallayarak söylediklerini onayladım. "Unutmam. Yardımların için teşekkür ederim."

Kyle elini uzattı ve tokalaştık. "Çok fazla mantıklı şüpheli," dedim. "Bu da adi ve pis planlarının bir parçası mı? Onların işleri örtbas etme anlayışları bu mu?"

"Öyleyse buna hiç şaşırmam. Artık hiçbir şey beni şaşırtmıyor. Çocuklarımı görmeye eve gidiyorum/' dedim sonunda.

"Yapacak daha iyi bir şey düşünemiyorum," dedi Kyle ve gülümserken elini, hadi defol git buradan, der gibi havada sallıyordu.

EVE GELDİM ve çocuklarla oynadım, onların yanında olmaya çalıştım. Ama gözümün önüne sürekli olarak Thomas Byrnes'in yüzü geliyordu. Arada bir küçük güzel Sha-nelle Green'in ya da Vernon Wheatley'in ya da Christine Johnson'ın kocası zavallı George Johnson'ın da yüzü gözümün önünde canlanıyordu. Jeanne ve Brett Sterling'in, Lorton Hapishanesi'ndeki çelik masaların üzerinde yatan cesetleri de öyle.

Sonraki birkaç gün boyunca günde birkaç saat Aziz A'nın çorba mutfağında çalıştım. Oradaki "Bay Fındık Ezmesi Adam"dım. İnsanlara fındık ezmesi, reçel dağıtıyor ve arada bir de, kendimden daha az ya da çok şanslılara birtakım tavsiyeler veriyordum. Bu iş gerçekten hoşuma gidiyordu. Verdiğimden daha fazlasını alıyordum.

Ama yine de hiçbir şeye konsantre olamıyordum. Oradaydım ama aslında orada değildim. Kural yok cümlesi bir balık kılçığı gibi boğazıma takılmıştı. Boğuluyordum. Thomas Byrnes'in cinayetini çözmek ve kovalamak için gerçekten de pek çok şüpheli vardı. Ve böyle bir davada bir başkent polisinin yapabileceklerinin bir sınırı vardı.

Artık bitti, diye kendi kendimi avutmaya çalışıyordum, her zaman aklının bir köşesinde kalacak olan kısımların dışında bitti.

O hafta bir gece geç saatte ön verandaya çıkmıştım. Kedimiz Rosie'nin sırtım okşuyordum, o da tatlı tatlı hırıliyordu. Piyano çalmayı düşünüyordum ama çalmadım. Billie Smith, Gershwin ya da Oscar Peterson istemiyordum. Canavarlar, katiller ve şeytanlar aklımın içinde dolaşıyordu. Hepsi değişik şekillerde, ölçülerde ve tiplerde geliyordu ama sonuçta hepsi insandı. Dante'nin İlahi Komedi'si buydu. Dokuz halkanın tümü buydu. Ve hepimiz burada birlikte yaşıyorduk.

Sonunda piyanomu çalmaya başladım. Önce "Star Duf"ı sonra da "Body ve Soul"u çaldım. Kısa bir süre sonra o muhteşem seslerin içinde kaybolmuştum. Hafta başında aldığım telefonu düşünmedim. D.C. polis kuvvetinden uzaklaştırılmıştım. Bu,

disiplin kurulunun verdiği bir karardı. Üstüme karşı çıkmıştım; Şef George Pittman'a.

Evet, çıktım. Suçluydum. Ne olmuş yani? Şimdi ne olacak?

Verandanın kapısının tıklatıldığını duydum. Bir kez daha tıkladı.

Konuk beklemiyordum ve istemiyordum. Sampson olmasın diye dua ettim. O gece görebileceğim ziyaretçiler için geç bir saatti.

Silahımı aldım. Refleksel bir hareketti. Alışkanlıktı. Düşünmeyi bıraktığınız zaman korkutucu bir alışkanlıktı ki, ben bırakmıştım.

Piyanonun taburesinden kalktım ve kimin geldiğini görmeye gittim. Olan biten bütün kötü şeylerden sonra neredeyse katil Gary Soneji'yi görmeyi bekliyordum. Ni-hayet ödeşmeye ya da en azından şansım denemeye gelmişti.

Arka kapıyı açtım ve birden gülümsedim. Hayır, aslında otuz iki dişimle sırtıyordum. Kafamın içinde bir ışık yandı. Ne güzel bir sürpriz. Birdenbire kendimi çok ama çok daha iyi hissettim.

Bu kendiliğinden olmuştu. Bütün sıkıntılarıımı ve endişelerimi unutmuşum.

"Uyuyamadım," dedi Christine Johnson. Bir keresinde onun evine gittiğimde ben de böyle demiştim.

Damon'un söylediklerim hatırladım, Senden bile daha sıkı, baba.

"Merhaba Christine. Nasılsın? Gelenin sen olduğunu görünce çok sevindim," diye fısıldadım.

"Kim gelecekti ki?" diye sordu.

"Herkes olabilirdi," dedim.

Christine'in elini tuttum ve Beşinci Cadde'deki eve girdik.

Ev.

Hâlâ kuralların olduğu, herkesin güvende olduğu ve ejder avcısının iyi olup yaşadığı ev.

Bölüm 115

GERÇEKTEN DE BİTMİYORDU, zalim, tükenmek bilmeyen kâbus, cehennemden gelen hız treni.

Noel arifesiydi ye çoraplar bacaya büyük bir özenle asılmıştı. Damon, Jannie ve ben ağacı süslemeyi yeni biti-riyorduk; son olarak patlamış mısırların ve kızılıcıkların dizili olduğu uzun ipi yerleştirecektik.

Kahrolası telefon çaldı ve açtım. Arkada Nat King Cole şarkıları çalıyordu. Bahçedeki çimlerin üzerinde ince bir kar tabakası oluşmuştu.

"Alo?" dedim.

"Merhaba. Doktor Dedektif Cross'un ta kendisi değil mi? Ne hoş bir sürpriz."

Arayana kimsiniz diye sormama gerek yoktu, sesi hemen tanımıştım. Yıllardır bu ses kabuslarıma girip duruyordu.

"Konuşmayalı uzun zaman olmuştu," dedi Gary Sone-ji. "Seni özledim Doktor Cross. Sen de beni özledin mi?"

Gary Soneji bundan birkaç yıl önce Washington'da iki küçük çocuğu kaçırmıştı, sonra bizi aylarca süren inanılmaz bir aramaya sürüklemişti. Tanıdığım bütün katiller içinde Gary Soneji en akıllılarıydı. Bazılarımızı kendinin çift kişilikli biri olduğuna bile inandırmayı başarmıştı. Hapishaneden iki kez kaçmıştı.

"Seni düşündüm," sonunda ona gerçeği söyledim, "sık sık."

"Sadece sana ve sizinkilere mutlu ve güzel bir tatil geçirmenizi dilediğim söylemek için aradım. Gördüğün gibi tekrar doğdum."

Soneji'ye hiçbir şey söylemedim. Bekledim. Çocuklar gelen telefonla ilgili bir terslik olduğunu anlamıştı. Onlara elimi sallayıp ağacı bitirmelerini işaret edene kadar beni seyrettiler.

"Oh, bir şey daha var, Doktor Cross..." Uzun bir sessizlikten sonra fısıldadı Soneji.

Bir şey olduğunu biliyordum. "Nedir Gary? O diğer şey ne?"

"Kadın hoşuna gidiyor mu? Sormadan edemedim. Bilmek zorundayım. Ondan hoşlanıyor musun?"

Nefesimi tuttum. Christine! biliyordu. Lanet olası herif!

"Küçük kediniz Rosie'yi ailen için bırakan bendim. İyi bir düşünceydi öyle değil mi? O yüzden ne zaman o küçük kediye görsen aklına şu gelsin: 'Gary evimizde! Gary çok yakında' yakındayım, biliyorsun. Mutlu ve güvenli bir yıl geçirmeniz dileğiyle. Yakında görüşürüz."

Gary Soneji, telefonu nazik bir tık sesiyle kapattı.

Ben de kapattım. Güzel ağacımızın, Damon'un, Jannie'nin ve Nat King Cole'un yanına döndüm.

Bir dahaki sefere kadar.

***** SON *****

TARAMA: DARKANGEL_96

DÜZENLEME: OZ BÜYÜCÜSÜ

WWW.BIZIMKOSEMİZ.COM

BizimKosemiz.COM
Bilgi ve Paylaşım Platformu

Darkangel_96 & Oz Büyücüsü

Alex Cross Dizisi:

- 1993 *Along Came a Spider* (Örümcek Ağı, 1996)
- 1995 *Kiss the Girls* (Öldüren Öpücüğü, 1997)
- 1996 *Jack & Jill* (Jack & Jill, 2001)
- 1997 *Cat & Mouse* (Kedi ve Fare, 2003)
- 1999 *Pop! Goes the Weasel* (Sansar, 2001)
- 2000 *Roses are red* (Güller Kırmızıdır, 2006)
- 2001 *Violets are Blue* (Menekşeler Mavidir)
- 2002 *Four Blind Mice* (Dört Kör Fare)
- 2003 *The Big Bad Wolf* (Büyük Kötü Kurt)
- 2004 *London Bridges* (Londra Köprüleri, 2006)
- 2005 *Mary, Mary* (Mary Mary, 2006)
- 2006 *Cross*
- 2007 *Double Cross*
- 2008 *Cross Country*
- 2009 *Alex Cross's Trial* (Richard DiLallo ile birlikte)
- 2009 *I, Alex Cross*
- 2010 *Cross Fire*